

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Cashmere RUIN

GROZA BRATVA BOOK TWO

NICOLE FOX

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

CASHMERE RUIN

GROZA BRATVA

KİTAP 2

NICOLE FOX

Copyright © 2024 by Nicole Fox Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İÇİNDEKİLER

Kaşmir Harabesi

Önsöz: Matvey

1. Nisan
2. Matvey
3. Nisan
4. Matvey
5. Nisan
6. Nisan
7. Nisan
8. Matvey
9. Matvey
10. Nisan
11. Nisan
12. Matvey
13. Matvey
14. Nisan
15. Nisan
16. Matvey
17. Matvey
18. Nisan
19. Matvey
20. Nisan
21. Nisan
22. Nisan
23. Matvey
24. Nisan
25. Matvey
26. Matvey
27. Matvey
28. Matvey
29. Nisan

30. [Nisan](#)
 31. [Matvey](#) .
 32. [Nisan](#)
 33. [Matvey](#) .
 34. [Nisan](#)
 35. [Nisan](#)
 36. [Nisan](#)
 37. [Matvey](#) .
 38. [Matvey](#) .
 39. [Nisan](#)
 40. [Nisan](#)
 41. [Matvey](#) .
 42. [Nisan](#)
 43. [Nisan](#)
 44. [Matvey](#) .
 45. [Nisan](#)
 46. [Matvey](#) .
 47. [Matvey](#) .
 48. [Matvey](#) .
 49. [Nisan](#)
 50. [Nisan](#)
 51. [Nisan](#)
 52. [Matvey](#) .
 53. [Nisan](#)
 54. [Matvey](#) .
 55. [Matvey](#) .
 56. [Nisan](#)
 57. [Matvey](#) .
 58. [Nisan](#)
 59. [Matvey](#) .
 60. [Nisan](#)
 61. [Nisan](#)
 62. [Matvey](#) .
 63. [Matvey](#) .
- [Sonsöz: Nisan](#) _____

Genişletilmiş Epilog: Matvey .

Ayrıca yazan: Nicole Fox

CASHMERE RUIN

Bebeğim geldi.

Babası değil.

Ve eğer istediğim gibi olursa, onu bir daha asla göremeyeceğiz.

Çünkü Matvey Groza kalbimi paramparça etti. Aşağı yukarı şöyle oldu:

"Seni seviyorum."

"Başka biriyle evleniyorum." Başka türlü söylüyorum ama çok değil. Çünkü bazı gerçekler inkar edilemez. Matvey beni hamile bıraktı. GERÇEK.

Doğuma yeni başlıyorum. GERÇEK.

Ama Matvey hiçbir yerde bulunamıyor. GERÇEK.

Çünkü evlenmekle meşgul.

Hamile bıraktığı diğer kadına. GERÇEK.

Anlayabileceğimden daha fazla şey olduğunu söyledi, ama bunda anlaşılması bu kadar zor olan ne?

Yanımda olacağına yemin etti ama değil. Beni sevdiğini söyledi ama sevmiyor.

Bu yüzden bebeğimizi alıp kaçıyorum.

Yapabilirse bizi yakalamaya çalışsın.

CASHMERE RUIN, Groza Bratva düetinin 2. Kitabıdır. Hikaye 1. Kitap *CASHMERE CRUELTY*de başlıyor.

ÖNSÖZ: MATVEY

Ölüm sessizliğinde ormanda ilerliyorum.

Yuri sol kanadımı, Grisha da sağ kanadımı koruyor. Benim tek bir hareketimle dağılıp ormanın kenarını çevreliyorlar. Ay yüksekte, ama ağaçlar onu bütünüyle yutuyor, görüş alanından gizliyor. Bulutların ardında yıldızlar kör. Yolumuzu aydınlatacak bir ışık yok.

Sadece ben.

Adamlarımı çevrenin etrafında geniş bir yay çizmeye gönderiyorum. Sonra silahımı çekip tek başıma ilerliyorum.

Böylesi daha iyi. Bana en uygun olan bu. Ben, kendim ve ellerimdeki çeliğin soğuk ısırığı.

Bu gece ikinci kez ihanete uğramak istemiyorum.

Ormanın kalbine doğru ilerliyorum. Yavaşça, tek bir dala bile basmadan. Buralarda her yerde nöbetçiler var - göründükleri kadar aptal olmaları iyi bir şey.

Sonunda onu görüyorum: uzakta bir kulübe. Pencereleeri aydınlık, etrafındaki siyah ve yeşilin içine sızan soluk bir sarı.

Neredeyse geldik. Birkaç saniye sonra onu bulacaksın. Birkaç saniye sonra tekrar senin ellerinde olacak.

Dinliyorum. Kulağıma boğuk bir konuşma geliyor ama hiçbir ses çıkaramıyorum. Önemli değil. Her şey çabucak bitecek.

Sırtımı kabin duvarına verip derin nefes alıyorum. Üçten geriye sayıyorum, *iki, bir...*

Sonra kulübenin kapısını tekmeledim ve onu gördüm. Çocuğumun annesini. Düğün günümde hayatımdan kaybolan kadın.

Ve kızımı benden alan cadı. "April."

Açıklama talep etmek istiyorum. Yüzüne karşı kalkıp öfkeyle bağırmak istiyorum. Ulumak istiyorum.

Ama şu anda, ayrı geçirdiğim bu uzun haftalar boyunca beslediğim tüm öfke geri tepiyor. Şu anda, hayatımı mahveden kadına bakarken, öfkemi yutmak zorunda kalıyorum.

Çünkü odada başka bir adam var. Ve April'ın kafasına silah doğrultuyor.

Gözlerimi parlak namluya dikiyorum. "Bırak onu," diye hırlıyorum, kendi silahımı kaldırmış ve saldırmaya hazırım.

Gölgelerdeki adam kıkırdıyor. Yüzünü bu şekilde göremiyorum, keskin çenesinden başka bir şey yok. Sadece bir elindeki çeliğin soğuk parıltısı...

Ve pembe kundak diğerine sarıldı.

Yarı uykulu bebek zayıfça miyavlıyor. Küçük yüzüne bakıyorum: burnunun şekli, minik ağzının kıvrımı, seyrek saçlarının rengi.

Kime ait olduğu belli: Baştan aşağı April'ın.

Bu da demek oluyor ki.

"Kızımı bana ver!" Kükrerim.

Ama bir kez daha, adam sadece gülüyor. Kahkahasında tüylerimi diken diken eden bir şey var - tüylerimi diken diken eden bir şey.

Ve çok da tanıdık.

Olamaz, diyorum kendime, elimi titrememeye zorlayarak. *Bunun için çok erken. Henüz hazır değiliz.*

Şimdi onunla yüzleşmem.

Sanki aklımı okumuş gibi, adam gölgelerin arasından çıktı. Yavaşça, boş vaktinde - sanki lanet olası parkta gezintiye çıkmış gibi.

Ve sonra, tam olarak ortaya çıktığında, en büyük korkum doğrulanıyor. O dehşet verici gülümsemesiyle, dişleri pırıl pırıl parladığında, bunun başka biri olamayacağını anlıyorum.

Sadece bir kişi.

"Sen."

"Concierge, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Telefon kordonunu bir ilmik gibi boynuma dolayarak havluları katlamaya başlıyorum. Gerçi "katlamak" güçlü bir kelime. Daha da güçlü bir kelime? "Havlular." Kirli bir mutfak halısı, buralarda temizlik aleti olarak kullanılan şeylerden daha az sağlık kurallarını ihlal eder. Bayan Tanner'ın mikrop üreten çamaşır makinesi bahanesinde bir tur daha atarlarsa, sonunda vicdan sahibi olurlar.

Oh, pekala. En azından bu, burada birilerinin bir tane olacağı anlamına geliyor. Şimdiki patronlarımın böyle bir sorunu olduğunu sanmıyorum, Bayan Tanner'ın da.

Ya da bir ruh, bu konuda. Hayalet taraması yapsan daha şanslı olursun.

Yine de etrafta siyah bir ışık sallamamanızı tavsiye ederim. Bazı şeylerin görünmeden kalması daha iyidir.

"Tahtakuruları mı dediniz?" Temiz çamaşırları yığarken arayan kişiye soruyorum. Yine güçlü bir kelime. "Oh, onlar *böcek* değil hanımefendi, gerçekten değil. Olsa olsa *yatak* özelliği diyebilirim. Hiç kedi oteli diye bir şey duydunuz mu? Biraz öyle bir şey."

Bayan Oda 104 beynime doğru bağılıyor. Kulak tırmalayıcı bir çığlık, ölüm perisi ile çevirmeli modem arası bir şey. Daha önce duymadığım bir şey değil. Bayan Tanner bizim "müşteri hizmetleri" dediğimiz şeyi pek sevmez.

"Tek yıldızlı bir eleştiri mi?" Nefes almak için elimden geleni yapıyorum ama tek başarabildiğim bir esneme. "Ne kadar korkunç. Deneyiminiz standartlara uygun olmadığı için çok üzgünüm. Bakın ne diyeceğim: Size yemek için iyi bir yer tavsiye edebilirim. Yemin ederim, wontonları için *ölünür*."

Temiz çarşafı üçüncü kata çıkardım ve son temizlik turuma başladım. Tabii buna öyle denebilirse. Bayan Tanner'ın bu kadar çabuk

Bir şeyleri yıkayabilmem bile mucize.

Muhtemelen bunu gerçekten yapmanı beklemedikleri için, ürpererek fark ediyorum.

Halıları süpürüyorum (eğer öyle denebilirse), yatakları soyuyorum (yine öyle denebilirse), çarşaflardaki birkaç gizemli deliği onarıyorum (yine-) ve bu böyle devam ediyor. Tüm bunlar olurken müşteri kulağıma bağırıp duruyor.

Sadece başka bir Salı, gerçekten.

"Oh, gidip ölmemi mi istiyorsun?" Çöp kutusunu boşaltırken ağzımdan kaçırıyorum. Her zaman bakmamaya çalışırım ama bu bir tren enkazını izlemek gibidir: Görmek istemezsiniz ama bir şekilde görürsünüz de. "Bu hiç hoş değil hanımefendi. Çince sevmiyorsanız, bunu söyleyebilirdiniz."

Sonra yastıkların altında uyuşturucu var mı diye bakarım.

Benim için değil tabii ki. Sadece yerel kartel, yastık kılıflarının içine bir şeyler saklamayı çok seviyor gibi görünüyor, özellikle de söz konusu şeyler pahalıysa. Ve yasalara aykırı. Sanırım ıssız bir yerdeki bir motel ideal bir depolama alanı oluşturuyor.

Ama burada öyle bir sorun istemiyorum.

Çete faaliyetleriyle işim bitti. Bu kısa süreli, boktan bir iş olabilir ama hiçbir şeyin bunu tehlikeye atmasını istemiyorum.

En azından şimdilik buna ihtiyacım var.

Bayan Tanner gibi boktan bir patrona ihtiyacım var, çalışmam karşılığında görmezden gelmeye istekli. Yaygara koparmadığım ya da her yerde sürünen *öhöm-yataklara* burun kıvırmadığım sürece, yetkililere benden bahsetmeyerek nispeten temiz odamı, anonimliğimi ve zor kazandığım özgürlüğümü korumama izin verecek.

Ya da odamdaki yenidoğan.

Meselenin özü bu, gerçekten. Tehlikeli bir şeye -tehlikeli birine- bir daha bulaşmak istemememin nedeni de bu.

Çünkü bu artık sadece benimle ilgili değil.

Turumu bitirdikten sonra kendimi odama sürüklüyorum. "Yorgun" kelimesi bile nasıl hissettiğimi anlatmaya yetmez. Ama pencerenin önündeki bohçayı gördüğüm anda her şey eriyip gidiyor.

Sanki varlığını hissetmiş gibi, bebek kıpırdanıyor. Bir mızıltı çıkarıyor, ellerini havaya kaldırıyor.

Odayı geçip beşiğe doğru ilerliyorum. "Sus," diye fısıldıyorum, onu kollarıma alarak. "Annen seni kucağına aldı, Nugget."

Kendi kendime gülümsüyorum. Bazen bunun artık onun adı olmadığını hatırlamak zor oluyor. Neredeyse dört haftadır değil.

Yine de iyi bir lakap.

Göğsüme yaslanıp gurulduyor, yemek istiyor.

"Yemin ederim," diye başımı sallıyorum, "bazen tıpkı baban gibi oluyorsun."

Nugget yapıştığında, zihnimin dolaşmasına izin veriyorum. Onu düşünmemek için elimden geleni yapıyorum. Her gün, güneşin doğduğu andan ağaçların üzerindeki son göz kırpışına kadar, işime dalıp onu unutmaya çalışıyorum.

Ama bazen... bazen hatırlamama izin veriyorum.

"Matvey..." Sessizliğe doğru nefes alıyorum, kimsenin duyamayacağı kadar sessiz.

Ondan hoşlanıp hoşlanmayacağını merak ediyorum. Birbirimizi son gördüğümüzde bana baktığı soğuk bakışlarla ona da bakar mıydı, yoksa buzlarının çözülmesine izin verir miydi? Bir zamanlar bana olduğu gibi ona da sıcak davranır mıydı?

Acaba gülümser miydi?

Anlamsız, kendimi azarlıyorum. Sen zaten seçimini yaptın.

Yaptığım şeyden pişman değilim. Elimde kalan tek oyun buydu. Çocuğumun, hayatım boyunca mücadele ettiğim prangalardan kurtulmuş olarak büyümesini sağlayacak tek şeydi.

Bu döngüyü kırmak zorundaydım. *Özgür*

kalmalıydım. Bu ondan kurtulmak anlamına

gelse bile.

"Ciddi misin? Yine mi uyuyorsun?" Bir kahkaha attım.

Kollarımda, Nugget yorgun bir şekilde mırıldanıyor. Gerçek bir uykucu, rüya gibi bir bebek. Karnımdayken olduğu kadar rahat, ama bunu nereden aldığını bilmiyorum. Kesinlikle benden değil.

Kesinlikle babasından da değil.

Tam Matvey düşüncesini bir kenara itmişken kapı çalınıyor. Bir dizi vuruş, aslında, son derece hassas bir şekilde teslim edildi.

"İçeri gel!"

Kapı açıldı. İçeriye yayılan muhteşem paket servis kokusu midemin guruldamasına neden oluyor. "Lütfen kapıyı değiştirebilir miyiz? Bunun ne kadar güvensiz olduğunu anlatamam."

"Hey!" diye itiraz ettim. "*Tıraş ve saç kesimi* ile ne alıp veremediğin var? Bu bir klasik."

"İşte tam da bu yüzden herkesin ilk tahmini olacak. Yolun aşağısındaki keş bunu yapabiliyorsa, bu gizli bir vuruş değildir."

"Keşlerin yolun aşağısında kaldığını düşünmen büyük cesaret," diye mırıldandım. "Bu kaleyi sen seçtin prenses, ben değil."

"Adil." Ellerimle paket servis poşetlerini tutuyorum. "Şimdi, ver bana. Annen acıktı."

Sözsüzce, Yuri onları uzatır.

Yuri. İki hafta önce biri bana bunun olacağını söyleseydi, ona iyi malları nerede sakladıklarını sorardım. Ya da sormazdım, hamilelik falan derken ama yine de.

Onun yerine, işte buradayız.

Yuri bir ağız dolusu kung pao tavuğu yerken, "Aramayı bırakmadı, biliyorsun," diye mırıldandı. "Bugün başka bir ekip gönderdi, buradan çok uzakta değil."

"Ama burada değil?"

Girişimde bulundum. "Ama

burada değil."

Tabii ki yapmadı. Bunca zamandır Yuri beni koruyor, aramayı yönetiyor, insanları motelden uzaklaştırıyordu.

Aksi takdirde Matvey'in radarına yakalanmadan dört hafta geçirmem mümkün değildi.

"O nasıl?" Ağzımı kapalı tutamayarak soruyorum.

"Ne düşünüyorsun?" Yuri tersler, ama gerçek bir ısırık almadan. Sadece üzgün görünüyor. "İçi parçalanıyor April. Olaydan beri gözünü kırpmadı. O zamandan beri..." Cümlelerin tamamlanmadan havada asılı kalmasına izin veriyor.

"Koşmama yardım ettiğin için," diye bitiriyorum.

Bu sözlerimden hemen pişman oldum. Yuri'nin yüzü geriliyor, kararıyor. Gözleri acıyla, aynı anda binlerce çelişkili duyguyla doluyor.

"Neden yaptın?" Sonunda sordum. "Kaçmama yardım etmek için mi?"

Dün gibi hatırlıyorum: hastane, doğum, acı. Çarşaflardaki kan ve elimdeki telefon.

"Yuri. Benim. Yardımına ihtiyacım var."

Konuşması biraz zaman alıyor. Sonunda konuştuğunda sesi de gergin çıkıyor. "Matvey değildi..." Tereddüt ediyor. "O zamanlar en iyi hali değildi. Bunun senin için ne anlama geldiğini ancak hayal edebilirim."

Beni bir kafese kapatacağını ve başka bir erkeğin bana yaklaşmasına asla izin vermeyeceğini söyledi, neredeyse tükürecekdim ama kendimi durdurmayı başardım. Matvey bunları söylemiş olsa bile, tam olarak bunları kastettiğini düşünemiyorum. Ya da onları benim anladığım şekilde kastettiğini. Ve eğer söylediyse...

Her iki durumda da, Yuri'nin bunu duymasına gerek yok.

"Petra'yla evlendi," diyorum onun yerine. "Yolda meşru bir varisi var. Bana ihtiyacı yoktu. *Bize* ihtiyacı yoktu."

"Belki de öyleydi," diye mırıldandı Yuri, yüz ifadesi okunamıyordu. "Belki de sana her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı. Belki hâlâ ihtiyacı vardır."

Buna cevap vermem.

Zaten anlamsız: Ben seçimimi yaptım. *Ayrıldım*. Bunun geri dönüşü yok.

Matvey Groza gibi biriyle değil. "Onu tutmak ister misin?" Onun yerine ben sordum.

Günün en güzel anlarından biri - bebeğimi Yuri'nin kollarına bırakmak. Ellerinin nereye gittiğini bile bilmiyormuş gibi yüzünün aynı anda hem bembeyaz hem de kıpkırmızı olmasını izlemek.

Ama öğreniyor. "Senden gerçekten hoşlanıyor," diyorum.

Yuri yüzünü buruşturur. "O herkesi sever. Sadece sarılabileceği sıcak bir şey istiyor."

Huysuz yüzünün bir gülümsemeye dönüşmesini izliyorum ve eriyorum. *Matvey'e çok benziyor.*

"Bir gün harika bir baba olacaksın, biliyor musun?" Yuri

bir sonraki lokmasında boğuluyor.

O zaman elimde değil, gülüyorum. Tüm varlığımla gülüyorum. İşler şimdi zor olabilir. Korkunç bile olabilirler. Hiç olmadığım kadar kötü durumdayım, kızımın ergenlik çağındaki ruhani amcasından başka konuşacak kimsem yok ve yine de...

Ve yine de, bir şekilde, her şeyin yoluna

gireceğini düşünüyorum. Hayır,

düzeleceğini *biliyorum*.

Çünkü bundan emin olacağım.

MATVEY

"Bize katılman ne güzel, kardeşim."

Sesimi duyan vory'nin geri kalanı hep birlikte konferans odasının kapısına yöneliyor. Ses tonumdan alaycılık damlıyor ama Yuri bunu tek kelime etmeden kabul ediyor. Bakışlarını indiriyor, özür dileyen hızlı bir selam veriyor ve yanımdaki yerini almak için acele ediyor, bir kez bile dövülmüş köpek aurasını düşürmüyor.

En azından üzgün görünme nezaketini göstermiş.

Onun yeni keşfettiği alışkanlığından hoşlandığımı söyleyemem - bir anda ortadan kaybolmak. Toplantılara geç kalmak, çağrılara geç kalmak, ikimiz de bir kriz anında bir saniyenin ne kadar fark yaratabileceğini gayet iyi biliyoruz.

Bratva olduğunuzda, geç kalma lüksünüz yoktur. Ya da hiç orada olmama.

"İkincime yetişmek isteyen var mı?"

Birbirlerine rahatsız edici birkaç bakış atarlar. Gora boğazını temizlerken, İpatiy sandalyesinde ayaklarını sürüyerek dünyanın en şişman Japon balığı gibi ağzını açıp kapatıyor, ikisi de konuşma sırasının kendilerinde olup olmadığından emin değil.

Sonunda Ivan ayağa kalkar. "Güncellemeler az." Berrak sesi konferans salonunda yankılanıyor. "Son komşu eyaletleri de eledik. Şimdiye kadar aramalar sonuçsuz kaldı."

Hızlı, kısa ve öz. Ve en önemlisi, acımasız.

Bir ay oldu. Çocuğumun -kızımın- annesi tarafından kaçırılmasının üzerinden tam bir ay geçti. Bir işaret olmadan, tek kelime etmeden. Sadece boktan bir veda mektubu.

İçindekileri kafamda canlandırıp duruyorum: April'ın suçlamaları, nedenleri, travmaları.

Bahaneler, hepsi.

En azından kendime bunu söyleyip duruyorum. Eğer April gerçekten böyle hissetseydi, bir şeyler söylerdi. Bir şeyler söylemeliydi.

Ya denediyse?

Kafamın arkasındaki o sinir bozucu sesi susturuyorum. *Denemek* yeterince iyi değil. Kızımı benden almak için yeterince iyi bir bahane değil.

Onu bir anda terk ettiniz, o inatçı ses ısrar ediyor. Onu sevdiğini söyledin, sonra başka bir kadınla evlenmeye gittin. Petra'nın senin çocuğuna hamile olduğunu düşünmesine izin verdin.

Gerçek konusunda ona güvenmedin. Peki ne olacağını düşünüyordun?

"Araştırmayı genişletin," diye emrediyorum. "Gerekirse Batı Yakası'na kadar gidin. Bulunmalarını istiyorum ve hemen bulunmalarını istiyorum."

Stanislav boğazını temizler. "*Moy pakhan...* izin verirseniz, D.C. anlaşmasıyla ilgili düzeltilmesi gereken bir mesele var..."

"Kekeledim mi lan ben?" Hırladım. "*Şimdi* dedim. Geri kalan her şey bekleyebilir ve bekleyecek de."

"Ama-"

"Bu toplantı sona ermiştir." Bununla birlikte, toplantı odasından hışımla çıktım.

Yuri ve Grisha peşimden koşuyor. "Motya-"

"Bana 'Motya' deme. Hangi cehennemdeydin?"

Yuri tokat yemiş gibi geri çekiliyor. Kardeşim zayıf bir "Ben..." diye kekelerken Grisha ofisimin kapısını kapatmak için dikkatlice hareket ediyor.

Göz ucuyla Grisha'nın inanamayarak başını salladığını görüyorum. "Bu senin için iyi görünmüyor, Yurochka. Umarım bunun farkındasındır?"

"Kapa çeneni," diye homurdanıyor Yuri.

"Oraya buraya gizlice gidiyorsun, her şeye geç kalıyorsun. Daha iyisini bilmesem, saklayacak bir şeyin olduğunu düşünürdüm."

Avucumu masama vuruyorum. "Gevezeliği kesin, ikiniz de."

Grisha'nın üslubunu ya da suçlamalarını takdir etmiyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, bir süredir ondan bıkmış durumdayım.

Ama Yuri onu savunmamızı kolaylaştırmıyor. "Kendini açıklayacaksın kardeşim," diyorum. "Çünkü eğer yapamazsan-"

"Jersey'deydim."

Grisha'nın gözleri kocaman oldu. Benimkilerin de öyle olduğundan şüpheleniyorum.

Sözlerinin tüm anlamlarını kavradım. Sonra, gözümü kardeşimin yüzünden ayırmadan, "Grisha, bizi yalnız bırak."

"Pardon?"

"Bizi yalnız bırak," diye tekrarlıyorum. "Şimdi."

Bir anlık tereddüt. "Evet, *pakhan*."

Kapı açılır ve kapanır. Bir anda yalnız kaldık. "Onu arıyordun."

O da bunu inkar etmiyor.

"*Blyat*', kardeşim," diye iç geçiriyorum.

Görev çağrısının ötesine geçmeyi ve bu konuda bir hırsız gibi davranmayı lanet olası Yuri'ye bırakın. Şakaklarımı ovuyorum. Birdenbire yorgunluk beni ele geçiriyor. "Benimle otur."

Yuri karşımdaki sandalyeye oturdu. Dirseklerimi masaya dayayıp başımı ellerimin arasına alıyorum. Böyle zamanlarda uykusuzluk nihayet kapımı çalıyor. "Sana çok fazla baskı yapıyorum."

"Hayır!" Yuri hemen reddeder. "Yapmadın, Matvey. Öyle olman anlaşılabilir bir şey..." Doğru kelimeleri bulmak için dudağını ısırtıyor.

"Bir deli mi?" Girişimde bulundum.

"Acelemlerim var," diye diplomatik bir ifade kullanıyor. "Bu işi mümkün olan en kısa sürede halletmek için."

"Yani? Onları Jersey'de mi buldun?"

Yuri sessizleşiyor. İhtiyacım olan tek cevap buydu.

"Lanet olsun," diye mırıldandım. "Bu senin üçüncü taraman. Eğer onları orada bulacak olsaydın, şimdiye kadar bulmuş olurdun."

Mümkünse Yuri'nin yüzü daha da kararıyor. Arkamdaki cam dolaba uzanıyorum. Bir şişe burbon ve iki bardak alıp dolduruyorum.

"İç," diye emrediyorum.

Sonra ben kendiminkini
deviriyorum.

Alkol boğazımda bir yol açıyor. Beni topraklamaya yetmiyor ama en azından duyularımı köreltiyor. Sürekli dönen zihnimin gürültüsünü susturuyor.

Sonra onunla en son ne zaman bu içkiyi içtiğimi hatırladım.

Güzel, değil mi?

Yuri'ye "Senin için başka bir işim var" dedim.

Hâlâ dokunulmamış bardağından bana bakıyor. "Ne istersen."

"Grisha'yı takip etmeni istiyorum."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Grisha?

Neden?" "Sadece bir önseziyi takip
ediyorum."

"Onun bu işe karıştığını düşünmüyorsun, değil mi?" Ben cevap vermeyince Yuri'nin yüzü asıldı. "Matvey, mümkün değil."

"Düşün," diye tıslıyorum. "Kendi başına ortadan kaybolmuş olmasına imkân yok. Hele de yeni doğum yapmışken ve yanında bir bebek varken."

"Ama Grisha sana sadık."

"Öyle mi?" Ayağa kalktım ve yürümeye başladım. "Onun nerede olduğunu bilen tek kişi oydu. Bütün hafta boyunca benimle seçimlerim hakkında, nasıl davrandığımı hakkında tartıştı-" Dışlerimi sıkıyorum. Şu anda bile onun adını yüksek sesle söylemeye dilim varmıyor. "Benimle mutsuzdu. Ve belki de onunla biraz fazla mutluydu."

"Matvey, bu çılgınlık," diye itiraz eder Yuri. "Grisha hiç ilgi göstermedi-"

"O zaman nasıl?!" Kükrerim. "İmkânı ve fırsatı vardı. Onu bu şekilde umursamasa bile bir sürü nedeni de vardı."

Yoksa o mu yaptı? Sadece düşüncesi bile kanımı kaynatmaya yetiyor: üçüncü komutanım, gözünü kadınıma dikmiş. Çocuğumun annesine.

Birlikte ne kadar zaman geçirdiler? Onlara ne kadar zaman bıraktım? Nöbet tutma bahanesiyle, ya da çaya davet edilmekle, ya da-

"Motya, bu delilik." Yuri ayağa fırlayıp beni omuzlarımdan tuttu. "Bir buçuk pislik olabilir ama sana asla böyle ihanet etmez. Ap'yi çalacağını düşünmek bir yana, onu Hedoneros'taki garson kızları süzerken bile görmedim."

"Sakın onun adını ağzına alma!"

Yuri geri çekilir, ellerini teslimiyetle kaldırır. "Peki," diye kabul ediyor. "Ama bunun delilik olduğunu bilmelisin. Gölgele kovalıyorsun."

"Hiçbir şeyin peşinden koşmamaktan iyidir."

Kardeşimin yüzümde ne gördüğünü bilmiyorum. Her ne ise, onu yeniden düşünmeye sevk etmeye yetmiş olmalı. "Tamam, bak," diyor, "onu takip edeceğim. Bunu yapacağım. Ama Matvey, hiçbir şey bulamayacağım. O..." Bir duraklama. "Belki sadece zamana ihtiyacı vardır. Belki de kendi kendine geri dönecektir."

"Belki' yeterince iyi değil."

Kendimi sakinleşmeye zorluyorum. Ondan geriye sayıyorum ya da normal insanlar ne yapıyorsa onu yapıyorum. Sanki ben biliyormuşum gibi.

Sonunda nefesimi verdim ve arkamı döndüm.

"Yap şunu kardeşim." İki elimi de omuzlarına koyuyorum. "O *mudak*'ı takip et ve çizginin dışına adım attığı anda beni ara. Şu anda güvenebileceğim tek kişi sensin."

Yuri kalın kalın yutkunur. "Evet, Motya."

"Bul onları. Onları eve, bana getir."

Bir anlık tereddüt. "Elimden geleni yapacağım," diye söz veriyor.

Sonunda kendime gülümseme izni veriyorum. Bir tanesinin gölgesi, ama bu zaten küçük bir mucize. "Yapacağını biliyorum."

Sonra biraz daha aramak için geri döndüm.

NİSAN

Bu yeni hayatımda ölü gibi uyuyorum. Çünkü yeni bir anne olmak çok yorucu ve açıkçası Bayan Tanner beni bir taziye gibi çalıştırıyor. Nugget ağlamaya başlamadıkça ya da bina yanmadıkça kıpırdamıyorum bile.

İşte bu yüzden, mutlak bir sessizliğe uyandığımda, bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum.

Nefesimi tutmuyorum. Bunun yerine, hâlâ derin uykudaymışım gibi davranıyor, göğsümün inip kalkmasına koçluk yapıyorum. İçten içe çıldırıyorum ama kendimi yutkunmaya zorluyorum. *Sakin histerik olma, Flowers. Eğer avazın çıktığı kadar bağırırsan, kafanı uçurma ihtimalin sıfıra yakın.*

İşte o zaman duydum: döşeme tahtalarında bir gıcırtı.

Hiçbir zaman ateşli silahların büyük bir hayranı olmadım. Bana narin diyebilirsiniz ama özellikle öldürmek için yapılmış bir şey fikrinden hoşlanmıyorum.

Ama Yuri bana yedek silahını teklif ettiğinde, kabul ettim.

Şimdi, bunu yaptığımı memnunum. Davetsiz misafirin yerini belli edecek gıcırtıyı beklerken bir yandan da nefeslerimi hızlanmamaya zorluyorum.

Sonra harekete geçerim.

Yastığımın altından silahı çıkardım ve nişan aldım. "Çık dışarı yoksa ateş ederim."

Pek bir şey göremeyecek kadar karanlık ama odadaki tek bir ay ışığından davetsiz misafirin ellerini havaya kaldırdığını görüyorum. Ama bu hareket korku için çok yavaş. Bir şekilde, alay ediyormuş gibi hissettiriyor.

"Sadece konuşmak istiyorum," diyor bir erkek sesi, hiç de endişeli değil.

Omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor - bu şaşırmamış ton. Tamamen yersiz.

"Konuş ve sonra çık git."

Davetsiz misafir daha sonra konuştuğunda, sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Sizinle uzun zamandır tanışmak istiyordum, Bayan Flowers," diyor. "Kaçışınız için size iltifat etmeliyim. Kötü şöhretli Matvey Groza'dan kurtulmak hiç de kolay olmamış olmalı."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Hayır mı? Bakalım hafızanı canlandırabilecek miyim? Bratva *pakhan*, her yönüyle tehlikeli bir adam... ve tabii ki bebeğinizin sevgili babası."

Çocuğumdan bahsettiği anda donup kalıyorum. Beşiğe hızlıca bir göz atıyorum, hâlâ odanın benim tarafımda güvenli bir şekilde duruyor. Ama kapı ile aramızda duran bu adam yüzünden daha fazla güvende olamayacağım.

Kim bu adam? Kendime sormadan edemiyorum. Neden bizi tanıyor? Matvey'i neden tanıyor?

Ve en önemlisi... *Ne istiyor?*

"Ah, kalplerimiz bize ne oyunlar oynayabilir. Kötü çocuğun cazibesi, değil mi?" diye şaka yapıyor. "Kesinlikle karşı konulmaz. Senin gibi iyi bir kızın tuzağa düşmesine şaşmamalı."

"Umarım bunca yolu bana terapiye ne kadar ihtiyacım olduğunu söylemek için gelmemişsinizdir. İnan bana, farkındayım."

Gürültülü bir kıkırdama. "Ve çok da komik! O suratsızın seni hak etmemesi için bir sebep daha. Onun yanında harcanıyorsun, hayatım."

"Dur tahmin edeyim: Onun yerine seni mi seçmeliyim?"

"Beni pohpohluyorsunuz," diye karşı çıktı davetsiz misafir. "Ama korkarım baban olacak yaştayım."

Başka bir ürperti, bu sefer daha güçlü. Bu adam her kimse, görüldüğünün yarısı kadar bile zararsız değil. Tüm o şakalar, taklitler... Bu onun silahlarından sadece biri.

Tıpkı elindeki silah gibi.

O kadar karanlıktı ki neredeyse fark etmeyecektim. Bulutlar yer değiştirip ayın, elinde sakladığı çelik parıltısını seçmesine izin vermeseydi, belki de hiç fark etmeyecektim. Ta ki çok geç olana kadar.

Ama o yokmuş gibi davranmaya devam ediyor, ben de görmemiş gibi davranmaya devam ediyorum. "O zaman korkarım ki konuşmamızın amacını anlayamıyorum."

"Tam tersine, Bayan Flowers: Birbirimize yardımcı olabileceğimize inanıyorum."

Zaman kazan. Ne olursa olsun, sadece zaman kazan. "Nasıl?" Boştaki elimle yorganın altındaki telefonuma uzanarak soruyorum.

"Bakalım," diye mırıldanıyor. "Öncelikle korunmaya ihtiyacın var. Ne de olsa New York'un en tehlikeli adamıyla bir hesabın var."

"Onunla bir alıp veremediğim yok."

"O zaman seninle bir derdi var," diye yeniden ifade ediyor adam. "Bebek şeklinde bir tane diyebilirim. Arama ekiplerini duymuşsundur herhalde?"

Elbette arama ekiplerini duydum. Bunca zamandır Matvey kızını aramaktan başka bir şey yapmadı. Bizim için.

"Seni bulduğunda ne olacağını düşünüyorsun?" diye soruyor, sesi tıslamaya dönüşüyor. Bu konuşma başladığından beri ilk kez sözlerinde mizahtan eser yok. "Onu kendi oyununda yenen kadına ne yapacağını düşünüyorsun? Hiç istemediği gayrimeşru varisine? ... Gülüyor musunuz, Bayan Flowers?"

Elimde değil: Öyle. Beni bile şaşırtan ani bir patlama sesi. Çünkü bu adam kesinlikle düşündüğüm şeyi ima ediyor olamaz.

Matvey, bize *zarar vermek* mi istiyor?

Okyanusun kurumasını kabullenmeyi tercih ederim.

Pisliğin teki olabilir. Bana dünyaları vaat etmiş ve hemen ardından beni kırık bir bebek gibi fırlatıp atmış olabilir. Çocuğumu yetiştirmeye, ona hak ettiği yuvayı kurmaya uygun olmayabilir.

Ama bize asla zarar vermeyeceğini biliyorum. *Asla.*

En azından bilerek değil.

"Senin korumana ihtiyacım yok."

İşte o zaman en büyük hatamı yapıyorum: Unutuyorum.

Yorganın altındaki telefonu unutuyorum. Yabancınn elindeki silahı unutuyorum. En önemlisi, duygularımı kontrol altında tutmayı unutuyorum.

Unutuyorum ve silahımı
çekiyorum. "Çık dışarı,"
diye tükürdüm.

Bu yanlış bir adım. Onu konuşturmaya devam etmeliydim ve
Yuri'ye mesaj at. Ama artık çok geç.

Etrafımdaki gölgeler büyüyor, çoğalıyor: bir düzine adam. Nereden geldiler? *Ne zaman geldiler?*

İşte o zaman anladım: Başından beri yanlış
anlamışım. Onun dikkatini dağıtan ben değildim.

Dikkatimi dağıtan oydu.

"Ne yazık," diye iç geçiriyor adam. "Bunu kendi özgür iradenle yapacağını
umuyordum. Oh, neyse." Karanlıkta tek bir hareket yapıyor ve bir anda figürler
yaklaşıyor.

İşte o zaman son kozuma başvuruyorum: yalvarmak.

"Dur!" diye bağırdım. "Lütfen. Bela istemiyoruz."

"O zaman Matvey Groza'ya bulaşmamalıydın."

Adamlar üzerime çullandı. Her şeyin ağır çekimde gerçekleştiğini görüyorum:
Binlerce gölge tek bir gölge gibi üzerime düşüyor.

Tetiği çekmeye karar verdim ama yine çok geç kalmıştım.

Parmağım seğiriyor ama daha sonuna kadar sıkamadan silah elimden fırlıyor.

Birinin elinin arkası boynumun dibine inerken, aklımdan son bir düşünce geçiyor.

Bebeğim benim.

Ona uzanıyorum.

Ama karanlık önce beni alır.

MATVEY

Birinin kolumu sallamasıyla irkilerek uyandım. "Matvey," diye sesleniyor ağabeyimin sesi, "uyan. Bir şey oldu."

Kendimi toparladım ve saatime baktım: 2:33.

"Gecenin köründeyiz," diye hırlıyorum. Başım akşamdan kalma gibi çarpıyor; gerçekten uykuya dalmayı başarılı bir saat bile olmadı. "Bu iyi olsa iyi olur."

"April hakkında."

Donup kaldım. "Onu buldun mu?"

İşte o zaman nihayet Yuri'nin görünüşüne dikkat kesiliyorum: karmakarışık saçları, titreyen elleri. Panikle açılmış gözleri.

"Abi, sorun ne?"

Dehşete düştüm. Hastanedeki o günden beri ilk kez korkunun tadının nasıl olduğunu hatırlıyorum.

Yuri yutkunur. "Sana söylemem gereken bir şey var." Sonra konuşur.

"Yuri. Benim. Yardımına ihtiyacım var."

Düğünde aradı. Petra misafirleri eğlendirmeye gitmişti ve ben de kalabalıkta seni gözden kaybetmiştim. Sana ulaşamadığı için beni aradığını düşündüm ve seni aramaya başladım.

Ama sonra benden yalnız gelmemi istedi.

Bana bir hastane ismi verdi. Bu kimsenin telefonda duymak istemeyeceği türden bir şey. Ben de olabildiğince çabuk oraya gittim.

Onları o zaman gördüm.

April, hastane yatağında, kucağında bir kundakla. Onun için çok mutluydum, ikiniz için de. Bebeği görmek için yaklaştım; sana benzeyip benzemediğini bilmek istedim.

Sonra April, "Saklanmama yardım etmen gerek." dedi.

İlk başta anlamadım. Anlayamadım. April neden kaçmak istesin ki? Neden çocuğunu senden saklamak istesin ki?

Sonra bana söyledi.

Bana ikinizin arasında olanlardan bahsetti. Ona Petra'yla evleneceğini söylemişsin ve kendini açıklamayı reddetmişsin. Senin meşru varisine hamile olduğunu.

O zaman nasıl hissettiğimi tahmin edebilirsiniz.

Çok bencildim, Matvey. Senden bu sırrı saklamamı, Petra'yla evlenmeni istedim ki o güvende olabilsin. Böylece çocuğum güvende olabilirdi.

Bunu yaptığımda April'i düşünmüyordum.

Ama şimdi bana bakıyor, anlamam için yalvarıyordu. Bana yalvarıyordu.

Ona

yardım

et. Ben

de

yardım

ettim.

Ona taburcu belgelerini getirdim. Onu arabaya kadar yürüttüm. Yol boyunca onu tuttum ve acıya karşı dişlerini sıkmasını izledim.

Sonra onu çatı katına götürdüm. Kaçış çantasını hazırlamasına yardım ettim. Bebeğin eşyalarını, kaçarken ihtiyacı olacak her şeyi aldım. April'in o mektubu yazmasını izledim.

Ne düşündüğümü bilmiyorum, Motya. Sadece suçluluk duygusu beni parçalıyordu. Onun hayatını mahvetmenin suçluluğu. Seninkini mahvetme suçluluğu.

Onları götürdüğümde, bunun sonsuza kadar süreceğini düşünmemiştim.

April'in sadece biraz zamana ihtiyacı olduğunu düşünmüştüm. Biraz boşluğa. Düşünmek, iyileşmek için. Ama günler haftalara dönüştü.

Dağıldığını gördüm. Onları aramak için şehrin altını üstüne getirdiğini gördüm, sonra eyaletin, sonra ülkenin. Uyumayı bıraktığını gördüm. İçmeye başladığını gördüm.

Ama size nerede olduğunu söyleyemezdim. Ona bir söz vermiştim. Seni seninkini tutmaya zorladıktan sonra, benimkini nasıl bozabilirdim?

Yine de bir gün kendine geleceğini düşünmüştüm.

Onu bir motelde sakladım. Bölgenin süpürülmesini her emrettiğinizde, bunu benim yaptığımdan emin oldum. Ona yiyecek, giyecek, ilaç getirdim. Kendini güvende tutması için ona bir silah verdim.

Ona para vermeye çalıştım ama kabul etmedi. "Zaten çok şey yaptın," derdi bana. Çılgılık atmak istedim.

Beni affetmeni beklemiyorum. Bana doğru şeyi yaptığımı söylemeni beklemiyorum. Bundan sonra benimle bir daha konuşmanı da beklemiyorum.

Ama en azından bunu neden yaptığımı anlayabilir misin?

Yuri'nin bir kelime daha etmesine izin vermeyeceğim.

Onu sertçe duvara çarptım. "Seni hain," diye yüzüne tükürdüm.

Yuri'nin tek söylediği "Özür dilerim" oldu.

Öfkeden titreyerek ellerimi boğazında kenetliyorum. "Üzgün müsün?" Hırlıyorum. "Çocuğumu benden aldın ve şimdi de özür mü diliyorsun?"

"Başka ne yapacağımı bilemedim," diye mırıldanıyor, sesi titriyor. "Bu benim hatamdı. Ne yapmam gerekiyordu?"

"Bana gelmen gerekiyordu!" Kükrüyorum. "Bana söylemen gerekiyordu!"

Yuri'nin boğazı bir aşağı bir yukarı sallanıyor. Ellerimin etrafındaki hareketi hissedebiliyorum, kanının benimkine karşı tavşan hızındaki nabzını hissedebiliyorum. *Hain, hain, hain.* "Onu o odada görmedin, Matvey."

"Lanet olsun ki yapmadım!"

"Gitmesi gerekiyordu. Uzaklaşmaya ihtiyacı vardı-"

"Kapa çeneni!" Bağırıyorum, elimi daha sıkı, daha sıkı, *daha* sıkı tutuyorum. "Onun hakkında konuşamazsın! Sen-"

"Korkmuştu!" diye bağırıyor. "*Senden* korkuyordu!"

Bu beni durdurdu. *Korktum*. Ona böyle mi hissettirdim? Benimle konuşmaktan, beni görmekten korktu mu? Bebeğini büyütmeme izin vermekten mi korkuyor?

Senin bebeğin, diye hırlıyor içimdeki sahiplenici ses. *O senin de bebeğindi*.

"Sonrasında benden nefret edebilirsin," diye boğuluyor Yuri son sesiyle. "O artık tehlikede. Onu aldılar. İkisini de aldılar."

Kanım donuyor.

April tehlikede. Çocuğum tehlikede.

Anladığım anda Yuri'yi yere düşürdüm. Suratını darmadağın etmeyi ne kadar çok istediğimin bir önemi yok. Bana ihanet eden kardeşimden intikam almayı ne kadar çok istediğimin. Kendi kanına ihanet eden kardeşten.

Şu anda tek bir şey önemli. "Nerede?" Talep ediyorum.

"Seni alacağım," diye soluk soluğa bağırıyor Yuri, ellerimin kırmızı izine tutunarak. "Hiç şansın yok."

"Orası ıssız bir yer," diye itiraz ediyor. "Araba kullanmama gerek yok, ama izin verin size rehberlik edeyim."

"Dedim ki-"

"Lütfen," diye yalvarır Yuri. "Sadece... güven bana."

Bir parçam tartışmaya devam etmek istiyor. Bir zamanlar kardeşim dediğim bu adamın cevaplarını yumruklamak için can atıyorum. Şimdi benimle güven hakkında konuşmaya cüret eden bu adam.

Ama zaman geçiyor ve biz zaten zamanın çoğunu boşa harcadık. "Öyle olsun," diye cevap veriyorum buz gibi.

"Teşekkür ederim-"

"Ama son kez yapıyorum."

Bununla birlikte, telefonumu aldım ve aradım. "Grisha. Benimle çatı katında buluş. Acil bir durum var."

Sonra soğuk bakışlarımı Yuri'ye yöneltiyorum. "Eee?" Kin dolu bir sesle talep ediyorum. "Yolu göster, *kardeşim*."

5 NİSAN

Gözlerimi tekrar açtığımda etrafımı tanıyamıyorum.

Artık köhne motel odamda değilim, orası kesin. Bu el oyması ahşap duvarlarla, pahalı mobilyaların üzerine zevkle yerleştirilmiş dekoratif antikalarla değil - Bayan Tanner hepsini gözünü kırpmadan rehine verirdi.

Bir de buranın rustik havası var, daha ormanımsı ve "*Kokuya aldırmazsan saatte on dolara tüm hayallerini gerçekleştirebilirim*" den çok daha az.

İşte o zaman kafama dank etti: *Burası bir kulübe.*

Ve sonra: *Ben ölmedim.*

Kanepede kıpırdanıyorum, başımın arkasına keskin bir ağrı saplanıyor. "Ah," diye mırıldanıyorum.

"Özür dilerim. Adamlarım biraz kaba olabiliyor."

Hemen ayağa kalktım. *O ses.* Motelde olanlardan sonra, onu her yerde tanıyabilirdim. "Sen."

"Ben," diye gülümseyerek kabul ediyor adam.

"Bebeğim nerede?" Onu bulmak için odayı tarıyorum ama hiçbir yerde göremiyorum. Paniğe kapıldım. "Bebeğime ne yaptınız?!" Çığlık atmaya başladım.

Adam elini kaldırır. "Sizi temin ederim Bayan Flowers, bebeğiniz gayet iyi."

"Onu görmek istiyorum!" Kanepeden kalkıyorum. Başıma aldığım darbenin kalıcı etkileri sallanmama neden oluyor ama umurumda değil. Ellerimin ve ayaklarımın üzerinde sürünüyor olabilirdim ve bu hiç umurumda olmazdı. "Bebeğimi görmeme izin verin!"

Bebeğim. Benim için önemli olan tek şey bu.

Adam iç çekerek döner. Arkasından bir şey alıyor. Daha önce görememiştim ama şimdi görebiliyorum: Bu bir beşik. Ahşap bir beşik, onlarca yıl önce yaptıkları gibi.

Ve içeride.

"Onu bana ver," diye hırladım. "Onu bana hemen şimdi ver."

Adam sustu. Bebeğimi kucağına aldı ve onu kollarına aldı. İsteyerek, nazikçe gidiyor. Nasıl gitmesin ki? Daha bir aylık bile değil; bildiği tek şey nezaket. Ve eğer kuzu postuna bürünmüş kurtların sahip olduğu bir şey varsa, o da dokunulduğunda sıcak hissetmektir. "Korkarım bunu henüz yapamam Bayan Flowers. Sonuçta, hâlâ konuşmamız gerekiyor."

"O zaman konuş."

Sesimdeki aciliyete rağmen -ya da belki de bu yüzden- adam acele etmiyor. Parmaklarını bebeğin burnunun hizasında gezdiriyor, sonra minik elleriyle oynuyor. Nugget onun kucağında sessizleşiyor, uykulu miyavlamaları hızla azalıyor. "İtiraf etmeliyim ki April: Neredeyse kıskanıyorum. Benimkini yatıştırmak hiç bu kadar kolay olmamıştı."

"Sizin için hala Bayan Flowers."

Sanki sözlerini değiştiriyormuş gibi boştaki eliyle dolambaçlı bir hareket yapıyor. "Bayan Flowers, o zaman. Yine de çok şanslı bir kadınsınız."

"O çok akıllı bir kız."

Yavaşça mırıldanıyor. "Annesi gibi, belki."

Zeki ya da değil, açık tehdidi kaçırarak kadar aptal değilim. *Dediğimi yaparsan yaşamana izin verebilirim.* "Hâlâ konuşmuyorsun," diye belirttim.

"Özür dilerim. İzin verin baştan başlayayım," diyerek boğazını temizler. "Benim adım Carmine."

Car-mee-neh olarak telaffuz ettiğini fark ettim. Çok yaygın bir isim değil; nasıl telaffuz edildiğinden bile emin değilim.

Ama sonra sanki düşüncelerimi okumuş gibi ekledi: "Ah, ama siz Amerikalılar için bunu söylemenin biraz zor olduğunu biliyorum. Bana 'Carmine' demekten çekinmeyin, tıpkı rengi gibi. Ne de olsa kırmızıyı hep sevmişimdir."

Neyi sevdiğin umurumda bile değil, orospu çocuğu.

"Büyüledim," diye kestirip atıyorum.

Tanıştığımızdan beri ilk kez görünüşünü incelememe izin verdim: uzun boylu, makul yapılı, tuzlu biberli saçları ve şık siyah takım elbisesi. Gözleri kahve karası, göz bebekleri neredeyse görünmüyor ve elleri en şatafatlı altın ve mücevher çeşitlerinden yüzüklerle dolu. Resmen para gibi kokuyor.

Ve tehlike, bir parçam ekliyor.

Çok garip. Bu adam Matvey'den daha farklı olamazdı: konuşma şekli, davranışları - hepsi *sümsük* diye bağırıyor.

Yine de bir şeyler tanıdık geliyor.

Ama ben daha ne olduğunu anlayamadan Carmine tekrar konuştu.

"Matvey'den sonsuza kadar kaçamazsın, biliyorsun. Er ya da geç seni yakalayacak. Ve sonra kim bilir neler olacak?" diyor kayıtsızca. "Bunu düşünmek bile kalbimi acıtıyor."

"Belki de kalp krizidir," diye önerdim.

Sıcak bir kahkaha atıyor. "Ne kadar da ateşlisin. Matvey'in sende ne bulduğunu anlıyorum." "Matvey hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diye çıkışıyorum.

Sonra bana bir bakış gönderdi, kısa süreli soğuk bir bakış. Beklenmedik bir yağmur damlasının buzlu iğnesi gibi. "Oh, ama ben *biliyorum*."

O an geçti. Benimle bir sonraki konuşmasında, sanki hiçbir şey olmamış gibi yine neşeli. Ama hayal etmediğimi biliyorum, omurgamdaki ürperti bunun kanıtı.

"Her neyse," diye devam ediyor, "onu çok fazla düşünmemelisin. Yani, sen kaçıyorsun, değil mi? Eminim onu tekrar görmek için ölmüyorsundur. Düşmanlarına ne yaptığını biliyor olmalısın."

Matvey'in bana asla zarar vermeyeceğinden bir kez bile şüphe etmedim. Onu tanıdığımdan beri, onu gerçekten tanıdığımdan beri anladım: dişleri ne kadar keskin olursa olsun, onları asla bana çevirmeyecekti.

Ama Carmine'nin sözleri istediğimden daha derine batıyor. Farkında bile olmadan, onu hissetmeye başladım bile: korku.

Kes şunu, kendimi azarlıyorum. Korktuğun Matvey değil.

İşte o zaman ka f a m a dank etti: Yine aynı şeyi yapıyordu. Akıl oyunları oynuyor, beni daireler çizdiriyor. Geçen sefer de beni böyle kandırmıştı.

Bunun tekrar olmasına izin veremem.

"Peki sen ne önerirsin?" diye sordum. "Onu yok etmek için güçlerimizi birleştirmemizi."

Neredeyse yine kendimi kaptıracaktım. Neredeyse tüm seçenekleri ona fırlatacaktım. kelimeler kafamı dolduruyor.

Ben mi, Matvey'i yok etmek mi?

Kendimi yok etmeyi tercih ederim.

Ama bunu ona söylemem. Bu sefer akıllı davranmalıyım.

"Devam et," diyorum.

"Senin kulağın onda," diye devam ediyor Carmine. "Şu anda sana kızgın çünkü kendi isteğinle gittiğini düşünüyor. Ya ona bir masal anlatırsak?"

O konuşurken, odanın içinde savaştacak bir şey aramaya başladım. Bir silah, bir kürdan, herhangi bir şey. Burayı gördükçe, seri katillerin kayıp yürüyüşçüleri hamburgere dönüştürmek için kullandıkları kulübeye daha çok benziyor. Güven verici olmaktan biraz uzak.

"Ne tür bir masal?" Teklifini değerlendiriyormuş gibi yaparak soruyorum.

"Güzel bir hikâye." Carmine sırtıyor. "Bir aşk ve kayıp hikâyesi. O hastaneden kendi başına ayrılmadın, görüyorsun, kaçırıldın. Seni geri kabul ettiğinde tek yapman gereken beni bilgilendirmek olacak: ne yapıyor, kimi görüyor, nereye gidiyor."

"Mm. Peki bu hikayenin kötü adamı kim?"

"Bendeniz, tabii ki."

Oda gerçekten de ıvır zıvırla dolu. Antika çay fincanları, kabile maskeleri, cam hayvanlar: Normandiya'dan kartpostalların hemen yanında, yaşlı bir çiftin evinde bulabileceğiniz her şey.

Ama bir adamı bıçaklayabileceğin bir şey değil.

Çok garip: bugüne kadar kimseyi öldürmeyi ciddi olarak düşünmemiştim. Düşüncesi bile midemi bulandırırıldı.

Ama bebeğim onun kucağındayken tek hissedebildiğim şey, lanet olası bir *sakatlama* dürtüsü. Kızımın saçının teline bile zarar vermesini engellemek için onu bir balık gibi deşerdim.

"Bunu asla yutmaz," diyorum, diğer potansiyel silahlara daha iyi erişebilmek için odanın içinde dolaşmaya başlıyorum. "Bunu tek başıma yapmadım, biliyorsun. Eğer ortağım konuşmaya karar verirse..."

Yontulmuş bir fil, bir Moai heykelciği, küçük bir cam balık...

"Ne, senin şu sarışın teslimatçı çocuk mu?" Carmine gülüyor. "O konuşmaz. Konuşsa bile, insanları susturmanın yolları var."

Lanet olsun. Az önce yanlışlıkla Yuri'yi mi vurdum? "Kendinden çok emin görünüyorsun."

"Yuri'nin de bana yabancı olmadığını söyleyelim."

Bu beni duraksattı. Hem Matvey'i hem de Yuri'yi tanıyan biri; isimlerinden bahsettiklerini hiç duymadığım ama onları yakından tanıyor gibi görünen biri. Onlar hakkında küçümseyici davranacak kadar.

Letonya balık pulu vazo, Bastet kağıt ağırlığı, kraliçe bobblehead...

"Onun incinmesini istemiyorum. Bana karşı çok nazikti."

"Küçük olanla bir alıp veremediğim yok," diye beni temin ediyor Carmine. "Sadece büyük patronla."

Şurada.

Stilografik bir kalem, antika. Ve gerçekten keskin bir kalem. "Sadece o mu? Başka kimseye zarar vermeyecek misin? Karısına bile mi?"

"Karını incitmemi ister misin?"

Bu düşünce bile tüylerimi diken diken ediyor. Şu anda Petra'dan tüm kalbimle nefret ediyor olabilirim ama cinayet yine de biraz fazla geliyor. "Hayır. O hamile."

"O zaman umalım da kız olsun."

O kadar ürperiyorum ki neredeyse kalemi düşüreceğim. O neşeli ses, kan donduran tehditler savuruyor - neredeyse çok fazla.

Sadece Matvey'i öldürmek istemiyor, onu bitirmek istiyor. Ne pahasına olursa olsun onun soyunu kesmek istiyor.

Bir kez olsun yaşlı beyaz adamlara ve onların erkek varislere olan tuhaf takıntılarına minnettarım. Çocuğumun hâlâ nefes alıyor olmasının tek sebebi bu olabilir. Kadın düşmanlığı için üç kez şerefe millet!

Kalemi arkama saklıyorum ve teklifi biraz daha düşünür gibi yapıyorum. "Karşılığında ne alacağım?"

"Bir kere güvenlik," diye sıralamaya başlıyor Carmine. "Groza Bratva artık yakandan düşecek. Ayrıca uygun şekilde tazmin edilmeni sağlayacağım."

"Nasıl telafi edilecek?"

"Nasıl istersen." Omuz silkiyor. "Para. Daireler. Buradan uzaklara yerleşmek için yeni kimlikler. Son zamanlarda okul harçlarını gördünüz mü? Size söyleyeyim, çocuk yetiştirmek hiç bu kadar pahalı olmamıştı. Özellikle de bu ekonomide."

"Bunu bana söylemek zorunda değilsin," diye mırıldanıyorum. Bu, bekâr bir anne olarak geleceğimin esneyen uçurumuna ilk kez bakıp orada beni bekleyen dehşetten ürperişim değil.

Carmine memnun görünüyor. "Ee? Desteğinize güvenebilir miyim?"

Kalem elimde ağırlaştı. Ama artık geri dönemem. Bebeğim hâlâ Smiley McCreepy'nin şeytani pençelerindeyken olmaz. "El sıkışalım mı?"

İşte bu April.

"Tabii, neden olmasın?"

Ne yaparsanız yapın, kaçırmayın.

Yürümeye başladım. Carmine olduğu yerde kalıyor, belli ki insanların ona gelmesine alışmış. Tanrım, umarım benden milyonlarca yüzüğünü öpmemi beklemiyordur. Yaşlılıktan ölürüm.

Carmine bana elini uzattı -öpmek için değil, yıldızlara şükürler olsun- ve ben de kendi elimi uzattım. Özgür olanı, en büyük günahı işlemek üzere olmayanı.

Ama çocuklarımız için işlemeyeceğimiz bir günah var mı?

Eli benim elime geçer geçmez saldırıyorum. Kalem bir hançer gibi tutuyorum ve boynu ile omzu arasındaki hassas noktaya nişan alarak alçalıyorum.

Ama Carmine irkilmedi bile. Bileğinin bir hareketiyle benimkini büküyor ve tokalaşmamdan kurtuluyor.

Sonra kalemi fırlatıp atıyor.

Son u m u d u m u n havada uçarak odanın diğer tarafında yere yığılmasını izliyorum. Döşeme tahtalarına çarpar çarpmaz ikiye ayrılıyor.

"Yazık," diye iç geçirdi Carmine. "Bunu oldukça

sevmiştim." Bebeğime uzanmak için hamle

yapıyorum, ama onu çelik gibi kavırıyor.

Sonra ağlamaya başladı, yüksek sesle delici bir feryat. Dürüst olmak gerekirse, ben de aynısını yapmak istiyorum.

Boku yedim. Tamamen, asilce sikildim.

"Benim anlaşmamı kabul etmeliydiniz Bayan Flowers," diye atıldı Carmine, arkasında bir şeyler ararken. "Ortak olabilirdik."

Sonra kafama bir silah doğrulttu.

Sorgusuz sualsiz ölmek üzere olduğumu biliyorum.

"Son bir sözün var mı?" diye soruyor.

"Evet," diye ağızımdan kaçırdım. "Lütfen bebeğime zarar verme."

Sonra Carmine'in gözlerinde bir şey parlıyor. Neredeyse acıma denebilecek bir şey. "Yapmayacağım. O çok önemli."

Rahat bir nefes aldım. Sebepleri ne olursa olsun, planları ne olursa olsun, kızıma zarar vermeyecek. Kızıma zarar vermeyecek.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

"Çok üzgünüm, M-"

Sonra kapı patlayarak açılır.

Carmine döner.

Ben de öyle.

Ve Matvey'in gözleri benimkilerle buluştu.

6 NİSAN

"Sen."

Matvey'nin sesi buz gibi. Bu kelimeyi Carmine'e zehirli bir ok gibi fırlatıyor, ama bir yandan da gözlerini *benden ayırmıyor*.

Ve bunlar hiç de soğuk değil.

Yanıyorlar.

Tanrım, onu özledim. Tek düşünemediğim bu. İki kişi arasında duruyorum. Tehlikeli adamlar, iki ölümcül silahın çapraz ateşinde ve tek düşünebildiğim üç kelime.

I.

Kaçırdım.

Onu.

Sonra Carmine büyüğü bozar. "Ben," diye hınzırca kabul ediyor, sahte sırtışı nihayet altındaki yılanı ortaya çıkarmak için soyuluyor. "Seni tekrar görmek ne güzel, s-"

"O pis silahını kadınının üzerinden çek," diye sözünü keser Matvey, "ve o pis ellerini kızımın üzerinden çek."

Onu hiç böyle görmediğimi fark ettim. Benim için Matvey her zaman "adam"dı - ister tutkulu, ister soğuk, ister kayıtsız olsun, o her zaman "mesai dışındaydı". İlk kez onun bu yönünü görüyorum: denklemin acımasız, kana susamış, taş kalpli diğer yarısını.

Pakhan.

Ama Carmine'ın en ufak bir korkusu yok. "Korkarım bunu yapamam, Matik."

Sanki bir düğme çevrilmiş gibi. Bu ismi duyunca Matvey'nin yüzü önce bembeyaz olur, sonra da öfkeden kıpkırmızı. "Bana öyle demeye cüret etme."

"Yoksa ne olur?"

"Yoksa kafana bir kurşun sıkarım."

Carmine tuts. Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, çocuğumuzu kolunun kıvrımında sallamaya başlıyor. "Ne kadar şirin, değil mi? Bebekler. Ne mucizeler. Ve ne kadar da kırılganlar."

"Eğer ona dokunursan-"

"Genelde beni severler, bilirsin," diyerek Matvey'in sözlerinin üzerinden buldozerle geçer. "Bu yüzden aileleri her zaman bana 'Onları tutmak ister misin?' diye soruyor ve onları kollarıma itiyor. Ve ben her zaman dehşete düşüyorum. 'Aman Tanrım... Ya onları düşürürsem?' diye düşünüp duruyorum."

Birden Carmine'ın sahte gülümsemesinin tüm sıcaklığı kayboldu. Tehdidi o kadar açık ki çılgılık atmamak için kendimi zor tutuyorum.

Ama kendimi toparlamaya zorluyorum. "Duyduğuma göre bu bir endişe," diye karşılık veriyorum.

Söylediklerime çok şaşırmış görünüyor. Sanki oynamaya devam edebileceğini öğrendiği için sevinmiş gibi. "Belki de öyledir! Bu konuda endişeliyim. O yüzden neden silahı bırakmıyorsun Matik, elim titremeye başlamadan önce?"

Matvey'in hayal kırıklığı içinde dişlerini gıcırdattığını görüyorum, silahı hala havadaydı. "Matvey." Sesimin titremesini engellemeye çalışıyorum. "Lütfen." Gözlerinden bir anlık tereddüt geçiyor.

"Hadi ama Matik," diye bastırıyor Carmine. "Kadını yine korkutup kaçırmak istemezsin, değil mi?"

"O kadar kolay korkmaz." "Mm.

O zaman neden kaçtı?" *Oyun, set, maç.*

Uzun bir an için Matvey'nin silahını indireceğinden emin oldum; ve bunu yapması için ona yalvarıyor olsam da, birdenbire yapması gerektiğinden o kadar da emin değilim. Carmine bebeğe zarar vermeyeceğini söyledi, ama bu Matvey içeri dalmadan önceydi. Ya artık ona da ihtiyacı yoksa?

"Çünkü ben bir aptaldım."

Sözleri beni düşüncelerimden uyandırdı.

Matvey'nin silahı yine Carmine'a doğrultulmuştu ama gözleri sadece benim üzerimdeydi. "Ben bir aptaldım," diye tekrarlıyor. "Ona yalan söyledim. Başından beri ona gerçeği söyleyebilirdim, ama söylemedim. O daha fazla dayanamayana kadar yalan söylemeye devam ettim. Ben alçakların en alçağıydım. Ve bunun için özür dilerim."

Kulaklarıma inanamıyorum. Matvey'nin bana söylemesini istediğim her şeyi şimdi ve burada söylüyor, sadece bir parça eksik.

Onu sevmiyorum. Seni seviyorum.

"Yani onu affediyor musun?" Carmine inanamayarak sorar. "Hayır."

Bu tek kelime beni iliklerime kadar ürpertiyor.

"Yaptığı şey affedilemezdi," diye devam ediyor Matvey, gözlerindeki ateş buza dönüşüyor. "Bana da yalan söyledi. Eğer Yuri kışını kurtarmak için itiraf etmeseydi, yalan söylemeye devam edecekti. O da alçakların en alçağı."

Sonunda Matvey'in sözlerini duymayı bıraktım. Çünkü kendimden nefret eden benliğim beni onlarla bıçaklamaktan başka bir şey istemese *de, dinlemeye* başlamamın zamanı geldi.

Matvey hiçbir zaman çok konuşan bir adam olmadı, ama şimdi iki kez kendini tekrarladı.

Yalan ve yalancılık. Alçakların en alçağı. Alçakça yalan.

"Anlıyor musun April?" diye soruyor, gözlerinde çaresiz bir şey var. "Anlayabiliyor musun?"

Başımı kaldırıyorum.

"Evet." Sonra oldu.

Kendimi yere bırakıyorum. Bunu yaptığım anda Matvey'in silahı ateş aldı. Carmine uluyor, bebeği düşürüyor.

Ama onu yakalamaya hazırım. Çünkü Matvey bana bu kısmı da anlattı.

Anladın mı? Anlayabiliyor musun?

"Tuttum seni," diye fısıldıyorum çocuğuma. "Tuttum seni, bebeğim." Sonra masanın altına eğildim.

Bebeğimi tepeden tırnağa kontrol ediyorum: mükemmel, zarar görmemiş. Ağlıyor ama bir bütün. "Tanrı'ya şükür," diye hıçkırıyorum.

Arkamızda, kurşunlar her yöne uçuşuyor. Bir tanesinin masanın ön paneline, tam da sol kalçamın olduğu yere saplandığını hissediyorum. Maun ağacı için Tanrı'ya şükürler olsun.

Nugget'ın kulaklarını kapatıyorum. "Her şey yolunda bebeğim. Baban iyi olacak."

Bunu benim olduğu kadar onun da iyiliği için söylüyorum. Farklılıklarımız, sorunlarımız ne olursa olsun.

Lütfen, Matvey, incinme.

Evrenin beni duyduğunu biliyorum. Biliyorum, çünkü bir sonraki saniyede Matvey'in sesi acı dolu bir feryatla yükseliyor.

"MATVEY!"

Masanın arkasından fırladım.

Matvey yere yığılmış, sırtını duvara dayamış, eliyle omzunu kapatıyor. Kan hızla fişkırıyor, gömleğini lekeliyor ve takım elbise ceketini karartıyor.

Carmine kapının yanında duruyor, bir kolu eşit derecede kanlı. "Görünüşe göre bağlandık."

"Biz değiliz. Adamlarım bölgeyi kuşattı. Yuri ve Grisha çoktan yola çıktılar."

"Yuri?!" Carmine kıkırdar. "Tüm yaptıklarından sonra ona hala güveniyor musun?"

"O hâlâ benim kardeşim," diye homurdanıyor Matvey. "O hâlâ benim kanımdan. Ve ben asla kanıma ihanet etmem."

"... Anlıyorum," diye yorumladı Carmine. "'Asla' cesur bir kelime,

Matik." "*Asla*," diye meydan okurcasına hırlıyor.

Sonra silahını kaldırıp tekrar ateş ediyor.

Ama Carmine çoktan kapıya varmış, kabinin dış duvarına kolayca siper almıştı. Kurşun tahtaların arasına saplanır. Matvey bir acı çığlığı daha yutar.

Bebegi yere bıraktım ve yarayı kontrol etmek için acele ettim. "Kıpırdamadan dur," diye emrediyorum. Carmine'in veda sözlerini neredeyse duymuyorum.

"Seninle tekrar oynamak için sabırsızlanıyorum," diye bağıyor kapıdan, "...
oğlum."

Sonra gecenin karanlığına doğru kaçır.

NİSAN

Elim havada durdu. "Oğlum' mu?"

Matvey hiçbir şey söylemiyor. Bir şey söylemesine gerek yok. Yüzüne bir bakış bana bilmem gereken her şeyi söylüyor.

Carmine, Matvey'in babası.

"Matvey!" Yuri hışımla içeri girer, onu nefes nefese kalmış bir Grisha takip eder. "Yaralandın mı?!" Sonra kanı görür. Yüzü soluklaşır. "Motya..."

Yaklaşmak için hamle yapar ama Matvey bir bakışla onu durdurur. "Hâlâ yakınlarda," diye homurdanır. "Gidin, ikiniz de."

"Ama Matvey...!"

"Git dedim!"

Yuri'ye acıyarak, "O iyi," diye ekliyorum. "Sadece bir sıyrık. Yama yapacağım onu kaldır."

"Böyle bir şey yapmayacaksın."

"Evet, yapacağım."

"Dedim ki-"

"Kaç parmağımı kaldırıyorum?"

Matvey'in bakışları bir odaklanıp bir uzaklaşıyor. O kadar çok kan kaybetmiş *ki hangi* parmağımı tuttuğumu bile anlayamıyor. Ve bu kolay bir şey olmalı. "Peki," diye homurdanıyor sonunda. "Ne yapman gerekiyorsa yap."

Ancak o zaman Yuri nihayet dışarı çıkmaya başlar.

Ancak kapıya geldiğinde Matvey onu durdurur. "Yura... bu o."

Yuri buna hiçbir şey söylemiyor. *Pakhan*'ının emirlerine itaat etmeden ve *Carmine*'in peşinden gecenin içine doğru kaçmadan önce bir buçuk kalp atışı kadar durur.

Hayır, *babalarından* sonra.

Sonra kabin sessizleşir.

Matvey'in bakışları odanın içinde dolaşüyor. Benimki daha sabit değil. Her şey olup bittikten sonra, birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz kalmadı.

Tekrar.

"Ona bu kadar sert davranmamalısın." Bu sefil sessizliği bozacak herhangi bir şey.

"Kardeşime karşı istediğim kadar sert olabilirim," diye karşılık veriyor.

"Yaptığı şey benim hatam. Onu imkânsız bir duruma soktum." "İnanın bana, biliyorum."

Zehir ve aşağılama dolu bu sözleri söyleme şekli sonunda beni sinirlendirdi. "Söylediklerinin tek kelimesini bile kastettin mi? Yoksa hepsi şifreli bir dil miydi?"

Matvey sessiz kalıyor. *Aptalın tekiydim. Özür dilerim.*

Hayır, aptal olan *bendim*. Ona tekrar inandığım için.

"Ceketini ve gömleğini çıkar," diye iç geçirdim.

Matvey bana soğuk bir bakış attı. "Yardıma ihtiyacım yok."

"Evet, öyle. Ya onları çıkar ya da kan kaybından öl." Sonra, ikincisini seçebileceği için ekliyorum, "Kızını her tarafın kan içinde tutmana izin vermeyeceğim."

Bu sözler üzerine, nihayet burada bulunma sebebini hatırlar gibi oldu. Çünkü bu noktada, benim için olmadığı kesin. "Nerede o?"

Onu diğer tarafımdan tutuyorum. Kurşun yarası yüzünden Matvey'nin tek yapabildiği onu kollarına almamı beklemek. Onu fazla bekletmiyorum.

Beline kadar soyunur soyunmaz, kızı ona veriyorum. Kızımı.
Kızını.

Bunu yaptığım anda bayılıyorum.

Çünkü tüm hatalarım beni bir yük treni gibi vurdu.

Gözleri parlıyor. Yüzündeki her bir kas yumuşuyor, dudakları saf bir şaşkınlık ifadesiyle ayrılıyor. Sanki ilk kez farkına varıyor: *Benim bir kızım var. Bu benim kızım.*

Ve onu ondan alan bendim.

Ne düşünüyordum ki?

Elimde olsaydı, onu sonsuza dek ondan uzak tutardım. Onu benimle, mutlu olacağını bildiğim yerde güvende tutardım. Kendime tekrar tekrar söylediğim şey buydu: *benimle* mutlu olacaktı.

Ama bunu gerçekten nasıl bilebilirim? Babası ona hayatında gördüğü en güzel şeymiş gibi bakarken nasıl hala böyle düşünebilirim?

"Merhaba ufaklık," diye nefes alıyor.

Uzun süre başka bir şey söylemedi. Sadece kızının gözlerinin içine bakar.

Suçluluk duygumu yutuyorum ve kalkıp ihtiyacım olan şeyi aramak için bu fırsatı değerlendiriyorum. İçki dolabından bir şişe viski aldım. Ormandaki cinayet kulübelerinin iyi bir yanı varsa, o da her zaman bir içki dolabının olmasıdır. Sonra dikiş takımımı alırım.

Matvey malzemelerle döndüğümü görünce kaşlarını çattı. "Bunu nereden buldun ki?"

"Carmine'a teşekkür et. Benim çantamı da kaçırmayı uygun gördü." İğne ve ipliğin üzerine bol miktarda viski döküp Matvey'e uzatıyorum. "İşte. Sterilize et-"

Ama şişeyi yarılammış bile. " ... yara. Boş ver."

Hiç düşünmeden bir tane daha alıyorum.

Ben Matvey'in omzuna içki banyosu yaptırırken, o da bebeği diğer kolunda güvenle tutuyor. Ona tek bir damla bile dokunmuyor, alkol ya da başka bir şey. Birkaç dakika içinde uykuya daldı bile.

Onunla mükemmel, diye düşünüyorum başka bir suçluluk duygusuyla. *Birlikte mükemmeller.*

"Onu yatırabilirsin, biliyorsun," diyorum ona. "Ölü gibi uyuyor." "Onu bırakmayacağım."

"Bu acıtacak."

"Onu bırakmayacağımı söyledim." Suçluluk duygusu beni daha çok yaralıyor.

Cımbızımı alıyorum ve ellerimi titrememeye zorluyorum. Ya da sesimi. "Güzel. Nasıl istersen öyle olsun."

Ona ısırması için bir şey vermiyorum. O da istemiyor. Onun yerine "Çıkış yarası var mı diye kontrol et" diye bağıyor.

"Çoktan yaptım. İşte orada."

Bununla birlikte tekrar sessizliğe gömülüyoruz.

Enkazı ayıklamayı bitirdikten sonra, ellerimin Matvey'in sırtının tanıdık düzlemlerini takip etmesine izin veriyorum - gergin kaslar, sağlam kemikler. Buraya pek çok kez dokundum: sarıldım, okşadım, etrafında paramparça olurken canımı kurtarmak için tutundum. O zaman bir bahaneye ihtiyacım yoktu.

Kesinlikle ölüm kalım meselesi değil.

"Kıpırdamadan dur."

"Hâlâ öyleyim."

"Yer değiştiriyorsun. Yara izi pürüzlü çıkacak." "Bunun ne önemi var ki?" diye tersliyor.

Tereddüt ediyorum, iğne havada. "Çok güzel bir cildin var," diye karar verdim. Bir kez olsun gerçeği söyledim. "Bunu bozmak utanç verici olurdu."

Benim yüzümden *mahvolması*.

Karşılığında hiçbir şey söylemiyor.

Ama sonunda kızımızı tekrar yere bırakıyor. Parmaklarının pantolonunun kumaşı etrafında kenetlenmesini, acıya ve baş dönmesine karşı dişlerini sıkmasını izliyorum. Ben de bir şey söylemiyorum. Ama parmaklarım yaranın etrafında gezinirken Matvey'in nabzının hızlandığını hissediyorum.

"İyi misin?" diye sordum.

Acaba o da *benim* hissettiklerimi hissediyor mu? Aramızdaki kimya, tek bir dokunuşla yeniden canlanıyor. Ya da belki gerçekten sadece acıdır ve ben yine hayal görüyordum. Aramızdaki her şeyi hayal ettiğim gibi.

Ama Matvey bana doğru dürüst bir cevap vermeyi reddediyor. "Ben iyiyim." "Daha zor nefes alıyorsun."

"İyiyim dedim."

Daha fazla sessizlik. *Sessizlik, sessizlik, sessizlik*. Bizden geriye kalan tek şey bu mu? Sahip olabileceğim tek şey bu mu? Hak ettiğim tek şey bu mu?

"April?" Matvey aniden sorar. "Sen... ağlıyor musun?" Ancak o zaman haklı olduğunu anlıyorum.

Ve sonra artık yapamıyorum. Daha fazla içimde tutamıyorum. "Bundan nefret ediyorum," sonunda ağzından kaçırdı. "Bizden nefret ediyorum. Dönüştüğümüz şeyden."

"April-" Matvey başını çevirmeye çalışıyor, ama ben onu geri döndürüyorum. "Kıpırdama," diye fısıldıyorum.

Sessizlik içinde bir vuruş geçer. Sonra: "Konuş benimle."

"Seninle *konusmak* mı?" Tersledim. "Tek yaptığım seninle konuşmaya çalışmak! Ama hayır, bana tek bir şey bile söylemiyorsun. Kendini sessizliğine kapatıp beni zihnimle baş başa bırakıyorsun. Bunun nasıl bir his olduğu hakkında bir fikrin var mı? En kötü düşüncelerinin merhametine kalmak, her küçük şeyden şüphe etmek? Bunun olması için ne yaptığını merak etmek?"

"Sen hiçbir şey yapmadın," diye araya giriyor Matvey. "Petra'yla evlenmek benim seçimimdi. Seninle hiçbir ilgisi yoktu."

"O zaman bunu bana neden söylemedin?" Haykırdım. "Neden bana hiçbir şey söylemedin?"

Dikişi zar zor bağlayabildim. O kadar çok ağlıyorum ki, doğru düzgün göremiyorum. Sanki sel kapıları sonunda yeniden açılmış, her çirkin şey dışarı fırlamaya hazır.

"Burada deliriyorum Matvey," diye fısıldıyorum son sesimle. "Artık neyin gerçek olduğunu bilmiyorum ve bu beni deli ediyor. *Sen de beni*

beni deli ediyor."

Cevap vermesini beklemiyorum. Matvey'in aklından geçenleri çözmekten vazgeçtim.

Sonunda tüm umudumu kaybettiğimde Matvey konuşuyor. "Ciddiydim."

"Ne?"

"Daha önce söylediklerimde ciddiymdim: Özür dilerim. Sana gerçeği söylemedim."

Bunu hayal etmediğimi fark etmem bir anımı alıyor. "Hangi kısmı hakkında?"

Burnumu çekiyorum. "Başka kimseyi istemediğini söylediğin kısım mı? Petra'yla aranızda bir şey olmadığını söylediğin kısım mı? Yoksa beni sevdiğini mi?"

Devam edebilirim, ama bu sefer sessiz kalan ben oluyorum.

Çünkü aniden Matvey'in bedeninde küçük bir titreme yakalıyorum. Hayır, titreme değil: baş dönmesi. *Çok fazla kan kaybettiğini* fark ediyorum. *Bayılmak üzere.*

Önüne atlayıp onu sabit tutuyorum. "Matvey!" "The... the... b-baby..."

Kaşlarımı çattım. "O burada. O iyi."

"Hayır, bebek. Petra'nın bebeği." Odaklanmanın son kırıntısıyla doğrudan bana bakıyor. "Sana yalan söyledim."

"Şimdi zamanı değil."

"Benim değil."

Göz kırpıyorum. "Ne?"

"Petra'nın bebeği. Asla benim olmadı." Bu

bana söylediği son şey.

Sonra bayıldı.

MATVEY

Başım ağrıyarak ve omzum zonklayarak uyandım.

Bunun sıradan bir akşamdan kalma olmadığını hatırlamam bir anımı alıyor. İçki dolabını yine boşaltmamıştım - ama öyle koktuğumdan eminim. Ama hayır, bu sefer beni bitiren içki değildi. Bu...

Ayağa fırladım ve bir ses seslendi, "Sakin ol. Dikişlerini çekeceksin."

Nisan'da.

Tüm bu arayıştan sonra, gerçekmiş gibi gelmiyor. Acaba bu ateşli bir rüya mı diye düşünüyorum - Tanrı biliyor ya, son birkaç haftadır bunlardan yeterince yaşadım. Loş ışıktaki göz kırpmıyorum, yanımda April'ı arıyorum, hiçbir şey bulamayacağımdan korkuyorum.

Ama sonra elinin benimkine dolandığını hissettim. "Ne zamandır baygındım?"

Törpüledim. "Yaklaşık beş saat."

Beş saat. Bu bir aydır uyuduğum en uzun uyku. "Bebek mi?"

"Bir ışık gibi söndü."

Arkasındaki açık çekmeceyi işaret ediyor. Buradan pek bir şey göremiyorum, sadece şimdiye kadar sahip olduğum tüm battaniyeler dolgu olarak içine konmuş gibi görünüyor.

Derme çatma beşik. Akıllıca. Bu düşünceden kurtuluyorum. Bu kadını övmemeliydim, aklımdan bile geçirmemeliydim. Hiçbir şey için.

Kızımı benden aldı. Kanımı aldı. Ve onu da tehlikeye attı.

Carmine. Bir hamle yapacağını biliyordum ama bu kadar çabuk bir hamle beklemiyordum. D.C. anlaşması gizemli bir şekilde patladıktan sonra olmaz.

Çünkü belli ki bunda onun da parmağı var.

Sadece o da değil. Kaçırınlar, suikastçılar. Başından beri hepsi onun işiydi. Şüphelerim vardı ama dün gece kanıt oldu.

Tüm bu zaman boyunca, her şeyin arkasında babam vardı.

Kendimi yatak başlığına yaslıyorum. Gözlerim karanlığa alıştığında, şafak sökmek üzere olduğunu fark ediyorum. Panjurlardan süzölen soluk bir ışık huzmesi var ama zayıf. Silik.

April'in şu an göröndüğü gibi.

Çökmüş yüzüne, gözlerinin altındaki torbalara bakıyorum. Bir ay kaçak kalmak en iyi halimize bile iyi gelmez ama yeni bir anne için bundan daha az üzücü bir şey olacağını düşünemiyorum. Hastane yatağından çıktığında dikişleri kurumamıştı bile.

Peki bu kimin hatasıydı?

"Onun" demek istiyorum ama bir şey beni durduruyor.

"Burada çıldırıyorum, Matvey. Artık neyin gerçek olduğunu bilmiyorum."

"İşte," diye düşüncelerimi böldü April. "İç."

Soğuk bardak dudaklarıma değiyor. Onun şımartmasını reddetmek istiyorum ama susuzluktan kavruluyorum. Kabul etmemin tek nedeni bu, diyorum kendime. April'in benimle ilgilenmesine izin vermemin tek nedeni.

Düşüncelerimi susturarak ağzımı açıyorum ve içiyorum.

Sanki uzun zamandır içtiğim ilk su yudumuymuş gibi geliyor. Son damlasına kadar içene kadar durmuyorum. "Grisha senin için biraz ağrı kesici bıraktı," diye ekliyor sonra. "Onları istiyor musun?"

Evet. Omzum beni öldürüyor. "İlaçlar hislerimi köreltiyor," diye

mırıldanıyorum. "Doğru. Bunu hayır olarak kabul ediyorum."

Sesinde hayal kırıklığına uğramış bir ton var. Bu beni sinirlendiriyor. Ne yaptım ben? *Şimdi* mi? "İyiyim dedim."

"Aslında, hayır, söylemedin. Bana saçma sapan bir alfa erkeği lafı ettin ve gerçekte ne hissettiğini söylemekten kaçtın. Yine de şaşırmamalıyım."

"Ne yapmamı istiyorsun April?" Hırlıyorum. "Acıdığını söylememi mi istiyorsun? İyi: lanet olası bir orospu gibi acıyor. Şimdi mutlu musun?"

"Evet!" diye hırlıyor. "Çünkü en azından ben senin ne düşündüğünü biliyorum!"

"Ne düşünmem gerekiyordu? 'Tanrım, babam bana bir kurşun sıkmak için Washington'dan buraya kadar geldiği için çok mutluyum' mu?"

"Nereden bileyim? Bana hiçbir şey söylemiyorsun! Söylediğinde de yalan söylüyorsun."

"Ben hiç-" diye başladım.

"Yapma!" April öfkeyle ayağa kalkarak sözümü kesti. "Sakin bana yalan söylemediğini söyleme Matvey Groza, çünkü yemin ederim ağrı kesicilerini jelibonlarla değiştirir ve Everclear'ı dikişlerinin üzerine dökerim."

"Ben asla-"

"Bana Petra'yı sevdiğini hiç söylemedin mi?" diye tükürüyor. "Bebeğinin senden olduğunu hiç söylemedin mi? Flaş haber, Matvey: söylemek zorunda değildin. Eve geldin, bana onunla evleneceğini söyledin ve başka bir şey söylemek zorunda olmadığını çok iyi biliyordun."

"I-"

"Biliyordun. Biliyordun amına koyayım. En azından bunu kabul edecek kadar bana saygı duy."

April'ın sözlerini tüm kalbimle reddetmek istiyorum. Tüm binayı uyandıracak kadar yüksek sesle bağırarak istiyorum. *Bu doğru değil.*

Ama
yapamam.

Çünkü öyle.

Kafasında nasıl bir resim çizdiğini tam olarak bilirken noktaları birleştirmesine izin verdim. Düğünün kendi özgür irademle olduğunu düşünmesine izin verdim ki neden olmadığını açıklamak zorunda kalmayayım. Bebeğin benden olduğunu düşünmesine izin verdim, böylece olmadığını açıklamak zorunda kalmayacaktım - böylece ona *kimin* olduğunu söylemek zorunda kalmayacaktım.

Yüzüne karşı yalan söylememiş olabilirim. Ama söylemiş de olabilirim.

"Bana tek bir şey bile söylemiyorsun. Kendini sessizliğine kapatıyorsun ve beni zihnimle baş başa bırakıyorsun. Bunun nasıl bir his olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Ben savaşıyorum. Sessizlik, hiç savaşmak zorunda kalmadığım tek şey. Sessizlik, kurşunların uçuşmadığı anlamına gelir; fırtınaların gelmediği anlamına gelir. En azından sessizlik sürdüğü sürece kimsenin zarar görmeyeceği anlamına gelir.

Asla düşmanım olmadı.

Ama bu April'in olmadığı anlamına gelmez.

"Bana yanıldığımı söyle," diye mırıldanıyor. "Ya bunu söyle ya da sonunda bana gerçeği söyle." Ben de öyle yaptım.

Ona her şeyi anlattım.

Ona o sabah daireme geri döndüğümü anlattım. Petra'yı orada bulmamı. Kadını görür görmez neredeyse nasıl vurduğumu.

Sonra bana söylediği şeyi ona da söyledim. *Ben hamileyim.*

İlk başta kolay değil, bunu açığa vurmak. Söylediğim her kelime boğazımda düğümleniyor, sanki bir sır olduğunu biliyormuş gibi. Sanki paylaşmamam gerektiğini biliyormuş gibi.

Bunu daha önce yapsaydım ne olurdu merak ediyorum. Hangi acıdan kaçınabilirdik. Hangi kan dökülmeden kalırdı.

"Tek yol buydu," diye ekliyorum fısıltıyla. "Üçünü güvende tutmanın tek yolu buydu. Bebeğin benim olduğunu iddia etmek zorundaydım. Vlad'ın başka türlü ne yapacağı belli olmazdı. Ve Yuri... kimsenin bilmesini istemedi. Haber Vlad'a ulaşırsa diye."

April tek kelime etmeden dinliyor. Sonuna kadar dinler.

Bu sinir bozucu. Neden hiçbir şey söylemiyor? İroni benim için kayıp değil: Sessizlik sonunda acıtıyor.

Ama sonunda April konuşur. "Bana söylememeni mi istedi?"

Tereddüt ettim. "Kimseye söylemememi istedi."

"Doğru. Ama senden *bana* söylememeni istemedi."

Yine sinirlenmeye başladım. Bu safsata da neyin nesi? *Kimse yok* dedi. Ne fark eder ki?

"Sana söylemeye çalıştım," diye ısrar ediyorum. "Düğünden bir gün önce-"

"Ki bu tam bir hafta sonraydı," diye itiraz ediyor. "Neden bana en başından söylemedin?"

"Çünkü kardeşim istedi" demek istiyorum ama kelimeleri bile çıkaramıyorum. Bunca yalandan sonra bir tane daha söylemeye dilim varmıyor.

Çünkü gerçekte, bu asla Yuri ile ilgili değildi.

April'ı haberdar etmesini isteyebilirdim, hatta bunu talep edebilirdim. Tüm kartlar benim elimdeydi; uzlaşmak için bir nedenim yoktu.

Ama sonra o ses dedi ki.

Ona güvenebilir misin?

Bunu söylemenin daha iyi bir yolunu bulmaya çalışıyorum. Beni tam bir pislik gibi göstermeyecek bir yol.

Ama April'ın da sessizliklerden nasibini aldığını düşünürsek, bu sessizlikleri iyi okuması gayet normal. "Doğru," diye mırıldanıyor, kelimeleri ağzımdan alıyor. "Ben kan değilim. Anladım."

"Petra'yı asla sana tercih etmedim," diye belirtiyorum. "Onu hiç sevmedim, April. I-"
Söyle. Sadece söyle.

"Beni sevdin mi?" April araya giriyor ama ses tonunda bir tuhaflık var. Karanlık ve acı bir şey. "Hayır, Matvey. Bu da başka bir yalan."

Kalbime saplanan bir hançer gibi. Omzumdaki ısırtıcı acıyı görmezden gelerek yorganı sıkıp kalkıyorum. "Sen nereden bileceksin ki?!" Kükrüyorum. "Ne hissettiğimi nereden bileceksin?"

"Çünkü birini seviyorsan ona güvenirsin!" diye bağılıyor yüzüme. "Ve eğer birine güvenemiyorsan..."

İşte o zaman gözlerindeki yaşları fark ettim.

"O zaman onları sevmiyorsun," diye mırıldanıyor. "Pek sayılmaz."

Öfkemin yükseldiğini hissediyorum. Bu kadının yanına her yaklaştığımda, yemin ederim, sanki artık kendimi kontrol edemiyorum. Her şey pencereden dışarı çıkıyor. "Yine de haklıydım, değil mi?" Diyorum ki. "Sana güvenilmezdi. Söyle bana April: *Lanet olası kızımı kaçırdırken* 'güven'i düşündün mü?!"

Tokat yemiş gibi geri çekiliyor. "I..."

Tam o sırada bir ses ikimizi de kendimize getirdi. Hayır, ses değil: *ağlama*.

"Oh, hayır." April çekmeceye doğru koşar. "Hayır, hayır, hayır, şşş. Şimdi sus, tatlı şey. Annen seni tutuyor." Battaniye demetini alır ve kollarında sallamaya başlar. "Özür dilerim. Çok üzgünüm, May."

Nefesim ciğerlerimde sıkışıyor. Uzun bir an için nasıl geçtiğini unutuyorum. Bir vuruş, sonra diğeri. " ... 'Mayıs' mı?" Yankılanıyorum.

April bana döndü, gözleri birden irileşti. "Evet. Ben... Özür dilerim, sana hangi isimleri sevdiğini sormadım. Sadece hep düşünmüşümdür, eğer bir kızım olursa..."

Paketi bana uzatıyor. Elleri titriyor.

Son derece dikkatli bir şekilde alıyorum. "Sorun yok." Başımı sallıyorum. "Bu iyi bir isim. Gerçekten... ona yakışıyor."

May. Kızımın adı May.

Ben bir babayım.

Ve babalardan bahsetmişken.

"Muhtemelen her şeyin arkasında Carmine vardı," diyorum April'a, yüzüm acımasızlaşarak. "Kaçırılma, haneye tecavüz. Onunla başa çıkana kadar ikiniz de benim korumam altındasınız."

Tartışmak için odasını terk etmiyorum. Neyse ki öyle değil. Yalancı ve hilekar olabilir ama gördüğüm kadarıyla.

Gördüğüm kadarıyla çok iyi bir anne. "Tamam," diyor.

"Carmine'in icabına bakılana kadar." "Carmine'in icabına bakılana kadar," diye kabul ediyorum.

Bu bir anlaşma. El sıkışmıyoruz ama buna ihtiyacımız da yok.

Bebeğimiz bunu ikimiz için de mühürledi.

MATVEY

Dakikalar geçiyor, sonra saatler.

Yuri döndüğünde güneş ufuk çizgisini çoktan aşmış olmalı, çünkü oda yeniden karanlığa gömülmüştür.

Takip ettiğimden değil. Başka bir şey izlemekle meşguldüm. "Matvey?"

Parmağımı dudaklarıma götürdüm. "Sessiz ol. O uyuyor."

Yuri başını sallayarak şu anda dolu olan kanepeye doğru yürür. "April için de berbat bir gece olmuş olmalı."

"Onu kastetmedim."

Kardeşim sert ses tonum karşısında irkiliyor. Göz ucuyla bakışlarının April'in üzerinde kalışını izliyorum, bir eli April'in içine gömüldüğü battaniyeyi düzeltmek için uzanıyor. "Benim hatam."

Bileğimden ısırp koparmamak için kendimi zor tutuyorum.

Sessizce, Yuri yaklaşıyor. İşte o zaman onu fark ediyor: battaniyelere sarılmış, minik elleri minik yumruklar halinde kıvrılmış. Sonunda kollarımda güvende. *Benim kızım.*

"Oh. O. Evet, o gerçek bir uykucu." "Mm.

Sanırım sen benden daha iyi bilirsin."

Kardeşimin yüzünde acı ifadesi belirliyor. "Mot-"

"Yapma," diye uyarıyorum. "Artık bahane yok."

Yüzü asık bir şekilde başını sallar.

"Özür dilerim." "Hayır, değilsin."

"Ne?"

"Beni duydun." Sesimi alçak ve eşit bir tona zorluyorum. "Üzgün değilsin. Seçme şansın olsa, hepsini tekrar yapardın."

"Bunu bilmiyorsun," diye homurdanıyor.

"Evet, biliyorum-"

"-Motya-"

"-Çünkü ben de aynısını yapardım."

Yuri bir an için afallamış görünüyor. Sanki vahşi bir kurt tarafından parçalanmayı bekliyormuş da onun yerine elini yalatmış gibi. "Sen... ne yapardın?"

"Kanımı koru."

Kardeşimin bununla nereye varmak istediğini bilmediğini söyleyebilirim. Doğruyu söylemek gerekirse, birkaç saat öncesine kadar kendi zihnim benim için bir muammaydı. Geçtiğimiz ay... Dünyada cehennem gibiydi. Netlik için hiç zamanım yoktu. Oturup düşünecek vaktim yoktu.

Ama kızım kollarımdayken, sonunda her şey bir araya geliyor. "Bana güvenmedin."

"Hayır, öyle değil-" diye başlar Yuri.

Ama ben onun sözünü kestim. "Bana güvenmedin," diye tekrarladım, "çünkü kendimde olmadığımı gördün. Seninle ya da başkasıyla. Ve bu yüzden bana olan inancını kaybettin."

Yanımdaki Yuri başını bir kez sallıyor. "Bana yardım ediyordun. Elbette sana güvendim."

"Hayır, söylemedin. Birine güvendiğinizde ona doğruyu söylersiniz."

Kardeşimin göz kırpmasını izliyorum, tamamen kaybolmuş. "Kendini iyi hissediyor musun? Bir şey mi aldın?"

"Aksine, omzum bütün gün beni öldürdü. Neredeyse aklım başımda."

Yuri, "Acı seni akli başında yapmaz," diye itiraz ediyor. "Sadece canını yakar." "Belki," diye kabul ediyorum. "Ya da belki her şeyi bir perspektife oturtmaya yardımcı olur."

Kollarımda, May kıpırdanıyor. Zayıfça miyavlıyor ama gözlerini açmıyor. Henüz renklerini kontrol etme şansım bile olmadı - o kadar uykulu. Doğmasının on kûsur ay sürmesine şaşmamalı. Dr. Allan haklıymış: O rahat bir bebek.

"Onu bir kez bile yere bırakmadım, biliyorsun," diye itiraf ediyorum. "Onu geri aldığımdan beri. Ona sarılmadan duramadım. Bir dakika bile. Bunun nedenini biliyor musun?"

"Neden?" Yuri sorar.

"Çünkü kaybolacağını düşünüp duruyorum."

Kelimelerin kardeşimin kalbinin derinliklerine saplandığını görüyorum. Yine de kendimi suçlu hissetmiyorum: acı iyi olabilir. Acı yardım edebilir.

Acı bize gerçekten neyin önemli olduğunu gösterebilir.

"Kendimi 'Belki bir bardak su alırım' diye düşünürken buluyorum. Sonra onu yere bırakmaya gidiyorum ama yapamıyorum. Çünkü ya ben dönene kadar gitmiş olursa?"

"April'ın bunu neden yaptığını biliyorsun," diye yanıtlıyor Yuri sıkıca. "Neden yaptım. Bu bir daha olmayacak, Matvey."

"Tekrar.' Bu komik bir kelime. En başta böyle bir şey olmamalıydı, Yuri."

"Biliyorum ve eğer geri dönebilseydim-"

"Bunu konuşmuştuk," diye araya giriyorum. "Her şeyi tekrar yapardın, tıpkı benim yapacağım gibi."

"Kastettiğin bu muydu?" Yuri bana inanamayarak soruyor. "April'a yine yalan mı söyleyeceksin?"

"Yapardım."

Bu sözleri söylerken bile, içimde bir şey uluyor. Kırılmış olanı onarmak için çaresiz bir şey. *Yalan söylemeyi bırak. Kendine yalan söylemeyi bırak, ona yalan söylemeyi bırak.*

Ama bunu düzeltmenin bir yolu yok. April'ın yaptıklarından sonra olmaz.

Çünkü onları bulmasaydım, kızımı bir daha asla göremeyecektim.

Yuri çılgınca başını sallar. "Bunu kastetmiyorsun."

"Bunca zaman, 'Keşke ona gerçeği söyleseydim' diye düşünüp durdum. Ama asıl gerçeği bilmek ister misin? Ben *seni* seçtim kardeşim. Ve haklıydım. Ona karşı geldiğim anda ocuğumu benden aldı. Ona bebeğinden bahsetseydim kim bilir ne yapardı?"

"Hiçbir şey!" Yuri ısrar ediyor. "O hiçbir şey yapmazdı. Sorduğum için hatalıydım-"

"Belki de Vlad'a kendisi giderdi." "Bunun olmadığını biliyorsun-"

"Neden onu savunup duruyorsun?!" Kükredim.

ocuğumu uyandırmamak için sesimi tam zamanında geri alıyorum. April'ın güzellik uykusu umurumda bile değil ama Yuri'nin onu kontrol ettiğini görüyorum ve rahatlayarak iç çekiyorum. *İkisi de hâlâ dışarıda o zaman.*

Bu bakış beni her şeyden daha çok kızdırıyor. O bakış, battaniyelerin çekilmesi ve arkamdan planlar yaparak geçirdikleri tüm o geceler.

şu anda kollarımda gerçek anlamda yeni doğmuş bir bebek olmasaydı, onu çoktan atlamış olurdum.

Ama gerçeği öğrenmenin tek bir yolu var. Kardeşime tekrar güvenip güvenemeyeceğimi öğrenmenin tek bir yolu var. En başta kardeşime güvenip güvenemeyeceğimi.

"Sanırım bu dünyanın en eski masalı," diye mırıldandım. "Senin kızınla evlendim, şimdi de sen benimkiyle mi oynaşacaksın?"

"Matvey, sen neden bahsediyorsun?!" diye neredeyse çığlık atacaktı.

"Yoksa moteldeki o paket yemekler yüzünden mi? Belki bir kez bir hamur tatlısı paylaştınız ve sonra daha fazlasını-"

"Petra'yı seviyorum!" Bu kez neredeyse bağıran o oluyor. "Petra'yı seviyorum," diye tekrarlıyor Yuri, nefes nefese. "Ve sevdiğimi kaybetme düşüncesine dayanamadım. Bu yüzden çıldırdım ve sonunda sevdiğin kişiye mal oldum. Daha da kötüsü, April'a mal oldum. Ama o masumdu, Matvey. Benimle ya da seninle hiçbir ilgisi yoktu. Bu yüzden ona yardım etmeye çalışıyorum. Ve

Üzgünüm, gerçekten üzgünüm, ama Petra'yı aldatacağımı ima etmeye devam edersen, senden bebeğini bırakıp benimle birlikte dışarı çıkmanı istemek zorunda kalacağım, çünkü hakaret etmene izin vermeyeceğim-"

"Yeğenin."

Yuri göz kırpmıyor. "Ne?"

"O sadece benim bebeğim değil. O senin de yeğenin."

Bununla birlikte, sonunda onu tuttum.

Yuri'nin kafası her geçen dakika daha da karışıyor. "Onu 'yere yatırmak' derken yani onu bana ver-"

"Biliyorum. 'Onu yere bırak da seni yumruklayayım' demek istedin." "Yani...?"

"Yani bana yumruk atmana gerek yok. Sana inanıyorum." Sonra sırtarak ekliyorum, "Yine de denediğini görmek isterim

kardeşim." Yuri önce tereddüt eder. "Emin misin?"

Gözlerimi deviriyorum. "Her fırsatta onu tutmuyormuşsun gibi davranmayı bırak. Ayrıca, pratik yapmaya ihtiyacın var."

"Demek istediğim bu değil. Sen... bana gerçekten inanıyor musun?"

"Yura, Yura, Yura," diye iç geçirdim. "Gerçekten kadınımı becerdiğini düşünseydim, sence hâlâ iki ayağının üzerinde duruyor olur muydun?"

Yüzünün bütün rengi soldu. Ama sonunda bu onu ikna etmiş gibi görünüyor, çünkü bohçayı kollarımdan almak için eğiliyor. "Onunla bana güveniyor musun?" diye soruyor inançsızca.

Onu yavaşça kaldırmasını izliyorum. Dikkatlice. "Bunca yıl yanımda durdun... Fark etmediğimi sanma. Bir çeşit pislik olabileceğimi biliyorum-"

Yuri, "'Gibi' kısmını çıkarabilirsin," diye mırıldanıyor.

"-ama her zaman benim yanımda olduğunu biliyorum," diye devam ediyorum, onu duymamış gibi davranarak. *Arsız velet*. "Bu sefer çuvallamış olabilirsin ama biliyorum ki sen de kendi yanlış yönlendirmenle bunu benim için yapıyordun."

"I..."

"Çok derine indin. Ne halt ettiğini anlamadın. Nasıl anlayabilirdin ki? Henüz baba değilsin."

"Matvey..."

"Ama olacaksın. Ve ben de bunun için senin yanında olacağım."

Yuri'nin gözleri ıslak. Tanrım, daha fazla sulu göz olabilir miydi? "Yani beni affediyor musun?" diye mırıldanıyor.

"Bu sefer, evet" diye cevap veriyorum. "Ama bir saniye bile olmayacak, Yuri. Eğer bana bir daha yalan söylersen..."

Bir şeylere boğuluyor gibi görünüyor. Kelimeler, belki ya da pişmanlıklar. "Matvey, yapmam gereken bir şey var-"

"Bir şey söylemene gerek yok," diye kestim sözünü. "Affedildin." "Ama ben-"

"Ne de olsa biz kanız."

Durdu. "Bu yüzden mi... beni affediyorsun?" diye kekeliyor. "Ve neden affetmeyeceksin...?" Akıllıca, onun adını söylemiyor.

"Doğru," diye homurdandım. "Siz benim ailesiniz. O değil."

Eğer inancımın kanıtına ihtiyacım olursa, April yaşayan, nefes alan bir şeydir. Savunmamı aşan kuzu postuna bürünmüş kurt.

Kalbimden bir ısırık daha almasına izin vermeyeceğim. Bir daha asla.

"Ne olursa olsun, o benim kızımın ailesi. İkisinin de çatı katına taşınmasını ayarlayın. Onları en kısa zamanda orada istiyorum."

"Doğru," diye mırıldanır Yuri. "Tamam, ben... hallederim."

Kaşlarımı çattım. "İyi misin kardeşim? Ormanda vurulmadın, değil mi?"

"Hayır, hayır, ben sadece... Sanırım biraz bunaldım. Her şeyi kabullenmem gerek." Sonra bana çocuğumu geri verdi.

Başımı salladım ve gülümsedim. Uzun, çok uzun zamandır ilk gerçek gülümsemem. "Git. Çatı katındaki korumaları iki katına çıkar. Herkese hala benim olduğunu hatırlat."

iki numara."

Başını sallayarak emirlerimi yerine getirmek için ayağa kalktı. "Oh, ve kardeşim?"

Bana geri döndü. "Evet...?" "Bana bir daha asla ihanet etme."

Dudaklarının gergin, korkmuş bir çizgiye dönüşmesini izliyorum. "Evet, *moy pakhan*."

Sonra da kapıdan çıkar.

10

NİSAN

Hayatımda sadece üç yerde kendimi evimde hissettim.

Birincisi: büyükannemle paylaştığım kahverengi taş ev. Büyüdüğüm, ilk kez kabul edildiğimi hissettiğim yer. Orada iki gözüm kapalı uyuyabiliyordum. Annemin bağırma sesiyle ya da babamın mobilyaları duvara fırlatmasıyla uyanıp uyanmayacağımı merak etmeme bile gerek yoktu. Bu dünyanın dışında, değil mi? Ne büyük bir lüks. Ne büyük bir ayrıcalık.

İki: June'la olan duvarın dibindeki evim. Tüm yetişkin hayatım boyunca burası benim güvenli alanım oldu: sadece ben, o ve eski püskü bir kanepede ortak bir kase makarna ve peynir. Buna "cennet" diyecek pek fazla insan tanımıyorum ama benim için cennet gibiydi.

Üç: Matvey'in çatı katı.

Gerçi orada o kadar ani değildi. Uzun süre hapisane gibi hissettirdi. Ve sonra, sonlara doğru, tekrar bir kafese dönüştü. Altın bir kafes, evet, ama bana hücresinin parmaklıklarının rengini önemseyecek tek bir mahkum bulun. Ben değil, orası kesin.

Ama bir süre için, orta günlerde, öyle hissetmedim. *Ev* gibi hissettirdi.

Çatı katı tam olarak hatırladığım gibi: lüks kanepeler, şık dekor, çarpıcı tavandan tabana pencereler. Tek önemli değişiklik yemek masası.

Elimi bu yenisinin yüzeyinde gezdiriyorum. Bu... daha soğuk. Güneşin ısıttığı ahşap yerine çelik ve cam. Köşeler keskin, sanki çok sert dürttüğümde parmağımı kesebilirmişim gibi.

May büyüdüğünde bunları bebek korumasına almamız gerekecek, diye düşünürken buluyorum kendimi.

Ve sonra: *Bekle. O büyüdüğünde hala burada olacak mıyız? Ben hala burada olacak mıyım?*

Düşünce trenimde acil durum frenlerini çekiyorum. Daha çok erken. Bu konuda endişelenmek. Gelecek gibi belirsiz bir şey hakkında düşünmek.

Özellikle de hala şimdiki zamanı anlamaya çalışırken.

"Bunları nereye koyayım?" Yuri kapı aralığındaki bavul yığınının hırıltıyla sesleniyor.

Burası dışında herhangi bir yer. "S o r u n değil," diye cevap veriyorum oturma odasının ortasından. "Onları orada bırakabilirsin. Biraz su ister misin?"

Evin hanımı gibi davranmak garip hissettiriyor. Sanki burası benimmiş gibi.

Ama belki de farklı olan çatı katı değildir. Belki de dışarı çıkan aynı kişi değilimdir.

Yuri'nin hırıltısını olumlu kabul ediyorum ve ona biraz sıvı getiriyorum. "Tanıdık, değil mi? Tüm bu sahne," diye şaka yapıyorum.

Yuri suyu yudum yudum içiyor ve sırtıyor. "Sayılır. Geçen sefer oyuncaklar vardı." "Mhmm. Bu sefer sadece sıkıcı malzemeler var."

"Bebek bezi paketleriyle dolu bir bebek arabası kadar sıkıcı bir şey yok."

Mırıldanıyorum. Geçtiğimiz birkaç hafta içinde öğrendiğim bir şey varsa, o da yeni doğanların pek çok ilginç şeye ihtiyaç duyduğudur. O kadar ilginç ki, size bir kol, bir bacak ve bir plazma bağışına mal olabilirler. "Geçen sefer de her şeyi içeri tek başına taşımak zorunda kalmıştın."

Yuri omuz silkiyor. "Geçen sefer Matvey'den özür dilemişti."

"Peki ya bu sefer?"

Yüzü kararıyor. "Bu sefer bu da bir özür," diye mırıldanıyor.

Matvey'den özür dilerim, satır aralarını okudum.

Suçluluk duygusu kalbimi delip geçiyor. Bu duyguya alışmalıyım, değil mi? Herkesin başına gelen en kötü şey olmaya. Bunun yerine, acı daha da kötüleşmeye devam ediyor.

"Ne olursa olsun, ben de özür dilerim," diyorum utangaç bir şekilde. "Seni imkânsız bir duruma soktum. Seni, bunun sana ne yapacağını ya da Matvey ile olan ilişkini düşünmüyordum. Burada bir özrü hak eden biri varsa, o da sensin."

Konuşurken cesaret vermesi için bebeğimi okşuyorum. Nugget kollarımda rahatlatıcı bir ağırlık - hayır, *May*, kendime hatırlatıyorum. Buna alışmam gerekecek. Ona sonsuza kadar yemek gibi hitap edemem, değil mi?

Ama o kadar çok anıyı geri getiriyor ki...

Yanımdaki Yuri başını sallıyor. "*Seni imkânsız bir duruma soktum. Bilmiyorum... Matvey sana söyledi mi ama ben...*"

Yüzünün acı dolu bir ifadeye bürünmesini izliyorum. İçimdeki küçük bir parça biraz daha düşünmesine izin vermem gerektiğini söylüyor. İsteyerek ya da istemeyerek, Matvey'le aramızın açılmasında katalizör oldu; aşkımızın ateşini yakan kıvılcım. Sonrasında geriye küllerden başka bir şey kalmadı.

Ama içimden bir ses bu düşünceye isyan ediyor: Yuri bana *yardım etti*. Dahası, bunu yapan tek kişi oydu. Kaybedecek en çok şeyi olan kişi.

Ve bir saniye daha kendine işkence etmesini izleyemem. "Biliyorum," diye onu rahatlatıyorum. "Sorun yok. Seni hiç suçlamıyorum."

"Ama bu iyi değil! I-"

"Aileni korudun," diye sözünü kestim. "Sen yapman gerekeni yaptın. Ben de öyle yaptım."

Sonra yüzünde bir şey titreşiyor. Eğlenceye benzer bir şey. "Tıpkı Matvey gibi konuşuyorsun."

Şaşırmış gibi yapıyorum. "Öyle mi? Düşünsene."

Dışarı çıkmak için savaştan başka kelimeler de var, ama onları uzağa kilitliyorum. Matvey'in bana söylediği ve söylemediği kelimeler.

Bana söyle, yani.

Dışarıdaki tüm *pakhanlara* bir tavsiye: Kardeşinizle tartışacaksanız, bunu çekişme konusundan uzakta yapın.

Ve belki de bu kadar yüksek sesle bağırmayın.

"April'a yine yalan söyler

misin?" "Söylerim."

Dün gece, bu sözler içimi parçaladı. Sıcak bir saniye için, asla alamayacağımı düşündüm. Geri çekil. Gözlerinde gördüğümü sandığım pişmanlık, üzüntü... Matvey'nin bu işten sıyrılması ne kadar sürmüştü? Bir gün mü? Bir saat mi? Ya da bundan daha az mı?

Ama tekrar ayağa kalktım. Sonunda. Kırık kalbimin tozunu aldım, bebeğimi kucağıma aldım ve kendimi sevgili eski kafesime geri götürdüm.

Ebeveynliğin bana öğrettiği bir şey varsa, o da sessizlik içinde kanamaktır.

"Bu kadar zor olacağını kim bilebilirdi ki?" Yüksek sesle düşünüyorum.

"Ebeveyn olmak mı?"

Yuri boğazından boğulurcasına bir ses çıkarır. "Ben... bunu bilemem."

Evet, biliyorsun. Şimdiden baba olma yolundasın. "Bunu anlamak için bolca zaman var, değil mi?"

"Sanırım," diye mırıldanıyor, sadece yeni bir ebeveynin olabileceği şekilde rahatsız. Matvey'in kardeşi olabilir, ama gözlerinde kendimi gördüğüme yemin edebilirim: o büyük, neon tabela her göz kırpışında *TF'yi Çıldırtıyorum* kelimelerini yanıp sönüyor. "En az altı ay daha sürecek ve Petra-" Yuri durdu, suçlu görünüyordu. "Özür dilerim. Muhtemelen sana ondan bahsetmemeliyim. Bundan sonra olmaz..."

"Düğün mü?" Aklıma gelenleri sıraladım. "Zorla soygun? Hastane korkusu?"

"Silah zoruyla adam kaçırma olayını unutmayın," diye araya giriyor biri.

Başlarımız hep birlikte kapıya doğru yöneliyor. "Petya," diye mırıldanır Yuri. "Yapmamalısın..."

"-Burada olmak mı?" Petra kapı aralığından araya giriyor. "O da gelmemeli. Sana o motelin boktan bir fikir olduğunu söylemiştim. Bir dahaki sefere saklanma işini bana bırak."

Petra. Mallard'daki o günden beri onu görmedim. Aramızdaki ve Matvey'le aramızdaki her şeyin değiştiği gün.

Sonra her şey tekrar değişti ve ben bunun onun hatası olduğunu düşündüm.

Gariptir, bir aydan uzun bir süredir kâbuslarımda bu kadını lanetliyorum, beni aptal yerine koymasını lanetliyorum. *Kendimi* aptal yerine koymama izin verdiğimi sandığım için.

Ama bunların hiçbiri gerçek değildi.

"April..." Şimdi doğrudan benimle konuştuğu için birden kararsızlaştı. "Konuşabilir miyiz?"

Bir ay önce olsa bu soruyu yanıtlamak için birkaç kelime kullanırdım. Çoğunlukla, varsayımsal bir kallesin benimle konuşma arzusunu nereye koyabileceği -ya da muhtemelen nereye itebileceği- konusunda yaratıcı öneriler.

Şimdi, kendimi bir kez başımı sallarken buluyorum.

Petra Yuri'ye döner. "Bize biraz izin verir misin?"

"Elbette," diyor. "Gidip muhafızları kontrol edeceğim."

Petra'nın elinin Yuri'nin omzunun üstündeki havayı neredeyse bir dokunuşla fırçalamasını sessizce izliyorum. Karşılığında sesinin yumuşamasını. Sanki birinin çok fazla şey görebileceğinden korkuyormuş gibi gözlerinin buluşup buluşmamasını.

Eğer şu anda kucağımda bir bebek olmasaydı, suratımın tam ortasına bir şaplak atardım. Bunu nasıl kaçırmış olabilirim? Kim nasıl kaçırabilir ki?

Yuri nihayet dışarı çıktığında, gerilim dayanılmaz hale geliyor. O kadar kalın ki, sashimi şeklinde doğrayabilirim.

Sonra Petra konuşmaya başlar.

11 NİSAN

Birkaç ay önce sabahları kusmaya başladım.

O zaman hiçbir şey düşünmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, bunun sadece stres olduğunu düşündüm. Olan biten onca şeyden sonra nasıl stresli olmayabilirdim ki?

Kahvaltı etmeyi bıraktım. Bu hiçbir şeyi çözmedi. Sonra kilo almaya başladım.

Çok büyük bir şey değildi, sadece birkaç pounddu ama garipti. Her sabah sıvılarımın yarısını kusuyordum - nasıl bir şey kazanıyor olabilirdim ki? Belki de bunu telafi ediyordum. Belki de günün geri kalanında stresle çok fazla yiyordum.

Kemerimi sıktım. Hiçbir şeyi çözmedi.

Adet dönemimi kaçırmaya başladığımda, bunun kesinlikle stres olduğunu düşündüm. Çünkü başka ne olabilirdi ki? Hayatım boyunca doktorlar bana hamile kalma ihtimalimin düşük olduğunu söylemişti. O zamanlar bunun bir lütf olduğunu düşünürdüm. Hangi çocuk beni annesi olarak isteyebilirdi ki? Hangi çocuk benim sunacağım hayatı isteyebilirdi ki?

Yine de bir kadın doğum randevusu aldım. Bu sefer bir şey çıktı.

Soygunun ertesi günüydü, sabahın körüydü. Sana yaptıklarım yüzünden hâlâ sarsılmıştım, sabah bulantılarım ve utancım yüzünden midem bulanıyordu. Seni incitmenin utancı - ilk arkadaşımı.

Sen benim için böyleydin April: sadece bir arkadaş değil, aynı zamanda ilktin. Lena ve Julia benim şövalyelerimdi, ama sen... sen tahtanın diğer tarafındaki vezirdin. Beni bütün olarak yemek için her türlü sebebin vardı.

Onun yerine, benimle arkadaş oldun. Bir katil olduğumu biliyordun ve umursamadın. Gitmeni istediğimi biliyordun ama umursamadın.

Karşılığında seni nasıl dost olarak görmem?

Yuri beni randevuya götürmeyi teklif etti. Ben hayır dedim. Kendi başımın çaresine bakabilirdim. Muhtemelen önemli bir şey değildi.

Ama o zaman hiçbir şey değildi.

Yuri... Ben de bunun olmasını istememiştim. Bizim için. İttifak, düğün planları ve Bratvas'larımızın yaptığı diğer her şeyle birlikte, ihtiyacım olan son şey bir karmaşaydı.

Ama aşk asla basit değildir.

Bu doğru: Aşık oldum. Gülmekte özgürsünüz ama ben aşık oldum. Niyetimin kardeşine aşık oldum. Ne klişe, değil mi? Uyan Jane Austen, çünkü senin için yeni bir romanım var.

Yine de aşık olmakla başa çıkabilirdim. Onu Rusya'da düşmanlarımla paylaştığım sığ mezara gömebilirdim. Onu karda öldürebilirdim.

Ama sonra yapabileceği en kötü şeyi yaptı. O da beni sevdi.

Aslında önce o beni sevdi. Bunu hemen anladım. Saygılıydı, mesafeliydi ama benden hoşlanıyordu. O zaman öyle olduğunu düşünmüştüm: hoşlanmak. Aşk değil. Geldiğini görmediğim bir ilk daha.

Ama asla bu kadar ileri gitmemeliydi. Tüm umutlarımızı ve hayallerimizi yıkmak için.

Koşullar ne olursa olsun, bir çocuğun bir lütuf olduğunu söylerler. "Onlar" her kimse, Vlad ile hiç tanışmadılar.

Babamın bunun için beni öldüreceğini biliyordum. Beni düşmanlarının sığ mezarına gömeceğini.

Yuri'yi gömeceğini.

Çocuğumuzu gömeceğini.

Ben de aklıma gelen tek şeyi yaptım: Matvey'e döndüm. Ondan bizi korumasını istedim. Bizi herkesten korumasını.

Üzgünüm, April. Sana söyleyeceğim son şey bu olacaksa, bunun olmasını istiyorum: Özür dilerim. Çok ama çok üzgünüm.

Sana asla zarar vermek istemedim. Bebeğinize asla zarar vermek istemedim. Soygun günü ne düşünüyordum bilmiyorum, belki de hiç düşünmüyordum. Peki ya sonrasında? Sadece ölmemizi istemedim.

Affetmeni beklemiyorum. Bir daha asla arkadaşın olmayı beklemiyorum. Eğer iyi bir vuruş yapmak istersen, bebeği senin için tutabilirim.

Ama en azından bunu neden yaptığımı anlayabilir misin?

Bir keresinde dinlememek gibi bir hata yaptım. Matvey bana anlatmaya çalıştığında. Çok az, çok geç olsa bile, bizden bir şeyleri kurtarabilirdi. Olabileceğimiz aileden.

Bu sefer dinliyorum. Bu sefer Petra'nın her kelimeyi söylemesine izin veriyorum. Sonra bebeğimi tutması için ona veriyorum.

"Oh, gerçekten yapacak mısın -tamam, bekle, kontaklarımı çıkarayım- April? April, ne halt ediyorsun?"

Kollarımı ona doladım. Bir denizanasını kucaklamaya çalışmak gibi: tek yaptığı kıpırdanmak. "Kapa çeneni," diyorum ona. "Sadece kapa çeneni ve al şunu."

Petra birkaç saniye boyunca şok içinde donup kalır. "Birine böyle yumruk atılmaz," diye belirtiyor.

"Sana yumruk atamam, Petra."

Öfkeli bir huff. "Ne, hamile olduğum için mi?"

"Çünkü o kalın kafanın üzerinde elimi kırarım. Şimdi kapa çeneni ve sana sarılmama izin ver."

"... Neden?" diye fısıldıyor sonunda.

Ve bu yılın sorusu değil mi? *Neden?*

Affetmenin bir erdem olduğunu söyleyebilirim. Çünkü Dominic beni her hafta Pazar okuluna gönderdi ve bazı şeyler aklımda kaldı. Ya da ben sadece

bir insanın iyiliği.

Ama gerçek şu ki, yorgun olduğum için.

Bir daha kin tutamam. Tutamam işte. Sevdiiğin insanlara kızgın olmak çok yorucu. İçindeki her şeyi alıp götürüyor. Matvey zaten içimi boşaltmak için harika bir iş çıkarıyor; daha fazla iimin boşalmasına gerek yok.

Belki de sadece arkadaşımı geri istiyorumdur.

"Bunu ben bilirim, sen de sonsuza dek merak edersin," diye cevap veriyorum burnumu çekerek.

"Yani seçtiğin şey işkence mi? Seni Bratva bile yapabiliriz," diye karşılık veriyor Petra burnunu çekerek.

Tanrım, şu halimize bak: gözyaşı, smk ve hormonlar. Ne kadar seksi bayanlar. "Gerçek şu ki, gerçekten bir mankene ihtiyaım var."

"Bunu yapabilirim. Sadece uyarayım, yarım beden büyüdüm."

"Oh, yarım beden. Boo-hoo, zavallı sen."

May havasızlığı protesto ederek bizi ayırdı.

"zr dilerim," diye gülerek bebeğimin yanağını gıdıklıyorum. "Ezilmekten hoşlanmıyorsun, değil mi?"

Petra ancak o zaman elinde ne tuttuğunu fark eder gibi olur. "Tanrım, o..."

"Güzel mi? Mükemmel mi? Tıpkı annesi gibi mi?" "Koku bombası," diye yüzünü buruşturuyor.

Bir nefes çektim ve haklı olduğunu anladım. Oh, neyse. "Alışırsın."

Petra'nın gözleri dehşet içinde açıldı. Bütün gün gördüğüm en tatmin edici şeydi bu. "Kesinlikle değilsin."

"Sanırım yakında ğreneceğiz, Müstakbel Anne."

Paniklemiş bir gardiyanın bağırmasıyla sözümüz kesildi: "Hey, hepiniz! Olamazsınız-"

"April!"

Üç ses girişte birleşiyor. Her yerde tanıyabileceğim üç ses.

Benim ailem.

June saniyeler içinde peşime düşüyor, onu Corey ve Rob takip ediyor. Petra'nın hızlı bir kaçış yaptığını zar zor görüyorum - Tanrım, kalabalıktan gerçekten nefret ediyor, değil mi?

Ve sevgi gösterilerinden. Yemin ederim, sarılmaktan ateşli silahlardan daha çok korkuyor.

"Siz üçünüz burada ne yapıyorsunuz?" Tereddüt ettim. "Endişelendik!" June bağılıyor.

"Bir ay boyunca ortadan kayboldun!" Corey azarlıyor. "Dikişlerle gittiğini duydum!"

"Vurulduğunu duydum!"

"Bütün bunları nereden duydun?!" Bağııyorum.

Kapı aralığından tanıdık bir figür daha çıkar. "Özür dilerim, Bayan Flowers." Grisha eğilir. "Arkadaşlarınıza haber verme ve onları buraya getirme cüretini gösterdim. Umarım sakıncası yoktur."

"Öyle olmasa iyi olur," diye homurdanıyor Corey.

"Açıklaması gereken çok şey var," diye ekliyor June sertçe. "Yeryüzünden düşmek gibi- Aman Tanrım, bu senin bebeğin mi?!"

"Bırakın bakayım!

Bakayım!" "*Miyav.*"

June'un omzunun üzerinden Grisha'ya sessizce *teşekkür* ediyorum. Sonra da: "Bekle- kim miyavladı?"

Rob protesto için ellerini kaldırır. "Ben yapmadım."

Sonra yerdeki taşıyıcıyı fark ettim. "Bu... Bay Buttons mı?!"

June sırtıyor. "Biraz c a n l a n m a y a ihtiyacın olur diye düşündüm. Burada hâlâ evcil hayvanlara izin yok mu?"

"Ve hiç arkadaşın yok mu?" Corey köpek yavrusu gözleriyle soruyor.

Matvey'in acımasız kurallarını düşünüyorum. *Ziyaret yok, misafir yok, hiçbir şey yok.*

Sonra umurumda olmadığına karar verdim.

"Kurallar değişti," diyorum onlara. "İçeri gelin. Hepinizi biriyle tanıştırmak istiyorum." Kollarımdaki bohçayı uzattım. "Bu... May."

Üçlünün -özellikle June'un- gözleri ıslanırken ve kedim sonunda bana dönüp kollarımdaki koku bombasını şüpheyle koklarken, tek bir şey düşünebiliyorum.

Sonuçta hala bir ailem var.

MATVEY

"Sana söylüyorum "lardan nefret ediyorum.

Hayır, bundan daha fazlası: Onlardan nefret ediyorum. İngilizce'de ya da başka bir dilde bundan daha sinir bozucu tek bir kelime dizisi yoktur.

Grisha'nın bunları söylemiyor olması hiç de yardımcı olmuyor.

Çünkü onları düşündüğü kesin. Ben biliyorum; o biliyor; hatta arkamdaki kaldırımda duran sosisli sandviçi bile biliyor. Yüzüne dövme yaptırса da bir şey değişmezdi, üçüncü adamım bu kadar açık davranıyor işte.

Ve en kötüsü de... o haklı.

Ondan şüphe ettim. Bunca zamandır benimle dalga geçen aynı adam tarafından takip ediliyordum. Ve bana anlatmaya çalıştığında - Yuri'nin şüpheli davranışlarını ya da daha kötüsü kendi başarısızlıklarımı bana göstermeye çalıştığında - ne yaptım?

Kafasını kopardım. Onu yakın çevrenin dışına ittim, sadakatsizlikle suçladım, hatta sokak ortasında tehdit ettim. Onu kovmak dışında her şeyi yaptım.

Ve yanılmışım.

Arabanın yanında beni selamlıyor, yüzünde donuk bir ifade var. *"Moy pakhan."* Ama tek duyduğum, *sana söylemiştim.*

"Grisha," diyorum sertçe.

Ama tek söylemek istediğim, *"Kapa çeneni. Biliyorum.*

Arabaya bindik. Grisha yoğun New York trafiğine karıştı. "Çatı katında April'ı gördüm," diye söze karıştı. "Arkadaşlarını geri aldığı için mutlu görünüyordu."

Sana söylemiştim. "Hm."

"Yuri'yi de orada gördüm. Ama kısa süre sonra Petra ile birlikte ayrıldı."

Sana söylemiştim. "Anlıyorum."

"Vory ile de konuştum. Görünüşe göre bu dostane bir toplantı olmayacak."

Sana söylemiştim. "Grisha."

"Evet?" diye masumca soruyor.

Lanet olsun. Bir de eşlerin pasif agresif olduğunu söylerler. "Onlar" her kimse, Grisha Aldonin'e hiç araba kullandırmamışlar.

"... Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Devam eden sadakatınız için."

Grisha'nın kaşları dikiz aynasında şüpheyile kavis çiziyor. "Sadık olmaktan başka bir şey yapmayı hayal bile edemem."

Sana söylemiştim. "Ve bunu takdir ediyorum. Şimdiye kadar yaptıkların ve yapmaya devam edeceklerin için."

"Yapacağımdan emin gibisin."

"Evet, henüz beni hayal kırıklığına uğratmadın." "'Henüz'."

Gözlerimi deviriyorum. "Şu lanet rolü bırakabilir miyiz artık?"

"Ne numarası?"

"Tanrım, tamam, peki: Yanılmışım. Mutlu musun?"

Bir an için Grisha hiçbir şey söylemez. Sonra: "Biliyor musun, sen de büyükbabanın sahip olduğu aynı esrarengiz yeteneğe sahipsin."

"Peki bu...?"

"Aslında kelimeyi söylemeden 'özür dilerim' demek."

Homurdanıyorum. "Bunu sana baban mı söyledi?"

"Yaptı. Birkaç kez." Yolculuk başladığından beri ilk kez aynada Grisha'nın eski gülümsemesinin izlerini görüyorum. "Aileden gelen bir yetenek olmalı."

Grisha'nın babası. Yıllar önce onu bu şekilde bulmuştum. Onu aramıyordum, Yakov Aldonin'i arıyordum. Büyükbabamın ikinci oğlu.

Ama o çoktan ölmüştü.

Ancak oğlu söyleyeceklerimle ilgileniyordu. Yuri'den sonra davama katılan ilk kişi o oldu. İlk *inanan*.

Babasının kış tekmeleyişini izleyerek büyümüştü. Daha da ötesi, onun *pakhanını* koruduğunu ve karşılığında korunduğunu görmüştü. O zamanlar insanların bir Bratva'da aradığı şey buydu: bir bağ. Bir sürü.

Bir kardeşlik.

Ebeveynleri ya da büyükleri olmayan Grisha bu sürüdeki rolünü ciddiye alıyordu. En düşük rütbeli ama yaşça en büyük olan oydu. Her zaman anaç tavuk tipinde miydi bilmiyorum ama bizimle birlikte... Şöyle diyelim, onu bulduktan sonra artık kendimizi yetiştirmek zorunda kalmadık.

Daha iyi bir adam olsaydım, ona karşı ne kadar boktan davrandığımı kabul ederdim. Onun gibi *Pakhan* ve onun arkadaşı olarak.

Ama ben daha iyi bir adam değilim. İçimdeki iyi olan her şey kalbimle birlikte küle döndü. Verecek bir şeyim varsa, *o da onun* içindi.

Şimdi boşum.

Neyse ki Grisha halinden memnun görünüyor. Olmak zorunda, gerçekten. Yoksa bunca yıl bana nasıl katlanabilirdi ki?

"Umarım bu arada sırada beni dinleyeceğin anlamına geliyor," diye takılıyor. Bir kahkaha patlatıyorum. "Şimdi, bunun neresi eğlenceli?"

"Dostane bir toplantı değil" yılın en hafif tabiridir. Toplantının yapılacağı ofise girer girmez sıcaklığın düştüğünü hissedebiliyorum. Sanki ayak parmağımı Kuzey Kutbu'na daldırılmışım gibi.

Sonra başlıyor.

Bir zamanlar, *vory* benden korkardı. Bana sadece saygı duyulmazdı, benden korkulurdu. Bu her *pakhan*'ın ön koşuludur: eğer adamlarınızın en ufak bir hatada hayatlarından endişe etmelerini sağlayamıyorsanız, bu iş için biçilmiş kaftan değilsiniz demektir.

Ama artık adamlarım lafı dolandırmıyor. Daha da kötüsü, beni geri püskürtüyorlar.

Masanın Solovyov yarısı da katılınca, tüm bunların arkasında kimin olduğunu anladım.

"Diğerlerine katılmak zorundayım," diye öksürüyor Vlad ve masanın üzerine tükürüyor. "Başarısız satın alma, kendi yeni doğanının izini kaybetme ve şimdi de İtalyanlarla olan bu karmaşa arasında... diyelim ki birkaç aksilikten daha fazlası oldu, evlat."

"İşlerin kötü gittiğinden bahsetmiyorum bile." Ivan bıçağı saplar. "Ortaklarımız ve en iyi müşterilerimiz son dört hafta boyunca her görüşme talebini reddettiğini gördüler. Daha önce ihmal edildiklerini düşünüyorlardı, şimdi ise düpedüz aşağılanıyorlar."

"'Aşağılanmış' mı?" Grisha güler. "Bağışla beni, Ivan. Farkında değildim *Pakhan*'ın iş ortaklarına eşleri gibi davranması gerekiyordu."

Ivan karşılık verir: "Onlara karısı gibi davransaydı, hiç var olmamışlar gibi davranırdı."

Avuçlarımı masaya vuruyorum ve ayağa kalkıyorum. "Yeter."

Yuri'yi bugün burada istemedim, bu benim suçum. Ona başka bir yerde ihtiyacım vardı. Ama savunucuların olmadığı boktan bir günde benim lehime konuşacak bir ses daha eksilmiş oldu. *Sana söylüyorum*'lardan daha çok nefret ettiğim bir şey varsa o da politikadır.

Yine de Petra yardım edebilirdi. Hayatımı mahvetmek için yaptığı onca şeyden sonra, sormama bile gerek kalmazdı - bir kalp atışında benim tarafımda olurdu. Burada olmasına izin verilseydi, tek bir bakışıyla Solovyov'ları yola getirirdi.

Ancak hamileliği kamuoyunda bu kadar çok konuşulurken, *vor*'luğa terfi etmesi için zorlamak dünyanın en kötü zamanlamasıydı, bu yüzden o da bu odada değil. Hayır, bugün burada bir şeyler yapmak istiyorsam, beni asla hayal kırıklığına uğratmayan tek kişiye güvenmek zorundayım.

Kendim.

Patlamamdan sonra her bir *Vor*'un gözlerinin içine baktım. Ivan dışında hiçbiri bakışlarımı tutmaya cesaret edemedi, Vlad bile. Sürülerin olayı budur: üyelerini teker teker alırsanız, bir alfanın dişlerinin ilk ipucunda sırt üstü yuvarlanmaya ve acınası bir şekilde sızlanmaya hazır yalnız kurtlardan başka bir şey olmazlar.

Ben de dişlerimi gösterdim. "Siz küçük aksilikler ve kaçırdığınız akşam yemekleri için didişirken, ben düşmanımızın peşindeydim. D.C. anlaşmamızı berbat eden, kızımı *üç kez* kaçırmaya çalışıp başaramayan ve şimdi de organizasyonumuzun varlığını tehdit eden kişiyi."

Sonra bir resim çıkarıp masanın ortasına fırlatıyorum.

Vory'ler dağılmış tahılların üzerindeki tavuklar gibi eğiliyorlar. "Kim bu adam?" Stanislav sorar.

"Carmine Bonaccorsi," diye
hırlıyorum. Masa sessizliğe
gömülüyor.

"Bonaccorsi ailesi mi?" Vlad kaşlarını çatar. "Washington'daki İtalyan mafyası gibi mi? Onların bizimle ne ilgisi var?"

"Her şeyi."

Kelimeyi ağzımdan çalan Ivan. Ama sanki kâğıtlarının üzerinde bir böcek geziniyormuş gibi küçümseyerek tükürüyor. "O zaman biz bu hale mi geldik Matvey? Peşini bırakmadığın kişisel bir kan davası mı?"

"Hayır."

"Sonra-"

"Biz her zaman böyleydik."

Vory hep birlikte sessizliğe gömülür. Ivan'ın dudakları gergin, beyaz bir çizgiye dönüşüyor. Konuşma sırası bende. Dinleme sırası onlarda.

"Bunu en iyi senin bilmen gerekir Ivan. Başlangıçta oradaydın. İlk Groza Bratva'dan beri, yanılıyor muyum?"

"Büyükbabana gururla hizmet ettim," diye hırlıyor Ivan. "O büyük bir vizyona sahip büyük bir adamdı."

"Evet. Ve o öldü."

Ivan'ın sözlerime sinirlenmesini izliyorum. *Güzel*. Bırakalım da bir kez olsun sakinliğini kaybetsin. "Bu ne cüret-"

"Hayır, asıl soru bu ne cüret. Hepinizin." Masanın etrafında daireler çizerek yürümeye başladım. Şu anda adamlarımın kendilerini av gibi hissetmelerini istiyorum. Besin zincirinin en altında olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamalarını istiyorum. "Bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin verin: Groza Bratva'yı küllerinden geri getirdim. Ona yeni bir hayat verdim. Ona yeni bir amaç verdim."

"Ve bu amaç intikam mı?" Ivan soruyor.

"Amaç hayatta kalmak," diye karşılık veriyorum. "Rusya'nın nasıl bir yer olduğunu unutmadıysan tabii..." Masanın etrafına geniş bir bakış fırlatıyorum. "O zamanlar hepinizin orada olmadığını biliyorum. Sırf bu yüzden bile bu seferlik sizi affedeceğim - yeter ki bir daha asla unutmayın."

"Ama *pakhan*," diye zayıfça düzeltmeye çalışıyor Ipatiy, "hayatta kalıyoruz. Daha da ötesi, geliyoruz. Artık eski kinlerin peşinden gitmeye değmez mi?"

"Eski' mi?" Bir kahkaha attım. "Hepiniz çocuğumu iki gün önce bulduğumu unuttunuz mu? O *mudaki*'ların onu daha anne karnındayken iki kez öldürmeye çalıştığını?"

"Bunun ne alakası var-?" Gora başladı, ama ben onun sözünü kestim.

"Her şey!" Kükrerim. "Kanıma karşı yapılan bir saldırı bana karşı yapılmış demektir. Ve bana yapılan saldırı *sana yapılmış demektir*. Çünkü, eğer bunu da unutmadıysan, ben hâlâ senin *pakhan*'ınım."

"Peki ne yapacağız?" Ipatiy panikle alnından terler akarak soruyor. "Savaşa gidiyoruz."

Bu sefer sessizlik farklı. Yarı dehşet, yarı hayret.

"Savaşa giriyoruz," diye tekrarlıyorum, birlikleri toparlayacak kadar yüksek bir sesle, "ve kazanıyoruz amına koyayım. Tabii bazılarınız kaçmayı tercih etmezse?"

Kimse tek kelime daha etmiyor. Kimse buna cesaret edemez.

"Güzel. Dağılabilirsiniz."

Vory'ler birbiri ardına dışarı çıkarken, Ivan ve Vlad bana dönüp bakıyorlar gözlerinde keskin bir şeyle.

Dışarı çıktıklarında Grisha, "Onları tekrar kontrol altına aldın," diye mırıldandı.

"Şimdilik," diye iç geçirdim. "Yemin ederim, bu lanet olası bir isyanın başlangıcı."

"Hiyerarşiyi test ediyorlar." Omuz silkiyor. "Kurtlar gibi. Kurtlar gibi. Alfa hâlâ göreve hazır."

"Bunu nasıl yapıyorlar?" Sandalyemde arkama yaslandım, çok yorulmuştum. "Kurtlar mı?"

"Genellikle birbirlerini öldürürler."

"Umalım da iş o noktaya gelmesin."

Sessizliğin çökmesine izin v e r i y o r u m , ama ikimiz de dile getirilmemiş soruma aynı cevabı düşünüyoruz.

"Umut" yeterince iyi değil.

MATVEY

Pakhan olmakla ilgili bir şey daha: her şeye hazır olmalısınız.

Bu basit bir hayatta kalma meselesi. En hızlı hazırlanan, uyum sağlayan, öngörude bulunan en üstte çıkar. Hayvanlar âleminde bu doğrudur ve bizim için de doğrudur.

Ne de olsa, insan başka bir tür canavar değilse nedir ki?

Carmine'la yüzleşmeye hazır değildim ve bu bana neredeyse her şeye mal oluyordu. Bugünkü pusuya hazır değildim ve neredeyse Bratva'mın kontrolünü kaybediyordum.

Ama hazırlıksız olduğum başka bir şey daha var ve o da April'ı tekrar görmek.

Hayır, sadece onu *görmek* değil, onunla yemek yemek. Birbirimiz için hâlâ bir anlam ifade ettiğimiz zamanlarda yaptığımız gibi.

Hâlâ yapabilirsin, diye fısıldıyor kendi sefil zayıflığımın sesi. *Hâlâ yapıyorsun*.

Gırtlığımı söküp susturuyorum.

Bunun sonsuza dek sürmeyeceğini biliyorum. İçimdeki o çirkin parçanın hiç istemediğim bir anda hayata geri dönme eğilimi var ama bu zaman alıyor. Kafamı toparlamak için kullanabileceğim bir zaman.

Onu unutmak için kullanabileceğim bir zaman.

Onu unutmak zorunda değilsin, o nefret dolu ses tıslamaya devam ediyor. *Bir şeyleri düzeltebilirsin. Tekrar deneyebilirsiniz. Özür dileyebilirsin*.

Asansörle çatı katına çıkarken, zayıflığımı tekrar tekrar öldürüyorum. Çünkü asla yapmayacağım bir şey varsa o da kızımı benden alan kadından özür dilemektir. April bana ihanet etti. Daha da kötüsü, kendi kanına ihanet etti. Bu affedilemez.

Peki ya yalanların? O ses hala kışkırtıyor. Peki ya ihanetiniz? Ne oldu? affedilebilir mi?

Sonra içeri girdim ve hazır olmadığım başka bir şey buldum.

"Miyav."

Lanet olası bir kedi.

"Görüyorum ki Bay Buttons'la tanışmışsınız," diye onaylıyor April soğukkanlılıkla.

"Bay Buttons," diye kestirip atıyorum, halımın üzerinden bana pis pis bakan saldırgan turuncu yaratığa bakarak.

"Bu doğru. June onu benim için geri getirdi."

April buraya ilk taşındığında bu konunun gündeme geldiğini hayal meyal hatırlıyorum. O zamanlar otelin evcil hayvan politikası gibi bir saçmalıkla onu başından savmışım. Birkaç gün içinde bebeği çıkaracağını, başka bir yerde bir yaşam anlaşması yapacağımızı ve her şeyin biteceğini düşünmüştüm.

O herifle gerçekten *uğraşmak* zorunda kalacağımı düşünmemiştim.

"Anlıyorum. Ne kadar... hijyenik."

Sanki bir işaretmiş gibi, kabarık tehdit beşiğin içine atlıyor. Kızımın uyuyan bedeninin etrafında kıvrılıp kuyruğunu ayağına dolamasını tiksintiyle izliyorum. Sanki bir tuzak kuruyormuş gibi.

April el sallayarak beni başından savdı. "Oh, lütfen. Tüm aşıları yapıldı. Ayrıca, mükemmel bir bebek monitörü."

"Göz bandı olan yaşlı kedi güvenlikte mi çalışıyor?" Kaşlarımı

çattım. "Hey! Onu çok iyi takıyor."

Kısa bir an için, tıpkı eski günlerdeki gibi hissediyorum: şakalar, ş a k a l a ş m a l a r , kimya. Her gün yeni saçmalıklarla eve gelmek.

Ve sonra hatırladım: *Çocuğumu aldı. Kaçtı. Bana ihanet etti.*

Görünüşe göre April da benimle aynı anı hatırlıyor. Boğazını temizliyor, yüzü bulutlanıyor. "Bir şey mi istemiştin?"

Çenemi tuttum. "Aslına bakarsanız, evet." Sonra

kapıyı açtım ve yemek arabasını içeri aldım.

Gergin bir sessizlik içinde gergin bir garsonun masayı hazırlamasını izliyoruz. Kariyerinin en rahatsız dakikaları olmalı ama açıkçası umurumda değil. Ödememi yapıyorum.

Çalışanlar yeterince iyi. En azından işlerini yapabilirler. Yapıyor. "Afiyet olsun efendim, hanımefendi."

April başıyla onaylarcasına onay verir.

Sonra yine yalnızız.

Tam olarak yalnız değil. May hâlâ beşiğinde uyukluyor, kedi de hazinesine sarılmış bir ejderha gibi onun etrafında kıvrılmış. Ama bu *onun* hazinesi değil.

O benim.

"Yani hâlâ bu konuda kararlı mısın?" April sonunda sorar. "Aile yemeği mi?"

"Evet."

"Neden?"

Masadaki yerimi aldım. "Otur."

"Matvey-"

"*Otur* dedim."

Bir süre sonra itaat ediyor.

Sessizce yemek yiyoruz. Tabağındaki yemeği itip kakmasını izliyorum ama onu yemeye zorlamak için iyi bir bahanem yok. Ne de olsa artık benim çocuğumu taşımıyor.

Bunu hala yapabilir, o sinir bozucu ses fısıldıyor. Bütün çocuklarını taşıyabilir, eğer sen sadece-

"Burada mı kalacaksın?" April sessizliği bozar. "Çatı katında mı?"

Sanki bir daha gözümün önünden ayrılmana izin verecekmişim gibi. "Birisi kızımızın ortadan kaybolmadığından emin olmalı."

"Korumaların bunun için olduğunu sanıyordum."

"Muhafızlar onu Carmine'a karşı korumak için oradalar."

"Ve sen de onu benden korumak için mi buradasın?" diye acı acı soruyor.

"Senin sözlerin, benim değil." Yüzündeki acıyı anlıyorum. Bana dokunmuyormuş gibi davranmaya çalışıyorum.

Başaramadım.

Yemek işkencesinden sonra bebeği beşiğinden aldım ve April'in cehennem kedisinin bir hamlesinden kaçtım. Buna karşın May bir oyuncak bebek gibi uysal, onu göğsüme yatırmadan önce sadece bir saniyeliğine protesto edercesine miyavlıyor, sıcaklığı sıcaklığa değişiyor.

Onu yerine koymaya gittiğimde omzum acıyla sızlıyor.

Misafir odasına gidiyorum. "Şimdiden yatmaya mı gidiyorsun?" April bana soruyor.

Gördün mü? Senden yeterince hızlı kurtulamıyor.

"Evet. İyi geceler." "Bekle."

Döndüğümde April'in yüzünde endişe maskesi vardı. Bir an için afalladım. "Ne?"

"Önce dikişlerini kontrol edeyim," diye rica ediyor. "Başka kimsenin görmesine izin vermedin, değil mi?"

Boğazıma kalın bir şey oturuyor. Tehlikeli bir şekilde yumruya yakın bir şey. "Ben iyiyim."

"Lütfen," diye ısrar ediyor. "Sadece bir bakış. Söz veriyorum çabuk

olacağım." "Yani bana bir yatıştırıcı verip kaçabilecek misin?"

"Böylece kızımızın sabah hâlâ bir babası olduğundan emin olabilirim."

Sözleri beni hazırlıksız yakaladı. Gözleri o tanıdık ateşle parlıyordu. "Peki." Tekrar kanepeye uzandım.

April malzemelerini toplayıp yanıma tünüyor. Bu sefer düzgün bir ilk yardım çantası var. "Viski yok mu?" diye sordum.

"İçki dolabın kilitli." Kaşlarımı

çattım. "Ne zamandan beri?"

"Grisha kilitlediğinden beri," diye cevap veriyor. "Ona bunu yapmasını sen emretmedin mi?"

İçimden gözlerimi deviriyorum. *Lanet olası Grisha.* "Unutmuş olmalıyım," diye mırıldanıyorum.

April yakamı çekiştirmeye başladı, sonra vazgeçer gibi oldu. Geri çekilirken parmakları tenime değiyor, kor gibi sıcak. "Gömleğini çıkar," diye fısıldıyor boğuk bir sesle.

Bu his devam ediyor. Yutkunuyorum, dikkatsiz hareketlerle gömleğimin düğmelerini açıyorum. Acıması umurumda değil, bir an önce bitsin istiyorum.

Hayır, *ihtiyacım var*.

Bu kısım bittiğinde April'in eli geri geliyor, parmak uçları tenimin üzerinde geziniyor. "Kıpırdamadan otur," diye mırıldanıyor, sesi öncekinden daha alçak.

"Bitir şu işi."

Başıyla küçük bir selam veriyor. "Pekala."

Dokunuşları yumuşak ve ölçülü. Yarayı dikkatle takip ediyor, kiri temizliyor, çürümeyi engelliyor. Bunu tekrar yapmasına izin verdiğime inanamıyorum - en savunmasız kısımlarıma yaklaşmasına.

Ama bir *Pakhan* savunmasız kalmayı göze alamaz. Neredeyse ölümüne neden olan sirenin bekleyen kollarına geri dönmeyi de göze alamaz.

"Yani, Carmine..." Tereddüt ediyor. "O senin baban mı?"

"O benim hiçbir şeyim değil. Ben sadece onun genlerini paylaşıyorum, hepsi bu."

"Bu çok ironik," diye gözlemliyor. "Tek yaptığınız 'kan şu, kan bu' demek ve şimdi sadece genler mi?"

"Aile birbirine ihanet etmez," diye kestirip attım. "Asla."

April darbeyi aldı. Her zaman her şeyi kabul ettiği gibi bunu da zarafetle kabul ediyor: ruh halimi, emirlerimi, arzularımı.

Senin yalanların dışında her şey, diye fısıldıyor o korkunç ses.

Ondan kurtuluyorum. Söyleyeceği her neyse, duymak istemiyorum. "Sana ne bundan?" Talep ediyorum.

Dalgın bir şekilde iç geçiriyor. "Bunu bilmenin güzel olması dışında mı? Bu..." Kelimeleri bulmakta zorlanıyor. "Bilmiyorum, garip mi? Senin yarı İtalyan olduğunu hiç düşünmemiştim."

"Ben Rus'um," diye karşılık verdim. "Carmine her ne ise benimle hiçbir ilgisi yok."

"Güzel."

Kaşlarımı çattım. "İyi' mi?"

"Pizzada ananası hep sevmişimdir."

Bir anlığına neredeyse yüzümün kontrolünü kaybedip gülümsüyorum.

Kendine gel. Onun kim olduğunu hatırla. "Hm."

"Nasıl oldu d a İtalyan bir mafya babasına - pardon, gen borçlusuna - sahip oldun?"

"Annemin berbat bir erkek zevki olduğu gerçeği dışında mı?" "Evet, onun dışında."

Bir an düşündüm. Ne söyleyeceğimi değil, gerçekten bunu isteyip istemediğimi. söylemek için. April itiraflarımı hak etmiyor, son itirafı m a nasıl davrandığından sonra.

Ama bu sadece benimle ilgili değil. Bu benim olduğu kadar May'in de köklerini ilgilendiriyor. Ve o da onun kızı.

"Babası mafya oyunlarında pek iyi değildi. O bir rakip bir aile ile savaştı ve kaybetti. Carmine kalıp savaşmak yerine orduya katıldı ve kaçtı."

"Rusya'ya mı kaçtı?"

"Bosna, aslında. Önce orada görevlendirildi. Birkaç ay sürdü ve sonra..." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Sonra herif kaçtı. Yine."

"Gerçek bir aslan yürekli gibi görünüyor," diye söyleniyor.

Bunu bana söylemek zorunda değilsin. "Sonraki birkaç haftayı kaçarak geçirdi. Rus sınırını geçti. Annem onu karda açlıktan ölmek üzereyken bulmuş ve yanına almış. Bir yıl içinde ben doğmuşum."

"Bu..." April tereddüt eder. "Bu bir trajedinin başlangıcı gibi görünmüyor. Kulağa..."

"Romantik mi?" Alay ettim. "Evet, annem de öyle düşünüyordu. Ama o yuva kuracak bir tip değildi. Ya da düz ve dar bir çizgide kalacak biri değildi."

"O da sen değilsin."

"Hayır," diye kabul ediyorum. "O da ben değilim."

Uzun bir an sessizlik içinde geçiyor. April'in üzerimdeki ellerini neredeyse unutmayı başarmıştım ama şimdi iki kat daha sert çarpıyor yüzüme: sıcaklığı, kokusu, her şeyi.

"Pekâlâ. Bu kadar yeter," diye

homurdanıyorum. "Neredeyse bitti.

Sadece yama yapıyorum."

Her dokunuş, her nefes... Bu saf ve basit bir işkence. Parmaklarının tenimde gezindiğini, nefes nefese boynuma vurduğunu hissedebiliyorum. Dizleri sırtımın iki yanında ayrılmış.

Pozisyonlarımızı değiştirmek çok kolay olurdu. Tek hissedebildiğim o olana kadar o sıcak uylukların arasına sokulmak. Nefes alamayana kadar. Ait olduğum yere gelene kadar.

Hiçbir uyarıda bulunmadan ayağa kalktım. "Bu kadar *yeter* dedim."

April ben ulaşamadan gazlı bezin son köşesini de sıkıştırmayı başarıyor. "Matvey?" diye sesleniyor bana. "Bekle, yanlış bir şey mi söyledim?"

"Sadece uyumam gerek."

"Matvey, seni incittim mi?"

Tahmin edemeyeceğin kadar

çok.

NİSAN

İyi şeyler üçer üçer gelir derler. Görünüşe göre, sadece onlar değil. Kötü şeyler de kötü üçüzler halinde gelir.

"Bacaklar biraz daha geniş olsun, lütfen."

Bir numaralı kötü şey: buraya geri taşınmak. İki numaralı kötü şey: çünkü "akşam yemeği". Üç numaralı kötü şey-

"Bunun gibi mi?"

"Daha geniş, April."

Yüce Tanrım, lütfen bir yoga eğitmeni olarak yeniden doğmama izin ver. "Daha fazla genişleyeceklerini sanmıyorum, Dr. Allan."

"Tamam, dert etme. Sadece iyileşmenin nasıl gittiğini görmek istedim."

Bunun Matvey'in cezalandırma fikri mi yoksa benim kendi karmamın iki orta parmağını kaldırarak bana geri dönmesi mi olduğuna dair hiçbir fikrim yok, ama intikam gibi geliyor. Ya onun ya da evrenin. Belki ikisi de.

Matvey'e doğru bir bakış fırlatıyorum ve onun kararlı bir şekilde diğer tarafa döndüğünü görüyorum. *Tanrıya şükür*. En azından benim bu R-rated Cirque du Soleil seçmelerimi görmüyor. "Ve...?"

"Ve çok şanslısınız. Her şey yolunda görünüyor." "Oh, güzel-"

"-kendini yok etmek için yaptığın tüm girişimlere rağmen."

Yalvaran ve sevimli bir yüz ifadesi takınıyorum. Son zamanlarda, köpek yavrusu gözlerim beni hayal kırıklığına uğrattıyor. "İyiydim, yemin ederim! Sadece eve gitmek istedim ve-"

"Ve bir ay boyunca bir daha aramayacak mısınız?" diye azarlıyor beni. "April, neredeyse polise gidiyordum. Gitmememin tek nedeni kocanın beni ikna etmesi idi."

"Özür dilerim Dr. Allan, gerçekten-bekle, benim neyim?"

"Bu sizin dikkatsizliğiniz için bir mazeret değil Bay Groza," diye üsteliyor doktor, sesini odanın diğer ucuna duyurmak için yükselterek. "Karınızı en azından bir kontrol için getirmeliydiniz! Kim hastane yatağından yeni dikişlerle çıkar ki? Hem de doğumdan tam on dakika sonra?!"

"Öncelikle ne kadar üzgün olduğumu tekrarlamak istiyorum," diyorum. "Gerçekten. İkincisi, ben kimsenin karısı değilim, çok teşekkür ederim."

"Küçük merhametler," diye mırıldanır Matvey, beş mil çapındaki her yere alaycılık damlatarak. Muhtemelen kucağındaki bebeğe de.

"Şey, uhh..." Doktor rahatsız bir şekilde arkasına yaslanıyor ve bir "eşten" diğerine hızlıca bakıyor. "Medeni durumunuz bir yana, çok şanslıydınız. Elbette, yara izi biraz tuhaf görünüyor-"

"Bu benim hatam olurdu," diye araya giriyorum. "Birkaç dikişim çıktı, o yüzden onları kendim geri koymak zorunda kaldım."

"... Dediğim gibi," diye iç geçiriyor Dr. Allan, ben tek kelime etmemiş gibi davranırken, muhtemelen paraşütle atlama gibi daha az stresli bir kariyere geçmek için çok geç olup olmadığını sorguluyor, "en iyi çabalarınıza rağmen, hiçbir şey kırılmadı. Emin olmak için birkaç gün daha beklerdim ama hemen hemen doğum öncesi durumuna döndün. Daha önce yaptığınız her şeyi yapmaya devam edebilirsiniz."

"Ağırlık kaldırmak ve asla gitmeyeceğim yoga derslerine kaydolmak gibi mi?"

"Evet."

"Bu harika, teşekkürler-" "Ve cinsel aktivite de."

Yüzüm kızardı. "'Cinsel' derken..."

"Seni bu işe bulaştıran şeyin aynısı." Dr. Allan gülümsüyor. "Ve umarım *bu* işe geri dönersiniz, eğer isteğiniz buysa. İlk randevumuzda bana büyük bir aile istediğini söylememiş miydin?"

Birden, geyiklerin farları görünce ne hissettiklerini anlıyorum. Kafam otomatik olarak Matvey'e doğru kayıyor, onun kafası da otomatik olarak bana doğru kayıyor ve-bekle, o kızgın mı?

Vücudumu tekrar *kullanabildiğim* için kızgın mı?

Nedense bu *beni* sinirlendiriyor. Hem de çok. Etrafta dolaşmak için yeşil ışık aldıysam ne olmuş? Bir daha benim "gözüme girmeyi" beklemiyordur herhalde?

"Merak etmeyin Doktor," diyorum en büyük gülümsememle. "Bu şu an için kesinlikle bir sorun olmayacak."

"Sen öyle diyorsan." Omuz silkiyor. "O zaman sana yeni bir doğum kontrol reçetesi bırakayım."

"Oh, hayır, demek istemedim-" Ama o çoktan yazmaya başladı.

Odanın diğer tarafında Matvey bir heykelin en iyi taklidini yapıyor. Ya da belki de üç maymundur: *Görmüyorum, duymuyorum, umurumda bile değil.*

Yenilmiş bir şekilde reçeteyi kabul ediyorum. "Teşekkürler, Doktor." "Her zaman rica ederim."

Dr. Allan ayrıldıktan sonra, Matvey bebeğimizi tekrar kollarıma itmeden önce elbisemi zar zor indirmiştim. Bazı açılardan diğer çiftler gibiyiz.

Ancak geleneksel davranışlar bizim için burada sona eriyor.

"Grisha, ona göz kulak ol," diye sesleniyor koridora doğru. "Gitmediğinden emin ol."

Gözlerimi deviriyorum. "Tanrım, şimdi ne var? Ben de tam bar bar gezmeyi planlıyordum."

"Bensiz mi?" diye sesleniyor kadınsı bir ses koridordan. "Ben de tekrar arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

"Petra." Matvey'nin sesi buz gibiydi. "Burada bir işin olduğunu bilmiyordum."

"Oh, nasıl olduğunu bilirsin," diye tatlı tatlı gülümsüyor. "Anne Pilatesi iptal oldu. Oyuncak bebekleri bırakıp biraz uygulamalı deneyim kazanırım diye düşündüm."

gerçek bir şeyle. Senin için de uygunsa, April?"

Onu gördüğüm için gerçekten rahatlamış olmam benim hakkımda ne söylüyor?
"Tabii. Bence May'in üstünü değiştirmesi gerek."

Petra'nın gülümsemesi bir an için duraksıyor. "Mükemmel."

Matvey yeni keşfettiğimiz dostluğumuza kaşlarını çatı. Ne, gerçekten diğer kadını suçlayacağımı mı düşünmüştü?

"Gitmek yok," diye tekrarlıyor Grisha.

"Evet, *pakhan*."

Sonra da dışarı çıkar.

Bir an için üçümüz birbirimize bakıyoruz. "Doğaçlama annelik dersi için mi kalıyorsunuz?" Ben soruyorum.

Hakkını yemeyelim, Grisha'nın sadece biraz yüzü asılır. "Korkarım önceden verilmiş sözlerim var," diye kibarca reddediyor. "Ama siz ikinize iyi eğlenceler. Bir şeye ihtiyacınız olursa, hemen kapının önünde olacağım."

Sonra o da ortalıktan kaybolur.

Bir anda yalnız kaldık. "Yardıma için teşekkürler," diye nefes veriyorum. "Elbette. Hapsetme nasıl gidiyor?"

"Ortaçağ'da bir manastırda yalnız bir anne olmanın nasıl bir şey olduğunu öğreniyormuşum gibi hissediyorum."

"Bu Grisha'yı rahibe mi yapar?"

Homurdanıyorum. "Bunu ona sormayalım."

Tanrım, bu uzun zamandır yaşadığım en normal etkileşim. Tekrar soruyorum, bu benim hakkımda ne söylüyor?

"Kayıtlara geçmesi için..." Petra boğazını temizler. "Bunu değiştirmene yardım etmeyeceğim."

Kendimi kıs kıs gülerken buldum. "Bir noktada öğrenmek zorunda kalacaksın, Bekleyen Anne."

"Bunun için dadılarım var."

Başımı üzüntüyle sallıyorum. "Bu konuda gerçekten korkuyorsun, değil mi? Annelik mi?"

May'i beşiğine yatırdım ve çay yapmak için mutfakta dolaşmaya başladım. Petra kanepenin arkasına yaslanmış, dikkatle ve rahat bir tavırla tırnaklarını inceliyor. "Neden bahsettiğinizi anlamıyorum."

"Evet, öyle. Geceleri uyuyamamak, hala şansın varken terapi için para harcamış olman gerektiğine dair içini kemiren şüpheler."

"Terapi amigolar içindir."

"... tavana bakıyor ve ne kadar zor olacağını merak ediyorum..." Omuz silkti.

"*Sen* yapıyorsan çok zor olamaz."

"Ah." Kendime sahte bir bıçak sapladım. "Gerçekten duygularımı incittin, *Petya*."

Ah-ha. Bu takma adın elimdeki koz olacağını biliyordum. Yüzünün stop lambası gibi yanması ihtiyacım olan tek onaydı. "Kapa çenenen."

"Neden? Bu çok tatlı."

"Sadece Yuri gayri resmi davranıyor."

"Oh, şimdi de evcil hayvan isimleri mi takıyoruz?"

Ne olduğunu anlamadan su kaynıyor. İki fincan dolduruyorum ve masanın ortasına kurabiyeler koyuyorum. "Hadi. Açlıktan ölmüyormuş gibi davranma."

"Senden nefret ediyorum," diye mırıldanıyor Petra. "Sadece beni şişmanlatmaya çalışıyorsun."

"Ve sana yarım *beden* daha mı aldırayım? Tanrı korusun."

"Şimdi böyle söylüyorsun ama seni acil durum canlı mankeni olmadan görmek istiyorum!"

Kafamı sese doğru çeviriyorum. Önce Petra'nın çayla kendini yaktığını düşünüyorum, ama sonra onun görüş açısını takip ederek doğrudan kucağına gidiyorum ve-

"Buttons'la tanışmışsın!"

"Bu şey de ne?" Petra panikliyor. "Neden beni *kokluyor-bozhe moy*, o bir göz bandı mı?!"

Kıs kıs güldüğümü saklamaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Aman Tanrım, yüzün." "Yüzüm mü?" diye itiraz ediyor. "Peki ya onun yüzü?!"

"O bir Pers karışımı." Omuz silkiyorum. "Görünüşleri öyle."

"Annesinin bir pug ve bir ot biçme makinesiyle ilişkisi varmış gibi görünüyor, sırasıyla."

O zaman elimde değil: Gülüyorum. Daha da kötüsü masanın üzerine düşerim ve gerçekten *kendimi kaybederim*.

Petra alametifarİKası RBF ile beni izliyor. "Ha-ha, çok komik. Söyle bakalım."

"Yapamam...!"

"Kediniz iskorbütlü bir korsan, ama nedense gülünç olan *benim*."

"İmdat...! *İmdat...*!" Kendimi toparlayabilmem için birkaç dakika geçmesi gerekiyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum sonunda, gözlerimden akan yaşlar kuruyana kadar. "Sanırım buna ihtiyacım vardı."

Sonra Petra'nın yüzü yumuşuyor. Manikürlü eli masanın üzerinden benimkine uzanıyor, diğeri Buttons'ın yarı ısırılmış kulağının arkasını boş boş kaşıyor. "April... gerçekten nasılsın?"

İlk dürtüm inkar etmek: *Her şey yolunda. Ben de iyiyim. Sadece pek iyi uyuyamıyorum.*

Ama bunu düşünmek bile yorucu. Bundan çok yoruldum. Yalan söylemekten, saklanmaktan, birbirimizin etrafında ördüğümüz bu aldatma ağından yoruldum.

Bir kez olsun, sadece gerçeği istiyorum.

"Hiçbir fikrim yok," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Dün gece nihayet gerçek bir yatakta uyudum."

"Bu güzel olmalı."

"Öyleydi. Yatak özelliği yoktu." "Pardon, ne?"

Petra'nın şaşkınlığını görmezden gelip devam ediyorum. "Akşam yemeğini sessizce yedik. Yine."

"April..."

"Benimle konuşmuyor. Yüzüme bile bakmıyor. Önceden çok mutluyduk, ama şimdi-" Birden ne söylediğimi fark ettim. Başımı kaldırdığımda Petra'nın gözlerini benimkilerin üzerinde buluyorum, yüz ifadesi çökmüş durumda. "Üzgünüm, ben..."

"Özür dilemene gerek yok." Başını sallıyor. "En ufak bir şekilde bile, April."

"Bu senin hatan değil," diye geveledim. "Ben bunu..." gibi göstermek istemedim. "Öyle sayılır ama."

"Hayır, ben ciddiym. Ben... Eskiden seni suçlardım," diye mırıldandım. "Seni ve onu suçluyordum. Ama artık gerçeği biliyorum."

"Hangi gerçek bu?" diye sorarak duygularımı ortaya çıkarıyor. *Gerçek* duygularımı. "Bana yalan söylediğini biliyorum," diye törpüledim. "Bunu *seçti*."

"Belki de istememiştir."

Ama bunun üzerine başımı sallıyorum. "Petra, bana dürüstçe söyle: Matvey en son ne zaman yapmayı seçmediği bir şey yaptı?"

Bu onu bir süre afallatır. "Evlenmek istemedi," diye cevaplıyor sonunda. "Bunu size kesin olarak söyleyebilirim."

"Doğru. Ama yine de bu onun seçimidir."

Uzun bir süre sessiz kaldık. Bu farklı türden bir sessizlik; acıtmayan türden, ama sadece yaralayacak bir şey kalmadığı için. Çünkü her şey zaten ortada, tüm kan ve bağırsaklar.

Sonra kendi sesimin onu kıldığını duyuyorum.

Yine de çok sessiz: ancak bir mırıltı. Petra kaşlarını çatıyor ve eğiliyor. "Pardon, neydi o?"

"Her şeyi tekrar yapacağını söyledi," diye titreyen bir sesle mırıldandım. "Bana yalan söyledi. Beni kendinden uzaklaştırdı."

"Bunu söylemiş olamaz. Hayır. İmkânı yok. April, bu onun en büyük pişmanlığı." "Kendi kulaklarımla duydum. Benden nefret ediyor, Petra."

"O değil-"

"Ve o haklı, değil mi?" Sonunda kırıldım. "Çocuğunu elinden aldım. Bunu ben yaptım. Onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum ve yine de..."

Sözlerim yarıda kesildi. Farkına varmadan, etrafımda daha önce olmayan sıcak bir şey var.

Kolları, beni

tutuyor. "Kapa

çenenî, *Koshka*."

"Ama..."

"Kapa çenenî. Canın yanıyor. Kendine daha fazla işkence etmeyi bırak."

Buttons da onunla aynı fikirdeymiş gibi bacağıma pati atıyor. Kendimi hiç bu kadar sahtekâr, hak etmediği aşkı çalan bir hırsız gibi hissetmemiştim. "I..."

"En son ne zaman ağladın April?"

Cevap vermeye çalışıyorum... ve sonra bilmediğimi fark ediyorum. Kavgalarda gözlerim doldu. Hayatım için korktum ve neredeyse orada ağlıyordum. Ama *bunu* en son ne zaman yaptığımı hatırlayamıyorum.

Ben de olmasına izin verdim: Ağladım. Petra'nın tertemiz beyaz gömleğinin üzerine hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Bunca zaman, bu dört hafta boyunca parmak uçlarımda gezdirdiğim çöküşün uçurumundan düşüyorum.

Verecek bir şeyim kalmayana kadar ağlarım.

Sonra emin olmak için biraz daha ağlıyorum.

15
NİSAN

Dondurma ve pizzadan oluşan bir öğle yemeğinden sonra nihayet Petra'yı beni yalnız bırakmasının güvenli olduğuna ikna etmeyi başardım. Zor bir satış ama iyi olduğum bir şey varsa o da insanların satın alacağı şeyler üretmektir.

Dışarı çıkali beş dakika olmamıştı ki kapımı başka biri çaldı. Bu sefer kim olduğunu çok iyi biliyorum.

"Charlie!" Kardeşim sözünü sakınmadan beni günün ikinci sarılışında eziyor. "Tanrım, boyun mu uzadı?" Ben gülüyorum. "Burası Jack ve Fasulye Sırığı gibi ve ikiniz de birer karaktersiniz."

"Birkaç santim," diye caka satıyor. Sonra heyecanla etrafına bakınmaya başlıyor. "Kız nerede? Uyandı mı?"

Direkt konuya giriyor. "Şanslısın. Onu nadir bir farkındalık anında yakaladın."

"Sanki komadaymış gibi konuştun, kardeşim."

"İnan bana, öyle olsaydı daha uyanık olurdu." Neşe kaynağını almaya gidiyorum. "Alabilir miyim, Bay Buttons?"

Kedim yavaşça göz kırparak onaylıyor. *"Sadece onu çok uzun tutmayın,"* der gibi görünüyor. *"Benim hanımın programı zaten dolu."*

Onu Charlie'nin kollarına bırakır bırakmaz ışıldamaya başladı. Yeni doğan yeğenini dünyaya gösterebilmek için Simba gibi kucağına almasına saniyeler kalmasından endişeleniyorum. *Bak, ben artık bir amcayım!*

"Adı ne?" diye soruyor gözlerinde yıldızlarla. Bir kahkaha atıyorum. "May."

"May," diye tekrarlıyor, hayretle. "Bu çok komik. Uyuyor." "Değil mi? Ben böyle bir isyancıyım."

"Peki bu geleneği sürdüreceksiniz? Bir sonraki Haziran'da ve böyle devam edecek mi?"

Ben de öyle bir jest yaptım. "Sanırım June'umuz türünün tek örneği olmaktan hoşlanıyor."

"Erkek olursa Temmuz için Julius olabilir," diye düşünüyor. "Ağustos da olur. Oh, ya da Augustus! Bu iki ayın adının oradan geldiğini biliyor muydunuz? Julius Caesar ve Caesar Augustus?"

İşte gidiyor, benim tarih meraklısı kardeşim. "Doğuracağım bir sonraki Roma imparatoru için bunu aklımda tutacağım."

Dalgın bir mırıltı çıkarır. "Belki Matvey bir Rus seçmek ister. O... April, sen iyi misin?"

Çözölmek için kendimi zorladım. Charlie'nin sözleri beni bir buz kovası gibi yakaladı, geldiklerini hiç görmemiştim. "Elbette," diye yalan söyledim. "Sadece... belki de başka çocukları düşünmek için çok erken. Matvey'nin onları isteyeceğinden bile emin değilim."

Kesinlikle benden değil.

Dr. Allan'ın ziyareti de aynı düşünceye yol açtı: başka çocuklar. Büyük bir aile. Matvey artık beni istemiyor; bunu açıkça belirtti. Ama aynı zamanda dedi ki.

Başka birine sahip olamazsın. Ne şimdi, ne de başka zaman.

Peki ben nerede kalıyorum?

"Oh," diyor Charlie, yüz ifadesi biraz düşüyor. "Doğru. Bu muhtemelen şimdiden bir avuç dolusu. Öyle değil mi, Li'l M?"

Bir homurtuyu bastırmakta başarısız oluyorum. Böylesine acımasız bir teğetten sonra yüzüme yeniden bir gülümseme yerleştirmeyi Charlie'ye bırakıyorum. "Şimdiden sokak adını aldı mı?"

"Aynen öyle. O böyle bir aptal."

O anda kapı bir kez daha çalınır. "Bölüyor muyum?" diye seslenir derin, tanıdık bir ses.

Patronumu koridorda görünce gözlerim parlıyor. Çok az çalışanın söyleyebileceği bir şey, eminim. "Elias!"

Günün üçüncü kucaklaşması neredeyse beni iki boyutlu yapıyordu. "İşte benim ayın elemanı!"

"Tek çalışanınızın ben olduğumu sanıyordum."

Elias el sallayarak beni başından savıyor. "Detaylar, detaylar. Ohh, şu küçük manken mi?"

Başımı sallıyorum ve gülüyorum. "Mükemmel bir tane. Neredeyse hiç hareket etmiyor."

May hâlâ amcasının kollarındayken burnuna bir şaplak atıyor. "Bunu çok yüksek sesle söyleme. Diğer anneler kıskanabilir."

"Arada bir markette ağlamasını sağlayacağım ki işler yoluna girsin."

"Bak," diyor Charlie ona, "onun da çilleri var." Elias

şakacı bir şekilde gözlerini kısar. "Bu doğru mu?"

Onları kapıdan izliyorum, şefkat kalbimi dolduruyor. Elias ve Charlie birbirlerine zaten aşinalar elbette - küçük kardeşimin birkaç kez dükkânda tekmelemesinden dolayı. Temelde annemiz ne zaman delirse ya da babası ne zaman...

Bunu düşünme. Bu senin için geçmişte kaldı. Artık sana zarar veremezler.

Charlie bebeği Elias'ın kucağına vererek benim düşünce akışımı yarıda kesiyor. Yaşlı adam ona sırtıyor ve küçük parmaklarıyla boğumlu parmağını tutmasına izin veriyor. Özellikle bu yeni yüz hakkında çok meraklı görünüyor -Muhtemelen daha önce hiç bu kadar uzun bir sakal görmediği için. Onunla oynamasına izin veriyor, sonra gülümseyerek bana dönüyor. "O mükemmel, biliyorsun."

"Öyle sayılır, değil mi?" Mırıldanıyorum.

"Sen her zaman en güzel şeyleri yapardın," diyor Elias, beni şaşırtarak. "Ama bu sefer gerçekten kendini aştın April. Bir mucize yarattın."

Boğazımda bir yumru oluştuğunu, gözlerimin kenarlarında yaşlar biriktiğini hissedebiliyorum. Gözlerimi hızla kırıştırıyorum; bugün ikinci kez hıçkıra hıçkıra ağlayan bir karmaşa haline geri dönmeyeceğim.

"Teşekkür ederim," diyorum içtenlikle.

Elias başını sallıyor, gözleri kendi gözyaşlarıyla parlıyor. Tanrım, şu halimize bak: bir avuç ağlak bebek. May'in gözleri kelimenin tam anlamıyla odadaki tek kuru gözler. "Charlie Amca, onu sana bırakabilir miyim? Kız kardeşin için bir şeyim var."

Charlie bebek yeğenini geri aldığı için çok mutlu. Elias beni bavuluna doğru çağırırken o da kanepede kızıyla cee-ee oynamaya başlıyor. "İstediğin gibi," diyor bavulu bir hışımla açarken.

İçindekilere göz atıyorum: kumaşlar, notlar, talimatlar. Ellerim malzemelerin üzerinde gezinirken bir şeylerin yerine oturduğunu hissediyorum, sanki sonunda kendi elementime geri dönmüşüm gibi. "Tüm bunlar bu ayın birikmiş işleri mi?"

"Aslında bu haftanın."

Yüzüm kızardı. "Elias, en azından geçici birini işe aldın mı?"

"Saçmalık," diyor. "Bugünün çocuklarında o tutku yok." "Unuttuysan söyleyeyim, ben de 'bugünün çocuklarıyım'."

"Sen istisnasın canım, kural değil. Maia da aynıydı."

Büyükannemden bahsedilince bavulu karıştırmayı bıraktım. "Öyle mi?" Törpüledim.

"Türünün tek örneği," diye onaylıyor Elias. "Ve çok fazla çalışırdı ama bunu ona asla söyleyemezsiniz."

Kendimi gülerken buluyorum. "O kısmı kesinlikle hatırlıyorum. Her zaman bir elbisenin üzerinde kambur dururdu."

"Çocuğunuza birkaç yıl verin, o da sizin için aynı şeyi söyleyecektir."

Gülümsemem biraz azalıyor. Nedense May'in benim hakkımda ne düşüneceğini düşünmek üzücü. İşe odaklanmam ve babasıyla yaşadığım dram yüzünden onu zaten çok başarısızlığa uğrattıyorum...

Onu almaya çalıştığın baba, diye fısıldıyor içimden kötü bir ses.

Bunu unutma.

Yüzümden bir şey okunuyor olmalı, çünkü Elias'ın sıcak elini omzumda hissediyorum. "Özür dilerim," diyorum çabucak. "Sadece biraz dalmışım."

"Mhmm," diye mırıldanıyor, ikna olmamış. "Biliyor musun, tüm bunlar bana bir hikayeyi hatırlatıyor."

"Bir hikaye mi?"

"Büyükannen hakkında."

Masaya yerleştik, sadece ikimiz vardık. Charlie hâlâ kanepede, bebeğe surat asarken Bay Buttons şüpheyle etraflarında dolaşıyor.

"Seni eve getirdiği gündü," diye devam ediyor Elias. "O gün seni *gerçekten* eve getirdi. Kalman

için." "Sen de mi oradaydın?"

Kaşlarımı çattım.

"Hatırlamazsın. Zaten uyuyordun. Maia gelmemi istedi, bir şey oldu sandım. Olabildiğince hızlı oraya gittim. Gittiğimde bana bir fincan çay ikram etti."

"Bu o, tamam."

"Kesinlikle öyleydi." Benimle birlikte gülüyor. "Ağlayarak uyuduktan sonra kanepede sızıp kalmıştın. Üzerinde kareli bir battaniye vardı; seni cüceleştiriyordu. O gece Maia seni geri vermek istemediğini itiraf etti."

"Ne? Ailemin bu konuda hemfikir olduğunu sanıyordum..."

"Yaptılar," diye düzeltiyor hemen. "*Ertesi* gün, onlara sorduğunda. Ama henüz sormamıştı. Seni tutmak istediğini biliyordu ama korkuyordu."

Korkmuş mu? Bu benim büyükanneme benzemiyor. Maia zekiydi, kendine güvenirdi, komikti... ve tanıdığım herkesten daha güçlüydü. Hiçbir şeyden korkmazdı.

"Neyin?" diye

sordum. "Seni

hayal kırıklığına

uğratmaktan."

Odanın diğer tarafında Charlie yüksek sesle gülüyor. H e r ne yapıyorsa May'i de güldürüyor.

"Beni hayal kırıklığına uğratmak mı?" Göz kırıyorum. "Elias, o beni *kurtardı*."

"Ama henüz bunu bilmiyordu," diye yanıtlıyor. "Yapabileceğini bilmiyordu. Maia'nın aslında hiçbir zaman bir anne olmadığını hatırlamalısın. O önce bir üvey anneydi ve bunun nasıl olduğunu biliyorsun."

Acımasızca başımı salladım. "Babam ondan

nefret ederdi." "Mhmm."

Birdenbire kafamda meşhur ampul yandı. "Bekle, korktuğu şey bu muydu? Benim de ondan nefret etmemden mi?"

Buna inanamıyorum. Maia başıma gelen ilk iyi şeydi: o benim ailemdi. Kan bağıyla değil, seçimle. Ve o düşündü ki...?

Elias sanki düşüncelerimi okumuş gibi bana güven verici bir gülümseme veriyor. "O zamanlar ne hissettiğini anlamak zor. Senin büyükannen olmayı o kadar çok istiyordu ki, ama bunu gerçekten başarabileceğine dair hiçbir fikri yoktu."

"Çünkü bunu daha önce hiç yapmamıştı," diye ekliyorum. "Mhmm. Tıpkı senin daha önce hiç yapmadığın gibi."

Bu düşünce zincirini takip etmeme izin vermek hoşgörölü hissettiriyor. Maia fikrinin beni rahatlatmasına izin vermek için. Korkmuş olabilir ama asla...

Senin için kötü olduğunu düşündüğü bir ebeveynden seni hiç ayırmadı mı? Kusurlu da olsa elinden geleni hiç yapmadı mı?

Başımı sallıyorum. Bu fikirler ne kadar cazip olursa olsun, beni ele geçirmelerine izin veremem. Kendimi kancadan kurtaramam.

Sonuçta, yaptığım şey affedilemezdi.

Yine de Elias'ın niyetini takdir ediyorum. En çok da bana büyükannem hakkında yeni bir şey söylediği için minnettarım. Bu beni ona daha yakın hissettiriyor. Sanki artık ona ulaşamasam bile, onunla olan hikâyem henüz bitmemiş gibi.

"Teşekkür ederim," dedim ona. "Buna ihtiyacım vardı."

Bebekle biraz daha oynuyoruz, sonra Elias Charlie'yi eve bırakmayı teklif ediyor.

"Yakında tekrar ziyaret edeceğim," diye söz veriyor kardeşim. Bana mı yoksa May'e mi, artık o kadar emin değilim. Onun gözdeleri arasında totem direğindeki yerimi kaybetmiş olabilirim.

"Seni bekliyor olacağız, Chuck Amca." İkisine de sarılıp vedalaştıktan sonra kapıya doğru yürüyorum.

Elias parmaklarını şıklatarak, "Ah, neredeyse unuttuyordum," diyor. "Şu yarışmaya hiç katıldın mı? Sanırım son başvuru tarihi yaklaşıyor."

Yarışma. Olan biten onca şeyden sonra tamamen aklımdan çıkmış. Moda yarışması - büyük ödül olarak Mallard Enstitüsü'nde tam bir gezinti olan yarışma. "Aslında, ben... Başarabileceğimden emin değilim."

"Elinizden biraz iş alabilirim," diye teklif ediyor. "Aslında hepsini senden alabilirdim ama..."

Başımı salladım. "Sorun değil. Ben ısrar ettim. Ayrıca, meşgul olmak iyidir. Kafamı dağıtmama yardımcı oluyor."

Özellikle Matvey'in dışında.

"Bunu yapmalısın," diye katılıyor Charlie. "Sen kazanırsın, Maymunlar. Kazanacağınızı biliyorum." Charlie'nin saçını karıştırıyorum. "Ayı gökyüzüne benim astığımı sanıyorsun."

"Bence seni ne mutlu edecekse onu yapmalısın."

Lanet olsun, gözyaşı kanalları. Bugün fazla mesai yapıyorum. "Bunu düşüneceğim," diye ikisine de söz veriyorum.

Onları koridorda uğurlarken, bu sözler zihnimde dönmeye devam ediyor:
Seni ne mutlu edecekse.

Keşke olmayı hak etseydim.

MATVEY

Eve dönerken sakinleşmem bütün yol boyunca sürdü.

Elimde değil. Doktor bu sözleri söylediği anda, kırmızı gördüm. *Doğum öncesi duruma geri döndük. Cinsel aktivite.*

Sanki bunun olmasına izin veriyorum.

Bu karanlık, kısır bir düşünceler sarmalı ve ben çatı katının kapısını kapatıp kahveden daha sert bir şeye uzanırken daha da karanlık olmaya devam ediyor. En azından *bu* içki dolabı hâlâ benim kullanımına açık, çok teşekkür ederim.

"İnanılmaz," diye mırıldandım kendi kendime. "İnanılır gibi değil."

Aklımı işime geri döndürmeye çalışıyorum ama bir türlü bırakmıyor. Gitmeden önceki kavgamızı, onu uzaklaştırmak için elimden geleni yaptığım o lanetli günü hatırlayıp duruyorum. Ondan kurtulacağımı, ona hiçbir şey borçlu olmadığımı, ben-

Ve eğer başka birinin taşınmasını istersem, sen de bana engel olmayacaksın, öyle mi?

Veremeyeceğim tek taviz buydu: başka bir adam. Ellerini onun üzerine koyan başka bir lanet adam.

April Flowers benim.

Ama sen onu istemedin, diye fısıldıyor kafamın içindeki o sadist ses. *Onu yüzüne karşı reddettin, sonra da onu yalnız ölmeye zorlamakla tehdit ettin. Ve hala neden gittiğini merak ediyor musun?*

"Kapa çeneni," diye homurdanıyorum sessizliğin içinde.

Ama hiçbir şey yapmıyor. Ses devam ediyor. *Sonuna kadar gidecek cesaretin yoktu. Onu dışarı çıkardın, sonra da kilitledin. Başka ne bekliyordun ki? Sana itaat etmesini mi?*

"Kapa çeneni."

Seninle kalacağını mı? Seni seveceğini mi?

"SANA ÇENENİ KAPA DEDİM!"

Bardağı odanın öbür ucuna fırlattım. Parçalar her yere uçuşuyor: kanepeye, masaya, yatağa. Likör duvardan halıya damlıyor, kan gibi yayılıyor.

"... Motya?"

Sadece *o* sesi duyduğumda kendime geliyorum. "Yuri."

Kardeşim hemen yanıma koşuyor. "Kiminle konuşuyordun?" diye soruyor, gözleri endişeyle dolu.

Bundan nefret ediyorum. Bana bu şekilde bakılmasından nefret ediyorum. "Hiç kimse."

"'Hiç kimse' mi? Matvey, bağıırıyordun. Sizi sokaktan duydum. Eğer *koridorlardan* biriyle *ilgiliyse*-"

"Bu lanet *olası vory* ile ilgili değil."

Yuri'nin gözlerimde ne gördüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Bugünlerde aynada kendimi zar zor tanıyorum. Ama her neyse, ellerini kaldırıp geri çekilmesine yetiyor. "Tamam, tamam," diyor. "Sadece uğradım... Sonra tekrar gelebilirim."

"Hayır. Şimdi söyle."

Sanki konuşmakta tereddüt ediyormuş gibi yutkunuyor. Sanki kardeşinin yerini alan bu delinin yanlış bir kelime söylediği için tekrar boynunu kıracağından korkuyormuş gibi. "D.C. anlaşmasıyla ilgili," diye geveliyor sonunda.

Kulaklarım dikildi. "Konuş."

"Sanırım bir şey buldum," diye kekeliyor Yuri. "Evrakların arasında." Çantasındaki dosyalara uzanıyor ama beceremeyip kâğıtları etrafa saçıyor.

Aman Tanrım. Daha iyisini bilmesem, Bratva'da sertleşmiş kardeşime değil, tüm kolunu kurabiye kavanozuna sokmuş bir çocuğa baktığımı söyledim. Şimdi gerçekten o kadar korkutucu muyum? "Bırak onu. Sadece söyle."

Yuri titrek bir şekilde başını sallar. "Carmine olduğunu nasıl düşündük biliyor musun? Bilirsin işte..."

Kaçırılma ve bizim bölgemizde zamanında ortaya çıkma. "Devam et."

"Şey, şöyle bir şey var..." Ellerini ve onlarla birlikte kağıtları sıkıyor. "Öyle değil. Ya da daha doğrusu... *sadece* o değil. Olamaz."

Dosyaları elinden kaptım ve masanın üzerine yaydım. "Göster bana."

"Burayı, burayı... ve burayı görüyor musun?" Altı çizili birkaç veri parçasını işaret ediyor. "Bu, *Vory*'nin satın alma sırasındaki giriş kayıtları. Bildiğiniz gibi, bunlar teknik olarak nominal, ama..."

"Ama tembel orospu çocukları ihtiyaç duyduklarında hangi bilgisayar açıksa onu kullanıyorlar," diye ekliyorum. "Grisha bana zaten söyledi. Eee?"

"Zamanlama şüpheli. Zaman damgalarının burada nasıl eşleştiğini görüyor musunuz?" Başka bir kağıt yığınına işaret ediyor.

Hayır, kağıtlar değil: *e-postalar*. "Bunları nereden buldun?"

"Binayı satın alan şirketin veri tabanından. Girişlerden hemen sonra değişimlerin nasıl gerçekleştiğine bakın. Bu çok mükemmel, Matvey."

Öyle. Ya dünyanın en garip tesadüfüne bakıyorum ya da...

"Bir köstebeğimiz var," diye fark ettim. "Bunca zamandır saflarımızda bir köstebek varmış."

Yuri acımasızca başını sallar. "Muhtemelen birileri Carmine'a bilgi veriyordu. Yakın çevreden biri."

Kâğıtları tekrar gözden geçirdim. Kenarlarda notlar, oraya buraya dağılmış düşünceler var, sanki Yuri gerçekten zaman ayırmış gibi. El yazısı her zamankinden daha aceleye gelmiş, daha az yuvarlak ama yine de bir şekilde tanıdık geliyor.

Bunun için gece geç saatlere kadar çalışmış olmalı. Gerçekten iyi iş.

Neredeyse bunu ona söyleyecektim. Ama sonra hala ince buz üzerinde olduğunu hatırlıyorum. Övgü hak ettiği son şey.

"Başka kim biliyor?"

"Sadece biz."

Bu tam bir baş ağrısı. Az önce *Vory*'ye savaş sözü verdim ve şimdi her şeyi durdurmak zorundayım. Mümkün olan en kötü zamanda oyalamak için.

Ama Carmine ile kaybetme riskini göze alamam. Ve aramızda bilinmeyen bir değişken varken, ne kadar açıkta kalacağımızı kimse tahmin edemez. Bir ekmek kırıntısını dağ gibi cephaneye dönüştürebilecek türden bir adam o. Bir *casusla* neler yapabileceğini kim bilebilir?

"Güzel," diyorum Yuri'ye. "Bu aramızda kalsın." "Bence en iyisi bu-"

"Grisha hariç. Onun da dahil olmasını istiyorum." Yuri'nin yüzü düşer. "Grisha mı? Neden?"

"Çünkü güvenilir olduğunu kanıtladı," diye çıkıştım, sorgulanmaktan rahatsız olmuştum. "Ve sadık. Bugünlerde bunu bulmak giderek zorlaşıyor."

Bu sözler onun irkilmesine neden olur. "Ama..." İtiraz etmek için bir neden arıyor. "Ama o kan değil," diyor sonunda.

Önemli değil, neredeyse cevap verecektim. Sonra kendime geliyorum. "Onun da dahil olmasını istiyorum," diye tekrarlıyorum. "Bana tekrar söyletme."

Yuri yutkunur. "Evet, *pakhan*."

Bir köstebek. Düşmanlarıma yaptıklarım düşünüldüğünde, kimsenin bunu denemeye cesaret edebileceğini düşünmezdim. Ama işte orada: bir casus, hayır, bir *hain*. Kanatlarda bekleyen başka bir ihanet.

Siktiğimin kulübüne katıl.

MATVEY

"En azından gülümsemeyi deneyebilirdin," diye tıslıyor Petra, sırf bu durum için beyazlatılmış mükemmel dişlerinin arasından.

Kameralar yanıp sönüyor. "Hiç havamda değilim, Petra."

"Gerçekten mi?" diye karşılık veriyor, gözleri hâlâ muhabir kalabalığında. "Ben de bunu eğlenmek için yaptığımızı sanıyordum."

Dudaklarımın kenarlarını seğirmeye zorluyorum. "Öyle mi? Yine de ikimiz de bunu sevdiğini biliyoruz."

"Jartiyerli bir grup terli adama poz vermek mi?" "İlgi odağı olmak."

Sadece benim şansım: Kurumunda bir köstebek olduğunu öğreniyorum ve bununla başa çıkmak için özgür olmak yerine ne elde ediyorum?

Lanet bir fotoğraf çekimi. Petra ile.

Nikon'lu akbabalar karınlarını doyurduktan sonra mekâna geçiyoruz. Jupiter Otelleri en yeni yerlerinin açılışını yapıyor; bu da tabii ki medya zamanı demek. İşimin bu kısmından diğerlerinden daha çok nefret ediyorum ama en azından büyük açılışlarla sınırlı.

Ayrıca, bu benim *günlük* işim. Ve geçenlerde birinin bana nazıkçe belirttiği gibi, kimliğimi koruma konusunda pek iyi değilim.

"Burası *senin* otelin Matvey," diye fısıldıyor Petra bana, bir yandan da İngiltere Kraliçesi gibi gülümseyip kalabalığa el sallıyor. "Kimse benimle ilgilenmiyor."

"Herkes sana dikkat ediyor." Ben de gülümsüyorum ya da en azından gülümsemeye çalışıyorum. "Sen yeni Bayan Groza'sın. İnsanlar sonunda beni kilitlemek için ne yaptığını merak edecekler."

"Kardeşinden hamile kalman dışında mı?" diye soruyor, kelimeleri duyabileceğim kadar alçak sesle. "Çekici kişiliğim olduğunu düşünmek istiyorum."

"Bu iyiydi. Neredeyse beni gerçekten güldürecekti."

"İstedığınız kadar gülün." Özellikle ilgili bir fotoğrafçıya göz kırptırıyor. Hiç şüphe yok ki bu fotoğraf yarın Page Six'in her yerinde olacak. "İkimiz de bu konuda hiçbir yarışma kazanamayacağını biliyoruz."

"Suçluyum."

"Özellikle de *gerçek* Bayan Groza'ya nasıl davrandığınıza bakılırsa."

Dalga'nın ortasında donup kalıyorum. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Öyle değil mi?" Asansörle terasa çıkarken sırtıyor. "O zaman sanırım kırk dakikamı temizlikçi kadının gözlerini kurulamakla geçirdim. Benim hatam."

Bu sözler göğsüme bir sızı gönderiyor ama kendimi görmezden gelmeye zorluyorum. Omzum henüz iyileşmedi; biraz ağrı beklenebilir, özellikle de el sallarken. "Sana sattığı yalanlar her neyse-"

"Bana hiçbir şey satmıyor, Matvey. O bir enkaz."

Sonunda gülümsememi buldum. Hoş bir gülümseme değil. "Doğru, doğru. Bunun kimin hatası olduğunu bana tekrar hatırlatın."

Senin, diye cevaplıyor kafamın içindeki dırdırcı ses. *Hepsi senin*.

Petra alay eder. "Sen imkânsızsın. O bir hata yaptı, Matvey. O kimseyi öldürmedi."

"Sanki bu sana ya da bana bir şey ifade ediyor."

"Bu onun için bir şey ifade ediyor. Şu anda ona bir savaş suçlusu gibi davranıyorsunuz."

"Yaptığı şey bir suçtu."

"Şimdi, bizim için hiçbir şey ifade etmeyen sözleri kim kusuyor?"

Sonunda lanetli yolculuk sona erdi. Terasa çıkıyoruz ve Petra hemen gülümsemesini geri takıyor. Umarım yüz felci onu konuşmaktan alıkoyar.

Kısa ömürlü bir umut. "Eğer birini suçlayacaksan, beni suçla. Seni bir av tüfeği düğününe zorlayan bendim."

"Seni suçlamadığımı varsayman büyük cesaret," diye cevap veriyorum.

"Ama benimle konuşuyorsun. Benimle çalışmakta, hatta şakalaşmakta sorun görmüyorsun. April'a tek bir kelime bile etmiyorsun."

"'Tamam' güçlü bir kelime."

"Yine de hala nefes alıyorum, değil mi?"

Kameralar hep bir ağızdan yanıp sönüyor. Gözlerimi kısmamaya çalışıyorum ama bu neredeyse imkânsız; ışık sağanağı acımasız. Yemin ederim, kamera deklanşörlerinin sesi biraz daha yüksek olsaydı, üzerime ateş edildiğini düşünürdüm. "Sanırım ikimiz de bunun ilk tercihim olmadığını biliyoruz."

"Petra! Yüzüğünü göster!"

Kızaran gelinim söyleneni yapıyor. Fotoğrafçılara bir kez daha göz kırptırıyor ve gazetelere güneş doğana kadar uğraşacakları bir kare veriyor. "Ama bu senin seçimindi. Beni hayatta tutmak ve sonra da benimle evlenmek."

"Beni şimdiden pişman ettiğin bir seçim."

"Oh, lütfen. Sanki April'a bu haberi verdiğin andan itibaren pişmanlık duymuyormuşsun gibi."

Zor kazandığım gülümsemem bocalıyor. "Dikkatli ol," diye homurdanıyorum. "Bir bayana vurmaktan çekinmem."

Petra sanki kulağına komik bir şey fısıldamışım gibi gülüyor. "Evet, öylesin. Ayrıca, senin *kanını* taşıyorum, unuttun mu?"

Sanki unutabilirmişim gibi. "Yerinde olsam yeğenimi mümkün olduğunca uzun süre içeride tutardım. Dışarı çıktığı an sabrım tükenebilir."

"Kim demiş 'erkek' olduğunu?"

"O, o, onlar, o - durum ne olursa olsun, şu anda seni güvende tutan tek şey o. Bunu sakın unutma."

Petra'nın gülümsemesi nihayet kararır. "Gördün mü Matvey, senin sorunun bu: Birini itmeden iki saniye bile duramıyorsun. Çok yaklaştıkları anda,

tüyleriniz diken diken olur."

Bu sefer kahkaha atma sırası bende. "Sen mi? Bana yakın mısın?"

"Kardeşine yakınım, bu da yeterince yakın. Hiçbir yere gitmeyeceğimi biliyorsun." Sonra, sadece bir saniyeliğine, gözleri keskinleşiyor. "Ve April da öyle."

Petra'nın sözleri, fırlattığı bıçaklarla aynı kötü alışkanlığa sahip: yere yapışıyorlar. Ne kadar denesem de onlardan kurtulamıyorum.

"Bunun April ile hiçbir ilgisi yok," diye hırlıyorum nefesimin altında.

"*Tam tersine, her şeyin April'la ilgisi var.*"

Aşağı indiğimizde, muhabirler tarafından süpürüldük. Röportajlarımızı veriyoruz. Biraz daha poz veriyoruz. Birbirimize tek kelime etmiyoruz.

Ve etkinlik boyunca Petra'nın sözleri binlerce bıçak gibi saplandı içime.

Yarışma fikri aklımdan çıkmıyor. Şahsen ben bunu Elias'ın ikna sanatına bağlıyorum. Bu adam bir kutup ayısına bile gözlük satabilir.

"Buna ne dersin?" Elimde bir tasarım taslağı tutarak soruyorum.

Charlie'nin yüzü buruşuyor. "Özgürlük Çanı'na benziyor." Yenilmiş bir halde kanepeye yığılıyorum. "Unut gitsin. Bunu yapmayacağım."

"Evet, öylesin." Yanımda yere çöktü. "Sende bu var, Maymunlar. Bu konuda her zaman harikaydın."

"Yerde pineklemek mi?"

"Dikiş," diye düzeltiyor. "Onarmak, yaratmak. Çocukluğumu hatırlıyor musun?"

"Hâlâ çocuk olmadığımı ima ediyorsun."

"Tamam, öncelikle ben on beş yaşındayım. İkincisi, konuyu değiştirme. Hani şu kazaklarım vardı ya? Uzun kollu olan?"

"Sürekli dağılanlar mı?"

"Bingo." Charlie başını sallar. "Sen olmasaydın, okula İsviçre peyniri gibi görünerek gitmek zorunda kalacaktım. Hepsini onaran sendin. Hatta fark eden tek kişi."

"Önemli bir şey değildi," diye mırıldanarak itiraz ediyorum.

"Bunu *tek bir gecede* yaptın, Maymunlar. Annem öğrenirse kızar ve diğerlerini bitirmene izin vermez diye endişelendin."

"Dürüst olmak gerekirse, öğrendiğinde çok kızdı."

"Tam altı ay sonra ve sadece seni tekrar yaparken yakaladığı için. Aksi takdirde, bunu asla göremezdi."

Hatırladıkça bir ürpertiği bastırmak zorunda kalıyorum. Artık bir yetişkin olabilirim ama Eleanor'un ölüm perisi çılgınlıkları nalları dikeceğim güne kadar benimle kalacak. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, bu işte iyisin. Daha *da* iyisi, *harikası*." Bunu söylerken May'in burnuna vuruyor. Çünkü tabii ki Charlie Amca etraftayken May'in olabileceği tek bir yer var: dev kanguru kesesinin içine sokulmak. Böyle tişörtü nerede satıyorlar ki? Ve *neden*? "Sen harika bir terzisin."

"Şimdi de benden zorla pizza almaya çalışıyorsun."

"Bunu yapmaya çalışıyor olsaydım, senin nasıl harika bir anne olduğunu da eklerdim. Yani... sen harika bir annesin."

Yüzümü buruşturuyorum. İltifatlar benim için zaten soğuk algınlığı ilacı gibidir - onları almak zorunda olduğunuz için alırsınız - ama her şeyden iyi bir anne olarak adlandırılmak...

Bu doğru gelmiyor.

Terzi kısmı da değil, eğer bu eskizler bir şey ifade ediyorsa. "Pizzayı katlarsam, duracak mısın?"

"Hayır," diye cevap verir ve *p*'yi patlatır. Yerdeki kağıtlar. "Bunu görüyor musun? Ve bunu?"

Gözlerimi kısarak seçtiği çizimlere bakıyorum. "Bilmiyorum. Sadece... eski gibi geliyorlar." "Vintage, belki?"

"Hayır, gerçekten eski. Büyük büyükannemin dolabı yaşlı."

"Büyük büyükannelerin V yakalı olduğunu sanmıyorum, Maymunlar."

Ve eğer *bu* kimsenin beyninde olmasını istemeyeceği türden bir görüntü değilse... "Ne demek istediğimi anlıyorsun," diye iç geçiriyorum. "Onlar... yorgunlar. Daha önce görmediğimiz bir şey değil."

"O zaman tekrar dene," diye beni cesaretlendiriyor. "Bir şeyler bulacaksın."

Belki öğütücünün öğle yemeği için başka bir şey.

Tanrım, neden bu konuda bu kadar sinirleniyorum? Çizim yapmaya başladığımda, kendime bunun sadece zaman geçirmek için bir yol olduğunu söyledim; aslında

yarışmaya katılmak. Ne de olsa bakmam gereken bir bebeğim var. Sorumluluklarım var.

Ve kesinlikle yeteneğim yok. Öyleyse neden uğraşayım?

Çatı katında bir şekilde şömine olmasını dileyerek eskizlerimi topladım. Ne yazık ki, parçalayıcıya gittiler. "Başka bir şey yapalım, tamam mı? İzlemek istediğin şu filme ne dersin?"

Charlie gözlerini devirerek, "Bu bir film değil," diyor. *Ciddiyim, gençler.* "Bu bir sanat belgeseli."

"Ne zamandan beri sanat belgeselleriyle ilgileniyorsun?" Omuz silkiyor. "Sadece seçeneklerimi araştırıyorum."

Gülümseyerek başımı sallıyorum. Bazen, herkesin yedinci yaş gününde hayatta ne yapmak istediğini bilemeyeceğini unutuyorum. En azından bu benim için her zaman kolay oldu: kafamda kıyafetlerden başka bir şey yoktu. Kırık şeyleri tamir etmekten ya da düz kumaş parçalarını güzel bir şeye dönüştürmekten başka bir şey yoktu.

Ama Charlie o yaşta merak etmeye başlarsın. Dediği gibi, *keşfetmek*. Geçen yıl video oyunlarıydı; altı ay önce profesyonel paten. Bir hafta sonra tamamen başka bir şey olacak.

Onu kıskanıyorum. Bazen dünyanın ne kadar geniş görünebileceğini unutuyorsunuz. Ne kadar uçsuz bucaksız. Ne kadar güzel.

"Pekala. Tak şunu."

Kanepeye yerleştiğimizde, May'i kesesinden alıyorum. Buttons bu geçişten yararlanarak her zaman tetikte, tırıs tırıs yaklaşıyor. "Peki ya sen, Nugget? Amcanla film izlemek ister misin?"

May bir ses çıkarır. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Film - pardon, *sanat belgeseli* - *başladığında*, bebeğimin büyülenmiş yüzüne gizlice bakıyorum. Ama o televizyonu hiç umursamıyor gibi görünüyor: onun yerine *bize* bakıyor. Bana, Charlie'ye, gösterişli savunucusu Bay Buttons'a. Sanki izlemeye değer tek film bizmişiz gibi.

Yüzümü ona dönüyorum ve kıkırdamasını izliyorum.

Bir gün o da bu evreye girecek mi? On beş yaşında kahvaltıya tam gotik kıyafetlerle gelip onu sorgulayan herkese gözlerini devirecek mi? Bir hafta sonu death metal konserlerine, ertesi hafta arkeoloji müzelerine gitmek isteyecek mi?

Babası gitmesine izin verecek mi?

Kendimi orada durmaya zorluyorum. Bugün güzel bir gün. Karmaşık düşüncelerle mahvetmeye gerek yok.

Bir kez olsun, kendimi anın içinde kaybetmek istiyorum.

Belgesel Bernini hakkında gibi görünüyor. Bir iki kez neredeyse uyuyacaktım ama kedim beni tokatlayarak uyandırdı. Gerçekten *tokat* gibi. Bu alışkanlığı nereden edindiği hakkında hiçbir fikrim yok ama June'un bununla bir ilgisi olabileceğinden şüpheleniyorum. Bir romantik komedinin doruğunda uyuklamaya başladığımda beni bu şekilde uyandırıyor.

Eskiden *seni uyandırdığı* gibi, diye fısıldıyor kafamın içindeki ses, bir ok kadar keskin.

Haklısın. Bu artık benim hayatım değil. Ne su ısıtıcısıyla kavga ederek geçirilen sabahlar, ne de kaynağı şüpheli atıştırma ve kucağımızda otoriter bir kediyle kanepede kıvrılıp geçirilen akşamlar. Çekişmeler, şakalaşmalar, yemek kavgaları.

Gülüşmeler.

Anda kalmak için çok fazla.

Kendimi bir kez daha toparlıyorum, belgeselin tadını çıkarmaya kararlıyım. Ya da en azından belgesel sırasında uyuyakalmamaya. Tam o sırada ekranda bir şey gözüme çarpıyor: iç içe geçmiş iki figür heykeli, bir erkek ve bir kadın, kollarını kaçmaya çalışır gibi gökyüzüne uzatmış. Gözlerimi kısarak parmaklarının garip şekline bakıyorum, neyin yanlış olduğunu anlamaya çalışıyorum. Çünkü neredeyse şey gibi görünüyorlar.

"Defne," diye cevaplıyor Charlie dile getirmedığım sorumu. "Bunlar defne yaprakları. Bir ağaca dönüşüyor."

"Neden?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Bu bir Yunan efsanesi," diye açıklıyor. "*Apollo ve Daphne*."

"Oh, yani sadece sanat, tarih, video oyunları ve paten değil mi? Şimdi de mitoloji meraklısı mı oldun?" Alay ediyorum.

"Isır beni," diye karşılık veriyor ama gülüyor. "Dördüncü sınıftayken Percy Jackson dönemim vardı. Annem pes edene kadar her gün kütüphane kartı için başının etini yedim."

"Ciddi misin? Bunu nasıl kaçırdım?"

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz fark ettim: *dördüncü sınıf*. Charlie dokuz yaşlarında olmalıydı, yani o zamanlar on sekizime yeni girmiştım. O zaman...

Ailenizi terk ettiğinizde ve asla arkanıza bakmadığınızda.

Tanrım, bugün beynimin nesi var? Neden kendimi bilerek yıkıp duruyorum? Ve neden Mayıs'ın da beni terk edip etmeyeceğini merak ediyorum?

Yapacağını biliyorsun. Senin ne kadar mutsuz olduğunu göreceksin ve gidecek başka bir yer bulacak. Başka bir ev. Başka bir aile.

"Bak," Charlie beni kendime getirdi. "Açıklamak üzereler."

İğrenç iç monologumu bir kenara itip dikkatimi ekrana veriyorum.

"... Apollon'un takibinden artık kaçamayan Daphne, kendisini kurtarması için babasına dua eder. Bernini'nin heykeli onun metamorfoz anını yakalar: parmakları uzayarak dallara dönüşür; ayak parmakları toprağa kök salar; vücudu kalın bir kabuk tabakasıyla sarılır. Son duruşunda çaresizlik var, ama aynı zamanda birleşik ve çelişkili bir özlem duygusu da var. Apollon onu kollarının arasına almak için can atarken, Daphne de özgürlüğüne kavuşmak için can atmaktadır. İronik bir şekilde, ancak özgürlüğünü tamamen kaybederek sonunda kendini kurtarmayı başarır ve gerçekten özgür olur. Bernini'nin bu eserdeki işçiliği..."

Hiç düşünmeden May'i Charlie'nin kollarına bırakıyorum ve çizim defterimi alıyorum. "Maymunlar...?" diye soruyor.

Cevap vermeyeceğim.

Ne kadar süre böyle kaldığımı, ele geçirilmiş bir kadın gibi kalemimi kâğıdın üzerinde gezdirdiğimi bilmiyorum. Tek bildiğim dünyanın yok olduğu. Bir tanesi için,

mutlu bir an, kafamda tek bir düşünce bile yok, *Çiz. İyi bir şey yap.*

Sonunda kendime geldiğimde, önümde bitmiş bir elbise projesi vardı.

Charlie belgeseli durdurur, sonra da aval aval bakmak için eğilir. "Abla, bu..."

Korse için işlemeli dantel. Etek için tül. Detaylar için Chantilly dantel. "Sence bu işe yarar mı?" Soruyorum, aniden emin olamıyorum.

Ama Charlie bana bakıyor. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Bu saçmalık."

"Küfür yok!" May'in kulaklarını kapatmak için ayağa fırladım.

"Maymunlar, o daha bir aylık. Bunun ne anlama geldiği hakkında

hiçbir fikri yok." "Bunu bilemezsin. O bir dahi olabilir."

"Ve eğer bunu göndermezsen, şimdi Kanye West'i koyacağım. İyi şanslar. kulaklarını kapatıyor."

İşte bu bir tehdit. "Tamam, tamam!" Pes ediyorum. "Bunu... yapmayı düşüneneğim. Belki."

"*Hadi şerefine kadeh kaldıralım-*" "Tamam,

yapacağım! Mutlu musun?"

"Hem de çok." Charlie sırtıyor.

Uzun zamandır ilk kez, o tanıdık kaşıntının ellerime geri döndüğünü hissediyorum: *çalışma* kaşıntısı. Yoktan bir şey var etmek için. "O zaman... onu izlemek için biraz daha kalabilir misin?" diye sordum.

Kardeşim gülümsüyor. "Bahsettiğin pizzayı da eklersen anlaştık demektir."

"Sadece ananas alırsak."

Odanın içinde dolaşmaya başladığımda, o gıdıklayıcı çılgınlık beni ele geçirmişken, düşüncelerim nihayet sessizleşiyor. Bugün ilk defa nefes alabildiğimi hissediyorum. Sanki yarın için endişelenmeme gerek yokmuş gibi.

Tabii ki kapı çaldığında.

"Grisha?" Cevap verirken kaşlarımı çatıyorum. "Bir şeyler mi oluyor?"

"Hiç de değil," diye beni rahatlattı. "Bu bana sadece senin için verildi."

Kâhya edasıyla resmi bir şekilde uzatıyor. Ve bu iyi, çünkü bahsettiğimiz kişi Grisha, değil mi? Elinde oval, altın bir tabak olması dışında. Ve onun üstünde.

"Mühürlü bir zarf," diye mırıldandım.

"Çok eski moda," diyor Grisha, biraz hayranlık duymadan değil.

"Kimden geldiği yazıyor mu?" Aptalca bir soru. İçimde bir yerlerde zaten biliyorum.

Zarfı aldım ve balmumu mührünü yırttım. Charlie bir şeylerin ters gittiğini hissederek yaklaşıyor. "April? Bu..."

Batı 10. Cadde, 13 numaradaki Flowers Mansion'da ikinci çayına davetlisiniz. Saat ve detaylar arka sayfada.

"Babamdan," diye onaylıyorum. "Ve hepsi bu değil."

"Başka ne var?" Charlie kaşlarını çatıyor, yüzünde aniden bir endişe belirliyor.

"Bu..." Kelimeleri bulmaya çalışıyorum ama bulamıyorum. Sadece sorularım var.

Neden bu? Neden şimdi?

Ve en önemlisi... *Nereden*

biliyor?

"Bana gönderilmiş," diye yutkunuyorum, "ve..."

Onu *nereden* biliyor? "... ve

May'e."

MATVEY

Akşam yemeği geldiğinde, Petra'nın sözlerini hâlâ üzerimden atamamıştım.

Binlerce kesikle ölüm: O konuşmayı kafamda tekrar tekrar oynatıyorum, her iğnenin acısını yeniden hissediyorum. En kötüsü de, haklı olup olmadığını merak etmeye başlıyorum.

Ama benimle konuşuyorsun. Benimle çalışmakta, hatta şakalaşmakta sorun yok. April'a tek bir kelime bile etmiyorsun.

Petra'nın şu anda bana "yakın" olmakla ilgili ne tür kuruntular beslediği umurumda değil; eğer tek boynuzlu atlar görüyorsa, bu onun uğraşması gereken bir şey, benim değil. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, benim bile inkâr edemeyeceğim bir gerçek var.

Hissettiğim öfke.

Petra'ya kızgınım. İnatçılığı ya da aptallığıyla sürekli yoluma çıktığı için kızgınım. O lanet olası ağzını her açtığında, fevkalade sinirleniyorum.

Ama artık öfkeli değilim.

Ve bu onu affettiğim için değil. Affetmek değer verdiklerin içindir. Gerçek şu ki, Petra umurumda bile değil.

Ama April için durum farklı. Çünkü...

Nedenini biliyorsun. Bunca zamandır, gerçekte nasıl hissettiğini biliyordun.

Hayır. Böyle düşünmeyi bırakmalıyım. Bir delinin sözlerinin beni etkilemesine izin vermek kendimi daha akıllı başında hissetmemi sağlamayacak. Ayrıca, doğru olsalar ne fark eder ki?

April çocuğumu kaçırdı. Beni bir kenara attı. Sahip olduğumuz her şeyi bir hiçmiş gibi fırlatıp attı.

Çünkü önce sen attın.

"Matvey?" April'ın sesi beni düşüncelerimden kopardı. "İyi misin?" Tek söyleyebileceğim "Mm".

Yemeğimi sessizce yemeye devam ediyorum. Tabağıma odaklanıyorum. Tam karşımda oturuyor olsa bile, varlığımın baş belasını aklımdan çıkarmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Ama belli ki April'ın başka planları var. "Biliyor musun, bugün postadan bana bir şey geldi," diye yeniden başlıyor.

"Mm."

"Bir davet."

Umurumda olmadığını başka nasıl anlatabilirim bilmiyorum. *Duymak* istemediğimi. Sesini, düşüncelerini. Hepsini benden olabildiğince uzakta istiyorum.

"Mm."

"I..." Peçetesiyle oynayarak gözlerimi göğsüne çekiyor. Hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan bir beden küçük bluzuna. "Sadece merak ediyordum, yani, eğer istersen-"

"Hayır."

April irkilir. "Hayır mı? Duymadın bile..."

"Duymak istemiyorum," diye çıktım. "Senden tek bir kelime bile duymak istemiyorum. Benden çaldığın bebekle ilgili olmadığı sürece ne söyleyeceğin umurumda değil. Anlaştık mı?"

Sanki bir metamorfoz gerçekleşiyor: April uysal ve çekingen halinden öfkenin resmine dönüşüyor. Bir tavşan anne ayıya dönüşür. "'Anlaşıldı mı?'" diye yankılanıyor ayağa kalkarken küçümseyerek. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Senden *çaldığım* bebek mi? O yüksek atından inip dünyaya geri dönmeye ve benimle insan gibi konuşmaya ne dersin?"

"Sanki olan tam olarak bu değilmiş gibi," diye homurdanıyorum ve onu karşılamak için ayağa kalkarken sandalyemi yere vuruyorum.

"Hayır," diye kükrer, "öyle değil! Sana ne olduğunu söyleyeyim: Sen *başka biriyle evlendin*. Başka bir kadını hamile bıraktığını düşünmeme izin verdin, sonra da bana çöpmüşüm gibi davranmaya başladın. Olan *bu*."

Tükürdüğü her kelimeyle, boğazıma nişan aldığı her zehirli okla daha da yaklaşıyor. Masanın etrafından dolanıyor ve bana dik dik bakıyor, öfke ete kemiğe bürünmüş, gözlerindeki ateş bir yıldızdan daha parlak. Gezegenleri yerle bir etmeye hazır bir süpernova.

Ben de bir adım öne çıkıyorum, aynı öfke damarlarımda dolaşıyor. "Ve bunun yaptığın şeyi haklı çıkardığını mı düşünüyorsun?" Hırlayarak onu tavandan tabana pencereye doğru geri itiyorum. "*Kızımı almak-*"

"Onu bir canavardan aldım!" diye bağılıyor, tüm çatı katının duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Onu artık umursamayan, *daha iyi bir çocuğu* olan bir adamdan aldım!"

"Asla başka bir çocuk olmadı!"

Kükrüyorum. "Ve ben bunu bilmiyordum!"

O kadar yakın ki nefesini üzerimde hissedebiliyorum, hırıltılı ve soluk soluğa. Çığlıkları kulaklarımı ikiye bölüyor ama gerilimi azaltacak sabrım yok; onun yerine sesimi daha da yükseltiyorum. "NE OLDU?!"

"Ben de onun için en iyi olanı yaptım! İkimiz için de en iyi olanı yaptım!"

"Ve bu benden uzaklaşmak mıydı?!"

"EVET!"

Şimdi ikimiz de nefes nefeseyiz ve birbirimize bağıyoruz. Ellerimiz yanlarımızda yumruk olmuş, April'in parmak eklemleri o kadar beyaz ki neredeyse yok olacaklar. Pencereden gece ışıkları onu bir hayal gibi çerçeveleyiyor: beni cehenneme sürüklemeye gelen intikamcı bir tanrıça.

"Bana başka kimseyi istemediğini söylemiştin. Beni istediğini söylemiştin. Dediniz ki..." Günahlarımı birbiri ardına sıralayıp duruyor, sesi cam gibi kırılıyor, lekeli ve kırık ve-

Güzel. Her şeyden güzel. "Başka ne var?" Törpüledim.

"Bana benimle yaşamak istediğini söylemiştin," diye mırıldanıyor.

"Başka ne var?"

"Eşyalarını toplayıp benim yanıma taşınacağını." "*Başka?*"

"Bana *sevdiğini söylemiştin*-" Onu

öpüyorum.

Bu bardağı taşıran son damla oldu: April'in yüzünü ellerimin arasına aldım ve dudaklarına yapıştım.

sözlerinin geri kalanını yuttu. *Her şeyi yutarak.*

Eğer yapabilseydim, onu bütün olarak yerdim.

April'in bana karşı mücadele ettiğini hissedebiliyorum, elleri sonunda teslim olmadan önce gömleğimin kumaşında kıvrılıyor. Ama o da beni öptüğünde, bu bir teslimiyet değildi.

-Bu bir savaş ilanıdır.

"Senden nefret ediyorum," diye nefes nefese ağzıma boşalıyor.

Bluzunu dikiş yerlerinden yırttım. "Tekrar söyle."

"Senden nefret ediyorum."

"*Tekrar.*"

"Senden nefret ediyorum," diye tıslıyor boynunu ısırırken, yarı zevk, yarı acı. Onu kaldırıp çıplak sırtını soğuk cama dayadığımda, vücudundaki diğer giysileri yırtıp atıyorum. "Senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum, *ben-ahh!*"

Parmaklarımı içine sokup çığlık atmasını sağlıyorum.

Neredeyse seks bile değil: öyle adlandırılmayacak kadar vahşi. Başka bir isimle bir dövüş. Daha önce yaptığımıza hiç benzemiyor ve aynı zamanda, başından beri tam olarak arzuladığım şey.

Çünkü gerçek şu ki, asla uzak kalamazdım. Ondan değil.

"Senden nefret ediyorum," diye hırlıyorum karşılığında, parmak uçlarım onun içinde. "Senden *nefret* ediyorum, April
Çiçekler."

Ne kadar hassas olduklarını, her gün emzirmekten ne kadar acı çektiklerini hiç düşünmeden dolgun göğüslerini ısıyorum. April şaşırmış bir şekilde inledi. "Ahh, kes şunu, onlar...!"

Tatlılık ağzımı dolduruyor ama durmuyorum. "Benim," diye homurdanıyorum, bana verdiği her şeyi yutuyorum. Ona ait olan ve dolayısıyla bana ait olan her şeyi. "*Benim.*"

"Matvey," diye soluk soluğa bağılıyor, tırnakları sırtıma batıyor. "*Matvey-*"

Hiç acımadan, zerre kadar kısıtlama olmadan onu makasla açmaya devam ediyorum. Onu bir hayvan gibi, üç parmağımla birden beceriyorum, çünkü o kim olduğunu sanıyor? Beni sırtımdan bıçaklayan, bana olabilecek en kötü şekilde ihanet eden, sadece bir kez kendi kanımdan tattığım bu kadın kim olduğunu sanıyor?

Ve neden onu istemeyi bırakamıyorum?

"*Blyat'*," diye boynuna doğru homurdanıyorum, sikim kalçalarının arasına sertçe bastırıyor. "Siktir, April."

"Adımı söyle," diye sığıyor kıvranırken. "Söyle, söyle benim-ahh-!"

Ona istediğini vermiyorum. Adını tekrar söylemiyorum. Onu cama yaslamış, tüm şehre ayaklarımızın dibinde sergilerken ve itişlerimin altında defalarca boşaldığında değil. Orgazm üstüne orgazm için sikimi bir mengene gibi sıkarken bile onu çağırmayı reddediyorum.

Ama içimden tek istediğim bu.

April. Beni öldürecek olan kadın. Zaten öyle olan kadın.

20 NİSAN

Ondan sonrası heyelan.

Ellerimizi birbirimizden uzak tutamıyoruz. Kelimenin tam anlamıyla yapamıyoruz. Aynı odada bulunduğumuz anda, inkar etmek için çok çalıştığımız o kıvılcım her zamankinden daha sıcak ve parlak bir şekilde alevleniyor. Çok yorucu. Korkutucu.

Ve çok seksi.

Beni masanın üzerine kaldırırken Matvey'nin kulağına "Senden nefret ediyorum," diye soluyorum. "Senden nefret ettiğim kadar değil," diye homurdanır Matvey, kolunu bir hamlede masadan kaldırır, yemek ve tabak parçaları yere saçılır.

Söylemeye gerek yok, bu faaliyetler tam olarak yemek alanıyla sınırlı değil. Çatı katında adını koymadığımız tek *bir* nokta bile yok. Şimdiye kadar kanepeyi, halıyı, duşu, dört duvarı ve çamaşır makinesini uygunsuz bir şekilde kullandık. Evet, açıkken.

Dokunmadığımız tek şey yatak. *Bizim yatağımız*. Bir sürü söz verdiğimiz yatak.

Bu konuştuğumuz bir şey değil. Son zamanlarda yapmadığımız bir şey varsa o da konuşmak. Dominic'in davetini bir daha gündeme getirmeyi bile başaramadım. Şimdiye kadarki konuşmalarımızın doruk noktası, çoğu zaman üzerimizde kıyafet olmadan birbirimize hakaret etmek oldu. Ama konuşmayı bizim yerimize bedenlerimizin yapmasına izin vermemiz gerçekten o kadar kötü mü?

Evet! Kendime dair farkındalığımın son kırıntısı da bağıyor. Havayı temizlemelisin, ısıtmamalısın!

Keşke bu kadar basit olsaydı.

Bir gece, May'i yatağa yatıralı daha beş dakika bile olmamıştı ki ellerini üzerimde hissettim. Kaba eller, bana bir bez bebek gibi davranıyor. "Arkanı dön,"

Hırlıyor, kulağıma o kadar yakın ki titreşimleri tenimde hissedebiliyorum.

Bana söyleneni yapıyorum. "Böyle mi?" Nefes alıyorum.

Bana cevap vermiyor. Ama çok geçmeden ellerinden birinin kaydığını hissediyorum. Biri elbisemin altında, diğeri boğazımı sıkıyor. "Kıpırdama," diye homurdanıyor, sonra külotumu tek bir çekişle yırtıyor.

Kıpırdamadan durmaya çalışıyorum, gerçekten. Ama kalçalarımı saran elastik bandın acısı yüksek sesle bağırmama neden oluyor ve boynumdaki tutuşu karşılığında daha da sıkılaşıyor. İtaatsizlik için bir ceza.

Sonra beni eğdi.

Bir saniye bile hazırlık yapmadan beni mızrakla delik deşik ediyor. "Matvey," diye boğuluyorum, beni tezgahın üzerinde anlamsızca sikerken gözlerim zevkle doluyor. "Matvey, ben-"

Ama ne yapacağım umurunda değil. Gelsem de umurunda değil, gelmesem de umurunda değil, dağılmamın ne kadar uzun ya da kısa süreceği umurunda değil. *Canımın acıması* umurunda değil.

Ama o kadar iyi acıtıyor ki, benim de umurumda değil.

Mesele şu: Hamileyken hiç bu kadar dikkatsiz olma şansımız olmamıştı. Vücudumun sınırlarını test etmek ve tedbiri elden bırakmamak için. Ama şimdi içimde bir çocuk yok, dikkat etmem gereken değerli bir yük yok ve Matvey benden *nefret ediyor*. Beni eğip bükecek ve kıracak kadar.

Beklemediğim şey ise kırılmanın ne kadar iyi hissettireceğiydi.

Beni dizlerimin üstüne çöktürdüğünde, saçlarımı yumruklayıp *çekiştirdiğinde*, ağzımı konuşamayacak kadar doldurduğunda, "Sen bir sadistsin," diye soluyorum.

"Sen bir cadısın," diye hırlıyor, tamamen hayvanca. Kendini boğazımın arkasına kadar sokuyor ve Tanrı'dan bunun kalçalarımı titretmemesini diliyorum. "Yalancı, hilekâr bir cadaloz."

Diğer zamanlarda pozisyon tersine dönüyor: Bir yırtıcı gibi üzerime çöküyor ve bileklerimi yerine kilitleyerek beni kalmaya zorluyor. Beni *almaya zorluyor*. Kaynayan sıcak dilini içime daldırıyor ve aniden av olmanın nasıl bir şey olduğunu anlıyorum. Kemiklerden başka bir şey kalmayana kadar parça parça yutulmak.

Orgazmların sayısını unutuyorum. Açıkçası, takip etmeye bile çalışmıyorum. Bunun imkansız olacağını biliyordum.

Çünkü Matvey benden nefret ediyor olabilir ama vücudumu hala seviyor.

Öfkeli bir tapınma, sunakta küfür etmek gibi. Amımı çiğ çiğ sikiyor ve sanki onu mahveden *benmişim* gibi davranıyor. Ama benim dünyevi güçlerim yok. Tek sahip olduğum bir dizi kötü karar ve burada onu kırdığımızdan bile emin değilim.

Ama en azından bu kötü kararı sadece ben

vermedim. "Ow! *Suka*, bu acıttı!"

Düşüncelerimden sıyrıldım. "Özür dilerim!" Çabucak iğnemi geri çektim. "Üzgünüm, ben sadece..."

"Düşüncelere mi daldın?" Petra kollarını dünyanın en sinirli mankeni gibi kavuşturarak ofluyor. "Evet, fark ettim."

Utaniyorum. Bu düşüncelerden kaç tanesi yüzümde belirliyordu? "Benim hatam."

"Özür dilemeyi bırak. Bunu telafi etmek istiyorsan, dökül."

"Bir şey yok!" Yalan söylüyorum. *Şüpheye düştüğünde, her zaman inkar et.*

"Sadece iyi uyuyamadım, hepsi bu."

"Uh-huh. Peki kocam bu konuda yardımcı oluyor mu?"

Direkt konuya gir. "Biliyor musun, sen böyle söyleyince kendimi yuva yıkan biri gibi hissediyorum."

Sonra Petra'nın sırtışını yakaladım ve fark ettim: Suçlamalarını reddetmedim.

Lanet olsun, April. Tek bir işin vardı! "Yani...!"

"Kendine sakla, Flowers. Hepimiz ne demek istediğini biliyoruz. Değil mi, Korsan Kedi?"

Sanki bir işaretmiş gibi, Bay Buttons yargılayıcı bir yüz ifadesiyle May'in beşiğinden dışarı bakıyor. Dürüst olmak gerekirse, bu çoğu zaman sadece onun yüzü, ama yine de.

"Hain," diye mırıldandım.

"Yani?" Petra soruyor. "Öpüşüp barıştınız mı?"

Öptün mü? Yanak hariç hemen hemen her yeri. Ama geri kalanı? "'Makyaj' kısmını bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Bu da ne demek oluyor? Mobilyaların üzerinde nefret seksi mi yapıyorsunuz?" Kulaklarımın ucuna kadar kızarmış olmalıyım, çünkü Petra'nın yüzü anında dehşete kapılıyor. "Ew, ew, ew! Bunu bilmek istemezdim!"

"O zaman sorma!" Daha çok kızarıyorum. "Ve kıpırdama, yoksa baştan başlamak zorunda kalacağım!"

Bu tehdit istenen etkiyi yaratmış gibi görünüyor. "İyi. Ama hâlâ anlamıyorum. Ona sana daha iyi davranmasını söylediğimde, seks arkadaşı olmaya geri dön demedim. Yoksa şimdi düşman mı olduk?"

"Bir saniye, ona *ne* söyledin?"

"Dürüst olmak gerekirse, benden çok sana pislik gibi davrandığına dikkat çektim. Neden konuyu sekse getirmeye karar verdiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Belki de yapmamıştır," diye deniyorum. "Belki de sadece...

oldu." "Belki de. Ama yine de bir özür dileyebilirdi."

Kafamı dolduran kelimeleri söylememek için kendimi zorluyorum: *Yapmamakta haklı. I hak etmiyorum.* "Karmaşık bir durum," diye iç geçiriyorum.

"'Karmaşık'," diye alay ediyor Petra. "Hiç alakası yok."

"Özür dilerim, Bayan 'Nişanlımın Kardeşinden Kazara Hamile Kaldım'? Neyi anlayamıyorsunuz?"

"Bu durumsal olarak karmaşık," diye itiraz ediyor. "Geri kalan her şey oldukça basit, gerçekten."

"Yuri ile gizliden gizliye süper vanilya bir çift olduğunuzu bana burada mı itiraf ediyorsun?"

Tanrım, onları bu şekilde düşünmek çok garip. Sadece bu görüntüler bile beynimi banyo tuzlarıyla ovmak istememe neden oluyor.

"Hayır," diyor Petra gururla. Bilmek istediğimden çok daha fazlası ama bu benim suçum. Şimdiye kadar, cevabını istemediğim soruları sormamam gerektiğini daha iyi biliyor olmalıydım. "Sadece... bana yatakta kahvaltı getiriyor."

Neredeyse başka bir iğneyle onu dürtecektim. "Pardon, ne dedin?"

Birdenbire Petra'nın yüzü çilek kırmızısı oldu. "Sadece söylüyorum, benimle ilgileniyor. Etrafımda olmaktan hoşlanıyor. O... beni *seviyor*." Son kısmı anlaşılmas bir şeymiş gibi söylüyor. "Ve beni sevdiği için, öyle davranıyor."

"Biraz daha ovala, neden yapmıyorsun?"

"Başıma kakmaya' çalışmıyordum," diye hava atıyor. "Sadece ne demek istediğimi açıklıyordum."

"Ne gariptir ki, o kısmı hâlâ kaçıyorum."

Sanki yeni yürümeye başlayan bir çocukmuşum gibi gözlerini deviriyor. "Matvey senden nefret ediyorsa neden hâlâ seninle? Ve eğer seni seviyorsa, neden seni affetmedi?"

Uzun bir süre elimdeki kumaşa öylece baktım. Dürüst olmak gerekirse, ben de tam olarak aynı soruyu kafamda şekillendirmeye çalışıyordum.

Ama yine de ben de aynıyım, değil mi? Ondan *nefret ediyorum*. Aptal yüzünden, aptal Bratva'sından ve aptalca "kan, kan, kan" demesinden nefret ediyorum.

Sonra elleri üzerimdeydi ve *düşünemiyordum*.

Dediğim gibi: karmaşık bir durum.

"Daha basit bir şey hakkında konuşabilir miyiz? Evrenin anlamı gibi?"

"Elbette. Bu elbisenin arkasındaki konsepte ne dersin?" Petra kaşlarını çatarak devam etmekte olan eserime bakıyor. "Neden yapraklarla kaplıyım? Bu bir Adem ve Havva durumu mu?"

"Apollo ve Daphne," diye düzeltiyorum. "Fikri bana Charlie verdi." "Ergenlik çağındaki kardeşin Charlie mi?"

"Görünüşe göre mitolojiye çok meraklı. Anla işte."

Petra şaşkınlıkla mırıldanır. "Sanırım bir kitabı kapağına göre yargılayamazsın. Ben onu patenci bir çocuk sanırdım."

"O bir patenci çocuk. Ve bir Bernini hayranı."

"İnsanın ikiliği." Petra'nın gözleri, artık yer tutucu kâğıt yapraklarla dolu olan omuz askısına kayıyor. İdeal olarak, bunlar nakışa dönüşecek. Bu etek ucundan bir an önce kurtulabilirsem y a n i . "I

Bu efsaneyi hatırlayın," diye düşünüyor. "Apollo Daphne'ye tecavüz etmeye çalışmıştı, değil mi? Daphne yeminini bozmak istemedi ve bir ağaca dönüştü."

"Hayır, hayır demektir' sözünü yepyeni bir seviyeye taşıyor, değil mi?"

"Yani, evet," diye kabul ediyor, "ama her şey bununla ilgili değil. Tam olarak değil. Bu fedakârlık hakkında bir hikâye."

Şimdi, afalladım. "Kurban mı?"

Petra başını sallar. "Apollo onu kovalamaya başladığında, Daphne bir seçim yapmak zorunda kalıyor: ya boyun eğecek ya da direnecek. Ama her iki seçeneğin de bir bedeli var."

"Dürüstlüğü ya da özgürlüğü."

"Elbette, ama bir de ironi var: Apollo'dan kurtulmak için özgürlüğünden tamamen vazgeçmesi gerekiyor."

"Ve eğer onun iradesine boyun eğerse, o zaman gerçekten özgür değildir," diye fark ediyorum. "Yani buradaki büyük temanın bu olduğunu mu söylüyorsun? Özgür olmak gerçekten ne anlama geliyor?"

"Kısmen."

Kaşlarımı çattım. "Hâlâ anlamıyorum. Fedakârlık nerede?"

Petra bir an için tereddüt ediyor, sanki kelimelerini özenle seçiyormuş gibi. "Daphne'nin seçimi sadece özgürlük ile tutsaklık arasında değil," diyor sonunda. "Ona zarar verebilecek bir dünyada kalmak ya da kendini ondan ayırmak arasında. Yara izleriyle yaşamak ya da kaçmak."

"Hiçbir şey sana dokunmadan önce," diye mırıldanıyorum. "Acısız bir yaşam için en büyük bedeli ödedi."

"Aynen öyle. Ta ki artık bir hayat olmaktan çıkana kadar. İşte soru bu: Sizin için gerçekten önemli olan nedir? Ne kadarını ve ne için feda etmeye hazırsınız?"

Efsaneyi kafamda biraz daha evirip çevirdim. Petra'nın açıklaması yeni yorumlara yol açtı. Daha önce düşünmediğim gri tonları. "Yani bu istismarla ilgili değil mi? Gerçekten değil mi?"

"Yani, o da var ama hadi ama. Burası antik Yunan. Zeus'un neler yaptığını hiç okudun mu?"

"Aniden, bilmek istediğimden emin olamadım."

İŖe geri döndüğümde Petra'nın sözleri zihnimde dönüp duruyor. Daphne'nin hikayesi ve fedakarlık hakkında. Ödemeye hazır olduğün bedel hakkında.

Sonra Matvey'i düşünüyorum. Ateş ve kükürt dolu gecelerimizi, sonra da buz ve kar dolu günlerimizi. Ve merak etmeden duramıyorum.

Hangi fiyatı ödemeye hazırım?

21

NİSAN

Flowers malikanesi hatırladığım kadar büyük değilmiş. *Daha büyükmüş.*

May kollarımda arabadan iniyorum, Grisha kapıyı tutuyor. Gözlerim devasa avluda geziniyor, her şeyi kavramaya çalışıyorum. Bunca yıl sonra bile burası beni hâlâ huzursuz ediyor. Yabancı bir ülkede bir yabancı.

Burada kendimi hiç evimde hissetmedim. Hiçbir şeyin tek bir iyi anı barındırmadığı bu yere geri döneceğimi hiç düşünmemiştim. Her kapının ardında bekleyen bir travma var.

Ama sonra davet geldi ve hayır diyemedim. Eğer babamın benimle arasını düzeltmek, May'in hayatının bir parçası olmak istemesi için küçük bir şans bile varsa... O zaman ona bu şansı vermeliydim.

Yine de bu durumu eğlenceli kılmıyor. "İşte başlıyoruz," diye mırıldandım.

"Yardıma ihtiyacınız olacak mı?" diye soruyor Grisha.

Başımı salladım ve gülümsedim. "Teşekkürler, ama sanırım iyi olacağım."

"Birinin tek başına ziyaret etmesi için büyük bir yer," diye gözlemliyor. "Kaybolabilirsiniz."

Tek başıma. Bunu bir başkasının ağzından duymak çok tuhaf: ne kadar yalnızım. "Doğru. Bir daha geri dönmeyen birkaç bahçıvanımız oldu. Güneydeki çitlerin onları yuttuğunu söylüyorlar."

"Kulağa korkutucu geliyor. O zaman Matvey'i arayayım mı?"

Matvey. Onu düşünmek bile kalp atışlarımı donduruyor. Ona defalarca söylemeye çalıştım... bunun olacağını, hazır olmadığımı, bunu yalnız yapmak istemediğimi.

Ama hiç dinlemedi.

"Sorun yok," diye Grisha'ya güvence veriyorum. "İyi olacağız."

Küçük bir selamla kabul ediyor. "Hemen dışarıda olacağım."

Sonra bebeğim kundakta göğsümde, derin bir nefes alıyorum ve kapıdan geçiyorum.

"Sizi tekrar görmek harika, Bayan April. Paltonuzu alabilir miyim?"

Flowers malikanesinde öyle ya da böyle bir personelle karşılaşmadan iki adım atamazsınız. Ben çocukken sadece aşçı ve hizmetçi vardı, ama büyükannem vefat ettikten sonra kadro oldukça genişledi: bir uşak, bir uşak, özel bir çamaşırcı, bir dadı ordusu. Sanki Regency İngiltere'si uzay ve zamandaki bir yarıktan Yukarı Doğu Yakası'na düşmüş gibi. Her an Hastings Dükü'yle karşılaşmayı bekliyorum.

"Teşekkürler Jonathan."

Paltom misafir dolabına kaçırıldı. Çantamı tutuyorum: bebek bezleri bir yana, içinde hâlâ çizimlerim var. Dominic burada olduğumu unutursa -ki genelde unuttur- en azından Grisha at arabasını getirene kadar yapacak bir şeyim olur.

Jonathan, "Birazdan yanınızda biri olacak," diyor.

"Mhmm." Buralarda "kısa" kelimesinin ne anlama geldiğini herkesten iyi bilirim. Yemek odasından en yakın tuvalete gitmek bile mesane yırtılması için yeterli bir yolculuktur.

Bunu aklımda tutarak oturuyorum.

May'in meraklı küçük gözlerle etrafa baktığını fark ediyorum. Her şey ona çok ışıltılı görünüyor olmalı: tertemiz zeminler, asılı avize, personelin üniformalarındaki altın düğmeler. Eğer Matvey'in evi "para" diye bağıırıyorsa, bu malikâne bunu bir adım öteye taşıyor ve sadece tek bir kelime yayınlıyor: zenginlik.

Babamla büyükannemin anlaşılamamasının bir başka nedeni de buydu.

Maia ile birlikte yaşadığım zamanlarda böyle lüks şeylere hiç para harcamazdık. Onun parası olmadığı için değil, sahip olduğumuzdan daha fazlasına ihtiyacımız olmadığı için. Küçük taş evimiz bizi mutlu ediyordu ve birbirimizi mutlu ediyorduk. Bu kadarı yeterliydi. Maia'nın elinde kalan birikimi gelecek için saklıyordu, hem onun hem de benim için.

Ama şimdi, Maia gitti ve benim geleceğim bir merdivenin altın tırabzanı.

May'in ani telaşını yatıştırmak için "Şşşt," diye mırıldanıyorum. Bazen, etrafındaki insanların duygularına neredeyse fazla uyum sağladığını düşünüyorum. "Sorun yok. Belki bizi unutmuştur. Belki yakında eve gidebiliriz."

Kelimeler ağzımdan ıkalkalı daha beş saniye olmamıştı ki, gürleyen bir ses merdivenlerin tepesinden adımları seslendi. "April."

Kafamı kaldırdım. *Geldi.*

Ve yalnız değil. "April, canım. Ne kadar uzun zaman oldu!"

Nora.

Çift kol kola kıvrımlı merdivenlerden iniyor. Adımları küçük ve ölçülü, zarafet ve inceliğin resmidirler. Onlar aşağı inerken, Nora'nın manikürlü eli tırabzanın çizgisini özenle takip ediyor, tatlı abanoz teni altın rengine karşı çıkıntı yapıyor.

"Merhaba," diye ciyakladım. "Dominic. Nora."

"İyi görünüyorsun," diyor Dominic kibarca. Elini tokalaşmak için uzatıyor, sanki kızı yerine bir iş ortağını selamlıyormuş gibi. Hayır, bir iş *ortak* - sahneye yeni çıkan ve kendisinden birkaç adım aşağıda *olan biri*.

Onunla ılık bir şekilde tokalaştım. "Seninle de."

Nora'nın gülümsemesi hilal şeklinde kıvrılıyor. "Ve bu da bebek May olmalı!"

Hiç sormadan onu kollarımdan almak için uzanıyor. May minik bir ölüm perisi gibi feryat ediyor ve bana daha sıkı sarılıyor. Neyse ki kundak, Nora'nın kavrayıcı ellerinin onu çekip çıkarmasını engelliyor, bir santim bile vermeyecek kadar güvenli. Bu felaketin üzerinden otuz saniye geçti ve ben şimdiden bu önlemi aldığım için memnunum.

"Özür dilerim. Yabancıların yanında utangaç oluyor."

Nora abuk toparlanır. Ellerini indiriyor ve hastalıklı bir glmsemi yayıyor. Ne gariptir ki bu glmsemi gözlerine ulaşmıyor. "Belki sonra."

Belki de hiç. "Demek beni görmek istedin?"

"Doğru!" Ellerini birbirine çırpıyor. "Ne kadar kabayız. Hayatım, neden ona misafir odasını gstermiyorsun?"

Dominic isteksiz bir homurtuyla yürümeye başladı. Nora'nın kolu benimkine takılıyor, kibarca yol gösterirken keskin tırnakları derime yarım ay şeklinde batıyor. Sanki hayatımın çoğunu burada yaşamamışım gibi.

Darağacına doğru gereksiz uzun bir yürüyüşten sonra, misafir odasına ulaşıyoruz. Evet, gerçek misafir odasına. Etrafta Elizabeth Bennet'ı arıyorum ama bu özel daveti kaçırmış gibi görünüyor. şanslı kız. "Bakın, fazla kalamam, o yüzden-"

"Ama sen daha yeni geldin!" Nora soluk soluğa. "Ve kızlar seni görmeyi dört gözle bekliyorlardı! Öyle değil mi kızlar?"

Birden duydum: kıkırdamalar.

Kanım donuyor. *The Shining*'deki o sahne gibi, ama daha kötüsü, çünkü en azından oradaki kahramanın ikizlerle ilgili çocukluk travması yoktu. Peki ya bu ikizler? Bahse girerim dışarıda korkutup mezara geri gnderemeyecekleri bir hayalet yoktur.

"Merhaba, Kate, Diana."

Daha fazla kıkırdama. "Merhaba April," diye cıvıldıyorlar hep bir ağızdan. Yemin ederim, sanki bunu çalışmışlar.

"Bu senin bebeğin mi?" Kate soruyor.

"Senden daha solgun," diyor Diana. "Saçları daha açık renk."

"Ve daha kısa. At kuyruğu yok."

"Neden artık atkuyruğu takmıyorsun April?" "Evet, onları seviyorduk."

"Onları çok sevdim."

"Sevmek" hafif kalır. Burada ikizlerden birinin atkuyruğuna asılıp hayatları buna bağılmış gibi çekiştirmedeği tek bir gün bile geçirdiğimi sanmıyorum. Artık saçımı böyle yapmamamın nedenlerinden biri de bu: hiçbir saç modeli kafa derisi yüzülmeye değmez.

Bir ürpertiye bastırıyorum ve kendimi gülümsemeye zorluyorum.

"Evet, biliyorum." "Kızlar, kardeşimize biraz nefes aldırın. Yorgun olduğunu görmüyor musunuz?"

Eğer daha önce kanım donmuşsa, bu ses damarlarımı saf buza dönüştürüyor.

Koridordan yeni bir yüz geliyor. Ne yazık ki benim için yeni değil. "Merhaba Anne. Sen... büyümüşsün."

Bana, annesinin karbon kopyası olan muzaffer bir gülümseme fırlatıyor. "Sen de öyle," diyor, gözleri anlamlı bir şekilde kalçalarımın geziniyor.

Sürtük. Nora'nın üç yavrusundan sadece biri gerçek bir şeytan yavrusu. Elbette, Kate ve Diana kelebeklerin kanatlarını koparmaktan hoşlanıyor olabilirler, ancak her zaman arkalarında onları kışkırtan ve yüksek sesle "Acaba... olmadan nasıl görünüyorlar?" diye düşünen biri vardır.

O kişi Anne.

"Ayy," diye miyavlıyor, başını eğip May'e bakıyor. Tüylerim diken diken *oluyor*. Üstelik gözlerinde hiç hoşlanmadığım bir parıltı var. "Şunu gördün mü Kay, Dee? Küçük bir oyuncak bebek gibi!" diye ciyaklıyor. "Neden onu uyandırıp gerçek olup olmadığına bakmıyoruz?"

Bir kraliçenin parmaklarını şıklatması gibi: bir saniye önce ikizler mesafelerini koruyor ve bir saniye sonra üzerime geliyorlar - *bize*. Bebeğimi bir oyuncakmış gibi kollarımdan çekip almaya çalışıyorlar.

"Dur!" İki elimle onu koruyarak bağırıyorum. "Sen-"

"*WAHH!*" Sanki bir işaretmiş gibi, May kanlı bir şekilde çığlık atmaya başladı. Her zaman çok sessiz bir çocuktü, bu yüzden onu böyle duymak beni hayrete düşürüyor: gözyaşlarına boğulacak kadar perişan.

"Oops." Anne sırtarak onu yanağından dürtüyor. "Sanırım bu gerçek."

O sırtış. O kadar uzun zamandır uzaktaydım ki, neye benzediğini neredeyse unutuyordum. -Anna'nın doğuştan gelen acımasızlığı.

Belki de doğuştan değildir. Belki de tam da annesinin öğrenmesini istediği türden bir erdemdir.

"Lütfen, ona dokunmayın. Bundan hoşlanmıyor." "Aman Tanrım."

"Yanlış bir şey mi yaptık?" "Çok *üzgünüm* April."

"İşte," diye Anne ikizlerin özürlerini kesiyor - eğer buna özür denebilirse bu. "Bunu telafi edeceğim. Çantanı alsam nasıl olur?" "Aslında, *sorun* değil!"

Anne kayışı tuttuğu anda tüm gücüyle çekmeye başladı. Çantam kırıldı, kalemler ve bebek malzemeleri yere saçıldı.

Ve eskizler. Bir sürü eskiz.

"Geri ver onları!" Şu anda odanın içinde koşuşturup eskiz defterimin sayfalarını havaya fırlatan ikizlere bağıyorum. "Onlara iş için ihtiyacım var!"

"İyi misin April? Sesin gergin geliyor," diye mırıldanıyor Anne. "Önemli bir şey değil, değil mi? Bunlar sadece çizim."

Nora kendinden memnun bir gülümsemeye "Gerçekten de öyle," diyor. "Biraz aşırı tepki gösterdiğinizizi söylemeye cüret edebilirim."

Aşırı tepki mi? Zar zor tepki veriyorum. Aslında, tüm öz kontrolümü kullanıyorum tepki vermemek için. "Bu iş ürünü," diye yalan söyledim. "Paylaşamam."

Yine de tamamen yalan değil. Bunlar yarışma için yaptığım çizimler. Teknik olarak *benim* iş ürünü - herhangi bir gizlilik sözleşmesi imzalanmadı - ama yine de üvey kardeşlerimin elinde görmek beni rahatsız ediyor. Onların elinde değerli bir şey görmek, özellikle de benim için değerliyse.

Bu kundağa sevinmemin bir başka nedeni daha. Eğer istedikleri gibi olsaydı, şu anda benim bebeğim bir koldan diğerine savruluyor olurdu. Bunu düşünmeye bile cesaret edemiyorum.

Toplayabildiğim kadar kâğıt toplayıp aceleyle çantama dolduruyorum. "Eğer başka bir şey yoksa-"

"Saçmalık!" Nora tuts. "Çaya kalıyorsun, değil mi?"

Dominic'e doğru bakıyorum. "Ben mi?"

Dominic onunla benim arama baktı. Her zamanki gibi, kolay bir seçim:

Hanımefendi ne isterse. "Tabii ki. Clarissa, rica etsem."

Bir hizmetçi aniden beliriyor, selam veriyor ve sonra aceleyle odadan çıkıyor. Çantamı bir köşeye saklıyorum ve sonraki beş dakikayı ağlayan bebeğimi sakinleştirerek, onun için olduğu kadar kendim için de derin nefesler alarak geçiriyorum. Çay arabası gelene kadar bunu yapmaya devam ediyorum.

Bu uzun bir öğleden sonra olacak.

"Hâlâ o küçük şirin dükkânda mı çalışıyorsun?"

"Sezaryen mi oldun?"

"Ohh! Yara izini görebilir

miyim?" "Baba nerede?"

Soru sağanağı, çay fincanlarının tabaklarında titremesine neden oluyor. Sanki *Jurassic Park*'taki o sahne, ama daha kötüsü, çünkü en azından filmdeki insanlar için uğraşmaları gereken sadece *bir* keskin dişli sürünge var.

Ben mi? Her iki tarafta da iki tane var.

"Evet, hâlâ *Bay Turner*'la çalışıyorum," diye cevaplıyorum Nora'ya, ikizlere dönmeden önce sıkı bir gülümsemeyle. "Hayır, sezaryen olmadım, bu yüzden görülecek bir yara izi yok."

"Yazık," diyor Kate.

"Keşke ben de orada olabilseydim," diye iç geçiriyor Diana.

"Peki ya babası?" Anne her zamanki sırtışıyla bastırıyor. "Kim o? Neden burada değil?"

Gülümsemem daha da sıkılaşıyor. "O bir iş adamı. Meşguldür."

Bu yarı doğru, ama tek söyleyebileceğim bu. *Ona söylemeye çalıştım ama o ağzımı daha iyi kullanacak bir şeyler bulmaya devam etti, diyemem, değil mi?*

"Bir işadamı," diye yineliyor Nora ilgiyle. "Ne tür bir iş?"

Mezarlıkları besleyen türden. "Bir otel zinciri var. Aslında CEO'su da o."

"CEO," diye mırıldandı Diana.

"Kulağa pahalı geliyor," diye kıkırdıyor Kate.

"Tıpkı bir peri masalı gibi," diye hülyalı hülyalı iç geçiriyor Anne. "Öyle değil mi anne?" "Evet, oldukça... inanması zor."

Bu cümleyi kafamda üç kez canlandırmak zorunda kalıyorum. Çünkü ya ben ya da Nora oraya gitti. "Yani, ben mi uydurdum?"

"Canım, canım!" Nora gergin bir şekilde güler. "Bu kadar savunmacı olmana gerek yok April. Biz sadece... merak ediyorduk, hepsi bu."

"Kendi adına konuş." Anne saçını geriye attı. "Ben buna romantik diyordum." Bu tavır patlaması Nora'yı hazırlıksız yakalamış gibi görünüyor. "Anlıyorum."

İzlemesi o kadar güzel ki, neredeyse yabancılaştığım cehennem canavarı kız kardeşime karşı bir sevgi patlaması hissediyorum. "Teşekkür ederim, Anne."

"Peki yüzük nerede?"

Donup kaldım. "Nerede... ne?"

"Evlilik yüzüğün," diyor Anne. "Ya da en azından bir nişan yüzüğü? Nerede o? Bir CEO'nun bunun için parası olduğunu düşünürdüm."

"Yüzük mü? I..." Aniden, kelimeler gelmiyor. Sebepsiz yere beceriksizce konuşuyorum, dört çift aç göz üzerimde. Aslında beş, ama Dominic'in bakışları çay fincanına sabitlenmiş, sanki ben orada yokmuşum gibi. "I..."

"Sorun değil," diyor Anne komplocu bir tavırla. Kanepeye yaklaşıyor ve elimi tutuyor. "Siz o tür bir çift değilsiniz, değil mi?"

Bunu söyleme biçiminde kalbimi sızlatan bir şey var. "Ne tür bir çift olabilir ki?" Sırtımdan soğuk terler akarken soruyorum. Çünkü aniden tek düşünebildiğim *o tür çiftler* oluyor: Dikkatli olmayan ya da umursamayan; parası olmayan ya da her gece el değiştiren, hep aynı yöne giden.

Ve sonra beni en çok korkutan: birbirini *sevmeyen tür*.

Anne sorum karşısında şaşırmış görünüyor ama bir süre sonra omuz silkiyor. "Sadece, geleneksel değil. Tüm kastettiğim buydu."

"Doğru," diye yankıladım. "Biz kesinlikle o değiliz."

"Bir adı var mı?" Kate soruyor. "Sevgilinin mi?"

"Evet, var mı?" Diane yineliyor.

"Öyle." Kibarca gülümsedim. "Affedersiniz."

Tek bir yudum bile almadan fincanımı yere bıraktım ve pelüş koltuktan kalktım.

"Nereye gidiyorsun?" Nora skandala uğramış gibi soruyor.

"Kızımı beslemek için," diye cevap veriyorum. "Tabii burada yapmamı tercih etmezseniz?"

Tehdidim istediği etkiyi yaratmış gibi görünüyor. "Gerek yok," diye mırıldanıyor, yüzünü iğrenmiş bir tavşan gibi buruşturarak. Bunu üç kez yaptığına göre alışkın olduğu düşünülebilir ama kim bilir, belki bunun için de dadıları vardı. "Yan odayı kullan."

Yan odaya gitmiyorum. Bunun yerine sola doğru yönelip göğsümdeki bu boğulma hissini hafifletecek tek bir yer arıyorum: balkon.

Çok aşına olduğum manzaraya baktığımda, nihayet nefes alabildiğimi hissediyorum. Yine de, bu küçük sığınak bile tek bir hoş anı barındırmıyor.

Merhaba karanlık, eski dostum.

Korkuluklara yaslandım, May güvenle kollarıma sarılmıştı. "Buna inanabiliyor musun, Nugget?" Mırıldanıyorum. "Önce baban diye biri yok, sonra da serserinin teki. Seç birini artık."

Bebeğim belli belirsiz bir onaylamayla miyavlıyor. Normal koşullarda dünyayı algılamayı pek sevmez, bu yüzden bunun ona ne yaptığını ancak hayal edebilirim. Muhtemelen onu sosyal toplantılardan sonsuza dek uzaklaştırıyordur. Onu suçlayamam.

"Özür dilerim." Dudaklarımı onun küçük, harika alnına bastırıyorum. "Denemek zorundaydım. Düşündüm ki..."

Ne düşündün? Bir parçam alay ediyor. Seni kollarını açarak karşılayacaklarını mı? Sonunda sana kendilerinden biri gibi davranacaklarını mı? Çocuğuna kendilerinden biri gibi davranacaklarını mı?

Değiştiklerini mi?

Evet. Evet. Kulağa ne kadar saçma gelse de... evet, bunu düşündüm. Sadece bir anlığına, ama düşündüm. Artık kızlar büyüdüğüne göre, alay ve kin dışında bazı kişilik özellikleri geliştirmiş olabileceklerini umuyordum. Belki de

Sonunda beni olduğum gibi grebileceklerdi, cadı annelerinin onlara öğrettiği gibi biri olarak değil.

Bir yabancı. Başarısız. Bir oyuncak.

Onlar olmasa bile, en azından...

Sanki bir işaretmiş gibi, tanıdık bir ses balkona çıkıyor. "April? Hala... *besleniyor* musun?"

Bu kelimedeki rahatsızlık seviyesi beni güldürmeye yetiyor, ancak bu uzun sürmüyor. "Eğer sorduğun buysa, ben iyiyim."

Tedirgin bir baş hareketiyle Dominic bana katılmak için dışarı ıktı.

Bir süre sessizlik oldu. Balkonun bir köşesinden diğerine bakıyor, sanki söyleyecek bir şey arıyor ve sonra bunu başka bir yerde bulması gerektiğini fark ediyor. Belki de kalbine kömür ızgarasından daha yakın bir yerde. "Burası serin, değil mi?"

"Sorun yok, baba. Kendini zorlamana gerek yok."

"Mm."

Her zaman böyle değildi. Aramızda yani. Küçükken benimle ilgilendiğini hatırlıyorum: Arabayla gezdirdiğini, öğle yemeklerini hazırladığını, ödevlerimi kontrol ettiğini hatırlıyorum. Hatta oyunlar oynadığımızı bile hatırlıyorum - çok komik şeyler değildi ama bana komik geliyordu. *Eğlenceliydi*.

Çünkü o benim babamdı.

Ama bir de annemle olan kavgalar vardı. ığlık çığlığa hakaretler, kızının çaresiz çığlıkları bile hiçbir şeyi durdurmuyordu. Eleanor'un hatalarını tek tek yüzüne vururkenki öfkesini hatırlıyorum: abuk sinirlenen, içki içen, hata yapan kız.

Eğer ocuk yetiştiremiyorsanız, hiç ocuk sahibi olmamalıydınız.

Sonra Nora geldi ve artık çığlık bile duymuyordum. Sadece sessizlik.

Bazen bu daha çok acıtır.

Kendimi iyi hissetmediğim bir gece koridorda durduğumu hatırlıyorum. Babama onun yatağında uyuyabilir miyim diye sormak istedim. Eskiden bunu yapmama izin verirdi.

Ben daha küçükken. Yeni bir bebeği olduğunu biliyordum ama belki de...

Sonra kapıdan Nora'nın sesini duydum. Yumuşak, bal gibi tatlı sesi, sanki şarapmış gibi zehir saçıyordu.

Artık yeni bir ailen var. Eskisini unutmalısın.

Babamın bir şey söylemesini bekledim. Ona ikinci bir ailesi olmasının önemli olmadığını, ilk kızının da bu ailenin bir parçası olabileceğini söylemesini. Aileler daha iyileriyle değıştirilmezler: *büyürler*. Birlikte.

Ama hiçbir şey söylemedi.

Bir daha kapısına gelmedim.

"Beni neden buraya çağırdın?" Sonunda sordum. "Eski güzel günleri yeniden yaşamak için mi? Çünkü sana söyleyeyim, o zamanlar benim için pek de iyi değildi."

Dominic tereddüt ediyor. Onu rahatsız görmek alışılmadık bir şey değil ama bu... tuhaf. Uzun zamandır geliştirmeye çalıştığı aristokrat "evin erkeği" imajıyla bir çatışma.

Belki de bu yüzden etrafta olmamdan hoşlanmıyor: Onu geri getiriyorum. Gerçek benliğini, daha önce olduğu kişiyi. Bir insanın parmağına yüzük takarak onu değıştirebileceğini düşünen kişi, o kişi hamile ve alkolik bir felaket olsa bile. "Seninle konuşmak istediğim bir şey var."

İşte bu kulaklarımı şenlendirdi. "Ne oldu, çalmak istediğin başka bir mirasa mı kondum? Yoksa aniden vicdanın mı sızladı?"

Yüzünü alametifarikası olan sert onaylamama ifadesine büründürür ama hiçbir şey söylemez.

"Bekle, ölmüyorsun, değil mi?" Korkunç hissetmeye hazır bir şekilde soruyorum.

Ama neyse ki başını sallar. "Öyle bir şey değil. Sana bir şey teklif etmek istiyorum."

Sonra cebinden bir şey çıkardı. Ne olduğunu anlamam bir saniye sürdü, ama anladığımda... "Çek defterin mi?"

"Mm."

"Vay canına," diye kestirip attım. "Belki de gerçekten vicdan sahibi olmuşsundur."

Gerçek şu ki, gördüklerime inanamıyorum. Eğer durumu doğru okuyorsam -ki başka türlü okumanın pek bir yolu olduğunu sanmıyorum- babam bana para teklif etmek üzere. Uzak, mesafeli, *yüklü* babam.

Ve yalan söylemeyeceğim: İşime yarayabilir. Ne de olsa Matvey'in kalbinin iyiliğine sonsuza kadar güvenemem. Elias bana iyi para ödüyor, ama burası New York: yanlış mahallede nefes almak bile size bir kol ve bir bacağa mal olabilir.

Kendi paramla kendime bakabilirim. May'e göz kulak olabilirim. Ben...

Sonunda hayallerine kavuşacaksın, diyor zihnimin gerisindeki umut dolu küçük bir ses.

Ve ben bile yapamam - sadece bir jest olsa bile...

Belki hala beni önemsiyordur.

Babamın bir miktar karalamasını izledim. Sonra çeki bana uzattı. Okudum ve neredeyse bayılacaktım: *yüz bin dolar*.

Yanlış okumuş olabilirim diye sıfırları saydım. Sonra tekrar okuyorum. Sonunda halüsinasyon görmediğimden ya da yanlış saymadığımdan emin olduktan sonra yarı şaka yarı öfkeyle soruyorum: "Bunda ne var?"

Hiçbir şey söyleme, sorum havada asılı kalırken yalvarıyorum. *Hiçbir şey söyleme ve bunu almama izin ver. Daha da iyisi, üzgün olduğunu söyle. Torunun için bir hediye olduğunu söyle. Onun hayatının bir parçası olmak istediğini söyle; tekrar hayatımın bir parçası olmak istediğini.*

Hâlâ babam olduğunu söyle.

Ama söylediği bu değil. Bu

yakın bile değil.

"Bunun için uygun olmadığını biliyorsun April. Anne olmak."

İçimdeki havanın çekildiğini hissediyorum. Sanki muşta ile karnıma yumruk yemiş gibiyim. "Anne olmak için uygun değil miyim?" Öfke dolu bir şekilde titriyorum. "Uygun değil miyim?"

Az önce kendi kulaklarımla duymuş olmama rağmen, bir yanımda hala yanıldığımı umuyor. Her şeyi kafamdan uydurduğumu, son beş dakikadaki her şeyi, para dahil.

Ama ben yapmadım. Dominic Flowers'ın soğuk ve acı gerçeği bu: Verdiği her şeyi şarta bağlı olarak veriyor.

"Haklı olduğumu biliyorsun. Sen çok fazla şey gibisin..." Yüzünü buruşturuyor. "*Onun* gibi."

"Adını söyle," diye çıkıştım. "Eleanor. Eski karın. Söyle Dominic. Gerçek değilmişiz gibi davranmayı bırak."

May kollarımda kıpırdanmaya başladı, yine üzgündü. Ama yapabileceğim bir şey yok, çünkü üzgünüm. Ve çocuğumun kalbi şimdiden babamınkinden daha büyük.

"Gördün mü?" Sanki tam da bunu bekliyormuş gibi onu işaret ediyor. Teorisini doğrulamak için bir bahane. "Demek istediğimi kanıtlıyorsun. Çok toysun."

"Yani bu ne?" Çeki parmaklıklara vurarak tıslıyorum. "Rüşvet mi? Kızım için bir fiyat etiketi mi? Şu anda kendini duyuyor musun?"

"Biz sadece onun için en iyisini istiyoruz," diye yanıtlıyor. "Ona bizim verebileceğimizi veremezsin April. Bunu biliyorsun."

"Çünkü onu benden çaldın." "Yine o hikaye-"

"Evet, baba, yine o hikaye! Yeni karın Cartier ve YSL ile caka satabilsin diye beni soydun ve sakın bunu inkâr etmeye kalkma!"

"Nora onu doğru yetiştirecek," diye ısrar ediyor. "Ona disiplini ve saygıyı öğretecek. Senin açıkça eksikliğini hissettiğin şeyleri."

"Yani bunu sana Nora mı yaptırdı?"

"Ben öyle bir şey demedim."

"Ama yaptın baba. Sadece yaptın."

Dominic'in yüzündeki yavaş dönüşümün gerçekleştiğini görebiliyorum - tersten bir Daphne. Tahta ifadesi ısınıyor, ete ve şişkin damarlara geri dönüyor. Hatırladığım Dominic. "Ne olmuş yani? Bu Nora'nın fikriyse ne olmuş? Sana hiçbir şey borçlu değil. Sen onun ailesi bile değilsin ve o sana bunu vermek istiyor ve sen şimdi istemiyor musun?"

"Bana hiçbir borcu yok mu? Bana *yarım milyon dolar* borcu var."

"Yani bu açgözlülük mü? Güzel!" Lanetli çek defterini tekrar eline alır ve bu sefer çok daha büyük bir meblağı not eder. "Şimdi, mantıklı düşünecek misin?"

Sonra elime tutuşturdu.

En iyi kararına rağmen okudum. Beni buna ikna edebilecek bir fiyat olmadığını biliyorum, ama gözlerim yine de numaraya yöneliyor.

Yarım milyon.

Aynen böyle, ellerimde, hayatımı değiştirmeye hazır.

Elbette bunu şimdi de sunabilirler: Nora'nın Coco Chanel çantaları için çöpe atmadığı parayı Dominic yatırıma dönüştürdü. Bu miktarın şimdiye kadar üçe katlandığına ve gelecekte daha da artacağına şüphe yok.

Ama yine de mantıklı değil. Şimdi onlar için önemsiz olsa da olmasa da, yine de para. Bana vermek istedikleri para ve ne için? Tertemiz koridorlarında pıtır pıtır dolaşacak başka bir sokak çocuğu için mi?

"Beni burada istemedi bile," diyorum. "Beni istemedi, o zaman neden..."

Yavaş yavaş bir araya geliyor, sonra hepsi bir anda. Acımasız, dehşet verici bir yapboz gibi, her kirli parça sonunda yerine oturuyor: acımasız şakalar, zorbalık, ikizlerin bebeğimi kollarımdan çekip alması. Anne'nin annesine cevap verirken takındığı agresif tavır, genelde *bana* karşı takındığı tavır.

Neden artık atkuyruğu takmıyorsun?

"İsyan ediyorlar," diye fark ettim. "Artık ergen oldular. Artık bir çıkış noktaları yok, bu yüzden sana karşı geliyorlar. Ve sen bununla başa çıkamazsın."

"Ne cüretle...!" "Ama bu

doğru, değil mi?"

Dominic sertleşiyor. Bakışları gözlerimin dışında her yerde dolaşmaya başladı.

İhtiyacım olan tek kanıt bu.

"Başka bir oyuncak istiyorsun." Söylediğim her kelime bir öncekinden daha az gerçekçi geliyor. "Kızlarını canavara dönüştürdün ve şimdi onları kontrol edemiyorsun."

"Dikkatli ol," diye tıslıyor. "Yoksa teklif masadan kalkar."

"Teklifinle ne yapabileceğini biliyor musun?" Tükürdüm. "Kirli, çalıntı rüşvetinle mi?"

Sonra yapacağımı hiç düşünmediğim bir şey yaptım.

Yırtıp atıyorum.

Yarım milyon doları yırtıp attım.

Dominic bana sonunda delirmişim gibi bakıyor. Annem gibi deli, asla unutamayacağı bir hata. Sadece benim varlığım bile bundan emin olmamı sağladı. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Aslında, sanırım sonunda onu tekrar buldum."

"Dinle-"

"Hayır, siz dinleyin," diye araya giriyorum. "*Hepiniz* dinleyin."

Solucan gibi ortaya çıkıyorlar: Kate, Diana, Anne... ve onların arkasında, Nora. Hepsi kulak kabartıyor. Olacaklarını bildiğim gibi.

Nora'nın yüzü buruşur. "April, bu öfke nöbetini hemen bırak. Kızın-" "Benim kızım satılık değil."

"Sesini alçalt!" Dominic hırlıyor. "Komşular-"

"Beni Staten Island'a kadar duysalar bile umurumda değil." "Staten Island mı?" Nora göz kırptıyor. "Bunun ne alakası var...?"

"Ona hamile olduğumu hiç söylemedim," diye açıklıyorum buz gibi. "Hiç kimseye onun biliyordu - bir kişi hariç. Söyle bana Nora: Sence nasıl biliyordu?"

Nora'nın mükemmel maskesinin parçalara ayrılışını izlemek, buraya adım attığımdan beri başıma gelen ilk iyi şeydi. "Onunla konuşmayacağını söylemiştin," diyerek Dominic'e çıkıştı, tüm zarafeti kaybolmuştu. "Sen...!"

"Oh, inan bana," diye homurdandım. "Eleanor'u tanıyorsam, konuşmaktan çok daha fazlasını yapıyorlar."

"Baba?" Diana talep

ediyor. "Bu doğru mu?"

Kate sorar.

Sadece Anne sessiz kalır. Saygıdeğer Flowers'ın balkonunda kıyamet koparken bile Anne tek kelime etmez.

O yapana kadar.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez, biliyorsun." Güz

kırpıyorum. "Ne?"

"Bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini söyledim," diye tekrarlıyor. Bir kez olsun gülümsemesi kayboldu. "Sen hâlâ başarısızsın. Bir anne olarak da başarısız olacaksın."

Etrafımıza sessizlik çöktü. Sanki dünya benim adıma durmuş gibi: sadece ben, kız kardeşim ve damarlarımdaki donmuş kan.

Başarısızlık.

"Eminim velayeti almak için fazla bir şey gerekmeyecektir," diye düşünüyor.

"Herhangi bir yargıç bizim daha iyi bir seçenek olduğumuzu görecektir. O yüzden sadece parayı al, olur mu tatlım?"

"Bu doğru." Dominic kibirli bir burun çekişle kendine gelir. "Bunun bir pazarlık olduğunu düşündüğün için üzgünüm April. Öyle değil. Ya teklifimizi kabul edersin ya da biz onu alırız."

"Anlıyorum."

"Anladığına sevindim-" "O

zaman dene."

Dominic göz kırpıyor. "O da neydi?"

"Dene dedim," diye tekrarladım. "Kızımı almayı dene ve ne olacağını gör."

Tüm bu zaman boyunca kafamın arkasında tek bir düşünce vardı, tek bir pişmanlık. *Keşke Matvey burada olsaydı.*

Ama artık bundan bıktım. Birinin beni kurtarmasını beklemekten bıktım. Birinin beni önemsemesini.

Eğer Matvey tetiği çekmek için burada değilse, ikimiz için de yaparım.

"Bakalım ne olacak' mı?" Nora yankılanıyor. "Hiçbir şey olmayacak April. Kaynağın yok, ailen yok-"

"Benim bir erkek arkadaşım var," diye yumuşakça nefes veriyorum.

"Doğru," diye sırtıyor Anne. "CEO."

"Evet. Ve Groza Bratva'nın başı."

Dominic'in yüzü düştü. Nora'nın da. İkizlerin kafası karışmıştı ama Anne...

Onları duymuş. Neden bahsettiğimi biliyor.

"Yalan söylüyorsun," diye tıslıyor.

"O zaman beni test edin. Daha da iyisi, *onu* test edin. Dediğim gibi: ne olacağını gör." Flowers devil spawn sürüsünün etrafında ölçülü adımlarla dönüyorum, sonra sakince babamın önünde duruyorum. Matvey'in dediği gibi, *kanım*. "Ama eğer bir daha çocuğumu almaya kalkarsan, seni uyarmakla yetinmeyeceğim."

"Bizi tehdit mi ediyorsun?" Dominic kekeliyor. "Kendi ailenizi mi?"

"Siz benim ailem değilsiniz," diye cevap veriyorum. "Hiçbiriniz. O yüzden kızımdan uzak durun."

Dört kişilik küçük kalabalığı dirsekleyerek geçiyorum ve doğruca Nora'nın yanına çarpıyorum. "Büyük bir hata yapıyorsun," diye uyarıyor.

Ona tek bir bakış bile atmadım. "Yarattığın canavarların tadını çıkar."

Sonra kendimi dışarı atıyorum.

MATVEY

Eve geldiğimde beklenmedik bir sesle karşılaştım: Ağlama.

Bu kadar beklenmedik olmamalıydı. Evde bir bebek varken sessizlik daha nadir olmalı, ama May başka bir şey ve bunu sadece benim olduğu için söylemiyorum.

Onu tanıdığım onca zaman boyunca, sebepsiz yere ağladığını hiç görmedim. Yorgunsa uyur; açsa kediyi bizi almaya gönderir; kirliyse, sadece yaşlı puglardan duyduğum hoşnutsuz bir ses çıkarır. Bir keresinde durup dururken gözyaşlarına boğulmuştu, o da benim dairemde annesiyle bağıra çağıra kavga ederken.

Annesi. Bu farklı bir hikaye.

Eski, kötü alışkanlıklarına geri döndüm: Onu gördüğüm anda ellerimi kendime saklayamıyorum. Lanet olası cadaloz pençelerini tekrar içime batırdı, öz kontrolümü kanlı şeritler halinde parçaladı. Pavlovvari bir şey bu; asansöre bindiğim anda sikim patlayacakmış gibi zonklamaya başlıyor.

Ama bu gece, bir şeyler farklı. Bu gece beni kapıda pençeler karşılamıyor.

"April."

Cevap yok.

Boş oturma odasına doğru ilerliyorum ve sesi takip ediyorum. Bebek hasta olabilir mi? Koruyucu içgüdülerim bir anda alevleniyor, doktoru beş dakika içinde muayenehanesinden çıkarıp kapıdan içeri sokmak için telefon elimde.

Ama yatak odasına gittiğimde hatamı anladım: ağlayan May değildi. Güvenli bir şekilde beşiğinde, mışıl mışıl uyuyor, küçük göğsü inip kalkıyor ve minik elleri battaniyesinin etrafında sıkıca kıvrılmış. Sinir bozucu güvenlik kedisinden de iz yok.

Ama yatakta, titreyen bir battaniye ve yastık yığınının altında bir şey hâlâ ağlıyor.
"April...?"

April'ın kafası yuvadan çıktı. Beni görünce irkilmiş görünüyor, sanki içeri girdiğimi bile duymamış gibi. Odadaki karanlığa bakılırsa, güneşin batışını fark etmeyecek kadar uzun bir süre böyle kalmış olmalı.

"Git buradan," diye

burnunu çekiyor.

"Pardon?"

"Beni duydun. Git buradan."

"Son baktığımda burası hâlâ benim evimdi. Senin değil."

Karşılığında anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor.

"Bunu yakalamamı istiyorsan, en azından hava almak için yukarı çıkmam gerekecek."

"Tabii ki benim değil dedim!" diye tersliyor. "Hiçbir şey benim değildir, değil mi? Ne geleceğim, ne hayatım, hatta ne de bebeğim. Her zaman sırada başka biri vardır."

"Baban, sen neden bahsediyorsun?" "Unut gitsin. Sen anlamazsın."

"Peki tam olarak neyi anlamam gerekiyor?"

"Boş ver dedim," diye mırıldanıyor. "Kal ya da git; umurumda değil. Sadece beni rahatsız etme."

Sonra kalesine geri dönüyor. Lanetli kedisinin kollarının arasından baktığını görüyorum, tek gözlü bakışları her zamankinden daha huysuz. *Git buradan*, diye yankılanıyor.

Yapabilirim. Yapmalıyım. Burada her ne oluyorsa, kesinlikle benimle bir ilgisi yok. Bu kadın çocuğumu benden aldı ve beni bir hiçmişim gibi fırlatıp attı. Onun duygularını neden umursayayım ki?

Neden *onu* umursayayım ki? *Senin dışında.*

"Ayağa kalk."

"Hayır."

"Kalk dedim."

"Neden? Beni karşıdaki sandalyeye oturtup dokunmayacağım bir sürü yiyeceklerle evcilik oynayayım diye mi?"

"April-"

"Yani bana ne kadar korkunç bir anne olduğumu da söyleyebilir misin?!"

"BÖYLECE SENİN İYİ OLDUĞUNDAN EMİN OLABİLİRİM, LANET OLSUN!"

Patlama onu şok etti. Bu ikimiz için de geçerli.

"K a l k," diye üçüncü kez tekrarlıyorum, sesim yorgun, i ç i boş bir kabuk gibi.

"Hemen yataktan çık ve sana bakmama izin ver."

"... Neden?" diye mırıldanıyor. "Çünkü

ben öyle diyorum."

"Ama-"

"Şimdi, April."

Yavaşça, yorganın altından bir şey çıkıyor. Kozadan çıkan kırık bir kelebek gibi, April önümde durmaya geliyor: dengesiz bacaklar, bulaşmış makyaj, kırmızının bin bir tonunda şiş gözler. "Şimdi mutlu musun?"

"Mutlu" bir evren uzakta: Öfkeyle kendimden geçtim. "Bunu sana kimin yaptığını söyle."

Gözlerini deviriyor. "Ne önemi var ki?"

"Benim için önemli."

"Evet, doğru."

Aramızdaki mesafeyi tek bir uzun adımda geçiyorum. "Bana bundan kimin sorumlu olduğunu söyle, yoksa yemin ederim kendim bulurum. Ve sonra onlara ne olacağı konusunda söz hakkın olmayacak."

En azından tehdit etkili oldu. April tek kelime etmeden komodinden bir şey kaptı ve elime tutuşturdu. "Al."

Sonra tekrar yatağa düşüyor.

Kaşlarımı çatarak buruşuk kâğıt parçasını açıyorum. Neredeyse görülemeyecek kadar karanlık ve yazıldığı iddialı el yazısı da işi kolaylaştırmıyor ama sonunda kelimeleri seçmeyi başarıyorum.

Batı 10. Cadde, 13 numaradaki Flowers Mansion'da ikinci çayına davetlisiniz. Saat ve detaylar arka sayfada.

"Bu..." Elimdeki mektuba bakıyorum. *Çiçekler Konağı*. Bu olmalı...

"Dominic gönderdi," diye açıklıyor April. "Yaklaşık bir hafta önce. Bebeği görmek istedi."

Bir haftadır. Bana tek kelime etmeden bir haftadır bunu saklıyor. Yığın için bir yalan daha. "Ve sen onu *getirdin*?!"

Öfke tekrar boğazıma doluyor, bağırmaya hazırım: Çocuğumu benden izinsiz bir yere götürmeye nasıl cüret eder? Aklından ne geçiyordu? Neden?

Ama sonra onu gördüm.

Hiç böyle bir şeye tanık olmamıştım: April Flowers, tüm yaşamı tükenmiş. Ela gözleri benimkileri buluyor, bitkin bir halde, "O benim babamdı. Başka ne seçeneğim vardı ki?"

O benim babamdı. "idi"-geçmiş zaman. Ya yaşlı piçin başına bir şey geldi ya da kendisi bir şey yaptı.

Öyle bir şey ki April bile onunla ilişkisini sonsuza dek kesti.

Ve aniden, sanki kaburgalarımın arasına bir bıçak saplanmış gibi, her nefes alışımnda daha da derinden kesiyor. Düşünebildiğim tek şey bu: April ve bebek, kurtlar sofrasında savunmasız, onları koruyacak tek bir kişi bile yok. *Bensiz*.

"Yalnız mı gittin?"

"Beni Grisha

götürdü."

"Ben bunu sormadım."

"O zaman sözlerini kullan Matvey, çünkü oyun oynamak için çok yorgunum."

"Sözlerimi mi istiyorsun?" Tersliyorum. "O zaman kendi kelimelerimi kullanacağım: Ne düşünüyordun lan?"

"Babamı görmeye gideceğimi sanıyordum!" diye bağırır. "Torunuyla tanışmak istediğini, onu benden satın almaya çalışacağını değil!"

Donup kaldım. "'Satın almak' mı?"

"Bana yarım milyon dolar teklif etti," diye açıklıyor April donuk bir monotonlukla. "Tam velayet karşılığında, eğer buna inanabilirsen."

Kana susamışlığa yabancı değilim. Tüm hayatım bir intikam arayışı, ne kadar kanlı olursa o kadar iyi. Ama şu anda, Carmine ve Dominic odanın karşı taraflarında duruyor olsalardı ve sadece bir kurşunum olsaydı, hangisini vuracağımdan emin değilim. Tek bildiğim nereye nişan alacağım: Tam kasıklarına.

Ama aklımda daha acil bir soru var. Varsayımlarla hiçbir ilgisi olmayan ve her şeyi önümdeki kadınla ilgili olan bir soru.

"Ne cevap verdin?" April'in

gözleri açılır. "Ne?"

"Bana kendimi tekrar ettirme. Ne cevap verdin lan?"

Sanki bir düğme çevrilmiş gibi. Bir an April eski halinden eser kalmamış, iki ayağının üzerinde zar zor durabiliyor. Ve bir sonraki-

Bir sonraki, öfkenin vücut bulmuş hali.

"Ne cevap verdim?" diye karşı çıkıyor. "Ne cevap verdim lan? Gerçekten bana bunu mu soruyorsun?"

Çenemi tuttum. "Soruyu geçiştiriyorsun."

"Ben-" Ağzını bir Japon balığı gibi açıp kapatıyor, ama bu uzun sürmüyor. Kendini toparladığı anda yataktan fırlıyor ve beni duvara yaslıyor. "Sorudan kaçıyor muyum?!"

"Eğer cevap vermeyeceksen, o zaman-"

"Hayır, seni pislik!" diye bağırıyor. "Hayır, bebeğimi bir psikopata satmadım! Ama güven oyu için teşekkürler."

"Oh, Şimdi de güven oyu mu istiyorsun? Sana g venebilirmiŐim gibi mi? Lütfen. YaptıĒın onca Şeyden sonra-"

Tokadının sesi odada yankılanıyor. YanaĒımdan yayılan bir karıncalanma hissediyorum. Bundan fazlası deĒil; yüzüm dönmedi bile.

Ama April'ın yüzü kıpkırmızı. Ve Şimdi, eli de kırmızı.

"YaptıĒım her Şey onu korumak içindi," diye tıslıyor. "Her adım, her karar, her hata. Feda ettiĒim her Şeyi onun için feda ettim. Ve sen bana onu *satıp satmayacaĒımı* mı soruyorsun? Lanet olası bir * ek* için ondan kurtulup kurtulmayacaĒımı mı?!"

"O zaman neden bana söylemedin?!" Ben de hırladım. "Birlikte gidebilirdik! Gidebilirdik-"

"Denedim, seni pislik!"

Birdenbire kelimelerim kifayetsiz kaldı. Sanki tüm dünya kendi ekseninde kaymış ve beni kı  üstü betona göndermiŐ gibi.

     birden hatırladım.

Bugün postayla bana bir Şey geldi. Bir davetiye.

Bana söyledi. Denedi.

Denedi ama ben dinlemedim.

En hafif tabirle, kendi en kötü hatalarınızın yüzünüze tokat gibi çarpması al akg n ll l kt r. İnkâr etmek için tek bir Őansınız bile olmadan, her Şeyi yanlış yaptığınızı bir anda fark etmek. "Nis-"

"Yapma," diye boĒuluyor. "Sakın Şimdi  z r dilemeye kalkma. Bana söylediklerinden sonra olmaz."

"April."

"Yapma dedim-"

" z r dilerim."

Kafamın içindeki o sinir bozucu ses -zihnimin en çirkin köşesine tuĒlalarla  rd Ē m ses- Şimdi kükrüyor. Açlıktan  lmek üzere olan bir hayvan gibi kafesinden çıkıyor.

Çünkü ben buydum: bir canavar. Sefil bir canavardan başka bir şey değildim.

"Özür dilerim," diye tekrarlayarak onu kendime doğru çektim.

İlk başta mücadele ediyor. Son gücüyle benimle savaşıırken tüm bedeni titriyor. Sonra, sonunda, göğsüme doğru yığıldığını hissediyorum, ipleri kopmuş bir kukla gibi.

"Senden nefret ediyorum,"

diye fısıldıyor. "Bunu hak ediyorum."

"Benim için orada değildin. Asla yanımda olmayacaksın."

"Biliyorum."

"Beni hiç dinlemiyorsun. Asla."

O kadar derinden kesiyor ki, neredeyse gülmek istiyorum. Çünkü durum bu, değil mi? Birbirimizi hiç dinlemiyoruz. Bu kısır, çürümüş bir döngü ve biz hala onu besliyoruz.

Bana yaptıkları için April'dan nefret ederek çok uzun zaman geçirdim. Sadece bebeği aldığı ya da gittiği için değil, en başta bana bir şans vermediği için. Açıklamama izin vermediği için.

Denediğimde, sözlerimi bana geri fırlattı. Ama geçen hafta bana önemli bir şey söylemeye çalıştığında ben ne yaptım? Aynı şeyi yapmadıysam ne yaptım?

"Özür dilerim," diyorum ona tekrar, zor olsa da. Kızımın olmadığı o kabus gibi ayı düşündükçe bir yanımda hâlâ cehennem gibi acısa da. O yaranın acısı hiç dinmedi ama April'ınki daha taze. Ve şu anda gözlerimin önünde kanıyor.

Bunu durdurabilirim. Gücüm var.

"Adını vermek zorunda kaldım," diye daha sert bir şekilde ağlıyor bana karşı. "Orada değildin, bu yüzden oradaymışsın gibi davranmak zorundaydım- Onlara seni söylemek zorundaydım-"

Dinledikçe, bir düşünce zihnimin ön saflarına doğru ilerliyor: *Dominic Flowers'ı öldürmek istiyorum*. Onun mükemmel küçük evini yerle bir etmek ve mükemmel küçük domuzlarını çürüten et parçalarından başka bir şey olmayana kadar deşmek istiyorum. Özürlerini paslı bir sopayla söküp almak istiyorum.

ve sonra onları acı çekmeleri için orada bırakmak. Onu terk ettikleri gibi onları da terk etmek.

Ama bir kez olsun, bir şeyi fark edecek kadar aklım başımda: *Bunun kimseye faydası olmayacak. Bu döngüyü kırmayacak.*

"Doğru olanı yaptın," diye mırıldanıyorum onun yerine, dudaklarımı başının tepesine bastırarak.

Alay ediyor. "Ne dediğimi bile bilmiyorsun."

"Umurumda değil. Sen onu korudun." *İkinizi de korudun.*

"Bana anne olmaya uygun olmadığımı söyledi." Hıçkırıklara boğuldu. "Ve Nora, ve Anne de - hepsi böyle düşünüyor."

"Onları dinleme," diye tükürdüm. "İyi bir ebeveynin nasıl olması gerektiği hakkında hiçbir fikirleri yok."

"Ama sen de aynı şeyi düşünüyorsun," diye burnunu çekiyor. "Bana söylemiştin. Sen de öyle düşünüyorsun." Ona daha sıkı sarılıyorum. "Hayır April, düşünmüyorum."

"Yalancı."

"Gerçekten
bilmiyorum."

"Yalancı, *yalancı*,
yalancı-"

Yavaşça başını kaldırıyorum ve gözyaşlarını öpmeye başlıyorum. Son birkaç günün tutkusuna hiç b e n z e m i y o r .

Bu sefer daha yumuşak.

Bu sefer daha nazik. Bu
sefer gerçek.

Özür dilerim.

Hala inanamıyorum.

Özür diledi. Matvey Groza gerçekten özür diledi. Haftalardır günahlarım, yetersizliklerim, hatalarım hakkında beni yerden yere vuran adam *özür diledi*.

Ve sonra *kaldı*.

Eski günlerdeki gibi yatağında uyudu. Titremem durana ve sonunda uykuya dalana kadar bana sarıldı. Uykuya daldığımda, güçlü ellerinin saçlarımı okşadığını hissedebiliyordum, o kadar tanıdık ki yeniden ağlamaya başlamak istedim.

Çünkü ne zaman kaybedeceğimi bilmiyorum.

Sabahları bana kararsızmış gibi bakıyor. Sanki birkaç saat daha bana göz kulak olmak için tüm planlarını iptal etmeyi düşünüyormuş gibi.

"Kalabilirim," diye teklif ediyor.

Ama ben sadece başımı sallıyorum. "Çalışmak zorundayım. Sen de işe gidebilirsin."

Karşı koymuyor. İstiyormuş gibi görünüyor ama yapmıyor. Bir kez olsun, göreceğimi hiç düşünmediğim bir manzarayla karşılaştım: Matvey Groza, bir sonraki adımda ne yapacağından tamamen emin görünmüyor.

Sonunda sadece başını sallar. "Akşam yemeğinde

görüşürüz." "Evet. Yemekte görüşürüz."

Bütün sabah boyunca hayalet gibi hissettim. Sanki biri dondurma kepçesini içime sokmuş ve orayı temizlemiş gibi. İçimdeki boşluğun her geçen saat daha da büyüdüğünü hissedebiliyorum. Bu yeni bir his değil ama daha önce hiç gece boyunca sürmemişti.

Daha da kötüsü, beni bir şeyler yapmaktan alıkoyuyor. Bu her zaman benim kozum olmuştur: kendimi işe kaptırmak. Ama bugün sürekli batırıyorum. Bayan Kurt'ün etek ucunda bir dikişi atlıyorum, Bayan Fairfax'in kolunda yanlış renk kullanıyorum, hatta Bay Boyd'un pantolonunun paçalarını yarım santim kısa kesiyorum.

Ve bir de Mayıs var.

Tanıdığım ve sevdiğim o tatlı, sakın çocuk bugün hiçbir yerde yok. Matvey kapıyı arkasından kapattığı andan itibaren hıçkıra hıçkıra ağlıyor, daha önce hiç görmediğim şekilde çılgık atıyor. Üstünü değiştirmeye çalışıyorum ama temiz. Onu beslemeye çalışıyorum, ama mandallamıyor. Onunla oynamaya, ona şarkı söylemeye, onu sallamaya ve umutsuzca tekrar uyutmaya çalışıyorum.

Ama hiçbir şey işe yaramıyor.

"Sorun ne May?" Sesimi nazik tutmaya çalışıyorum. "Ne istiyorsun? Annen senin için ne yapabilir?"

Şaşırtıcı bir şekilde, cevap vermiyor.

Onu sakinleştirmek bütün sabahımı alıyor. Sonunda onu yatırdığımda, bitkin düşünüyorum. Bu herkes için böyle mi? Kolik bebekleri, huysuz bebekleri, zor bebekleri olan insanlar için?

Belki de sorun o değildir, diye fısıldıyor kafamın arkasından bir ses, Anne'e çok benziyor. *Belki de sorun sensindir.*

... Evet. Olabilir.

Sonunda, süvarileri çağırdım.

"Kimmiş sevimli küçük kız?" June, her çocuğa kâbus gördürecek türden suratlar yaparak cıvıldıyor. Görünüşe göre benim çocuğum hariç. "Dünyadaki en sevimli küçük kız kim?"

May zevkle ciyaklıyor. Sanki daha önce hiç kimse ona oyun oynatmamış gibi, hele de gözlerinin altı Gucci torbalarıyla dolu yorgun annesi. "Bugün sevimli davranmıyor. Tam bir baş belası."

"Kimmiş sevimli küçük tehdit?" June, bebeğimin bir ciyaklamasına daha yol açarak düzeltiyor.

"Sevimli küçük hain" desek daha doğru olur.

İçimi çektim ve işime geri döndüm. "Acele ettiğin için teşekkürler. Nesi vardı bilmiyorum. Sürekli çığlık atıyordu."

"Ebeveynliğe hoş geldin canım."

"Ne aptalım. Bunu zaten iki aydır yaptığımı sanıyordum."

"O balayı ebeveynliğiydi," diye açıklıyor. "Bu *gerçek* ebeveynlik, bebeklerin sebepsiz yere çığlık attığı ve her zaman kirli bezlerinin olduğu. Buna alış anne."

Anneciğim. Bu kelime neden kulaklarımda çınlıyor bilmiyorum ama kara tahtaya çakılmış minik çiviler gibi çınlıyor. "Mm."

June ce-e'ye geçiyor. Bay Buttons ilgisiz bir şekilde kuyruğunu sallıyor. Daphne elbisesi üzerinde çalışmaya geri döndüm. Yarışmaya gelişigüzel dikilmiş bir yığın kumaş dışında bir şey göndermek istiyorsam, süreci hızlandırmalıyım.

Söylemesi yapmaktan daha kolay. Parça sadece gülünç derecede ayrıntılı değil - teşekkürler, *Past Me* - ama aynı zamanda odak noktam her yerde. O kadar dağınıkım ki aynı yaprağı dört kez yeniden yapmak zorunda kalıyorum. Ve bu sadece bir yere kadar.

"Özür dilerim. Muhtemelen sen de meşguldün..."

"Bu da nereden çıktı?" June gülüyor. "Tabii ki meşgulüm. Ama bu dünyadaki en sevdiğim iki kıza zaman ayıramayacağım anlamına gelmiyor."

"Miyav."

"Ve benim en sevdiğim çocuk."

Bay Buttons konuşurken başımı sallıyorum. "Ruffian. Bütün gün kanepenin altında saklanıp durdu. Gerçek bir oturma işi olana kadar bebek bakıcılığı oynamayı seviyor."

"Gerçekten mi? Oturmakta çok iyi olacağını düşünmüştüm."

"Evet, oturuyorum." Kendimi bir iğneyle dürtüyorum. *Lanet olsun.* Bu fildişi dantele kan bulaşmaz. "Yara bandı, yara bandı, yara bandını nereye koydum..."

İlk yardım çantasını bulmak için mutfağı kaosa sürüklüyorum. Sonunda aradığım şeyi bulduğumda, yeri dezenfekte bile etmeden bir tane takıyorum. Zaman kaybedemem; bunu yapmalıyım, yapmalıyım...

Bir el bileğime indi. "İyi misin?"

Başım June'a geri dönüyor. "Tabii ki. Neden olmayayım ki?"

Soruma cevap vermedi. Onun yerine, bir anlık duraksamadan sonra başka bir soru soruyor. "Matvey ile aranız nasıl?"

"Nasıl... ne?"

June dudağını ısıırıyor, aniden huzursuzlanıyor. "Sadece mutlu görünmüyorsun. Eskiden öyleydin, ama sonra... Sanırım sadece sana iyi davranıp davranmadığımı soruyorum."

Sadece son on iki saat için cevap verebilir miyim? "Bu... karmaşık." Sıkı bir şekilde başını sallıyor. "Anlıyorum."

"Kötü bir şey değil, sadece-"

"Daireye geri dön." Göz

kırpıyorum. "Pardon?"

"Geri gel," diye tekrarlıyor June, yerde bana doğru kayarak. Elimi tutuyor. Elleriyile yara bandını düzeltiyor, o kadar doğal ki neredeyse gözden kaçırıyorum. "Çılgılık atan bir bebekle başa çıkabilirim. Hatta onlardan oluşan bir orduyla bile başa çıkabilirim. Ama seni bu şekilde göremem, Maymunlar. Yapamam."

Geri gel. Bu çok cazip. Sadece bir saniyeliğine bunu düşünmeme izin verdim: eski daireme geri dönmek, eski hayatıma geri dönmek. Lüks ya da sessizlik olmadan. Matvey'i ortak velayete ikna edebilirim, koruma için kapıya nöbetçi koymasına izin verebilirim, kontrol ihtiyacını nasıl tatmin edecekse. Yapabilirim-

Peki ya Carmine en iyi arkadaşın için geldiğinde? Buna değecek mi?

Asla yapamam. June'un hayatını tehlikeye atamam. Ne kadar kötü bir anne olursam olayım, bebeğimi de tehlikeye atamam. Bir daha olmaz.

Ben de en iyi arkadaşıma sarıldım ve başımı salladım. "Teşekkür ederim. Ama o kadar ciddi bir şey değil. Sadece işten yorgun geldim."

"Yalancı," diye mırıldanıyor June boynuma doğru. "Peki. Nasıl istersen öyle olsun. Ama ben kapıyı açık tutacağım."

"Lütfen yapmayın. Üçüncü kattaki sürüngen bunu bir akşam yemeği daveti olarak algılayabilir."

Buna gülüyoruz. Tanrım, bu şekilde geri dönmek çok güzel: ben, June, kedimiz. Minik Nugget, ruh hali ne kadar isyankar olursa olsun. "İşler kötüye giderse arayacağına söz ver, tamam mı?"

Başımı salladım. "Söz veriyorum."

Bu da başka bir yalan, ama elimdeki en nazik yalan.

MATVEY

April'in bir sorunu var.

O geceden sonra her şey daha da belirginleşir. Uzaklara bakışı, tek heceli cevapları, kendini yataktan kanepeye, kanepeden yatağa halsiz bir şekilde sürüklemesi... Hepsi kendi başına masum fırça darbeleri, ancak çizdikleri resim güven verici olmaktan çok uzak.

Sadece bu olsaydı, görmezden gelebilirdim. Bunu yorgunluğa bağlayabilirdim. Hatta benden nefret etmesine bile. Ona yaptığım onca şeyden sonra, daha azını beklemezdim.

Ama bir de bebek var.

Birkaç gün öncesine kadar May onun tek neşe kaynağıydı. En kötü davrandığım zamanlarda bile, April'in onu kucağına aldığı anda yüzünün değiştiğini görebiliyordum: kaşları çatılmıştı; gerginliği kaybolmuştu; gülümsemesi on kat geri gelmişti. Artık umursamadığımı düşündüğüm zamanlarda bile onu kırmadığımı hissettiren tek şey kıızıyla ne kadar mutlu olduğuydu.

Şimdi, sanki kendi bebeğini kucağına alması durumu daha da kötüleştiriyor. Bu boş bakış gözlerini dolduruyor, sanki kucağındaki çocuğumuzu bile *göremiyor*. Sanki bizden uzakta bir yerde başka bir şey izliyormuş gibi.

Sanki orada değilmiş gibi.

"Matvey?"

Grisha'nın sesi beni düşüncelerimden koparıyor. "Ne?"

"Ben sadece istediğiniz belgeleri hazırladığımı söylüyordum." Yüzümde herhangi bir tanıma ifadesi belirmeyince Grisha dikiz aynasındaki yansımama bakarak kaşlarını çatıyor. "Hani şu kayıtlar? D.C. meselesi hakkında?"

Doğru. Şunlar. "Güzel. Onları ofisimde kontrol edeceğim."

Kendimi normal göstermeye çalışıyorum. Sanki anlamadığım kehanetler bana musallat olmuyormuş gibi. Ama pek inandırıcı bir iş çıkarıyor gibi görünmüyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu meraklı şoförüm. "April ve bebekle mi?"

"Elbette," diye yalan söylüyorum. Şu anda bile ilk içgüdüm bu: inkar, inkar, inkar. "Neden olmasın ki?"

Grisha'nın aynada tereddüt edişini izliyorum. Bu onun yapacağı bir şey değil. Her ne ise, keşke sözlükteki en diplomatik sözcükleri aramak yerine açıkça söyleseydi. "Geçen gün oldukça... perişan haldeydi. Umarım babasının evinde olanlar artık onun üzerinde baskı yaratmıyordur."

Babasının evinde. Onu korumak için orada olmadığım zamanlarda. Hatalarımdan biri daha, uzun bir sıranın sonuncusu.

"Buraya göz kulak ol," diye emrediyorum ona.

"Pekâlâ. Aklında kaç göz var?" "Sadece birkaç adam yeterli olacaktır."

"Anlaşıldı. Bu adamların görülmesini istiyor muyuz?"

Hava durumuyla ilgili bir yorum gibi gelişigüzel söylüyor ama aslında bana ne sorduğunu biliyorum. Bir Bratva erkeği, *pakhan* istemediği sürece fark edilmez.

Asıl soru şu: *Flowers ailesinin izlendiklerini bilmelerini istiyor muyuz?*

Bunu kafamda canlandırabiliyorum-Dominic pencereden dışarı bakıyor, bozulmamış bahçe duvarının hemen ötesinde beliren siyah bir şekil tarafından rahatsız ediliyor. *Avlanmış.* Nora, beş yüz dolarlık manikürüyle perdeleri aralıyor ve kızlarına evden çıkmamalarını söylüyor. Ve sonra April'ın hayatı boyunca zorbalık yapan, gece boyunca titreyen, şımarık veletler gibi yerde birbirlerine sokularak uyuyan kızları.

Hak edilmiş olacaktı. Adil, intikamcı ve şahit olunması gereken bir muamele olacaktı.

Ama bunun kimseye faydası olmaz. April'a yardımı olmaz. Aksine, bu sadece onun hayatını zorlaştırır. Ve bunun intikamını almayı ne kadar çok istediğimin bir önemi yok.

Ona bunu yapmaya devam eden kişi ben olamam. Bu benim itibarıma mal olsa bile.

"Hayır. Sadece gözetim."

Yanılıyor olabilirim ama sanırım Grisha'nın ağzının bir şey yaptığını yakaladım. Neredeyse gülümsemeye benzeyen bir şey. "Nasıl isterseniz efendim."

Beş saat boyunca aynı elli sayfalık kayıtları inceledikten sonra masamın yüzeyini düşünmeye başlıyorum. Özellikle de, herhangi bir şeyi kırmadan alnımı ona ne kadar sert çarpabileceğimi.

"Tam bir karmaşa," diye mırıldandım.

Karşımdaki Yuri iç geçirdi. "Evet."

"Bu tam bir saçmalık. Kimse gerçekten kullanmayacaksa bir kayıt sistemine sahip olmanın ne anlamı var?"

Grisha, "Dürüst olmak gerekirse, sizin *vory'lerin*iz piyasadaki en taze Bratva erkekleri değil," diyor. "En genci İpatiy ve o bile ellisine merdiven dayamış durumda."

"Bu emirlere itaatsizlik için bir mazeret olamaz," diye çıkışıyorum. "Şirket donanımında pornoda gezinebiliyorlarsa, şirket yazılımını kullanmayı da pekâlâ öğrenebilirler."

Yuri alaycı bir tavırla, "Orada bir yerde bir şaka var," diyor.

"Hepsini cezalandırmalıyım," diye iç geçiriyorum. "Grisha, bu beni ne kadar geriye götürür?"

"Tüm *vory'lerinizi* infaz mı ediyorsunuz?" Omuz silkiyor. "O kadar da değil. Sadece yönettikleri her bir şirketi. On milyar falan mı?"

Düşündüm. "Gözetleme kayıtlarında bir gelişme var mı?"

Grisha sandalyesine yığıldı. Alışılmadık bir görüntü ama yine de şu anda hiçbirimiz en iyi halimizde değiliz. Bize her gün bir sokak kavgası verin, ama bürokrasi? Kendi kafamı lanet olası bir jack-o'- gibi oymayı tercih ederim.

fener. "Ne yazık ki çok uzun zaman önceydi. O haftanın görüntüleri otomatik olarak silindi."

"Mükemmel." Gözlerimi deviriyorum. "Yani elimizde hiçbir şey yok."

Grisha, "Ben olsam *bir şey* demezdim," diye karşı çıkıyor. "Kullanılan hesapların isimleri elimizde. Köstebeğin aslında kendi bilgisayarından hareket etmiş olabileceğini düşünmeye değer."

"Ciddi misin? Bu kadar aptal olabileceklerini mi düşünüyorsun?" Yuri alay ediyor. "Bazı köstebekler öyle olabilir."

"Köstebek adına mı üzülüyorsun Yurochka?" Grisha soruyor. "Henüz akıllı bir köstebek olduğunu bile tespit edemedik. Sadece, her kimlerse, şu anda bizden bir adım öndeler."

"İyi haberden anladığın bu mu?" Kaşlarımı çatıyorum. "Onlar aptal, ama biz daha da aptalız, bu yüzden mi kazanıyorlar?"

"Bardağın yarısı dolu, Matvey."

"Neden 'onlar' deyip duruyorsun?" Yuri araya giriyor. "*Vory*'lerin hepsi erkek."

İyi bir noktaya değindin ama Grisha hemen söylenmeye başladı. "Ah, ama erişim yetkisi olanlar sadece *Vory*'ler değil. Sen, ben ve tabii ki Matvey var..."

"Teşekkürler," diyorum kuru

bir sesle. "Ve bir kişi daha."

Kimi kastettiğini anlamam biraz zaman aldı. Yuri de aynı anda fark etmiş olmalı. Çünkü yüzü tamamen kızarıyor. "Sözünü geri al," diye hırlıyor.

"Bu kadar kişisel algılamana gerek yok." Grisha omuz silkiyor. "Sadece tüm seçenekleri değerlendiriyorum."

"Petra bir seçenek değil! Benim-" Son saniyede sözünü kesti. "Bizim *Pakhansha* şüpheli değil. Bize zarar vermek için hiçbir sebebi yok."

"Gerçekten mi?" Grisha karşılık veriyor, tüm neşesi bir anda kayboluyor. "Bunu sana kendisi mi söyledi? Bu durumda, elbette, onu listeden çıkaralım. Onur sistemi bir Bratva'yı yönetmek için harika bir yol."

"Seni lanet parça-"

"Yeter!" İki avucumu da masaya vuruyorum. "Grisha haklı. Kimse şüpheli listesinden çıkarılmadı, Yuri. Sen ve ben bile."

"Hatta- şu anda kendini duyuyor musun?"

"Asıl soru, *beni* duyuyor *musun*?" Hırlıyorum. "Unutma kardeşim, ben hâlâ senin *pakhan*'ınım. Ve bana meydan okuyacak durumda değilsin. Yaptığın şeyden sonra olmaz." Eğildim, sesim kötü bir fısıltıya dönüştü. "O yüzden lanet olası yerini unutma."

Yuri'nin yüzü asılır. "Petra yanlış bir şey yapmadı," diye kekeliyor yine de. Bu onun ne kadar önemsediğinin bir kanıtı - en azından bunu ona yakıştıramıyorum. Sonuna kadar değil. "O masum."

"O zaman kanıtlı," dedim ona. "Bana köstebeğı getir ve ben de aramaya devam etmek zorunda kalmayayım."

Grisha'nın haklı olduğı bir nokta var: kimse şüphenin üstünde değildir. Burası bir mahkeme değil, burası Bratva. Ve bu dünyada, masumiyeti kanıtlanana kadar suçludur.

"... Evet, *pakhan*."

Başımı salladım. Sonra, tam Yuri kapıdan çıkmaya hazırlanırken onu durduruyorum. "Ya kardeşim?"

"Ne?"

Ona sert bir bakış attım. "Saat işliyor. Çabuk ol, yoksa ben olmak zorunda kalacağım."

Petra'nın gerçekten bu işte parmağı olduğuna inanıyor muyum bilmiyorum. Yuri'nin seksen bir Nisan olayından sonra hiçbir şeyden emin olamıyorum.

Ama bildiğim bir şey var.

Ve bu, sevdiğimiz insanlar için katlanacağımız uzunluktur.

MATVEY

Çatı katına geri döndüğümde şok edici bir manzarayla karşılaştım: Petra Solovyova, elinde gerçek bir bebek tutuyordu. Özellikle de *benim* bebeğimi.

"Oh," diye kestirip atıyor. "Bakın korsan kedi ne getirmiş."

Şeytandan bahsetmişken. Bu öğleden sonraki suçlamalardan sonra onu burada görmek, birinin arkasından konuşup köşeden çıkmasını izlemek gibi geliyor. Umurumda olduğundan değil.

"Petra," diye karşılık veriyorum aynı coşkuyla. "Kızımı duvara asmak için mükemmel bir yer bulmaya çalışır gibi tutmanın bir nedeni var mı?"

"O bir zarafet timsali." Burnunu kırıştırıyor. "Ve... başka şeyler."

"Sakın bana kirli bir bezden korktuğunu söyleme."

"'Korkmak' güçlü bir kelime. Hayranı değilim diyelim."

"Örümcekleri sevmediğin gibi mi?"

"Sekiz bacak ve tek bir çift Louboutin yok mu?" diye alay ediyor. "Doğru, sanki buna güvenebilmişim gibi. İşte, tut şunu."

"*Bu*" benim küçük kızım çıktı. May'i kucağıma aldım ve şüpheli bir kaş kaldırdım. "Sınıfı mı atlıyorsun? Bu senin yapacağın bir şey değil."

"Dadılarıma bol bol pratik yaptıracağıma eminim."

Beni gördüğü anda May küçük bir Noel ağacı gibi ışıldıyor. Köstebeği bulmak için bir teşvike ihtiyacım olsaydı, kızıma bir bakışım bunu yapardı. Truvalı Helen'in yüzünün binlerce gemiyi denize indirdiğini söylerler; artık bunun nasıl mümkün olduğunu biliyorum.

Buradaki bu küçük yüz için bin tane daha fırlatırdım.

"April nerede?"

Petra başını ana banyoya doğru salladı. "Köpük banyosu yapıyorum. Doktorun emri."

"Gerçek bir doktorun mu
yoksa senin mi?" "Aradaki
farkı göremiyorum."

Gözlerim banyo kapısına doğru kayıyor. Boğazımdaki endişe yumağını
yutuyorum ve "O... mı?" diye soruyorum.

"Yaşıyor mu?"

"Ben de 'tamam' diyecektim."

"Mm. Bunlardan birine evet diyebilirim. Diğerinden o kadar emin değilim."

Ve eğer bu güven verici değilse... Endişelerimi dizginlemeye çalışıyorum ama tek yaptığı daha da güçlenmek oluyor. Nisan ayının teması bu gibi görünüyor: daha az hissetmeye çalıştığım her şeyi daha fazla hissetmeye başlıyorum.

Petra'ya beni balkona kadar takip etmesini işaret ediyorum. Burada duvarlar kalın olabilir ama kesinlikle ses geçirmez değiller. "Grisha'dan ona göz kulağı olmasını istedim."

"Kapının dışından harika bir iş çıkaracak," diye söyleniyor. "Ben de senden aynısını isterdim."

Şimdiye kadar yaptığım en zor şeyler sıralamasında, bu muhtemelen pastayı alır: Petra Solovyova'dan yardım istemek. Teknik olarak ben onun *pakhan*'ıyım, bunu yapmasını emredebilirim. Kimseye bir istek borcum yok, hele kibar bir istek hiç yok.

Ama bu *benim* hatam. *Benim* sorumluluğum. Ve bunu başkasının üzerine yıkmayacağım.

Petra'nın gözleri eğlenceyle kırılıyor. "Kendimi çimdiklemeli miyim? Büyük Matvey Groza benden bir *iyilik* mi istiyor? Mucizeler asla bitmez."

Bunu kolaylaştırmayacağını bilmeliydim. "Bedavaya istemiyorum. Ben..." Yüzümü tiksintiyle buruşturuyorum, sanki bir sineği ve onun küçük kanatlı ailesini yutmuşum gibi hissediyorum. Kahretsin, tevazunun tadı böyle bir şey mi? "... sana *borçluyum*."

"Bekle, şunu kaydedeyim. Çocuğunun on sekizinci doğum günü partisinde çalacağım."

"Saçmalamayı kes ve yapacağını söyle."

Kollarını kavuşturuyor. "Neden yapayım ki?"

Bu şimdiye kadar yaptığı en kötü blöftü. "Çünkü senin de ona değer verdiğini biliyorum."

Tereddüt edişini izliyorum. Maskesi çatlaklarını göstermeye başladığında hep böyle olur: Altındaki Petra'yı bir anlığına görürsünüz. Suikastçı değil, *insan*. Ham, kanayan kalbi.

"Bu durumda, şimdi karşılığında bir şey istiyorum."

Şüpheli bir kaş kaldırıyorum. "Bunu bana söylemek için mümkün olan en kötü anı beklemeyecek misin?"

"Bu akıllıca bir şey olurdu, değil mi?" İç çekiyor. "Bir yıl önce bunu sorgulamazdım bile. Ne olduğunu hiç merak ediyor musun? Bizi bu kadar aptallaştırmak için?"

"Hayır."

"Çünkü zaten biliyorsun?"

Cevap vermeyeceğim. Bu gece onun egosunu daha fazla şişirmeye hiç niyetim yok, hele de ona haklı olduğunu söyleyerek. Onun hislerini körelten dört harfli yaratıkla benimkinin peşinden gelen yaratık aynı.

Sanki aklımı okuyormuş gibi, sonunda konuştu. "Yuri."

"Pardon?"

"Bu benim iyiliğim. Bir süreliğine kardeşini rahat bırakmanı istiyorum."

Kaşlarımı çattım. "İstediğin *bu mu*? Bora Bora'da balayı yapmak için izin mi istiyorsun?"

Başını gülerek sallıyor. Ama tatlı bir şekerin ekşimesi gibi acı bir yanı var. "Tatil günlerinden bahsetmiyorum - gerçi kesinlikle zararı olmaz. Senden ona karşı daha yumuşak olmanı istiyorum. Son zamanlarda... çoğu kişiden daha karanlık bir yerde."

Nedense sözleri beni sinirlendiriyor. "Doğru, bunu biliyorsun çünkü...?"

"Çünkü benim gözlerim var, Matvey. April'in yüzünde gördüğün o bakış var ya? Dövüşünüzden beri her gece Yuri'nin yüzünde görüyorum." Bakışları daha da uzaklaşır, Manhattan silüetinde kaybolur. "Belki ondan önce bile."

"Sanki bu hikayedeki canavar benmişim gibi konuşuyorsun."

Başını bir kez sallar. "Bir canavar değil, hayır. Ama yine de bir bedeli var."

"Neyin?"

"Seni seviyorum."

Eğer bu bir hafta önce olsaydı, onu parçalardım. Son öfkeli nefesime kadar reddeder, reddeder, reddederdim. Ama o zaman öyleydi. Şimdi, tek yapabildiğim yarım bir mücadele vermek.

"Bana ihanet etti, Petra. Bana yalan söyledi. O-"

"Yorulmadın mı?"

Göz kırpıyorum. "Neyin?"

"Tüm dünyaya karşı kin beslemekten."

Uzun zamandır ilk kez sessizliğe gömüldüm.

Eğer bir şey araya girmeseydi sonsuza kadar orada durabilirdim. "Matvey?" O üçüncü ses ikimizin de başını döndürüyor. "April."

"Sen olduğunu sanmıştım. Duydum..." Başını iki yana sallar. "Özür dilerim. Bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim."

"Saçmalık." Petra gülümsüyor. "Doktorun emirlerine uydun mu?"

"Evet. Tavsiye için teşekkürler." Bana döndü. "Petra'nın tarih doktorası olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır, o-"

"Tamam o zaman!" Petra ellerini yüksek sesle çırpıyor. "Ben neşeli yoluma gideceğim. Biraz uyu. Benim onaylamayacağım bir şey yapma."

"Kiliseye gitmek gibi mi?"

"Seninle sohbet etmek her zaman bir cümbüş, kocacığım." April'ın omzunu hafifçe sıkıyor. "Tadilat için görüşürüz."

Sonra da kapıdan çıkıp gidiyor.

Sessizlik boşluğu dolduruyor. April yanında kendini küçültüyor. Gözleri karanlık balkonda dolaşmaya başlıyor, sanki nereye bakacağını bilemiyormuş gibi.

"Yani, değişiklikler?" Ben soruyorum.

İsteksizce başını sallıyor. "Petra bir elbise için bana yardım ediyor. Bu şey için..." Başını iki yana sallar. "Unut gitsin. Önemli bir şey değil."

Tekrar içeri girmeye başladı ama ben onu durdurdum, elimi onun elinin üzerine koydum. "April. Bana bunun ne için olduğunu söyle."

"Neden?"

"Çünkü bilmek istiyorum."

Çünkü zamanımı görmemeye çalışarak geçirdiğim her şeyi öğrenmek istiyorum. Seni sen yapan her şeyi.

Beni rahatsız eden her şey-

"Bu sadece bir yarışma. Kazanamayacağım, o yüzden endişelenme. Aslında, sonuçta bir parça teslim edeceğimden bile emin değilim."

"Göster bana."

April göz kırıyor. Ay ışığında teni gri renkte görünüyor, neredeyse bir heykel gibi. Yumuşak görünmesi ancak yıllar süren özenli bir çalışmadan sonra sağlanabilen türden bir mermer. Her seferinde bir keski darbesi.

"Tamam," dedi sonunda. Sonra beni bir mankenin yanına götürüyor. Parmakları örtünün üzerinde tereddüt ediyor. "Bu bitmemiş."

"Biliyorum."

"Hâlâ yapacak çok şey var."

"April. Göster bana."

Örtü aşığı iniyor.

Ben güzel sanatları seven biri deşilim. Açıkçası, hiç zamanım olmadı. Modayı ise hiç anlamıyorum. Olmadığım biri gibi davrandığım bir günü geçirmemi sağlayacak kadar pahalı, yeterince anonim ne varsa alıyorum: saygın bir CEO, kendi kendini yetiştirmiş bir milyarder. İçimdeki kurt için koyun postu.

Ama ben bile bunu görmezden gelemem. "Bu..."

"Kötü, değil mi?" Başını sallıyor. "Muhtemelen buna benzeyen yüzlerce elbise görmüşsünüzdür. Ne düşünüyordum bilmiyorum, ben-"

"April."

Bir elimi omzuna koyuyorum, diğer kolum hâlâ May'i kucaklıyor. Bu şekilde daha da netleşiyor: O bizim. Simsiyah kıvrıcık saçlarında, burnunun çizgisinde ve çenesinin şeklinde, koyu illerinde ve kar mavisi gözlerinde. Benden ve April'dan parçalar, yeni bir şeye dikilmiş.

April bana bakıyor, kaybolmuş. "Evet?"

"Daha önce hiç böyle bir elbise görmemiştim."

Gerçek bu. Açıkça söylüyorum, hak ettiği huşu olmadan, ama söylüyorum. Övgüler düzmek için fazla dinsizim, hatta hangi övgülerin söylenmesi gerektiğini bile anlamıyorum. Zaten övmek hiçbir zaman benim tarzım olmadı.

Ama son zamanlarda doğru olan pek çok şeyi söylemeden bırakıyorum. Ve sadece yanlış olanları söylemekten yoruldum. Ben-

Tüm dünyaya karşı kin beslemekten yorulmadın mı? Evet, Petra.

Evet, sıkıldım.

April karşılık olarak gülümsüyor. Ama bu gülümseme gözlerine de ulaşmıyor. bir yere gitmek için zayıf. "Teşekkürler."

Onu öpmeye çalışıyorum ama elimden kayıp gidiyor. Hayalet gibi, su gibi ya da ikisinin karışımı bir gece yarısı gibi.

Yemek boyunca May'e bir kez bile bakmadı.

"Efendim?"

Zihnimde görmeye devam ediyorum: April'ın zayıf gülümsemesi, boş gözleri. "Efendim...?"

Açık bir yaradan daha kötü; kanayan bir kurşun deliğinden daha kötü. En azından o zaman nasıl başa çıkacağımı bilirdim. Ama *bununla* nasıl başa çıkacağım?

"*Pakhan*, dinliyor musun...?"

Göremediğim bir kötülükle nasıl başa çıkabilirim? "Matvey."

Neresinin bozuk olduğunu bilmezsem nasıl tamir edebilirim?

"*Motya*-"

Nerede kırdım?

"Belki de ara vermeliyiz-" "Hayır.

Yeter."

Yere çarpan bir sandalyenin gıcirtısıyla şimdiki zamana geri dönüyorum. *Bu doğru. Bir toplantıdaydım.*

"Ivan," diyorum soğuk bir şekilde.

Ivan'ın yüzü, zorlukla gizlenmiş bir öfke maskesi gibi sabit. "Görevlerini çok uzun zamandır ihmal ediyorsun Matvey."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Şimdi mi?"

"Evet. Yoksun, dikkatin dağınık ve önceliklerin açıkça başka yerde yatıyor. Buna daha fazla katlanmayacağım."

Masanın etrafındaki herkes mırıldanmaya başladı. Benim ve Vlad'ın da . Sonunda hepsi bana karşı döndü. Tıpkı herkesin olacağı konusunda beni uyardığı gibi.

"Matvey Groza..." Ivan gürlüyor. "Onur kuralları adına, seni düelloya davet ediyorum."

MATVEY

Soğukkanlılığımı koruyorum. Sandalyemden kalkmıyorum bile, sadece hissetmediğim bir sakinlikle Ivan'ın gözlerine bakıyorum. "Ödülünü söyle."

"Groza Bratva'nın Kontrolü."

Daha fazla fısıltı. Sessiz, çılgınca. "Otur, Ivan." "Hayır!" diye bağırıyor. "Oturmayacağım."

Yumruğumu masaya vuruyorum. "Şimdi oturun ve konuştuğunuzu unutayım. I bir daha sormayacağım."

"Düelloyu reddettiğini mi söylüyorsun?"

Sanki oda patlıyor: aniden, artık kimse fısıldamıyor. O kadar gürültülü ki, sanki bir arı kovanının merkezindeymişim gibi hissediyorum.

Bunu duydun mu?

Pakhan *reddediyor*. *Bu şu*

anlama mı geliyor?

İki avucumu da masaya vurup ayağa kalkıyorum. "Benim merhametimi zayıflık. Sen benim en eski *vor'*umsun. Benden önce büyükbabama hizmet ettin. Şu anda sana bu nezaketi göstermemin tek sebebi bu. O yüzden kendine bir iyilik yap ve geri çekil."

Öfkemi kontrol altında tutmak için kendimi kontrol etmem gerekiyor. Benim tarafımda olmasını beklediğim onca insan varken -sadık olmasını beklediğim onca insan varken-

Ivan'a karşı arkamı kollamak zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim.

Diğerleri mi? Elbette. O aç çakallar ganimetten payıma düşeni almak için benden sadece bir zayıflık işareti bekliyorlar. Son yirmi yılda inşa ettiğim her şeyi elimden alabilirlerse

bir saniye bile tereddüt etmezdim. Onlardan her zaman sırtıma bir bıçak saplamalarını beklerim.

Ama Ivan'dan değil. İlk Groza Bratva'nın her adımında, yükselişinden düşüşüne ve ardından gelen unutuluşa kadar büyükbabamın yanında duran adamdan değil. O unutuluştan bizi *ben* çıkardım.

Bana özel olarak gelseydi, eski yasalara başvurmadan bu işi çözebilirdik. Hatta köstebek avına onu da dahil edebilirdim. Bu bir risk olurdu, ama hesaplanmış bir risk.

Ama o sana gelmedi, bunu yaptı. Ve şimdi, geri dönüşü yok.

"Hayır," diye hırlıyor son merhametime. "O zaman en azından bana bir sebep ver."

Alay ediyor. "Bize değişim vaat ettiniz ama getirmediğiniz. Bize savaş sözü verdin ama nerede? Tüm uyarılarımı görmezden geldin ve şimdi nedenler talep edecek cesaretin var mı? Bana merhamet mi teklif ediyorsun?"

Uyarı mı? "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Neden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun. Yoksa o fahişe sakinle birlikte beynini de mi kızarttı?"

Oda sessizliğe gömülür. Kimse tek kelime daha etmeye cesaret edemiyor, fısıltılar kesiliyor. Ve başka bir şey de kurtarılamayacak şekilde öldü: Ivan'a lütufta bulunma arzum.

Beni eleştirmek mi? Liderliğimi mi sorguluyorsun? Sanki her çeyrekte bunu yapan bir *vor* yokmuş gibi. Bu dünyadaki en eski güç oyunudur ama üstesinden gelinebilir. Hoşnutsuz bir çalışan her zaman yerine oturtulabilir. Ne kadar haddini aşmış olursa olsun, yüzüme karşı fikrini söyledi diye birini öldürmeyeceğim.

Ama aileme dokunduğun an işin biter.

Çenemi sıkıyorum. "Groza Bratva'nın *pakhan*'ı olarak meydan okumanı kabul ediyorum." Ivan şaşırmış görünmüyor. "Güzel. Bir zaman ve yer belirleyeceğiz."

"Hayır. Bunu şimdi ve burada yapacağız."

Herkesin bakışları üzerimdeydi. Ivan savruldu ama toparlanması sadece bir saniye sürdü. Gözlerinin tekrar buz tutması için bir saniye. "Güzel. İlk kan."

"Hayır."

Kaşlarını çattı. "Hayır mı?"

Silah dolabıma doğru yürüyorum ve bir kutu çıkarıyorum. Pürüzsüz, cilalı siyah yüzey, kendini zor tutan bir adamın yansımasını veriyor. İnsan şeklindeki kafesinin kısıtlamalarına karşı uluyan bir canavar.

Kutuyu masaya çarpıp kilidini açıyorum. "Sadece bir tür düello adına değer."

Vory'ler meraklı kuğular gibi boyunlarını uzatıyorlar. Karşımda Ivan sessiz, gözleri tercih ettiğim silahların kenarlarında geziniyor.

Hançerler.

"Ölümüne, o zaman?"

Bu bir mesaj: *Beni sırtımdan bıçaklayacaksan, işini bitirsen iyi edersin.* İlk kan ve eski kanunlar umurumda değil: Gitmemi istiyorsan, bunu yap. Beni mahkum etmek istiyorsan, kılıcını sall. Ailemin onuruna tükürmek istiyorsan-

Sonuçlarına katlanacaksın.

Benim sonuçlarım.

"Ölümüne," diye onaylıyorum.

Kimse tek kelime daha etmeye cesaret edemez.

Groza Bratva'nın genel merkezi olarak ofislerimiz sadece ofis değildir. Ve en üst kat, *vory* ve pakhan için ayrılmış *olan-*

Aslında en üst kat değil.

Asansörün bir kodu var. Bazı düğmeler doğru şekilde basılırsa, sizi binanın hayalet katına götürecektir. *Gerçek* son kat, çatının hemen altında.

Ve o katta bir yüzük var.

Çoğu zaman bir eğitim alanı. *Vory*'lerin hepsi tam olarak savaş odaklı değil ama adamları öyle olmak zorunda. Burada dövüşüyor, kan akıtıyor ve pratik yapıyorlar.

Ve tüm anlaşmazlıklar burada çözülür.

"Bundan emin misin?" Yuri soyunma odasında önümde diz çökerek soruyor. Dövüşten önce ellerimi sarıyor ama kendi ellerinin de titrediğini fark etmeden edemiyorum. "Ivan'ı öldürmek mi?"

Buna karşın, benimkiler tamamen hareketsiz. "Bana başka seçenek bırakmadı."

"Belki hala bu işi çözebilirsiniz. Hakaret için resmen özür dileyebilir ya da..."

"Yura."

Kardeşim görevinden başını kaldırdı. "Evet?"

"Eğer bugün düşersem, Groza Bratva senindir."

Yüzü bir çarşaf gibi bembeyaz olur. "Böyle söyleme. Kazanacaksın."

"Kazanamayabilirim."

Gerçek şu ki: Düello yapılacak onca *vory* arasında Ivan, en kötü eşleşme Ben. Ben içgüdülerim ve öfkemle savaşıyorum; o ise hesaplamalarla ve her kılıçtan daha keskin bir zihinle. Ben güçlüyüm, ama o daha yaşlı. Benim gençliğim var, ama onun tecrübesi var.

Ve eğer bu yeterli değilse, beni *tanıyor*. Hareketlerimi, taktiklerimi, her şeyi. Ne de olsa beni eğiten oydu.

Kazanmak istiyorum. Bu işe *kazanmak* için giriyorum. Ama dikkatsiz olmayı göze alamam. Ivan'a karşı değil.

Ve Yuri de bunu biliyor. "Motya-"

"Ama böyle bir şey olursa, hiç kuşkunuz olmasın: Ivan'ı da yanımda götüreceğim. Ne olursa olsun."

Başını çılginca sallar. "Matvey, bırak onunla konuşayım. İkinizle de konuşmama izin verin. Sanırım neden bu kadar kızgın olduğumu biliyorum. İşleri yoluna koyacağım. Ben-"

"Hayır, yapmayacaksın. Çünkü bu senin işin değil."

"Matvey, sadece dinle. Lütfen."

Her iki omzunu da sıkıyorum. "Son zamanlarda sana çok yüklendiğimi biliyorum. Bu benim hatamdı. Artık önemi olmayan bir kine tutunmaya devam ettim ve bunun için özür dilerim. Bunu görmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

Gözleri şimdi berrak. Lanet olsun, ne mızımız bir kardeş bırakıyorum. Bu işi kazansam iyi olur.

"Özür dilemene gerek yok," diye homurdanıyor Yuri. "Sen yanlış bir şey yapmadın." "Ama yaptım. Ve bunca zamandır beni uyarıyordun."

Vory'yi yabancılaştırmayın; onları kızdırmayın; onları kaybetmeyin. Başından beri Yuri en büyük kör noktama işaret ediyordu: düşmanlarıma değil, müttefiklerime. En yakınımda tutmam gerekenler.

"İşin bu noktaya geleceğini düşünmemiştim," diye fısıldıyor. "Biliyorum kardeşim."

*Pakhan'*ımın mühür yüzüğünü çıkarıp Yuri'nin bekleyen avucuna bırakıyorum. Başka bir kelime konuşmuyoruz, konuşmamıza gerek yok. O tek jest her şeyi anlatıyor.

"Ne-" Ben ringe doğru yürümeye başlarken arkamdan sesleniyor. "April'a ne diyeyim? Eğer...?"

April. Bunu düşünmemeye çalışıyorum. Eğer işler gerçekten kötüye giderse, kimsenin ondan daha kızgın olacağını düşünemiyorum. Onu neredeyse zihnimde duyabiliyorum: *"Bir Pacman anlaşmazlığı için hayatını mı kaybediyorsun? Benimle dalga mı geçiyorsun?"*

Nedense bu beni güldürüyor. Burada, şu anda bile April her zaman olayların iyi tarafını ortaya çıkarmayı başarıyor. *Benim* aydınlık tarafımı. Ondan önce, karanlık olmayan bir yanım olduğunu düşünmezdim.

"Ona kızımıza iyi bakmasını söyle." Sonra ringe çıkıyorum.

MATVEY

Grisha'nın bakışları kalabalığın üzerinde geziniyor. Ölümüne bir düello için bir hakemin olması garip geliyor ama eski yasalar açık: tarafsız bir taraf bulunmalı.

Üçüncüm olmasına rağmen, kimse Grisha'nın dürüstlüğünü sorgulamaz. Ivan'ın ötesinde, orijinal Groza Bratva ile en güçlü bağları olan kişi o. Ne de olsa babası Igor Groza'nın ikinci adamıydı. Bu, buradaki hiç kimsenin hafife alacağı bir şey değil, okyanusun ötesindeki ebedi karlara ayak basmamış en yeni acemilerin bile.

Ivan da bunu hafife almıyor. "Hizmetlerin için teşekkürler Grisha."

Daha beni sıyırmadı bile ama şimdiden yeni pakhan gibi davranıyor.

"Teşekküre gerek yok," diye sertçe yanıtlıyor Grisha. "Groza Bratva'ya hizmet ediyorum, şimdi ve daima."

Bu ince alay beni neredeyse güldürüyor. Grisha'nın hiç sevmediği bir şey varsa, o da yalakalar.

"Eski kurallar mı?" Ben araya girdim.

Grisha başını sallar. "Herkes bir hançer, zırh yok. Bandajlara izin var ama sadece dirsek ve dize kadar. İlave silah ve ayakkabı yok."

Birbirimizi içeri alınız. Bugünün Ivan'ı kirli numaralar bekliyor mu bilmiyorum ama ben onurlu dövüşmeyi öğrendim. Bana öğreten adam hâlâ aynıysa, o da onuruyla dövüşecektir.

Ama öyle mi? Eski Ivan sana böyle meydan okur muydu?

İncelememizden memnun kalan Grisha devam ediyor: "Düello, katılımcılardan biri nefes almayı bıraktığında sona erer."

Ivan, "Belki de *pakhanımızın* çekilmesine izin vermeliyiz," diye öneriyor. "Son zamanlarda işler kötüye gittiğinde gemiden atlama eğilimi gösteriyor, değil mi?"

Bu adam neden bahsediyor? "Seçenek isteyen sensin gibi görünüyor," diye karşılık veriyorum. "Sırtın yine mi ağrıyor? Merak etme; seni oradan bıaklamayacağım. Biri bana bundan daha iyisini öğretti."

Ivan'ın çenesi gerilir. "Keşke."

Sanki bir parçam eksik ama hangisi olduğunu bulacak zamanım yok. Ivan bu kararı ikimiz için de verdi.

Göz ucuyla bir kargaşa yakalıyorum: Solovyov tarafında biri dirsek atarak öne doğru ilerliyor.

Vlad'ın ve benim gözlerim aynı anda kocaman oldu. "Petra!" diye haykırdı. "Burada ne işin var? Burası sana göre bir yer değil."

"Yer yok mu?" diye alay ediyor. "Kendi kocam ölümüne düello yaparken mi? Biri bana söylemeye niyetli miydi yoksa akşam haberlerinden mi öğrenmem gerekiyordu?"

Bu da iyi bir *noktaya* parmak basıyor. Nasıl ğrendi?

Ama bu soruyu kendime sorar sormaz cevabı zaten bildiğimi fark ettim.

Yuri. Yemin ederim, buradan canlı çıkarsam onu ldrecekim.

"Evine git, Petra. Bunun için burada olmana gerek yok."

"O haklı!" Vlad tükürüyor, benimle aynı fikirde olmanın gerçek dışılığı boncuk gözlerini daha da şişiriyor. "Bu halinle burada olamazsın!"

"Bu bir hamilelik baba, iskorbüt değil."

"Ne olursa olsun! Bratva yüzüğü kadınlar için değildir!"

Konuşmaya devam ediyor, ama kızı onu görmezden geliyor ve onun yerine bana bakıyor. "Matvey, lütfen tekrar düşün. Aileni düşün."

Bunu çok dikkatli bir şekilde ifade ediyor. İzleyenler için, kendisinden ve bebeğinden bahsettiğine dair bir şüphe kalmayacaktır. Ama biz farklı biliyoruz.

"Ailem seninle güvende olacak," diye

törpüledim. Bununla birlikte ona sırtımı

dönüyorum.

Bir, iki, üç kez nefes alıyorum. Elimdeki hançerin ağırlığını, çelik ve pirinç dengesini hissediyorum. Yakında kırmızıya boyanacak. "Son bir sözün var mı?"

Ivan'ın yüzü kararır. "Beni dinlemeliydin." Sonra da saldırır.

Başka bir şey düşünecek vaktim yok: ne Grisha ringden atlıyor, ne de Yuri iplere cankurtaran halatı gibi tutunuyor. Bir eli minicik bebeğinin karnında, diğeri fırlattığı bıçağın etrafında titreyen Petra'yı değil.

Eğer dikkatimin dağılmasına izin verirsem, bu kadar. Ölüyorum.

Çelik çelikle buluşuyor. Birbirimizin gardını itiyoruz ve sonunda yüz yüze geliyoruz, birbirimizin nefes alışını duyabileceğimiz kadar yakınız. Karnıma diz atmaya çalışıyor ama ben onu uzak tutuyorum.

"Bu ne anlama geliyor?" Talep

ediyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Seni dinlemem gerektiğini. Bu ne anlama geliyor?"

Ivan dilini tıkırdatıyor. Geri sıçrayıp aramıza mesafe koyuyor, ben de aynısını yapıyorum.

Belki de dikkatini dağıtmaya çalıştığımı düşünüyordur. Acaba benim hakkımdaki düşünceleri ne zaman bu kadar alçaldı - beni hiç olmadığım kadar korkak biri olarak görmeye ne zaman başladı?

Benim savunmada olmam garip. Genelde böyle bir dövüşte ben saldırır, Ivan korur, zayıf bir noktadan faydalanmak için beklerdim.

Ama kendini kaybetmiş gibi görünüyor. Zihniyle savaşıyor, içgüdüleriyle savaşıyor. Bir sebepten dolayı *kızgın*.

"Bu kadar konuşma yeter," diye tıslıyor, bacağını öne doğru savurarak beni tekrar çelmeliyor. "Sana ve seninkilere ihtiyacım olan her şeyi söyledim. Buna bir son vermenin zamanı geldi."

O kızgın. Bunu kullanabilirim.

Bir dahaki saldırısında hazırım. Darbesini kolumla engelliyorum ve dizi karnıma çarpmaya çalıştığında buna izin veriyorum.

Sonra tüm gücümle kalçasına sapladım.

Ivan uluyor. Acıdan gözlerini kapatıyor, sadece bir saniyeliğine ve işte o zaman harekete geçiyorum: Hançerimi fırlatıp atıyorum ve çıplak ellerimle onunkini kavriyorum. "Özür diliyor musun?" Hırlıyorum. "Ailemden özür diliyor musun?"

Ivan'ın dişleri acıyı bastırmak için birbirine çarpıyor.

Evet de, ona sessizce yalvarıyorum. Onurunla öl. Eğer yanımda kalmayacaksan, en azından düşmanım olarak ölme.

Yüzüğe bir kez tükürür. "Seni de aileni de sikeyim. Hepinizin canı cehenneme."

Bıçağını yüzüne doğru çevirip göğsüne sapladım.

Ivan'ın vücudu çöküyor. O yüzüğün üzerine düşüyor ve ben de onun yanında öne doğru devriliyor, elim hançerinin kabzasına sıkıca sarılıyor.

Son nefesinde kulağıma bir şeyler fısıldadı. Sonra gözleri parlıyor.

On saniye bekliyorum. Uzaktan, Grisha'nın saydığını duyuyorum ama kalp atışlarım hepsini bastırıyor. Şu anda bile adrenalin pompalamayı durdurmuyor.

Bıçağı çıkardım ve ayağa kalktım.

Grisha'ya "Şunu temizle" dedim. "Yuri, beni eve götür."

Uzun süre hiçbir şey söylemedim. Arabanın titreşimleri içime girip çıkıyor, hızla atan kalbimi tekrar kontrol altına alıyor.

"Seni çatı katına mı yoksa çatı katına mı bırakayım?" Yuri soruyor. "Ya da önce temizlenmek istersen ikisini de yapabilirim-"

"Carmine."

Dondu kaldı. "Ne?"

"Ivan ölmeden önce bana böyle demişti: '*Carmine. Carmine burada.*'"

"Bunu neden söyylesin ki?"

"Çünkü köstebek oydu."

Dikiz aynasında Yuri'nin yüzünün bocalayışını izliyorum. "Bu imkansız."

"Öyle değil. Erişimi vardı." Belli ki onun da bir nedeni vardı ama bunun ne olduğunu biliyorsam ne olayım. Bana pek çok şey söyledi ama sonunda hiçbir mantıklı gelmedi. Sonuncusu hariç hiçbir. "O yaptı, Yuri. Başından beri oydu."

Carmine burada. Bir övünme. Beni öldürmüş olabilirsin ama yine de düşmanı içeri aldım.

Yuri hemen konuşmadı. Ivan onu da beni büyüttüğü gibi büyüttü. Hâlâ şoku atlatmaya çalışıyor olmalı.

Ama sonunda o bile gerçeği kabul etmek zorunda kalır. "Ivan'dı," der yüksek sesle, sanki kendini inandırmaya çalışıyormuş gibi. "Köstebek Ivan'dı."

"Mm." Sonsuzluk gibi gelen bir şeyden sonra, "Çatı katı." dedim.

"Ne?"

"Nereye gitmek istediğimi sormuştun."

Göz kırpıyor. "Ah... doğru. Penthouse, o zaman? Emin misin?"

"Evet." Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. "Beni oraya götür. Ailemle birlikte olmak istiyorum."

Sonunda asansörden çıktığımda bitkin düşmüştüm. Tek istediğim onlarla birlikte olmak: kadını, çocuğum.

"April?" Ben seslendim. Daire alışılmadık derecede karanlık, tek bir ışık bile yanmıyor. *Muhtemelen uyuyordur.*

Sadece hafızamla beşiğe doğru ilerliyorum. "Merhaba. Üzgünüm baban bugün çok geç kaldı."

May m i y a v l ı y o r , ellerini bana doğru uzatıyor. Her zamankinden daha şımarık, kollarımda bir yer talep ediyor. "Pekâlâ, pekâlâ. Gel buraya, sen."

"Miyav."

Yere baktım. "Başka kolum yok. Git April'ı rahatsız et." "*Mrowwr.*"

Harika. Güvenlik kedisi de garip davranıyor. Onu yakalamaya çalışıyorum ama- "Buraya gel," diye bağırıyorum.

Ama o balkona kaçıyor.

Allah kahretsin. Eğer bu uyuz kedi bir kelebeğin peşinden elli kattan atlarsa, April bunun sonunu duymama asla izin vermez. Kedilerin dokuz canı olduğu söylenir, ama bu yaşlı piçin kaç canı kaldığından emin değilim.

Perdeleri aralıyorum. Balkona ıkıyorum, gözlerim ufuk çizgisine alışıyor. "Geri ekil dedim."

Ve sonra onu gördüm.

April, korkulukta oturuyor, ayakları hiçbir şeyin üzerinde sallanmıyor.

Cam gibi muamele görmek böyle mi hissettiriyor?

Babamın yanından döndüğümünden beri tanıdığım herkes beni gözetim altında tutmaya oy birliğiyle karar vermiş gibi: Grisha, Yuri, Petra, lanet olası otel kapıcısı. Bu işin arkasında Matvey'nin olduğundan şüpheleniyorum ama June da yapıyor. Ve Corey, ve Rob... Bay Buttons bile beni bir saniye bile yalnız bırakmıyor. Sanki başkası nöbet tutmadan burunlarını çekemeyeceklerini düşünüyorlar. Sanki benim...

Kırıl. Paramparça. Göz açıp kapayıncaya kadar yok ol.

Bu çok saçma. Ben yetişkin bir kadını, el ilanındaki bir köpek yavrusu değilim. Biri kapıyı açık bıraktığı anda trafiğe fırlamayacağım ya da bir yabancıyı eve kadar takip etmeyeceğim ya da... ne yapacağımı düşünüyorlarsa onu yapmayacağım. Bu işler böyle olmaz. Bu kadar kolay olamaz.

Dünyadan kaybolmak mı? "Çok

üzgünüm April."

Petra'nın sesi beni düşüncelerimden uyandırıyor. "Ne?"

"Gitmem gerektiğini söyledim. Bir şey çıktı..." Başını iki yana sallar. "Önemli bir şey değil. Endişelenme."

"Emin misin?" İfadesi o kadar yıpranmış görünüyor ki, *bir şey* olmadığını hayal bile edemiyorum.

"Eğer konuşmak istersen..."

"Sorun yok!" diye cevap veriyor, inandırıcı olmak için biraz fazla hızlı. "Cidden, sorun yok. Sadece drama çalış. Kendini strese sokma."

Kendinizi strese sokmayın. Rahatla. Endişelenmeyin. Geçtiğimiz hafta bu sözleri duyduğum her sefer için bir çeyrekliğim olsaydı, bir ada satın alma yolunda ilerliyor olurdum. "Sen öyle diyorsan."

Petra bir gülümseme yapıyor. Binlerce farklı yerden çatlıyor ama görmüyormuş gibi yapıyorum. Son zamanlarda yapılması gereken en kibar şey bu gibi görünüyör - çatlaklar gerçek değilmiş gibi davranmak. Başkalarında ya da kendimde.

"Yarın görüşür müyüz?" diye soruyor.

Ben de aynı türden bir gülümsemeyle karşılık veriyorum: cam kırıklarıyla dolu bir gülümseme. "Elbette."

O zaman yalnızım.

Çok garip, May doğduğundan beri kendimi hiç yalnız hissetmedim. Moteldeki en kötü günlerimde, Bayan Tanner beni daha da delirtmeye karar verdiğinde ve telefon bir saniye bile susmadığında, tek yapmam gereken odama geri dönmektir. Beşiğine geri dönmek. Küçük elini iki parmağımla tutardım ve bazen o da bana sıkıca sarılır, bir vardiyayı, bir günü daha atlatmam için bana güç verirdi.

Şimdi uzanmaya cesaret edemiyorum.

Bana beş yaşına girdiğim günü hatırlatıyor. Doğum günüm için Maia ile birlikte Coney Island'a gitmiştik ve ben gördüğüm bir köpeği sevmek için tek başıma dolaşmaya çıkmıştım. Bana öğretildiği gibi sahibinden izin istemedim, çok heyecanlıydım. Köpek küçük ve kabarıktı, kimseye zarar veremeyecek gibi görünüyordu. Ama ona dokunduğumda anında bana saldırdı.

Isırığın acısını, mantıksız ihanet duygusunu hatırlıyorum. "*Bunu neden yapsın ki?*" diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Sonrasında bir daha asla bir köpeği sevmeye çalışmadım.

Maia bunu atlatmama yardım etmeye çalıştı. Neyi yanlış yaptığımı, bunun tekrarlanmasını nasıl önleyeceğimi anlatmaya çalıştı. Bir gün Maltese cinsi köpeği olan bir arkadaşını çay içmeye davet etti. O köpeği hayatım boyunca tanıdım ama yine de odamda sinmiş, ona dokunamamıştım. Maia ısrar edince, isteksizce elimi uzattım, ama mümkün olan son saniyede elimi tekrar çektim.

Şimdi kızımı almak da böyle bir his.

Bir hayalet gibi beşiğin kenarında duruyorum. May bana bakıyor, kocaman gözleri ağlamaklı. Açıkça ağlamıyor ama sanki hep ağlamanın eşiğindeymiş gibi.

Bana uzanışını izliyorum. Ben karşılık vermiyorum.

Geri dönmesem daha iyi.

Her şeyi berbat edeceksin. Onu inciteceksin. Onu mahvedeceksin. Etrafındaki her şeyi mahvettiğin gibi.

Düşünmeden, biraz hava almak için dışarı çıktım.

Arkadaşlarım... Hepsi beni artık bir yük olarak görüyor. Beni yalnız bırakmaktan korktukları yüzlerinden okunuyor. Bu onlar için her türlü sorunu yaratıyor.

Geçen gün June'u vardiyaya geç bıraktım. Bugün de

Petra'yı acil bir işten uzak tuttum.

Yarın, bedelini ödeyen Matvey olabilir.

Matvey. Beni affetmesini bekleyerek çok uzun zaman geçirdim ve şimdi beni tekrar hoş görmeye başlamış gibi görünüyor, bunu istemiyorum.

Hayır, bunu *hak* etmiyorum.

Ayrıca, uzun sürmez. Bana güvenmiyor. Güven olmadan, hiçbir şey olmaz.

Kesinlikle aşk olmaz.

O haklıydı, değil mi? Onun kızını aldın. Onu daha iyi yetiştirebileceğini düşündün ama şu haline bak: Ona dokunamıyorsun bile.

Ne anne olacaksın.

Ellerimi parmaklıklara koydum. Bay Buttons sanki kucağıma almak için yalvarıyormuş gibi ısrarla ayak bileklerimin arasına sürtünüyor. *Bana orada ne olduğunu göster. Bana ne gördüğünü göster.*

"Bunu yapamam, aptal," diye gülüyorum. "Bu

tehlikeli." Sonra parmaklıkların üzerinden

tırmanıyorum.

Rüya gibi geliyor. Belki de öyledir. Son zamanlarda, giderek daha fazla oluyor: Farkında olmadan uykuya dalıyorum, göz kapaklarımın ardında gerçek ve sahte bulanıklaşıyor. Uyanık olsaydım asla böyle bir şey yapmazdım, değil mi? Bunun için çok fazla korkağım.

Ayaklarımı sallıyorum ve hiçbir şey hissetmiyorum.

Doğru. Bir rüya.

Buradan manzara gerçekten çok güzel. Ne yaptığımı düşünmüyorum bile - sadece şehri daha fazla görmek istiyorum. Daha fazla ufuk çizgisi ve gece, ışıklar ve yanan pencereler.

Bardak. Benim gibi.

Ben ne zaman buna dönüştüm? Kimsenin dokunmak istemediği tehlikeli ve kırılgan bir şeye? *Görünmez* bir şeye?

Acaba Daphne dönüşmeye başladığında kendisine neler olduğunu fark etti mi? Acaba mümkün olan son saniyede bunu durdurmaya çalıştı mı?

Acıdı mı merak ediyorum.

"Nisan. *April*. İn oradan aşağı."

Homurdanıyorum. "Merhaba'ya ne oldu?"

"April, hemen içeri gel." Her zamanki gibi otoriterdi, ama sesi alışılmadık derecede yumuşak. Sanki bir şeyden korkmuş gibi.

Nedense bu beni güldürüyor. Matvey Groza neden korkuyor olabilir ki?

"Neden? Üşüteceğimden mi korkuyorsun?"

Onu doğru yetiştirirdi. May'i senin yetiştirebileceğinden daha iyi yetiştirir. Korkak bir anneye karşı korkusuz bir baba. Bundan daha bariz bir seçim olamazdı.

"Bu doğru değil," diye homurdanıyor Matvey arkamdan bir yerlerden.

"Ne doğru değil?"

"Sen bir korkak değilsin."

Yüksek sesle mi konuşuyordum? Ah, pekala. Belki öyleydim, belki de değildim. Rüya mantığı falan. "Öyle sayılırım, değil mi?"

"April-"

"Kaçtım," diye kestim sözünü, sesim çatlamaya başlamıştı. Yapıldığım cam gibi, olduğum bu kırılgan şey. "Senden kaçtım. Seninle yüzleşebilirdim ama kaçtım. Ve kızını aldım."

Matvey, "Bu geçmişte kaldı," diyor.

"Öyle mi?" Fısıldıyorum. "Çünkü hâlâ gözlerimin içine bakmadın."

Sessizlik.

"Nedenini biliyorum." Gözyaşlarımın arasından gülümsüyorum. Sonunda tüm cevaplara sahip olmak rahatlatıcı bir şey. "Çünkü benden nefret ediyorsun, değil mi? Ama bunu bana söylemek istemiyorsun."

"Bu doğru değil."

"Bir şey yapacağımdan korkuyorsun. Kendime ya da ona."

"Ona *asla* zarar vermezsin," diye hırılıyor. "Asla."

"Çoktan aldım. Onu senden aldım." "Onu geri getirdin."

"Hayır. *Sen* yaptın. Ve şimdi, ben sadece yolundayım." "April, dur. Sadece-"

"Şimdi bile gözlerimin içine bakmıyorsun!" Haykırıyorum. "Neden herkes Böyle mi davranıyorsun? *April, April*, artık beni unutabilir misiniz? Anlıyorum: Ben bir yüküm. Aptal ve zavallıyım ve kendi kızım konusunda bile güvenilmezim. *Bir ortak* olarak bile güvenilmezim."

"İçeri gel. Bunu konuşacağız, sadece içeri gel. Lütfen."

Lütfen. Hayatı boyunca, Matvey'in bunu kimseye söylediğinden şüpheliyim. Bunu hayal ettiğime dair bir kanıt daha.

Ama sorun değil. Eğer bu bir rüyaysa, en azından dürüst olabilirim.

"Sanırım o kadar da haksız değildin. Bana güvenemezsiniz. Babam bile bana güvenemezdi."

"Baban pisliğin teki," diye karşılık verir Matvey. "Söylediği tek kelimeyi bile dinleme. O buna değmez."

"Ve ben?" Acı acı gülüyorum. "Sen evlendiğinde bir açıklama yapmaya bile değmezdim. Bir özre bile değmezdim. Söyle bana, ben tam olarak neye değerim?"

"HER ŞEY!"

Gözlerimi açıyorum. Ufuk çizgisi göz kırptıyor, gerçeklikten biraz daha puslu, bir rüyadan biraz daha keskin.

Neredeyse düşünüyordum ama Matvey'in sesi beni sabitliyor. "Sen her şeye değersin. Sana layık olmayan benim."

Bu bir rüya. Hepsi bir rüya.

"Yalan söylüyorsun."

"Yalan söylemiyorum. Bir kez olsun sana yalan söylemiyorum."

Zihnim daha acımasız olabilir mi? Matvey'i böyle uydurmak, ona asla söylemeyeceği şeyleri söyletmek? Hayatım boyunca birinin bana söylemesini beklediğim şeyleri?

"Onu aldığında-" Keskin bir nefes. "Onu götürdüğünde çok kızmıştım, evet. Ama şimdi bunu neden yaptığını anlıyorum."

"Hayır!" Başımı sallıyorum. "Yapmamalısın. I-"

"Bırakın konuşayım. Lütfen."

Şaşırdım, itaat ettim.

"O zamanlar onu sevgi dolu bir babadan uzaklaştırmıyordun, onu kendi kaderinden uzaklaştırıyordun. Hayatın boyunca ikinci seçenek muamelesi gördün ve sonra ben de sana öyle davrandım. Ona da aynısını yapacağımı düşündün, değil mi? Bu yüzden onu aldın."

"Ve ben hatalıydım! Seninle konuşmalıydım."

"Evet," diye itiraf ediyor, sesi çığ. "Evet, benimle konuşmalıydın. Ama bunu kolaylaştırmadım, değil mi?"

"Önemli değil."

"Öyle. Eğer benim bir canavar olduğumu düşündüysen, öyle. Eğer ona karşı bir canavar olacağımı düşündüysen-"

"Ama sen olmazdın!" Ben de öyle dedim. "Sen harika bir babasın Matvey. Bunu her gün görüyorum."

"Ve sen harika bir annesin."

"Kes şunu. Bana yalan söylemeyeceğini söylemiştin."

"Ben değilim."

"Ama sen ylesin! Sen-"

"April!" diye bağırıyor ama çaresiz. "Bir keresinde beni seni dinlememekle suçlamıştın. Haklıydın da. Ama şimdi beni dinlemeni istiyorum. Beni dinlemene ihtiyacım var."

Sözsüzce başımı sallıyorum.

"Bir seçim yaptın," diye homurdanıyor. "Yapabileceğini düşündüğün tek seçimi yaptın. Çocuğunuz için en iyi olanı yaptınız. Çocuğumuz için. Bunu yapmak kalbini kırsa bile."

"Bunu nereden biliyorsun?" Mırıldanıyorum. "Kalbimi kırdığını mı?"

"Çünkü benimkini de kırdı."

Nefesim kesiliyor. Ufuk çizgisi uzaktan bana göz kırpmıyor, bir saniye puslu ve bir saniye sonra keskin, odak arayan bir kamera lensi gibi.

"Güven olmadan aşk olmaz demiştin," diye devam ediyor, parmaklıklara doğru bir adım atarak. "Haklısın. Olamaz."

"Yani beni hiç sevmedin mi?"

"Hayır, April. Ben seni en başından beri sevdim."

Lütfen, uyanmama izin verme. Eğer bu bir rüyaysa, uyanmak istemiyorum.

"Seni o dükkânda gördüğüm andan itibaren sevdim. Sana ilk kez dokunduğum, seni ilk kez öptüğüm andan itibaren bir daha asla olmayacağını biliyordum."

Doğru olmasını istiyorum. Doğru olmasını o kadar çok istiyorum ki, bu beni öldürüyor. "Peki ya güven?"

"Güven bana kolay gelmiyor," diye fısıldıyor. "Benim yaşadığım türden bir hayatınız olduğunda, kimseye güvenemeyeceğinizi çabucak öğreniyorsunuz. Korkuyu dışarı iter ve kalbinizi katılaştırırsınız ama yine de sizi öldürebilecek tek şey güvendir. Güven bir zayıflıktır."

"Bu yüzden mi bana güvenmedin?"

"Hayır, April. Bu yüzden zaten bildiğimi itiraf etmeyi reddettim."

Korkuluğun etrafında ellerim titriyor. "Ne?"

"Onu gömdüm," diye itiraf ediyor, arkamı dönmeme bir adım daha yaklaşıyor. "Bununla yüzleşmek istemedim. Ama sana güvendim April. Sana herkesten çok güvendim. Ve kanımla senin aranda seçim yapma zamanı geldiğinde... Korktum. Çünkü içten içe seçimimi çoktan yaptığımı fark ettim. Yani kaçan sen değildin, bendim. Gerçeklerden ve senden kaçtım. Ve bunun için asla yeterince özür dileyemem."

Bu gerçek değil. Bu gerçek olamaz. "Beni mi seçtin?"

"Her zaman seni seçeceğim."

Gözyaşlarımı kırıpştırmaya çalışıyorum ama nafile. "Bana güveniyor musun?" "Sana güveniyorum."

"Beni seviyor musun?" "Seni seviyorum."

Titrememi durduramıyorum. Gözyaşlarımın akmasına engel olamıyorum. Düşüşlerini izliyorum yağmur gibi boşluğa düşüyor ve aniden vücudum felç oluyor. Sanki her parçam *"Bu gerçek"* diye bağılıyor.

"İstemiyorsan anlarım," diye ekliyor Matvey, sesini hiç duymadığım kadar acılı çıkararak. "Eğer çok az ve çok geçse, bana cehenneme gitmemi söyle. Ama şu anda, oradan aşağı inmene ihtiyacım var."

"Aşağı inmek...?"

Her şey bir anda kafama dank etti: Nerede olduğumu. Ne yaptığımı. Yapmak üzere olduğum şey. "Bana geri dön," diyor Matvey. *"Bize geri dön."*

Ben de öyle yapıyorum.

Etrafımda dönüyorum ve *onları görüyorum*: Matvey, May. Ailemi. Onlara uzanıyorum. Onlar da bana uzandılar.

Matvey'in eli benimkini yakaladı, tutuşu çelik gibiydi. Bir saniye bile düşünmeden beni korkuluklardan geriye doğru çekerek kollarının arasında devrilmeme neden oluyor. May'in küçük elleri hemen beni aramaya başladı, kıyafetlerimi asla bırakmayacaklarmış gibi kavradılar.

Tanrım. Neredeyse ne yapıyordum? "Ben-" diye nefes nefese kaldım. "Çok özür dilerim, Matvey. - Kendimde değildim, düşünmüyordum; ben-"

"Sus," diye mırıldanıyor kulağıma. "Sorun yok. Artık güvendesin."

"Bunu yapmak istemedim," diye ağlıyorum çaresizce. "Yapmazdım- Asla yapmazdım-"

Tüm vücudunun benimkine karşı titrediğini hissedebiliyorum. Öfke mi? Korku mu? Tutku mu? Her nasılsa, aynı anda üçü birden gibi geliyor. "O zaman bana söz ver. Bir daha asla."

Boynunun kıvrımına doğru başımı sallıyorum. "Bir daha asla."

Yavaşça, her şeyi içime çekmeme izin verdim: Matvey'in kollarının sıcaklığı, aramızdaki bebeğimin yumuşak mırıltısı. Neredeyse sonsuza dek kaybettiğim şeyi.

Güvenli.

Aylardır ilk kez gerçekmiş gibi hissediyorum.

NİSAN

Bütün geceyi o kollar tarafından kucaklanarak geçirdim. Hayatımda hiç bu kadar sıkı sarılmamıştım. Şimdiye kadar kimse beni kaybetmekten korkmadı.

Matvey dışında kimse.

Ama belki de bu tamamen adil değildir. Beni önemseyen insanlar var. Ve son zamanlarda tek yaptığım onları yumurta kabuklarının üzerinde yürümeye zorlamak oldu.

Bunun değişmesi gerekiyor.

Bana söz ver. Bir daha asla.

Sabah olduğunda, bu sözü yerine getiriyorum.

Dr. Allan'ı arayıp olanları anlattım. Onu ne kadar endişelendirdiğime odaklanmamaya çalışıyorum - eğer şimdi kendimi suçlu hissetmeye başlarsam, düşüncelerimin beni nereye götüreceğini bilemem. Bunun yerine tek bir şey istiyorum: bir terapist için yönlendirme.

Süreç genellikle bu kadar hızlı mıdır bilmiyorum ama sonraki yirmi dakika içinde birileri benimle iletişime geçti. Bir saat içinde de çatı katında oluyor.

"Merhaba April. Ben Dr. Knox. Daha önce telefonda konuşmuştuk."

Bana elini uzattı. Ben de sıktım. "Bu kadar hızlı ayarladığın için teşekkürler. Gerçekten minnettarım."

"Saçmalık. Biz terapistler biraz Batman gibiyiz: Bize ihtiyaç duyulan yere gitmezsek, kimsenin bize ihtiyacı olmaz." İyilik olsun diye göz kırpmıyor, sonra onu oturma odasına götürmeme izin veriyor.

Mizah anlayışı beni hemen rahatlattı ki bu bile başlı başına bir mucize. Zaten kendimi tüm bu çile boyunca titrerken hayal ediyordum. Veterinerdeki bir Chihuahua gibi.

Matvey yatak odasından çıktığında onun da elini sıkar. "Merhaba. Dr. Laurel Knox. Kız arkadaşınızla biraz sohbet edeceğim. Bir saat kadar burayı bize bırakabilir misiniz?"

Matvey'nin öfkesinin yükseldiğini görebiliyorum. "Onu bırakmayacağım."

"Endişenizi anlıyorum. Ama sizi temin ederim, benim yanımda tamamen güvende olacak."

Tekrar tartışmaya başlamak üzere olduğunu görebildiğim için aralarına giriyorum. "Matvey." Kolunu çekiştiriyorum. "Sorun yok. Lütfen, güven bana."

Bir vuruş geçiyor. İki. "Senin için burada olmama düşüncesi hoşuma gitmiyor."

"Öylesin," diye onu rahatlatıyorum. "Aslında, May'i gezintiye çıkararak bana yardım edeceksin. Kulağa nasıl geliyor?"

"Sanki mikro yönetiliyormuşum gibi."

"Ama işe yarıyor mu?" Gülümsüyorum ve inandırıcı olmasını umuyorum.

Birkaç saniye daha geçtikten sonra Matvey nihayet yumuşar. "Peki. Ama Grisha'yı kapıda bırakıyorum."

"Tamam."

"Ve o şeyi güvenlik görevlisi yapıyorum."

Onun görüş açısını takip ederek etkilenmemiş Bay Buttons'a ulaşıyorum.

"Aldıracağını sanmıyorum."

Birkaç dakika içinde kapıdan çıktılar. "Eğer bir şey varsa-"

"Seni arayacağım," söz veriyorum. "Şimdi git. Böyle güzel bir havada içeride tıklıp kalmak yazık olur."

Matvey benim ona patronluk taslama girişimimi görmezden geliyor. Onun yerine arkamdaki doktorla göz göze geldi. "Yaptığın işte iyi misin?"

Gülümsüyor. "En iyilerden biri."

Ona sıkı bir baş selamı veriyor. "Öyle olduğunu

gör." Sonra dışarı çıkar.

"Çok özür dilerim," diye Dr. Knox'tan özür diliyorum. "Öyle demek istemedi; sadece-"

"O nasıl?" diye gülüyor. "Merak etme April, ortaklarım tarafından hırpalanmaya alışkınım. Şimdi, gidelim mi?"

Masada karşılıklı oturuyoruz. "Beni yatırmayacak mısın?" Şaka yapıyorum.

"Eğer bunu tercih ediyorsan. Ama son zamanlarda bunu çok yaptığınızı hissediyorum, değil mi?"

Geçen haftanın bulanıklığını düşünüyorum: uyku, uyku, uyku. Kısa, aralıklı dinlenmeler ve onları elde etmek için sonsuza kadar tavana bakmalar. "Evet. Bunu aştım sayılır."

"Ben de öyle düşünmüştüm. O zaman biraz sohbet etmeye ne dersin?"

Gülümsüyorum. Uzun zamandır ilk kez gerçek bir gülümseme gibi geliyor. "Çay yapacağım."

Sonra ellerimin arasında sıcak bir fincanla derin bir nefes alıyorum ve söz verdiğim şeyi yapıyorum.

Ona her şeyi anlattım.

Ben bitirene kadar Dr. Knox defterinin beş sayfasını doldurdu. "Ee?" Bastırıyorum. "Deliriyor muyum?"

Omuz silkiyor. "Ortalama bir insandan daha fazla değil, inan bana. Bununla birlikte, sanırım neler olup bittiğine dair bir fikrim var."

"Teşhis gibi mi?" "Bunun için biraz erken." Yığıldım kaldım. "Oh."

"Şimdi, beni hayal kırıklığına uğratma. Bu işler zaman alır."

"Ben sadece..." Hayal kırıklığımı geri bastırıyorum. "Yük olmak istemiyorum. Ya da daha kötüsü, bir tehlike."

"Kime karşı bir tehlike?"

"Kendim. Benim..." Keskin bir nefes alıyorum. "B-bebeğim."

Dr. Knox not defterini bir kenara itiyor. "Doğum sonrası depresyonun ne olduğunu biliyor musun April?"

Göz kırpıyorum. "Teşhis için çok erken olduğunu düşünmüştüm."

"Öyle. Ama içimde bir his olduğunu söylemiştim." Bacak bacak üstüne atıyor ve artık soğumuş olan çayından bir yudum alıyor. "Ee? Hiç duydun mu?"

"Ben... Evet. Annem de aynı şeyi yaşadı. Charlie ile değil ama..." "Seninle," diye tamamlıyor.

"Evet. Benimle birlikte."

Bir hızlı karalama daha. "Bana şu anda ne düşündüğünü söyle." "Ne?"

"Az önce ne düşünüyordun?"

"Sanırım..." Ellerimi kucığımda birleştirdim. "'Figures.'"

"'Figures'?"

"Evet. Kulağa doğru gibi geliyor. Benimle hastalanacaktı ama onu."

"Yani kendimizi mi suçluyoruz?"

Kaşlarımı çattım. "Bir nevi mi? Eğer bu doğruysa kendini suçlamak sayılır mı?"

"Bebeğini mi suçluyorsun?"

"Ne?"

"Doğum sonrası için. Bebeğinizi mi suçluyorsunuz?"

Bu öyle bir bomba ki açmaya nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Bir parçam amacın da bu olduğundan şüpheleniyor -en çığ, en dürüst tepkimi almak için- ama yine de kendimi sinirlenirken buluyorum. "Tabii ki hayır! Ben asla... Oh."

"Bu doğru. "Oh."

Lanet olsun. İyi olduğu konusunda yalan söylemiyordu, değil mi? "Yani, doğum sonrası. Bende olan bu mu?"

"Bence bir rol oynadı ama dürüst olmak gerekirse? İşin özünün bu olduğunu sanmıyorum."

"Nasıl olmasın ki?" Ben soruyorum. "Önceden iyiydim, ama şimdi..."

Ama sen iyi miydin? diye soruyor içimdeki küçük ses. İyi miydin?

Dr. Knox da aynı şeyi düşünüyor gibi görünüyor. "Farklı bir yoldan gidelim," diye öneriyor. "Şimdilik dün geceye odaklanalım."

İşte o zaman başka bir şeyi fark ettim. "Doğum sonrası yaşayan insanlar bebeklerine zarar verirler, değil mi? Ya da en azından deniyorlar mı? Yani ben...?"

Kızım için tehlikeli miyim?

Dr. Knox bir an için derin düşüncelere dalmış gibi görünüyor. Sonra, lafı dolandırmadan, "Korkuluktan atlarken bebeğinizi de yanınıza aldınız mı?" diye sorar.

"Hayır!" Bağıríyorum. "Ben asla-" Olduğum yerde kalakaldım. "Asla" burada geçerli değil. Ne de olsa daha dün gece asla yapmayacağımı düşündüğüm bir şey yapmadım mı? Ne kadar incitici olursa olsun, soru adil. "Hayır," diye karar verdim, daha sessiz. "Hayır, yapmadım."

"Bebeğinizi yanınıza almayı düşündünüz mü?"

Başımı tekrar sallıyorum. "Hayır. Onu hiç düşünmüyordum. En azından o şekilde değil. Sadece... bensiz daha iyi olacağını düşünüyordum."

Bana sıcak, anlayışlı bir gülümseme veriyor. "O zaman bebeğiniz için bir tehlike oluşturmuyorsunuz."

Tuttuğumu bilmediğim bir nefes verdim. "Ben değil miyim?"

"Değilsin."

"Ama o zaman... doğum sonrası nasıl olabilirim?"

"Bakalım." Notlarını karıştırmaya başladı. "Ona yabancılaşmış hissettiğini söylemiştin. "Sanki onunla hiç ilişki kuramıyormuşsun gibi. Bu doğru mu?"

"... Evet."

"Bu senin için ders kitabı doğum sonrası depresyonu."

"Ama neden daha önce almadım?" diye sordum. "İlk birkaç ay iyiydim."

Yine o ses: *Öyle miydin?*

Bu kez Dr. Knox'un cevap vermesi biraz daha uzun sürüyor. "Bazen hızlı tempolu durumlarda zihnimiz arka planda kalır. İçgüdüler devreye girer. Ne kadar stresli olursak, bir tür hayatta kalma modu gibi bizi o kadar çok tutar. İplere bağlı bir kukla düşünün. Moteldeyken duracak vaktin yoktu, değil mi?"

"Sanırım...?"

"Şöyle düşünün: Geçtiğimiz birkaç yılda, haftanın en çok hangi günü hastalandınız?"

Bunu düşünmeme bile gerek yok. "Cumartesi. Hafta sonu."

"Doğru, hafta sonu. Çünkü o zaman sonunda bir mola verebilirdin. Çatı katına geri döndüğünde..."

"Artık hayatta kalma modunda değildim," diye tamamlıyorum şaşkınlıkla. "Bu yüzden mi şimdi vurdu? Daha önce vuramadığı için mi?"

"Kısmen evet," diyor Dr. Knox. "Ama bence doğum sonrası en azı. Eğer ciddi bir vaka olsaydı, hayatta kalma modunun bir önemi olmazdı. Hastalanırdınız, nokta. Bunun yerine, doğumdan iki ay sonra depresif bir dönemden geçtiniz ve doğum sonrası semptomlar sadece marjinaldi. Onlar da katkıda bulundu ama sebep onlar değildi."

"Yani...?"

"Yani bir tetikleyici vardı. Ve sanırım bunun ne olduğunu biliyorsun."

Dominic. Düşünce ben durduramadan kabarıyor. O ev. O insanlar.

Dr. Knox sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi başını sallıyor. "Evet, doğru. Babanızın evine yaptığınız ziyaret. Her şey gerçekten o zaman çökmeye başladı, değil mi?"

"Ama bunun bebekle hiçbir ilgisi yok," diye itiraz ediyorum.

"Katılıyorum. Çünkü bu bebeğinle ilgili değil April, *seninle* ilgili."

Sanki dünya ayaklarımın altından kaymış gibi. Birdenbire dengem bozuldu. "Ben mi?"

"Evet. Kendiniz hakkında nasıl hissettiğinizi." Doktor bacaklarını açarak masaya daha da yaklaştı. "Şimdi sana bir soru soracağım April ve dürüstçe cevap vermeni istiyorum. Tamam mı?"

"Tamam."

"Uzaklara gitmeyi ilk ne zaman düşünmeye başladın?" "I..."

Mırıldanıyorum. "İntihar mı demek istiyorsun?"

"Hayır. Kaybolmaktan

bahsediyorum." Kaşlarımı

çattım. "Bir fantezi gibi mi?"

"Evet. Tam olarak bir fantezi gibi."

Kendimi zamanda geriye gitmeye zorluyorum. Unutmayı tercih ettiğim yıllara. "Çocukken bunu hayal ederdim. Sadece... artık orada olmadığımı. Maia beni yanına almadan önceydi."

"Peki ya sonra?"

İçime bir suçluluk duygusu saplanıyor. "Sonrasında bazen hâlâ hissediyordum. Sadece gitmek için bir dürtü. Olmamak için..."

"Bir yük mü?"

Başımı salladım. "Evet."

Sonunda defterini kapattı. "Şöyle düşünüyorum. Hayatınız boyunca muazzam bir strese karşı koydunuz. Bir değil, iki değil, *üç* kaçınan ailede büyüdün. Büyükanenle yaşamak senin için bir mola oldu ama o bile uzun sürmedi. Sonunda tekrar içine atıldın. Dürüst olmak gerekirse, keşke bana yıllar önce gelseydin."

Gözyaşlarımı geri kırıyorum. "Yani artık çok mu geç? Şimdi sıçtım mı?"

"Hiç de değil! Özür dilerim, doğru ifade edemedim. Sadece buna çok uzun zamandır ihtiyacın olduğunu söylemek istedim."

Terapi. Nedense hiç aklıma gelmemişti. Kötü zamanların geçmişte kaldığını düşündüm. Bunu halletmiştim, o halde elbette başka ne olursa olsun üstesinden gelebilirdim, değil mi?

Görünüşe göre, yanlış. Çok, çok yanlış.

"Yani ailem için bir tehlike değil miyim?" Dökülmemiş gözyaşlarımın

arasından mırıldanıyorum. "Tanrım, hayır. Aksine, senin için tehlikeli olan eski ailen." Bu rahatlama beni neredeyse eziyor. "Ben kötü bir anne değil miyim?"

"Tecrübelerime göre, kötü anneler çocuklarına Tanrı'nın bir armağanı olduklarını düşünme eğilimindedirler. Oysa siz kendinizi sorguluyorsunuz. Sadece bu bile sizi diğerlerinden daha iyi bir anne yapar."

Artık gözyaşlarını tutmaya çalışmak anlamsız. Baraj yıkıldı. "Şimdi ne olacak?" Törpüledim.

"Şimdi, gelecek hafta için bir randevu alıyoruz. Çok fazla suçluluk duygusu taşıyorsun April ve bunun üzerinde çalışmamız gerekiyor. Özellikle de kendini nasıl gördüğün üzerinde. Çünkü sana garanti ederim ki, bu başkalarının sende gördüğünden yüz kat daha kötü."

Ona titrek bir baş selamı verdim. "Tamam."

"Tamam," diye gülümsüyor. "O zaman şu randevuyu alalım."

Önümüzdeki birkaç ay için bir program belirledik. "Bir dahaki sefere ev ödevi var mı?" Ortamı yumuşatmaya çalışarak şaka yapıyorum.

Dr. Knox beni şaşırtarak evet dedi. "Bir: bebeğinizle bağ kurmaya devam edin. Tüm bunlardan önce harika bir ilişkiniz vardı; bunu geri kazanmaya çalışın. Eğer söyledığınız kadar empatikse, sıkıntınızı sizden çok önce anlamış olabilir ve bu yüzden garip davranıyor olabilir. İyileşme yolunda olduğunuzu anlamasını sağlayın."

"Tamam," diye fısıldıyorum.

"İki: erkek arkadaşına göz kulak ol. Daha iyisini yapmaya çalıştığını anlıyorum ama geçmişinde zehirli davranışlar var. Eğer bunlardan herhangi biri tekrar ortaya çıkarsa, onu ara. Tamam mı?"

"Yapacağım."

Bir gülümseme. "Üç: Olumlu, yapıcı faaliyetlere odaklanın. Siz bir tasarımcı ve terzisiniz, değil mi? Öyleyse çılgınca davranın. Yaratmak için yaratın."

Bu beni hazırlıksız yakaladı. "Ben... Tamam. Bunu yapacağım."

"Güzel. O zaman haftaya görüşürüz. Kendine iyi bak April. Önce bunu yapmazsak etrafımızdakilerle ilgilenemeyiz."

O gittikten sonra, az önce olan her şeyi sindirmem tam on dakikamı alıyor. Kendimi tükenmiş hissediyorum, ama garip bir şekilde iyi bir şekilde.

Spor salonu.

Yine de çok fazlaydı.

Kendimi toparladıktan sonra Matvey'e geri dönmemin sorun olmadığını yazıyorum. Grisha'nın bunu çoktan yaptığına şüphe yok ama mesele bundan daha fazlası.

Bu güvenle ilgili.

Sonra, Matvey'nin eve gelmesini beklerken, bakışlarım örtülü Daphne elbisesine takılıyor.

Yarat. Doktorun emri.

Örtüyü çıkardım ve işe koyuldum.

MATVEY

Onu neredeyse kaybediyordum.

Kafamda dönüp duran düşünce bu. "Bratva'm darmadağın oldu" ya da "Ivan öldü" değil. Çünkü gerçek şu ki, bunların hiçbirinin önemi yok.

O yanımda olmazsa olmaz.

Müthiş bir uyandırma çağrısıydı. Keşke buna ihtiyacım olmasaydı. Keşke en başından beri uyanık olsaydım, bu kadar kör olmasaydım. Kusurlarım, hatalarım neredeyse bana her şeye mal oluyordu.

Neredeyse bana April'a mal oluyorlardı.

Doktor bana dışarı çıkmamı söylediğinde, onu parçalamak istedim. O gecedен sonra kendime hiçbir şey söylemedim ve hiç kimse beni bir daha kadınımdan ayıramazdı.

Sonra April, "*Güven bana.*" dedi.

Ben de öyle yaptım.

Hayatımda yaptığım en zor şeydi. Şu anda bile, benden her şeyi ve daha fazlasını alıyor.

Güven. Kontrolün olmaması demek ve ben bundan nefret ediyorum. Tüm bu güç, ne işe yarıyor? Bana en yakın olanları koruyamayacaksa ne işe yarar? Beni bu kadar *savunmasız* bırakıyorsa?

Her gün, her şeyimi alıp götürüyor. Ama yine de yapıyorum.

Çünkü o istedi.

"Ve bu onun en sevdiği oyuncak, yani eğer ağlamaya başlarsa-"

"April," diye güler Elias'ın gür sesi, "rahatla. Bu benim ilk rodeom değil."

"Üzgünüm," diye iç geçirir April. "Sadece biraz gerginim. Onu hiç kimseyle bırakmadım. June ya da Petra'yla bile hep yan odadaydım, o yüzden..."

Elias onun omzunu okşadı. Başka biri bu kadar yakınlaşmaya cüret etseydi, rahatsız edici uzvu ikiye bölerdim. Bununla birlikte, seksen yaşında birini kıskanmak benim için bile biraz zor. Ayrıca Elias onun sadece patronu değil, ailesi.

"Git elbiseni getir," diyor o kalın New Orleans aksanıyla. "Ben genç bayanı meşgul edeceğim."

April endişeli bir şekilde başını sallayarak yatak odasında kayboluyor ve bizi yalnız bırakıyor.

Garip bir sessizlik hüküm sürüyor. İlk defa kendimi, bana yapacak bir şeyler vermek için May'in öfke nöbeti geçirmesini dilerken buluyorum. Ama terapistin April'a verdiği tavsiyeler işe yarıyor: Bebek artık çok daha az gergin.

Elias nefesinin altında bir melodi mırıldanmaya başlar. May beklenmedik müzik karşısında kıkırdar. Kedi bile yaşlı adamın yanında biraz rahatlamış görünüyor.

Boğazımı temizliyorum. "Bunun ilk rodeon olmadığını söylemiştin. Sanırım bu deneyiminiz olduğu anlamına geliyor?"

"Mhmm. Üç yeğenim ve yedi yeğenim var."

"Kardeşlerin var o zaman?"

"Beş. Ben en büyükleriydim. Hepsini yetiştirmeye yardım ettim."

Beş kardeş. Bunu hayal bile edemiyorum. "April bundan hiç bahsetmedi."

"Oh, bunu ona karşı kullanmayın. Artık hepsi uzakta. Ben de onlardan neredeyse hiç bahsetmiyorum. Kanada, İsveç - çok daha sıcak politikaları olan tüm o soğuk yerler."

"Demek yalnızsın." Kendimden utandım. İstedğim gibi çıkmadı.

Ama Elias alınmamış görünüyor. Gözlerinin kenarları kırışıyor, ince, çatlak dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Çok iyi bir çırağım var."

Bunu söylerkenki sıcaklığı beni rahatsız ediyor. Sanki o da April'ı ailesinin bir parçası olarak görüyor, tıpkı April'ın onu ailesinin bir parçası olarak gördüğü gibi.

"Yarışmayı bu yüzden mi önerdin?" Konuyu değiştirmek için söylüyorum.

"Şey, evet. Çünkü onun küçük bir terzi dükkanından daha büyük şeyler için yaratıldığına inanıyorum."

"Anlamıyorum." Kelimeleri düşünmeden ağzımdan kaçırdım.

Yaşlı adamın yüzü değişmiyor. "Kazanamayacağını mı düşünüyorsun?"

"Kazanabileceğini biliyorum. Anlamadığım şey, neden buna ihtiyacı olduğu." "Oğlum! Mallard'ın ucuz olmadığını biliyorsundur."

"Ben de ucuz değilim. Eğer isteseydi, ben hallederdim." "Ah, ama bu o kadar basit değil, değil mi?" diye çıkıştı.

Kaşlarımı çattım. "Tabii ki öyle."

"Senin için belki. Ama April için?" Başını sallıyor ama gülümsemesi devam ediyor - düşkün, gururlu ve biraz da hüzünlü. "Hayatı boyunca dişiyle tırnağıyla mücadele etmek zorunda kaldı. Bir şeyleri elde etmenin tek yolunu biliyor."

"Ama şimdi buradayım," diye karşı çıkıyorum. "Evet, ama ne kadar süreliğine?"

Darbe aniden geldi. Daha da kötüsü, yaşlı adam hala bana karşı en ufak bir kötü niyet belirtisi göstermiyor. Sadece dudaklarında bir gülümseme ve gerçek. Ne kadar tatlı ya da acı olursa olsun.

Bir keresinde, sinirlenirdim. Bu ima karşısında öfkelenir ve çileden çıkardım.

Şimdi, satır aralarını okuyorum.

"Sence April'in endişesi bu mu? Kalmayacağımı mı?"

"Sanırım hiç kimse onun için bunu yapmadı," diye diplomatik bir şekilde yanıtlıyor. "Ve herkesin gitmesine alıştığınızda, alternatifleri düşünmeyi bırakıyorsunuz. Umut etmeye başlamak çok acı verici."

Suçluluk duygusu göğsüme saplandı. "Peki ya okul ücretinin tamamını şimdi ödersem, bu ona bir şey gösterir mi? Gitmeyeceğimi mi?"

Gülüyor. "Oğlum, bunu yapmanı istediğini sana düşündüren ne? Sahip olmaya değer her şey kazanılmalıdır. Ve April bir savaşçı. O yüzden bırak

ve onun *kazanmasına* izin ver."

Kıyafetlerden bir bok anlamıyorum. Modadan, kumaşlardan ya da tasarımın ince detaylarından anlamam. Ama dünyadaki yeriniz için savaşmak? Bunu *kazanmak*? Anladığım tek şey bu.

Ne olursa olsun her zaman saygı duyacağım tek şey.

"Anlıyorum."

"Bir şey mi biliyorsun evlat? Bildiğinden hiç şüphem yok."

Sonra April aceleyle içeri girer. "Tamam, sanırım her şeyi aldım. Unutma, dolapta mama var-"

"Bence Elias bunu çözebilir," diye araya girdim.

Buna şaşırmış görünüyor. Sanki bu yüzden onunla daha fazla kavga edeceğimi bekliyormuş gibi. "Doğru. Özür dilerim. Bunu yaptığın için teşekkürler. Ben sadece-"

"Geç kaldın," diye azarlıyor Elias. "Geç kaldın. Öğlen kapanacağını söylememiş miydin? Acele etsen iyi olur, yoksa yarın geri dönmek zorunda kalacaksın."

Telefonuna bir kez baktı ve April'in yüzü dehşete kapıldı. "Aman Tanrım. Gitmemiz gerek!"

Onu takip etmeden önce Elias'ın kollarındaki kızımıza son bir kez bakıyorum.

Bir yabancı. Araya giren biri.

Ne kadar denesem de, artık kendimi böyle hissetmeye ikna edemiyorum.

Kapılar kapanmadan hemen önce oraya varıyoruz.

Merdivenleri üçer üçer çıkan April'in peşinden içeri giriyorum. Sonunda resepsiyona vardığımızda, onun bir balon gibi sönüşünü izliyorum. "Benim, uh... benim, uh, teslim olmam gerekiyor..."

"Yarışma için yazdığı eser," diye dolduruyorum. "İşte evraklar."

Masadaki kadın göz kırpmıyor. Ancak sahneyi tuhaf bulduysa bile bunu akıllıca kendine saklıyor. "Emin misiniz, Ms....?"

"Çiçekler," diye hırıldıyor April.

"Flowers-Le Blanc?" diye sorar tezgâhtar.

"Hayır, sadece-bekle, ne?"

"Oh!" diyor memur. "Özür dilerim, benim hatam. Akraba olabileceğinizi düşünmüştüm-"

"Hata yok," diye kıkırdıyor arkamızdan bir kız sesi. "Öyle, ama bunu söylemek zor."

Sesi duyunca April donakalır.

"Şimdi, şimdi," diyor başka bir ses, zehirle daha derin ve kalın. "Kız kardeşine kaba davranma, Anne. *Özür* dilerim, üvey kardeşim."

Kim olduğunu anlamak için dönmeme bile gerek yok ama yine de dönüyorum. Onların gözlerinin içine bakmak istiyorum: kadını mı neredeyse aklın sınırlarının dışına iten cadıların. Çocuğumu satın almaya çalışan.

Eğer bakışlar öldürebilseydi, onlardan geriye gömecek hiçbir şey

kalmazdı. "Nora," April sıkıca selamlıyor. "Anne."

Beni kabul etmiyorlar. Büyük ihtimalle, benim bir çeşit Şoför. Son karşılaştıklarında April onları tehdit etmek için benim adımı kullanmış, kim olduğumu anlasalar bu kadar rahat davranmaları mümkün değil.

Onları bu işe karıştırmıyorum. Henüz vermedim.

"Ne harika bir tesadüf," diye mırıldanıyor Nora. "Umarım iyisinizdir? Geçen sefer aniden gitmiştin."

"Küçük May'e veda bile edemedik," diye somurtuyor Anne. "Lafı açılmışken, nerede o?"

Kirli pençelerini ona asla bulaştıramayacağın bir yerde. Yumruklarım iki yanımda sıkılıyor, ama onları orada tutmak için kendimi zorluyorum.

"Ev," diye cevap veriyor April, benim olabileceğimden çok daha nazik bir şekilde. "Yalnız mı?!" Anne hayatımda duyduğum en sahte endişeyle soluk soluğa kaldı.

"Tabii ki hayır," diye tersliyor April. "Ona çok iyi bakılıyor."

"Bu kadar savunmacı olmana gerek yok," diye mırıldandı Nora. "Sevgili Anne sadece endişelendi. Adil olan da bu... Neyse, tekrar anlatmaya gerek yok." Plastik bir gülümseme takınıyor, kenarları kesecek kadar keskin. "Mutlu bir olay için buradayız."

Neye göre? Basmak istiyorum. Ne kadar kötü bir annesi var?

İşte bu yüzden kedi dövüşlerinden nefret ediyorum. Bratva'da, söyleyecek bir şeyin varsa, ortaya çıkar ve söylersin. Belki suratına bir yumruk yersin, belki bir kurşun yersin ama yine de aklındakini açıkça söylersin. Sorumluluk alırsınız.

Burada, korkaklık ve arkadan vurma ülkenin kanunudur.

"Oh?" April hakareti anlamamış gibi davranarak, "Ne?" dedi. "Peki neymiş o?"

"Anne'in yarışmaya katılımı tabii ki!"

Kaşlarımı çatıyorum. April'in kız kardeşlerinden herhangi birinin onun izinden gitmiş olması benim için yeni bir şey.

Görünüşe göre, bu onun için de yeni bir haber. "Anne'in... ne?"

Nora manikürlü elini kaydırarak giriş formunu masanın diğer tarafına itiyor. "Al bakalım. Elbiseyi teslim aldınız mı?"

"Elbette, hanımefendi." Tezgâhtar gülümsüyor. "İşte burada." Ve sonra raftan çeker.

Hayatta olmaz.

Fildişi dantel. İşlemeli yapraklar. Yarisına kadar kabuğa benzeyen kıvrımlı bir şekil. Hayatım boyunca böyle bir elbiseyi sadece bir kez gördüm.

April'in mankeninde.

Bakışlarım hemen April'a dönüyor. Yüzünün düşmesini, ağzının bir Japon balığı gibi açılıp kapanmasını izliyorum. "Bu... bu benim elbisem," diye fısıldıyor tezgâhtar arkada kaybolduğunda.

"Neydi o canım?"

"O benim elbisem dedim!" diye hırlıyor, öfkeyle. "Bu ne cüret! Nasıl..."

"Elbisen mi?" Nora güler. "Belki de sakinleşmelisin April. Kiskanlık sana hiç yakışmıyor."

"Ona yakışan bir şey var mı?" Anne alay ediyor.

Lanet yılanlar. Kendimi burnumdan nefes almaya zorluyorum, ondan geriye doğru sayıyorum, gerçi tüm bu Zen saçmalıkları gerçekten deli olan hiç kimseye yardımcı olmadı.

Ve Tanrı şahidim olsun ki öyleyim. şu anda, bırakın sessiz kalmayı, yumruklarımı oldukları yerde tutmak için tüm irademi kullanıyorum.

Ama yapmak zorundayım.

Elias, *April'in bir savaşçı* olduğunu söyledi. *O zaman bırak savaşsın.*

"Kiskanlık mı?" diye karşı çıkıyor. Sonra sanki bir ampul patlamış gibi Anne'e döner. "Eskizlerim. Evdeyken eskizlerimi görmüştün."

"Bu iyi olmalı." Anne acımasızca sırtıyor. "Onların fotoğraflarını çektin, değil mi?"

"Gerçekten mi? Ben de mi aya iniş numarası yaptım kardeşim?"

"Sen...!" Dişlerini gıcırdatıyor. "Nasıl böyle utanmadan hile yapabiliyorsun?"

"Oh, lütfen. Bu kadar ezik olma," diye azarlıyor Nora. "Seninkine benziyorsa ne olmuş yani? İnsanların her zaman benzer fikirleri vardır."

Benzermiş, kıçımın kenarı. Tam bir karbon kopya.

"Ayrıca, önemli olan infazdır, değil mi?" diye ekler kötü kalpli üvey anne. "Ve seni bilmem ama ben kızım için hiçbir masraftan kaçınmam. Değil mi canım?"

"En iyi terzileri tuttuk," diye sırtıyor Anne. "Tam bir *ekip*. Bence tasarımımanın hakkını verdiler, sizce de öyle değil mi?"

"*Benim* tasarımıım," diye karşılık veriyor April. "En azından baş başa kaldığımızda dürüst olmaya cesaret edebilirsin. O elbiseyi sen izmedin, ben *izdim*."

O zaman Anne'in yüzünde bir şeyler değişiyor, yumuşak yüz hatları keskin ve kurnaz bir hal alıyor. "Olabilir. Ama yine de ilk ben teslim ettim."

Tezgâhtar geri gelir. Nora ona doğru koşar, kim bilir neler sorar ve Anne hiç vakit kaybetmeden annesinin eteklerinin arkasına saklanır.

Ulaşamayacakları bir yere geldiklerinde April'a fısıldadım, "Buna izin var mı? Başkalarının senin için giyinmesini sağlamak?"

İsteksizce başını sallıyor. "Bu bir tasarım yarışması, terzilik yarışması değil. Buraya katılanların çoğu tasarımcıları tarafından dikilmedi."

"Anlıyorum."

Sonra tezgâha doğru bir adım atıyorum.

"Bekle!" April beni durdurdu. "Nereye gidiyorsun?"

"Kâtibe söylemek için," diye cevap verdim. "Senin parçanı çaldı. Diskalifiye edilmeyi hak ediyor."

April başını sallar. "Bunu kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, o haklı. İlk o teslim etti."

"Her şey tamam." Anne bize doğru süzülüyor, Nora da yanında. "Sorun ne April? Elbiseni teslim etmeyecek misin?"

İşte bu kadar. Tüm iyi kararları unutarak ileriye doğru agresif bir adım atıyorum. Artık damarlarımda tek bir dürtü var: Bu lanet yılanlara *bedelini ödetmek*.

Anne'in tavrı anında değişti. Geri çekiliyor, içgüdüsel bir korku ona benden uzak durmasını söylüyor. Bu, bugün aklına gelen ilk iyi fikirdi.

"Seni küçük-" diye başlıyorum.

Ama April'ın eli sıkıca sırtıma yerleşiyor. "Hayır," diyor. "Buna değmez. Hadi gidelim."

İçimdeki öfkeyi bastırmak için her şeyi yapmam gerekiyor. Ama yutuyorum.

Çünkü ona güveniyorum.

Arabada, binlerce endişe zihnimi dolduruyor. En son bu insanlarla uğraşmak zorunda kaldığında, kendini korkuluklardan sarkarken bulmuştu. Bu ona ne yapacak? İyi bir yere gelmek için harcadığı onca çabadan sonra - kızımız için, bizim için...

"April, bırak düzelteyim."

Bana gülümsüyor. Sıcak, içten bir gülümseme. "Teşekkürler," diyor. "Ama bu benim savaşım. Güven bana."

Ben de yapıyorum. Dünyadaki en zor şey olsa bile, bunu onun için yapıyorum. Çünkü söz verdim.

Çatı katında, April'in acil bir arama yapmasını bekliyorum.

Dr. Knox. Onun yerine Elias'a sarılmasını, teşekkürlerini sunmasını ve onu arayacağını söylemesini izliyorum.

Sonra eskiz defterini kapışını izliyorum. "Ne yapıyorsun?"

O zaman başını kaldırıyor: sert, ateşli, ölene kadar savaşan biri. "Bir elbise daha yapıyorum."

Çok güzel.

"Bana nasıl yardımcı olabileceğimi söyleyin," dedim hemen.

April'in gözleri parlıyor. "Tamam. İki şeye ihtiyacım olacak."

"Adlarını söyle."

"Bir: May'e göz kulak olursan-" "Tamamdır.

İkincisi?"

Dudakları bir sırtışıyla kıvrılıyor. "İki: Karını ödünç almam gerek."

NİSAN

Kırk sekiz saat. Yeni bir elbise bulmak için bu kadar sürem var. Hayır, sadece "bulmak" değil: yeni bir elbise çizmek, dikmek ve sunmak.

Daphne elbisesi için haftalar sürdü.

Şimdi, iki günüm var.

Petra öfkeli bir dişi aslan gibi odada bir aşağı bir yukarı volta atarken, "İnanılmaz," diye mırıldanıyor nefesinin altında. "İnanılır gibi değil. Bu *suki*"lerin cesareti. Ve sen onları vurmadın mı?"

"Benden yapmamam istendi," diye cevap verir

Matvey alaycı bir tavırla. "Benden istenmedi. Nerede yaşıyorlar?"

"Çocuklar," diye seslendim, "Duyarlılığınızı takdir ediyorum, gerçekten. Ama önce bu elbiseyi düşünebilir miyiz?"

"Üzgünüm," diye iç geçiriyor Petra. "Bu hiç adil değil. Diğer elbise üzerinde ne kadar çok çalıştığını gördüm. Gerçekten bu kadar çabuk başka bir şey yapabilir misin?"

Ve eğer bu milyon dolarlık soru değilse... "Bilmiyorum. Ama bilmek zorundayım."

Matvey onaylayan bir homurtu çıkarır. May onun kucağında, cesaretlendirme ya da kibarca yemek isteme anlamına gelebilecek bir sesle miyavlıyor. Buttons yerde çaldığı bir iplik yumağını kovalıyor.

Kumaşlarımı yerden aldım ve iç çektim. Petra haksız değil. İki günde yüksek konseptli bir parça yapmak mı? Sevgili Vivienne bile bunu başaramazdı. Ve ben Westwood kızı değilim. Daha da ötesi, ben *çalışan* bir kızım. Son teslim tarihlerini bu hafta sonuna erteleyen biriyim.

"Lanet olsun," diye küfrediyorum.

Eskizlerime bir kez daha bakıyorum. Burada pek çok iyi fikir var, ancak "iyi" yarışmaları kazanmaz. Denizkızından esinlenen bir konsept çok hoşuma gitti, ama aynı zamanda trilyonlarca denizkızını elle yapıştırmayı gerektiriyor.

Sedef pullar, bunun için ne bütçem, ne zamanım ne de parmak becerim var.

Zaman ve para. Tanrım, neden her şey buna indirgenmek zorunda?

Negatif sarmal. Başımı sallıyorum ve kendimi bundan kurtulmaya zorluyorum. Dr. Knox bana karşı çok açıktı: kendi düşüncelerime hapsoldüğümde, kendimi şimdiki zamana demirlemem gerekiyor. Burada ve şimdi, zihnimin dışındaki dünyada.

Kolay gelmiyor ama bugün çoğu günden daha kolay geliyor. Ve dürüst olmak gerekirse? Sanırım nedenini biliyorum.

Çünkü *kızgınım*.

Anne işimi çaldı. Nora ona yardım etti. Geleceğimi bir kez çaldılar ama bununla mutlu olamazlardı. Tekrar yapmak zorunda kaldılar.

Ama izin verirsem lanetleneneğim.

Artık on yedi yaşında değilim. Gidecek hiçbir yeri ve yardım edecek kimsesi olmayan korkmuş küçük bir kız değilim. Artık yetişkin bir kadını. *Bir anneyim*.

Ve benim bir ailem var.

Tüm bu durumun iyi bir yanı varsa o da Matvey'nin bana karşı ne kadar iyi davrandığıdır. Çok iyi idare ediyor. Elias'ın kızımıza bakmasına izin veriyor, kötü üvey annem ve üvey kız kardeşimin önünde soğukkanlılığını koruyor, kendi savaşlarımla savaşmama izin veriyor. Beni *dinledi*. Bana güveniyor.

Yanımda bu Matvey varken dünyaya kafa tutabilirmişim gibi hissediyorum.

Lafı *açılmışken*... "Fıstık galerisinden herhangi bir düşünce var mı?" Umutla soruyorum.

...

...

... Cırcır

böcekleri.

"Hadi ama!" Surat astım. "Beyin fırtınası yapıyoruz. Burada kötü fikir diye bir şey yoktur."

Matvey'nin şüpheciliğinin havayı doldurduğunu hissedebiliyorum. "Sana tavsiye vermemizi mi istiyorsun?"

"Neden olmasın? İkiniz de şık giyiniyorsunuz."

Matvey'nin kaşları kalkıyor. "Snazzy," diye yineler.

"Evet. Bilirsin, süslü. Keskin."

Dudaklarında hafif bir eğlence seziyorum. "Belki aklınızdan çıkmıştır diye hatırlatayım, bunun için terzilerim var."

Nasıl unutabilirim ki? İhtiyatlı bir şekilde öksürüyorum ve hızla konuyu değiştiriyorum. "Petra, kurtar beni. Bir yerlerde moda anlayışın olduğunu biliyorum."

"Elbette." Omuz silkiyor. "Çeliğe ne dersin?"

"Gördün mü? Bu tam olarak - pardon, ne?"

"Bilmiyorum. Dayanıklı. İlginç. Neye gülüyorsun?"

Arkamızda, Matvey de aynı derecede gizli bir öksürük çıkarır. "Yok bir şey. Neden zincir zırh değil?"

"Ha-ha. Çok komik."

"Buna uygun güzel bir miğferle. İnce göz yuvası sayesinde okların ve mızrakların içeri girmesini engelleyebilir."

"Hâlâ kötü fikir diye bir şey olmadığını mı düşünüyorsun?" Petra mırıldanıyor.

"Dürüst olmak gerekirse, zincir zırhlı elbiseler o kadar da nadir değil," diye belirtiyorum. "Bazı gelinler düğünlerinde bile giyiyor. Bu tamamen kişilikle ilgili."

"Huh," diye belirtiyor. "Bunu gerçekten göremiyorum. Çok fazla kısıtlayıcı. Eğer saldırıya uğrarsanız, hızlı hareket etmek isteyeceksiniz."

"Aklı başında hiç kimse düğününde saldırıya uğramayı beklemez, Petra."

"Kendi adına konuş. *Üzerimde* kurşun geçirmez yelek vardı." Uzun ve yorgun bir iç çekti. "Gerçekten çok yazık. Daphne elbiseni gelinlik olarak görebilirdim."

"Sanırım..." Kaşlarımı çattım. "Bunu gerçekten düşünmemiştim. Ama işe yarıyor gibi, değil mi? Trompet şeklinde fildişi renginde ve korsenin süslemeleri yeterince özenli, bu yüzden gerçekten de çok şık durmuyor..." Sözümü kesiyorum.

Petra bana tuhaf tuhaf bakıyor.

"April?" "... yer..."

"Matvey, sanırım kız arkadaşın felç geçiriyor."

Birdenbire ayağa fırladım. "İşte bu," diye fısıldadım kendi kendime. "İşte bu *kadar*."

I yapmakbenim yol için benim iş dolap ve başla Yanking dışarı parçalar. Sipariş edilenler, yarım kalanlar ve bunların arasında...

Şurada.

"Sıfırdan başka bir şey yapamam. Ama belki..." Sonra telefonu açtım.

"April?" Petra bana doğru geliyor. "Bizi içeri alacak mısın?"

"Sus."

Odanın diğer tarafından Matvey'i "Bırak çalışsın" derken yakalıyorum.

Yine duygulandım: Matvey'in bana olan inancı. Yaşadıklarımıza rağmen ve yaşadıklarımızdan dolayı bana güvenme isteği. Birlikte ve ayrı.

"Alo?"

"Bayan Pierce?" Ben konuşuyorum. "Ben April, Üçüncü Şans'tan. Elbiseniz hakkında konuşabileceğimizi umuyordum."

Çok zor. İşler ters giderse, anında kovulurum. Elias bile bir müşteriden elbise çalmam için bahane bulamaz.

Özellikle de gelinlik.

"Başka bir model mi?" diye mırıldanıyor. "Bilmiyorum April. Karar verdiğimiz şeyi gerçekten beğendim. Ayrıca, bütçem kısıtlı, bu yüzden daha pahalı bir modele para harcayamam..."

"Biliyorum, biliyorum. Bunun fiyatı etkilemeyeceğine söz veriyorum. Sadece bir göz atmanızı rica ediyorum."

"Ama..."

"Lütfen, Bayan Pierce," diye yalvardım. "Size şu anda fotoğrafı gönderiyorum. Hoşunuza gitmiyorsa, bu konuşma hiç olmamış gibi davranabilirsiniz. Ama bence

bu parça cevap olabilir."

Yalan değil: Bayan Pierce, bütçe konusu gündeme gelmeden önce de tam olarak bu tür bir model arayışındaydı.

Keman gibi gergin bir şekilde telefonda bekliyorum. Geçen her saniye endişem artıyor. Tanrım, bu hiç profesyonelce değildi. Ne düşünüyordum ki? Özür dilemem gerekiyor. Hemen şimdi, müşteri telefonu suratıma kapatmadan önce. "Aslında, çok üzgünüm-"

"Bunu... gerçekten alabilir

miyim?" Göz kırpıyorum.

"Ne?"

"Elbise. Gerçekten aynı fiyata bunu alabilir miyim? Görünüyor... Yani... Vay be."

Kulaklarıma inanamıyorum. "Evet. Evet, kesinlikle. Ve zaten sizin bedeninizde, bu yüzden sadece küçük ayarlamalar yapmamız gerekecek..."

Konuşmanın geri kalanı kolayca akıyor. Bayan Pierce'ın bu elbise için ne kadar heyecanlı olduğunu anlayamıyorum. *Benim* yaptığım bir elbise.

Anne'in marifeti ağzımda ne kadar acı bıraktıysa, anında tatlıya dönüştü. Telefonu kapattığımızda, endişem erimişti. Hissedebildiğim tek şey heyecandı.

"Sanırım ne yapacağını biliyorsun?" Matvey arkamdan yaklaşarak kulağıma soruyor.

Gülümsedim. Tüm bunlar başladığından beri ilk kez kocaman, gerçek bir gülümseme veriyorum. "Evet. Seviyorum."

Sonra elbiseyi açtım. Petra'nın

gözleri genişler. "Bu..."

Kocaman. Prenses gibi. Saf beyaz bir bonbon. "Benim parçam."

Sadece yarısı bitti, ama sorun değil. Bir kez olsun, bu iyi bir şey. Zaten prenses elbisesi yapmayacağım.

Yeni bir şey yapacağım.

"Bunu giymek ister misin?"

Petra dehşete düşmüş görünüyor. "Başka seçeneğim var mı?" Sırıtiyorum. "Pek sayılmaz."

Sonra eteği ikiye ayırırim.

MATVEY

Balkon olayından sonra April'ı yalnız bırakma konusunda temkinli davranıyorum. Onu kaybetmeye o kadar yaklaştım ki, eve gelip onu ikinci kez boş bulmanın nasıl bir şey olacağını düşünmek bile istemiyorum. Sadece ben, May ve doldurulması gereken sonsuz bir boşluk.

Ve beni görmeye dayanamayan bir kedi, ama bu farklı bir hikaye.

Vlad damadıyla bir tur daha içki içmek istediğinde neredeyse reddediyordum. Neredeyse işle ilgili acil bir durum uyduracaktım - yasal bir iş, çünkü aksi takdirde yalan söylediğimi anlayacaktı - ve kendimi Bratva'mın son zamanlarda yaşadığı kaostan uzakta, çatı katına geri kapatacaktım.

Ama sonra April tekrar çalışmaya başladı.

Son bir buçuk gündür, sanki biri onun altında bir ateş yakmış gibi. Kötü kalpli üvey otlakçıların başlarına geleceklerden haberleri yok. Bir kez olsun, niyetleri asil olmaktan çok uzak olsa bile, hayatlarında gerçekten yararlı bir şey yaptılar.

Elbette, April kaybederse, teraziyi dengelemek için onlara bir gece yarısı ziyareti yapacağım.

Mesele şu ki, bunun olacağını hayal edemiyorum. Bu kadar sıkı çalışırken olmaz. Ve gözleri. Sanki orada yeniden hayat var. Sanki orada tekrar *ışık* var.

Vlad'ın davetini kabul etmemin tek sebebi buydu. Bir de Petra'nın şu anda bin kat şifonla mumyalanmış olsa da onunla kalacak olması.

"Bunu aldın mı?" Ayrılmadan önce Grisha'ya sordum.

Üçüncüm yalvaran gözlerle bana bakıyor. May kollarının arasında sakalını çekiştirmeye başlıyor. "Sanırım bunu halledebilirim," diyor kararsızca.

Kimin aklına gelirdi ki? Demek Grisha'nın özgeçmişinde bir boşluk varmış.

Onu omzundan alkışlıyorum ve arabaya doğru ilerliyorum. Bu gece beni Yuri götürecektir.

"İşler nasıl gidiyor?" Kalkarken sordum.

"Gergin," diye itiraf ediyor. "Ama artık kimse isyan etmeyi düşünmüyor. Ivan'dan sonra..."

Havada asılı kalmasına izin verdik. Ivan bu yılki uzun ve acı verici ihanet serisinin sonuncusu oldu. Bu gece, gerçekten bitip bitmediğini anlayacağım.

Az giyimli bir hostes bizi masamıza götürüyor. Mekânı seçen Vlad olduğu için, benimkinden ziyade onun sınıf standartlarını yansıtmaması beklenebilir.

Geldiğimi görünce Vlad sendeleyerek ayağa kalktı. "Oğlum!"

Masanın üzerindeki yarısı boş votka şişesine bakıyorum. "Görüyorum ki bensiz başlamışsınız."

"Saçmalık. Daha fazlasını alacağız."

Benim endişelendiğim şey de bu. "Umarım kardeşimin bize katılmasının bir sakıncası yoktur."

"Tabii ki hayır!" Vlad bağıyor. "Ama onun da gevşemesi gerekecek."

"Pardon?" Yuri bocalıyor.

"H a d i , seni piç, bir şeyler iç!" Vlad onu oturması için aşağı çeker.

"Sen de hamile değilsin, değil mi oğlum?" "Arabayı

o kullanıyor," diye araya girdim. "Ona içki yok."

Yuri bana minnettar bir bakış attı. Buna karşılık Vlad burnunu kıvırıyor. "Şimdiki çocuklar. Benim zamanımda, seni ısıtacak güzel bir şişe votka olmadan evden çıkmazdın."

"Evet, çünkü siperlerde uyumak zorundaydın," diye mırıldanıyor Yuri nefesinin altında.

"Neydi o, evlat?"

"Hiçbir şey."

Yanağımı ısırdım. "Sadede gel, Vlad. Beni buraya arkadaşlık etmek için çağırmadığını biliyorum."

"Çok paranoyak," diye iç geçiriyor yaşlı adam. "Her zaman çok paranoyak. Çok iyi." Oturmamızı işaret ediyor. Önünde yerimi alıyorum; Yuri yanımda ayakta duruyor. Vlad'a duyduğu nefretin içinden sızdığını hissedebiliyorum. Kardeşimin pek çok iyi özelliği var ama incelik bunlardan biri değil.

Önemli değil. Onun kızıyla evlenen benim. Vlad'ın bildiği kadarıyla, karnındaki benim bebeğim.

Bu da ona katlanmak zorunda olanın ben olduğum anlamına geliyor. "*Vory*, evlat... endişeliler."

"Oh?"

Vlad buruşuk parmaklarını dikleştiriyo. "Evet. Korkarım Ivan'la yaptığınız o kötü iş sizi biraz tiran gibi gösterdi."

"Bir grup kız izciyi yönettiğimi fark etmemiştim." "Oğlum, bunu gerçekten daha ciddiye almalısın." "Ve sen de bana öyle demeyi bırakmalısın."

Ellerini teslimiyetle kaldırır. "Peki, *Matvey*. Ama demek istediğim hala geçerli. "Ama benim senden korkuyorlar."

"Güzel. Olması gereken de bu."

"Eğer size saygı duyuyorlarsa, evet. Ama bu bile sarsılmaya başladı."

"Ve sanırım bu konuda bazı bilgelik incileriniz var?"

Vlad alaycılığını umursamadan sırtıyor. "Tabii ki isterim. Sevgili kızımın kocası için her şeyi yaparım."

Masanın altında yumruklarımı sıkıyorum. "Duyalım o zaman."

Yaşlı adam bir kadeh votka daha içiyor. Yüzü kırmızının gülünç bir tonuna bürünmüş ama pembe neon ışıkların altında gerçekten o kadar sarhoş olup olmadığını anlayamıyorum. Bir süredir Vladimir Solovyov'un gerçekten de düşünmemi istediği kadar aptal olup olmadığını merak ediyordum.

Ben tam olarak karar veremediğim boğazını temizliyor. "Groza Bratva'yı mezardan geri getirmek için yaptığın şey takdire şayandı. Sana bir ün kazandırdı. Ama aynı zamanda diğer tüm Bratvaların sahip olduğu türden bir güvenlikten yoksun olduğun anlamına da geliyor."

Oh, bu iyi olmalı. "Peki bu...?" "Bir kan bağı."

Kaşlarımı çattım. "Büyükbabam-"

"Öldü. Onlarca yıldır öyle. Ve senin varisin hâlâ doğmadı." Arkamda, Yuri homurdanıyor, "Ne cüretle-"

Elimi kaldırdım. "Sorun değil. Bırakın konuşsun."

Şaşkınlıkla geri çekilir. Vlad bu fırsatı değerlendirerek kaldığı yerden devam eder. "Arkanda bir kan bağı yok Matvey. Bu senin zayıflığın. Tüm Bratvalar tek bir şey üzerine kuruludur: tarih. Aile. Liderler meşruiyetlerini buradan alırlar. Ve sen Matvey, dışarıdaki tüm *Pakhan*'lardan daha yeteneklisin. Ama seni destekleyecek bir baban yok ve bu da pozisyonuna zarar veriyor."

"Carmine'la barışmamı mı öneriyorsun?" Bu fikir bile midemi bulandırmaya yetiyor. Geçen her saniye öfkemi dizginlemem daha da zorlaşıyor.

Vlad bunu hissetmiş olmalı ki aceleyle durumu açıklığa kavuşturur. "Hayır, hayır. Bunu varsaymaya cüret edemem."

"Güzel. Sonra-"

"... ama yine de başka bir şey yapabilirsin."

Alay ettim. "Duyalım o zaman. Büyükbabamı mezardan mı kaldırayım?" "Hayır.

Beni atamalısın."

Bir an için yanlış duyduğuma emin oldum. "Tekrar söyle."

"Beni *tuğgeneralin* yap," diye ısrar ediyor Vlad. "Bunu yap ve ben de rütbelerini düzenli tutayım. Benim adamlarım ve seninkiler."

"Son baktığımda hepsi *benim* adamımdı."

"O zaman tekrar kontrol etmelisiniz, çünkü sadakatleri sarsılıyor."

Duyduklarıma inanamıyorum. Bu çok gülünç. O kadar saçma ki, neredeyse gülmek istiyorum. "Peki ya sevgili soyun? Fark etmediysen söyleyeyim, hâlâ babam değilsin."

"Ben senin kayınpederinim. En fazla bu kadar yaklaşabilirsin." "Peki ya reddedersem?"

Vlad'ın gözlerinin önünden bir şey geçer. Buz gibi ve keskin bir şey. "O zaman bu senin ayrıcalığın," der soğuk bir şekilde. "Ama adamların dağılmaya devam edecek. Ve birinin yine ağzını açıp başka bir D.C. anlaşmasını havaya uçurması uzun sürmeyecek."

Donup kaldım. "Ne?"

"Bu güvenilirlikle ilgili," diye gevelemeye devam ediyor Vlad. "Ve açıkçası, hem mecazi hem de gerçek anlamda çok fazla kez çuvalladın. Şu kız gibi-"

"Bu kadar yeter." Oturduğum yerden kalktım.

Vlad yüzünü buruşturur. "Öyle davranmaya devam edemezsin dostum! Evlisiniz ama başka bir kadın ve çocukla yaşıyorsunuz. Piçlerin olamaz demiyorum, ama çoğu erkek onları uzak tutacak kadar mantıklı-"

"Vlad. Konuşmayı kes."

"Gerçekle başa çıkamadığın için mi?"

"Çünkü bir kelime daha edersen beynini uçurmak zorunda kalacağım."

Vlad kaskatı kesildi. Neon ışıklar olsun ya da olmasın, yüzündeki renk kaybının gün gibi ortada olduğunu görebiliyorum. "Pekâlâ. Duracağım."

"Her zamanki gibi tavsiyen için teşekkür ederim. Yuri, gidelim."

Vlad'ın arkamdan seslendiğini duyduğumda koridorun yarısına gelmiştim. "Yani bunu düşünecek misin? Teklifimi?"

Bir kahkaha attım. "Yatağına git, Vlad. Çok fazla içtin." Sonra geceye doğru yola çıktım.

Kulak mesafesinden çıkar çıkmaz Yuri'yi kendime çektim. "Bunu duydun mu?"

"Neyi duydum mu?"

"D.C. anlaşmasını biliyor. İçeriden birisinin işi batırdığını."

Yuri gözlerini kırptırır. "Bu..."

"Bilmemesi gereken bir şey," diye hırladım. "Arabayı al. Onu takip et. Daha fazlası var mı bilmek istiyorum."

"Daha fazla

ne?" "Daha

fazla köstebek."

Kardeşim şok olmuş görünüyor. "Vlad'ı suçlamayı ciddi ciddi düşünüyor olamazsın. Solovyov'un desteğini kaybedersin."

"Onu suçlamayacağım. Kayması hiçbir şey ifade etmeyebilir."

Bu doğru. Vlad'ın koca bir ağzı var; kolayca bir şeyler duymuş ve bana papağan gibi tekrarlamış olabilir. Ya da...

Ivan'la işbirliği yapmış olabilir.

Her iki durumda da, riske giremem. Şimdi olmaz. Korumam gereken bu kadar çok şey varken olmaz. Vlad'ı devireceksem, sağlam bir kanıtı ihtiyacım olacak.

"O zaman bıraksak daha iyi değil mi?" Yuri yalvarıyor. "Eğer öğrenirse-"

"Öğrenmeyecek," diye araya giriyorum. "Sana güveniyorum."

Yuri'nin itirazları dilinde ölür. "Motya..."

"Bir taksi çağıracağım. Beni haberdar et."

Bana kısa bir baş selamı verdi. "Evet, *Pakhan*."

Sonra da geceye karıştı.

Eve vardığımda hava çoktan kararmıştı. Ama kapıyı açtığımda ışıkları açık buldum. "April...?"

Sonra oturma odasına geçiyorum.

Tanıdık bir sahne: kumaşlar Louis Vuitton'da bomba patlamış gibi her yere saçılmış. Başımı sallayarak kaosun ortasında April'ı arıyorum.

Bir demet tül kayıyor. Altından bir insan figürü çıkıyor. "Oh! Dönmüşsün!"

Başımı sallayarak saçından bir dantel parçası koparıyorum. "Petra nerede?"

"Eve gitti. Dedi ki, aynen aktarıyorum, 'Bir kurdele daha görmektense ölmeyi tercih ederim.'"

"Kulağa doğru geliyor. Grisha?"

"Misafir odasında bebekle birlikte. Merak etme, o da beni izliyor." Köşedeki dadı kamerasını işaret ediyor. "Sanırım May onun kucağında uyuyakaldı. Muhtemelen kalkamaz. Ya da yardım çağıramaz."

"Daha kötülerıyla de karşılaştı."

"Gidip onu görevinden almak ister misin?" April sırtıyor. "Bir sürprizim var ama bunu ayarlamam gerekiyor."

"Oh?" Yakınına eğildim. "Peki bu sürpriz hoşuma gidecek mi?"

Gizemli bir hava takınıyor. "Göreceğiz."

Sırtıyorum ve misafir yatak odasına gidiyorum. "Daha ölmedin mi, ihtiyar?" "Neredeyse." Grisha'nın sesi dehşet dolu bir fısıltı.

"Hadi, onu ben alırım."

Üçüncüm sıcak patatesi tekrar ellerime bırakmaktan çok mutlu. "Hepsi senin, patron."

May kıpırdanıyor, ama sadece bir anlığına. Onu beşiğine yatırdığım anda, pofuduk kedi korumasına sarılıyor ve hemen uyumaya devam ediyor.

"Bunu yaptığını bilmiyordum," diyor Grisha kederli bir ifadeyle. "O bir bebek, bomba değil. Onu yere bırakmaya hakkın var." "Bir dahaki sefere not alırım. Vlad'la nasıl gitti?" "Garip. Yarın sana bilgi veririm. Git biraz uyu."

Dürüst olmak gerekirse, Grisha'nın üzerinden iki kez kamyon geçmiş gibi bir hali var ama onu erkenden gözden çıkarmamın nedeni bu değil. April'in gözlerindeki o hınzır parıltı, o muzip gülümsemesi... Onu o anda alıp götürmek istedim. Eğer önümüzdeki beş saniye içinde kaybolmazsa, odada olması bile umurumda olmayacak.

Neyse ki tartışamayacak kadar yorgun görünüyor. "Pekâlâ. İyi geceler patron."

O odadan çıktığında, ben geride kalıyorum. Beşiğinde huzur içinde uyuyan bebeğimi izlemek için bir an ayırıyorum.

Varisin hala doğmadı. Hem de nasıl. Vlad'ın ne dediği umurumda değil. Benim kan bağımlıyım burada.

Tam o sırada April kafasını odaya uzatır. "Her şey tamam. Şimdi gelip bakabilirsin."

Onu oturma odasına kadar takip ettim. Uzun beyaz bir çarşafı örtülü mankeninin yanına gidiyor. Hayatımda gördüğüm en büyük sırtışı takınmıştı. "Hazır mısınız? Bir, iki... üç!"

WHOOSH.

Neye baktığımı anlamam bir saniye sürdü. Orada bir elbise var, kesinlikle, ama aynı zamanda... daha fazlası var.

Bir kere silahlar.

Mankenin duruşu hiçbir mağazanın vitrininde gördüğüm gibi değil: dirsekler bükülmüş, ağırlık merkezi aşağıda, iki elinde birer Kalaşnikof. Düğününü kan gölüne çevirmeye hazır bir gelin gibi.

"Bunlar gerçek mi?" Ben soruyorum.

"Sanmıyorum. Petra onları bana ödünç verdi."

Kesinlikle gerçek o zaman. "Hm."

Parçanın etrafında dolaşıp detayları inceliyorum. İki gün önce gördüğüm saf beyaz bonbon elbise tamamen değişmiş, milyonlarca farklı yerden yırtılmış. Belinde sağlam siyah bir korse. "Bu..."

"Kevlar," diye onaylıyor April. "Ya da daha doğrusu, benim görüşüm." "Senin görüşün mü?"

"Evet! Aslında bir süredir bunu düşünüyordum. Senden beri..." Garip bir şekilde omzunu işaret ediyor.

"Vurulduğumdan beri mi?" Dolduruyorum.

"Bu, evet. O zamanlar gömleğin mahvolmuştu ama ceketin hâlâ kurtarılabilirdi, değil mi?" Heyecanla etrafta dolaşmaya başladı, bir mil dakika içinde zihni kelimeleri bir kerede çıkarmak için mücadele ediyordu. "Ben de merak ediyordum: Ya farklı bir ceket giyseydin? Hafif, şık ama kurşun geçirmez bir ceket? Çünkü yelekler omuzlarını tam olarak örtmez ve zaten her zaman bir tane *giymeyeceksin*, ama ne olursa olsun ne giyeceğini biliyorsun?"

"Takım elbise ceket mi?" Sanırım.

Parmaklarını şıklatır. "Bingo. Bir takım elbise ceket. Yani bu yelek bir tür deney gibi mi? Düşünüyordum da, eğer beğenirsen, bununla daha fazlasını yapmaya çalışabilirim. Gerçek bir takım elbise yapmak gibi. Ne dersin?"

Bence sen harikasin. Bence güzelsin, kırbaç gibi zekisin ve benim için fazla safsın.

Sanırım ben... "Matvey, kes şunu!"

Yapamam. Onu çoktan aldım.

Onu döndürüyorum ve o gülüyor, tekrar tekrar. Bunu sonsuza kadar dinleyebilirim, April'in gülüşünü.

"Sanırım," diye cevap verdim sonunda, "kendinizi aştınız."

"Teşekkür ederim. Şimdi beni yere bırakabilir misin?"

Dudaklarımı onunkilere yaklaştırıyorum. "Hiç şansın yok."

Bu sefer resepsiyona döndüğümde yanımda Petra da vardı. Kısmen Matvey gelemediği için, kısmen de sahte silahlar gerçekten ağır olduğu ve fazladan bir çift ele ihtiyacım olduğu için.

"Sahteler, değil mi?" Tezgâhtarı beklerken fısıldıyorum. "Deri kayışlar mı? Tabii ki sahte. Hiçbir inek zarar görmedi." "Aslında, demek istediğim-"

"İşte geldik!" memur neşeyle gülümsüyor. "Lütfen bu formları doldurun. Ben elbiseni arkaya taşı." "Yardım edeceğim," diyor Petra.

"Teşekkür ederim, ama gerek yok-oh, vay canına, bu çok hantal. Haha. Bekle, bunlar silah değil, değil mi?"

"Destekler," diye hep birlikte onu temin ediyoruz.

Başvuru formunda *i*'lerimin altını çizip *t*'lerimin üstünü çiziyorum. Yarışın bu noktasında, hiçbir şeyin ters gitmesini istemiyorum. *Yani, başka bir şey.*

Daphne elbisesini düşünmemek için kendimi zorluyorum. Olan oldu.

Formu tezgâhtara geri verdiğimde sıırttı. "'Kurşun Geçirmez Gelin.' Kazanan bir parçaya benziyor."

Ben de gülümsüyorum. "Öyle umalım." Sonra Mallard salonuna gidiyorum.

Petra'yı l a birlikte kabinlerden birine oturdum, kendimi gergin hissediyordum. "Sen Biliyor musun, belki de kahve en iyisi değildir-"

"Katılıyorum," diyor. Sonra garsona dönüyor. "Bir kahve ve bir shot tekila."

"Petra!"

"Ne? Artık içebilirsiniz."

"Saat öğleden sonra üç bile değil!"

Bana el salladı. "Bir yerlerde gece oldu. Ayrıca sakinleşmen gerek yoksa kalbin yerinden fırlayacak. *Bunu* erkek arkadaşına açıklamak için sabırsızlanıyorum."

"Neden tehlikeli olduğunda sadece 'erkek arkadaşım' oluyor?"

Mırıldanıyorum. "Çünkü tehlikeli olmadığı zamanlarda ona kameralar için ihtiyacım oluyor. Üzgünüm, *Koshka*."

"Sorun değil," diye yalan söylüyorum. Gerçek şu ki, evlilikleri ne kadar sahte olursa olsun, bir parçam hala bu düşünceyi aklımdan geçiriyor. Ama bu gerekli ve ben geçmişteki kavgaları yeniden alevlendirme işinde değilim. Örneğin sırtından çok sular aktı. "Erkek arkadaşlardan bahsetmişken, seninkiyle nasıl gidiyor?"

İç çekiyor. "Hiçbir fikrim yok."

"Bu garip bir yanıt." Kaşlarımı çattım. "Her şey yolunda mı?"

"Sayılır mı? Ben sadece..." Petra koltuğuna yığılır. "Bilmiyorum. Son zamanlarda mesafeli olduğunu hissediyorum."

"Dışarı çıkıp biraz süt alacağım' gibi uzak mı?" "Bilmem, belki?"

Siparişlerimiz geldi. Petra kahvesini yudumlamaya başladı. Tekila shot'ıma şüpheyile bakıyorum. "Hadi ama Petra. Burada *Yuri*'den bahsediyoruz! Size hayaletlik yapmayacak."

"Eskiden onunla konuşmak çok kolaydı," diye açıklıyor zayıf bir sesle. "Ve ben insanlarla konuşmam. Hem de hiç."

"Biliyor musun, bunu anladım."

"Ama şimdi, aklımdan ne geçtiğini bile anlayamıyorum! Sanki sürekli başka bir yerdeymiş gibi. Sanki... benden bir şeyler saklıymış gibi."

Kaşlarım çatıldı. Bu benim tanıdığım Yuri'ye hiç benzemiyor. Elbette, son zamanlarda biraz daha kasvetli, ama Matvey ile de oldukça sert kavgaya ediyorlardı.

Hatırladıkça içime bir suçluluk duygusu saplanıyor. Çok iyi kavga ediyorlardı ve bunun sebebi bendim. "Birilerini arayıp bulmamı ister misin?" Teklif ediyorum. "Eğer bir şeyler oluyorsa, Matvey biliyor olabilir."

"Bunu yapar mısın?"

Baştan beri benim hatamdı. "Tabii ki. Ama söz vermiyorum."

Bu konuşma başladığından beri Petra ilk kez gülümsüyor. Küçük ama gerçek. Görülmesi nadir bir manzara. "Bu zaten fazlasıyla yeterli."

Minnettarlığı beni rahatsız ediyor. Dr. Knox ile bu konu üzerinde çalışıyorum - iyi şeyleri kabul etmekte zorlandığımı, sadece vermekte rahat olduğumu söylüyor - ama bu çetin bir savaş. Özellikle de hak etmediğim halde bana teşekkür edildiğinde.

"Ve kim bilir!" Ortamı yumuşatmaya hevesli bir şekilde söylüyorum. "Belki de sadece bir teklif hazırlıyordur. Bilirsin, koşullar elverdiğinde."

Petra güler. "Evet, doğru."

"Elbiseni hazırlasan iyi olur," diye takılıyorum.

"Çok komik. Geçtiğimiz yıl denediğim tüm gelinlikler arasında beni en çok hangisi ikna etti biliyor musun?"

"Hangisi?"

"Seninkini."

Neden b a h s e t t i ğ i n i anlamam bir anımı aldı. "Oh! Kurşun Geçirmez Gelin?" Gergin bir kahkaha attım. "Dürüst olmak gerekirse, sen benim ilham kaynağıydın."

"Gerçekten mi? Gurur mu duymalıyım yoksa alınmalı mıyım emin değilim." En iyi köpek yavrusu gözlerimi takındım. "Sana bedavaya mı ödünç vereceğim?"

"Peki," diye homurdanıyor. "Ama bir şartım var."

"Hangisi?"

Tekilamı işaret ediyor. "İç."

"Tek atış, ' ha?"

Yüzümü Matvey'in göğsüne sakladım. Sonunun **b ö y l e** olacağını bilmeliydim. Tipsy April'in kesinlikle filtresi yok ve utanması da yok.

İşte bu yüzden kapıdan tökezleyerek girdiğim anda onun üzerine atladım. "Belki de iki kişiydik," diye mırıldandım tenine karşı.

"Mhmm."

"Ben ciddiylim!"

"Eminim öylesindir."

Yan döndüm ve surat astım. Ne yazık ki battaniyeye sarılmışım ve başka bir şeyim yok, bu yüzden pek inandırıcı gelmiyor. "Karına sor. O sana söyler."

"Bana çoktan söyledi. Sana bol su vermem için mesaj attı." "Harika.

Şimdi, ben bir ev bitkisiyim."

Matvey beni sırtüstü itiyor ve üstüme yuvarlanıyor. "Sen benimsin," diyor o alçak sesiyle, tüylerimi diken diken etmekte asla başarısız olmayan sesiyle. "Ve sen bu haldeyken karım hakkında konuşmamayı tercih ederim."

Vücudumun ilk kez oluyormuş gibi tepki verdiğini hissediyorum. Elimde değil: Matvey ne zaman bu kadar yakın olsa, günahkâr bir açgözlülüğe kapılıyorum. "Öyle mi?"

"Evet."

Boynumu onun öpücüklerine açıyorum. Yavaş ve derin, sanki her seferinde bir ısırık yiyormuşum gibi. Ama tamamen teslim olmadan önce, hatırlıyorum. "Sana bir şey sormam lazım."

Matvey inliyor. "Şu anda mı?"

Evet. Yoksa bana unutturacaksın. "Söz veriyorum, çabuk olacağım."

"Tamam. Sor bakalım."

"Yuri son zamanlarda sana da tuhaf göründü mü?"

Gözlerini kırıştırıyor, hazırlıksız yakalanmış. "Bu da nereden çıktı?"

Dudağımı ısıırıyorum. Ne kadarını söylemeye iznim olduğundan emin değilim. Sonunda pes ediyorum. "Petra. Ona Yuri'yle nasıl gittiğini sordum ve Yuri'nin mesafeli hissettiğinden bahsetti. Sanki ondan bir şey saklıymış gibi. Bir şeyler olup olmadığına dair bir fikrin var mı?"

Matvey üzerimden yuvarlanıyor, yüzü aniden kararsızlaşıyor. Kendisiyle mücadele ediyor gibi görünüyor; konuşmakla her şeyi kendine saklamak arasında gidip geliyor.

Ama sonunda o da pes eder. "Sana söylemek üzere olduğum şeyi Petra'ya söyleyemezsin."

"Tamam."

"Vlad hakkında. Yuri'yi onun peşine taktım. Düşmanla çalışıyor olabileceğini düşünüyoruz."

Kaşlarımı çattım. "'Vlad'... Bu onun babası mı?"

"Aynen öyle. Şeytanın ta kendisi."

Aklımda kalmasına izin verdim. Petra'nın babası bir köstebek olabilirdi ve Yuri gerçeği bulmakla görevlendirilmişti. Aralarındaki ilişkinin garipleşmesine şaşmamalı. Sevdiğin kişiye gerçeği söyleyememenin nasıl bir şey olduğunu ancak hayal edebilirim. Gülümsemek ve başını sallamak zorunda kalmak, bir yandan da onlara karşı çalışmak zorunda olduğunu bilmek. Ailelerine karşı.

"Bu korkunç."

"İdealden daha az. Umarım orada bir şey yoktur."

Kollarımı tekrar Matvey'e doluyorum. "Bana söylediğine sevindim," diye fısıldıyorum. Bir vuruş geçiyor. İki. "Elbette," diye mırıldanıyor Matvey. "Artık sır yok."

Artık sır yok.

"Bu da bana hatırlatıyor."

Başımı kaldırıyorum. "Neyin?"

Beklenmedik bir şekilde, Matvey sırtıyor. "Senin için bir işim var."

İşin Groza Bratva için olduğu ortaya çıktı.

Matvey'i merkezin bodrum katındaki dolambaçlı yollarda takip ediyorum. Burada olmak tuhaf hissettiriyor, sanki girmemem gereken bir yerde dolanıyormuşum gibi.

Aynı zamanda, buraya davet edildim. Matvey beni buraya davet etti. Sadece bu bile göğsümü sıcaklıkla dolduruyor.

Artık sır yok, ha? Buna alışabilirim. Matvey'in hayatının bir parçası olmak -Matvey'in tüm hayatı. Karanlık tarafı da dahil.

Şimdi geriye kalan tek gizem burada ne halt ettiğim.

Son kapıyı açtığımda, yarı yarıya silahlı muhafızlar ve silah sandıklarıyla karşılaşmayı bekliyorum, belki köşelerde şüpheli beyaz torba yığınları... ama bunların hiçbiri yok. Yerde bir toz zerresi bile yok. Beklediğim ürkütücü arka odaya hiç benzemiyor.

Onun yerine, makineler var. Hem de bir sürü. Oh, ve insanlar.

"Bay Groza!" Laboratuvar önlüğü giymiş bir kadın yanımıza yaklaştı, gözleri heyecanla parlıyordu. "Gelebildiğinize çok sevindim."

Matvey onun elini sıkar. "Ve siz. Çalışmalarınız hakkında iyi şeyler duydum, Profesör Simmons."

"Gururum okşandı. Bu da Dr. Flowers olmalı!"

Bir an için sıçradım. Babam burada mı? Neden kimse beni uyarmadı? Ve sonra fark ettim, *Oh*. Bana *bakıyor*. "Um, aslında ben-"

Ama elimi sıkmaya başladı bile. "Sizinle tanışmak bir onur! Ne zaman Mr. Groza bana projenizden bahsetti, neredeyse aklımı kaybediyordum."

"İyi anlamda, umarım?" Sinirli bir şekilde gülümsedim.

"İyiden de öte. Yıllardır orduya böyle bir projede çalışmama izin vermeleri için yalvarıyordum ama kabul etmediler. Sonunda birilerinin ileriye düşünmesi beni heyecanlandırıyor."

"Böyle bir proje...?"

"Nanofiberler." Sırıttıyor. "Gerçekten, vizyonunuz inanılmaz. Başlamak için sabırsızlanıyorum."

İtiraf ediyorum, başım dönmeye başladı. "Teşekkür ederim. Ben de, gerçekten."

"Harika! Gidip diğerlerini getireyim."

"Diğerleri mi?"

Ama o çoktan kaçtı.

"Heyecanlı, değil mi?" diye yeni bir ses yükseliyor arkamdan. Bir ciyaklamayı zar zor zapt ediyorum.

"Lionel," diye selamladı Matvey. "Gemiye gelebilmene sevindim."

"Bana teklif ettiğin çekten sonra mı? Titanik'e atlardım. Eziyetin arkasındaki akıl bu olmalı?"

Matvey bana doğru başını salladı. "April, bu Dr. Reznikov. Lionel, tanış..."

"Modanın bir sonraki büyük ismi," diyerek sıcak bir el sıkışıyla sözlerini tamamlıyor. "Büyülendim."

Bir oyuncak bebek gibi etrafımda dönüyormuşum gibi hissediyorum. "Um, zevk benim mi?"

Dr. Reznikov soru işaretine aldırıyor gibi görünüyor. "Birkaç rakamla oynama özgürlüğüne sahip oldum. Umarım sakıncası yoktur."

"N-Sayılar?"

Birdenbire bir tablet çıkardı. *Bu da ne böyle...?* "Bu, maliyet, bulunabilirlik ve dayanıklılığa göre ayrılmış bir malzeme listesi. Bence ilk beşi Kevlar ile harika bir şekilde bütünleşir, ancak çok fazla daraltmak istemedim, bu yüzden alternatif bazlar için açık fikirli davrandım. Tentür sorun olmayacaktır, ancak ilk birkaç ürün çalışması için siyaha bağlı kalmak isteyebiliriz."

"Hı-hı," diye mırıldanıyorum, başımı sallar gibi.

"Bir de beden ölçüsü meselesi var. Elbette kişiye özel üretim daha iyi ama seri üretimi de düşünmemiz gerekiyor. Büyük ölçekli ihracata dayalı bir teklif hazırladım..."

Dr. Reznikov'un fikirlerini mırıldanmaya devam ediyorum, neden bahsettiğini kesinlikle biliyormuşum gibi davranıyorum. "Anlıyorum. Bu... ilginç."

"Değil mi? Yaratıcılığa elbette saygı duyuyorum ama pratik bir girişimin pratik bir akla da ihtiyacı vardır. Sizce de öyle değil mi?"

"Evet, hepimiz buradayız!" Profesör Simmons bir anda yeniden ortaya çıkıyor, gülümsemesi her nasılsa öncekinden daha da parlak. "Lionel, sen de gidip takımını getirmeyecek misin? Böylece düzgün bir tanışma yapabiliriz?"

"Elbette! Hemen döneceğim."

Fırsatını bulur bulmaz Matvey'in kolunu dikkat çekmeden çekiyorum. "Matvey? Konuşabilir miyiz?" Sonra onu deponun تنها bir köşesine sürüklüyorum.

"Sorun ne?" diye sorar.

"Benim burada ne işim var?"

Dudaklarında bir gülümseme izi yakalıyorum. "Liderlik, tabii ki."

"Liderlik...?" "Her şeyi."

Ellerimi yenilgiyle havaya kaldırdım. "Tamam, bak, beni yakaladın. Bir tane alacağım. sessiz harf alırım, sesli harf alırım, tüm alfabeyi alırım. Şimdi, lütfen bana neler olduğunu anlatır mısın?"

Yalvarışlarımdan tatmin olmuş olmalı, çünkü sonunda alay etmeyi bıraktı. "Giysi yapmak için buradayız."

"Giysiler mi?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Kıyafetleriniz. Kurşun geçirmez takımlar."

Bir an için her şey sallanıyor. "Ne?"

"Bratva'mı kurşun geçirmez yapmanı istiyorum. Eğer ilgileniyorsan tabii."

Birdenbire kendimi çimdikleme dürtüsüne kapıldım. Bir kızın bekleyebileceği tüm teklifler arasında bu kesinlikle bir tür pasta alıyor. Ama ne tür bir şey, emin değilim. "Bu... vay canına."

"Bu iyi bir vay mı yoksa kötü bir vay mı?"

"Bu harika bir vay canına." İlk şaşkınlığım geçtiğine göre, dudaklarıma yavaşça bir gülümseme yayıldığını hissediyorum. "Cidden, ben bile... Neden? Nasıl?"

Omuz silkiyor. "Fikrin iyiydi. Yatırım yapmak istiyorum."

Yatırım. Tanrım, bunu aklım almıyor. Birinin bana yaptığı tek yatırım, *Amigo Kız Seçmeleri Sırasında Düşme İhtimali En Yüksek* olan bahislerdi. Söylemeye gerek yok, o adamlara biraz para kazandırdım.

"Yani Profesör Simmons ve 'diğerleri'..."

"Onlar sizin Ar-Ge departmanınız" diye açıklıyor, sanki dünyadaki en bariz şeymiş gibi. "Tesislere tam erişiminiz, proje üzerinde tam kontrolünüz ve 24 saat yardımınız olacak. Ve tabii ki size ödeme yapılacaktır."

Tamam, şimdi *gerçekten* kendimi çimdiklemem gerek. "Ödedin mi?"

Kekeliyorum. Tek kelime etmeden, Matvey bana katlanmış bir kağıt parçası uzatıyor.

İlk başta yanlış okuduğumu düşündüm. Sonra bir hata olup olmadığını merak ediyorum - fazladan bir sıfır. Ya da üç.

Sonra kendimi çimdikliyorum, sertçe.

Nefes al, April. Sadece nefes al. "Matvey, bu çok fazla. Yapamam... Yardıma ihtiyacın olsaydı, sadece istemen yeterliydi. Tüm bunları seve seve bedavaya yapardım."

"Böyle bir şey söz konusu değil."

"Ama-"

"April." İki güçlü el omuzlarıma iniyor. Başka seçeneğim yok. çenemi yukarı kaldırıp o buz mavisi gözlerin beni esir almasına izin verdim. "Bunu senin için yapmıyorum. Bunu adamlarım için yapıyorum. Doğru karar bu."

Gözyaşlarımı yutmak için kendimi zorluyorum. Hayatım boyunca kimse bana değer vermedi, ve şimdi...

Şimdi, birisi benden sevdiğim şeyi yapmamı istiyor. Birisi sevdiğim şeyi yapmamı istiyor ve bunun için bana cömertçe ödeme yapmak istiyor.

"Sırf birlikte olduğumuz için beni işe almak zorunda değilsin, biliyorsun. Benim fikrimi alıp... daha yetenekli birine sormak istersen anlayışla karşılarım."

"Bunun böyle olduğunu mu düşünüyorsun?" Matvey sorar, sözlerinde sabırsızlığın izleri vardır. "Ben akılsızca adam kayırma işinde değilim April. Olsaydım, ölmüş ve gömülmüş olurum."

"Kastettiğim bu değildi!" Açıklığa kavuşturmak için acele ediyorum. "Sadece... Bu iş için en iyi kişiyi istemiyor musun?"

"Var. Ve onları çoktan aldım."

Bu gerçek değil. Bu gerçek olamaz. "Matvey..."

Eli yanağıma geliyor ve aşağı yuvarlanan bir damla gözyaşını yakalıyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin," diyor sonunda. "Hayır demeye hakkın var April. Ama umarım demezsin. Umarım bu işi kabul edersiniz, parayı alırsınız ve ilk giysi serinize imzanızı atma fırsatını değerlendirirsiniz. Elbiseler ve önlükler olmadığını biliyorum ama..."

"Hayır!" Başımı sallıyorum. "Hayır, bu mükemmel. Ben... Ben sadece..."

Elimdeki sayıya bakıyorum. Gülünç derecede yüksek bir rakam. Matvey ailemizin her türlü ihtiyacını karşılarken para konusunda endişelenmek aptalca ama bu güvensizlikten kurtulmak çok zor.

"Hâlâ çok fazla," diye

fısıldıyorum. "Hayır, değil. Sen

buna değersin."

Sen buna değersin. Birinin bana bunu söylemesi için ne kadar bekledim?

Kaç uykusuz gece? Kaç yara bandı? Kaç sessiz gözyaşı tül bir uğultu üzerinde buharlaşıyor?

"Neden ben?" Son çare olarak mırıldanıyorum.

Matvey'nin dudakları yukarı doğru seğiriyor.

"Neden sen değil?" "... Tamam. Yapacağım."

Yarım gülümsemesi tam bir sırtışa dönüşüyor. "Projeyi sen mi yöneteceksin?" "Projeyi ben yöneteceğim."

"Çizgiyi imzalayacak mısın?" "İmzalayacağım."

"Parayı alacak mısın?"

İç çekiyorum, bıkkınlıkla. "Hâlâ bunun saçma bir miktar olduğunu düşünüyorum."

"Öyle değil. Pazarlama için ne kadar harcadığımızı görmelisiniz." Omuz silkiyor. "Ayrıca, oda ve yemek masraflarını çoktan düştüm."

Göz kırpıyorum. "Şaka mı yapıyorsun anlayamıyorum." "Şaka yapmıyorum.

Ben bir iş adamıyım."

İnanılır gibi değil. Gözlerimi deviriyorum ve sonunda gözyaşlarımı geri kırpıyorum. "Teşekkürler. Bu, bunu alma konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağladı."

"Yani bu bir evet mi?"

Kendimi parmak uçlarımda yukarı itiyorum. "Evet," diye mırıldanıyorum Matvey'in dudaklarına karşı. "Evet, Bay Groza. Büyük, şişman, utanmaz çekinizi alacağım."

Göz bebeklerinin büyümesini izliyorum. Kara delikler, gözbebeklerindeki buzu yiyip bitiriyor. "Güzel. Çünkü sizi çok yoracağım Bayan Flowers."

"Öyle mi?"

"Mhmm. Aslında..." Beni bir yan ofise götürüyor ve masanın üzerine çıkarıyor. "Şimdi başlayacağım."

Zaman akmaya başlar. Yani, *uçmaya*. Arkasında kocaman bir bulutla, roket hızıyla ufka doğru ilerliyor.

Ben mi? Ben sadece geride kalmamaya çalışıyorum.

"Kevlar nanoliflerinin yüzdesini artırmaya ne dersiniz?" Dr. Reznikov soruyor.

Profesör Simmons kaşlarını çatır. "Bu biraz zor olacak. Çok fazla olursa giysiler hareket için yeterince esnek olmaz."

"Esneklik şart," diye vurguluyorum. "'Takım elbise' ile 'zırh takımı' arasındaki çizgide yürümemiz gerekiyor. Yün karışımı deneyin; bu onu eşitleyecektir. İlkbahar/yaz çizgisini daha sonra belirleyeceğiz."

"Üzerinde," diyor Profesör Simmons.

"Rakamları hesaplayacağım." Dr. Reznikov sırtıyor. "Üçte masanızda olun, patron."

Beni kastettiğini anlamam tam beş dakikamı aldı. Patron *benim*.

Bu da *eski* patronumla garip bir konuşma yapmama neden oldu. "Her şey çok hızlı oldu," diye mırıldanıyorum Elias'a, suçluluk duygusuyla dolu.

Telefonda gülüyor. "Çocuğum, lütfen. Tek istediğim büyük çıkışını yapmandı. Sonunda gerçekleşiyor diye sana küseceğimi mi sanıyorsun?"

"Bu sadece bir proje," diye karşı çıkıyorum. "Hiçbir yere varmayabilir. İşleyen bir prototip için üç aylık bir zaman çizelgemiz var, yani belki sonrasında..."

Geri dönebilirim. Kelimeler dilimin ucuna kadar geliyor ama yutkunuyorum. Ne de olsa böyle bir söz verebilir miyim? Üçüncü Şans'a geri döneceğime, her şeyin eskisi gibi olacağına yemin edebilir miyim?

Bir parçam bunu istiyor. Bu raflar arasında uzun yıllar geçirmiş olan parçam - mutlu yıllar, üzgün yıllar. Başka bir şey bilmeyen yanım.

Ama her şey değişir. Ve şimdiden çok şey değişti, en çok da ben.

"Sonra konuşuruz," diye beni rahatlatıyor Elias, sanki tam olarak ne düşündüğümü biliyormuş gibi. Öyle ya da böyle, beni bağlanmaktan alıkoyan şeyin ne olduğunu. "Şimdi senden tek bir şey yapmanı istiyorum, sadece tek bir şey."

"Elbette," diye mırıldandım. "Ne istersen."

"Doğum izninin kalanını kullan."

"Elias, yapamam!" İtiraz ediyorum. "Bu proje iyi para kazandırıyor. Hâlâ işe almanız gerekirken maaş çekimi almaya devam edemem-"

"Yapabilirsin ve yapacaksın." Elias'ın sesi eğlenmiş ama esnek değil. "Ayrıca, zaten geçici birini işe aldım. Fikrimi değiştiremezsiniz küçük hanım."

"Ama...!"

"Aması yok. Tüm şikayetler İK'ya iletilebilir." "*Sen İK'sın!*"

"O halde şikayetiniz alınmıştır. Şimdi git ve dünyayı değiştir." Sevgiyle gözlerimi deviriyorum. "Sadece kıyafet yapıyorum."

"Ben sadece bir terziyim.' Bunu kimin söylediğini biliyor musun?" "İçimde bana söyleyeceğine dair bir his var."

Diğer taraftan kahkahalar duyuyorum. "Gianni Versace. İyi geceler, canım."

Arama kesildikten sonra uzun süre telefonda kalıyorum. *İyi geceler*. Bu kelime aklımdan çıkmıyor: *İyi geceler*. Böyle nazik bir veda seçmek tam Elias'a göre.

Veda olmayan bir veda.

Bu yüzden kendimi tekrar işime verdim. Kanımı, terimi ve gözyaşlarımı akıtıyorum. Fabrikaya herkesten erken gidip herkesten geç kalıyorum. Çoğu zaman bu, May ve yeni atanan dört korumasını da yanımda getirmek anlamına geliyor. Hiçbiri Buttons'ın eline su dökemez ama yine de herkes mükemmel bir koruyucu ve mükemmel bir yastık olamaz.

Ve böylece haftalar uçup gidiyor.

Hızla artan bir başka şey: seks hayatım.

"Şu haline bak," diye kulağıma fısıldıyor Matvey. Üstümde, arkamda, içimde. Her yerde, aynı anda. "Benim için çok ıslaksın."

Çaresizce yastığa doğru sızlanıyorum. Ağzıma kadar doluyum, Matvey'nin parmakları içimde mahvoluyor, boştaki eli her iki elimi de sırtımın küçük kısmına kilitliyor. "Lütfen," diye yalvarıyorum.

"Sikimi bu kadar çok mu istiyorsun?"

"İstiyorum," diye inliyorum. "Lütfen, Matvey, lütfen-"

Parmaklarını içimden çekiyor. Onları tekrar dudaklarımda hissettiğimde yokluklarına ağlamak istiyorum -şimdi çok boş-. Onları hoyratça içeri itiyor, o tarafımı da tıka basa dolduruyor, inlemelerimi herhangi bir yastığın boğabileceğinden daha iyi bastırıyor.

Hala onun üzerinde kendi tadımı alabiliyorum. "*Blyat*," diye inliyor. "Ne kadar pis bir cadaloz."

Sonra içime kayıyor.

Hayır, "slaytlar" doğru kelime değil, çok nazık. Matvey'in bana yaptığı şey vahşilikten başka bir şey değil. Aleti kabaca amımın şiş dudakları arasına giriyor ve sessiz kalmak için tek yapabildiğim ağzımdaki parmakları ısırarak oluyor.

Tanrı yardımcım olsun, bayıldım.

Ben hamileyken hiç böyle bir şey yapamadık. Dikkatli olmakla, Nugget'ımızı bir Pancake'e dönüştürmeyecek pozisyonlara bağlı kalmakla çok meşguldük.

Ancak nefret seksinin kilidini açtıktan sonra, olasılıklar sonsuz hale geldi.

Artık içinde nefret yok, artık değil, ama pürüzler devam ediyor. Bu benim hatam, gerçekten: Hoşlandığım şeyleri saklamakta hiç iyi değildim. Önceki erkek arkadaşlarımla bu bir sorun değildi ve nasıl olabilirdi ki? Sanki onların fantezileri

"A tırnağı B yuvasına girer" şeklindeki mekanik prensibin ötesine hiç geçmemiştir.

Ama Matvey gözlemcidir. Beni ne kadar ıslattığını görünce dikkatini çekti.

Bana ister hayalperest deyin, ama öyle hisseden tek kişi ben değilim...

etkilendim.

En azından içimde ne kadar sert zonkladığına bakılırsa. "Tanrım, durma," diye nefes alıyorum, parmaklarını dişlerimden kurtararak.

Onları hemen saçımda hissediyorum. "Tanrı'yı çağırmayı bırak. O Tanrı değil burada."

"Matvey...!" Kafa derimden omurgama doğru vuran lezzetli bir acıyla hevesleniyorum. Yumruğu sıkıyor, sıkıyor, sıkıyor, buklelerimi asla kaçmayı umamayacağım bir mengeneyle çekiyor. Kapana kısıldım, kısıtıldım, çaresizim ve bu o kadar iyi hissettiriyor ki ağlayabilirim. "Durma, *durma-Ahh!*"

Acımasızca itiyor. Beni bir şeymişim, bir oyuncakmışım gibi sikiyor. İsteddiği zaman mahvedebileceği bir şey. Kahretsin, terapide bu konuyu açmalı mıyım?

"Utanmaz *kalina*," diye homurdanıyor Matvey ensemden aşağıya doğru karıncalanmalar göndererek. "Sana başka ne yapmamı istediğini söyle."

"Dokun bana," diye yalvarıyorum. Klitorisim patlamaya hazır, bacaklarımın arasında ihmal edilmiş bir şekilde zonkluyor. "Lütfen, bana dokunmana ihtiyacım var, lütfen-"

Ama Matvey hayal kırıklığına uğramış bir şekilde susar. "Benim sikim sana yetmiyor mu?"

Başımı çılgınca sallıyorum. *Öyle değil*, demek istiyorum. *Sadece sana her yerde ihtiyacım var.*

Ama konuşmak için ağzımı açtığım anda parmakları tekrar ağzıma dalıyor ve tüm sesleri bastırıyor. "Pis küçük şey. Şimdi, gelmeyi hak edip etmediğini merak ediyorum."

İticileri yavaşlayarak cezalandırıcı bir şekilde durdu. Gözlerimin kenarlarında yaşların diken diken olduğunu hissediyorum, durma düşüncesi dayanılmaz. Daha da kötüsü, Matvey'nin bir kez bile boşalmama izin vermeden içimi beyaza boyayacağı düşüncesi. Parmaklarının etrafında tutarsızca mırıldanıyorum, ama onları çekmeyi reddediyor.

Ben de kalçalarımı kullanıyorum. Onları yavaşça, yalvarırcasına yuvarlamaya başlıyorum. Matvey sert bir nefes çekiyor ve ben bunu bir işaret olarak alıyorum.

Hızımı artırıyorum, zonklayan sikinin üzerinde kendimi beceriyorum. O kadar sert ki, beni kolayca incitebilir. O kadar büyük ki, içime sığdığına hâlâ inanamıyorum. Her hareket ettiğimde, içimde her yerde zevk kıvılcımları çakıyor, onun sıcak sürükleyiciliği neredeyse dayanılamayacak kadar fazla.

Bu şekilde gelirim, beni asla affetmez.

İyi olacağım, umutsuzca söz vermek istiyorum. *İyi olacağım, lütfen.*

Birden parmakları ağızımdan kayıyor. İri, güçlü ellerinin kalçalarımı kavradığını ve onları hareketsiz kalmaya zorladığını hissediyorum. "Siktir, *Kalina*. Cezadan kurtulmak için hile mi yapıyorsun?"

"Hayır!" Nefesim kesildi. "Asla, ben-"

THWACK!

Sarsıldım.

Az önce bana şaplak mı attı?

Isı, çarpma noktasından vücudumun geri kalanına yayılıyor. Kığım karıncalanıyor, Matvey'in elinin izi yanağımda kırmızı ve aç bir şekilde titreşiyor. "Bana yalan söyleme."

Altında dosya: sahip olduğumu bilmediğim sapkınlıklar. "Matvey, lütfen."

"Bunu yapmak için can atıyorum, biliyorsun," diye fısıldıyor, zımpara kağıdı gibi pürüzlü. "Seni çiğ çiğ sikmek. Karnına bir bebek daha koy."

Gözlerim kamaşıyor. "Matvey..."

"Eminim hoşuna giderdi, değil mi?" diye inliyor sığ itişler arasında. "Döllerimle doldurulmak?"

"Evet," diye inledim, yalan söyleyemeyecek kadar bitkin düşmüştüm.

"Tekrar ve tekrar. Ta ki daha fazla dayanamayana kadar."

"Ver onu bana," diye nefes nefese kaldım. "Beni bebeklerinle doldur, sik *beni*, *doğur beni*-"

Bir sonraki söyleyeceğim utanç verici şey ne olursa olsun, Matvey buna izin vermiyor. "*Blyat*," diye dişlerinin arasından küfrediyor ve sonra üzerime atlıyor: eller

Kalçalarımda, ağzım boynumda, sikim her hamlede tatlı yerime batıyor.

Kendime dokunmayı o kadar çok istiyorum ki canım yanıyor ama o buna izin vermiyor. Elim hareket ettirdiğimi görür görmez acımadan yatağa yapıştırıyor, beş nasırlı parmağını benimkilerin bıraktığı boşluklara sokuyor. "Ya sikime boşalırsın ya da hiç boşalmazsın," diye homurdanıyor.

"Matvey...!"

"Gel şimdi, *Kalina*. Hissetmeme izin

ver." Hayır diyemiyorum.

Sonunda, ona asla hayır diyemem.

Sonra yüzümü onun göğsüne gömüyorum. "Sen en kötüsüsün," diye iç geçiriyorum. Matvey'nin parmakları saçlarımı okşamak için kalkıyor. "Şimdi öyle miyim?"

"Evet. Bunun Cenevre Sözleşmesi'ni ihlal ettiğine eminim."

Bir gülümseme iması. "Benim hatam. Bir dahaki sefere daha sıkıcı olacağım." "Sorun değil. Bunu kaldırabilirim."

Başımın üstüne bir öpücük konduruyor. "Biliyorum."

Neredeyse seksten bile daha iyi, hemen sonrasındaki bu kısım. Sadece burada uzanmak, bitkin ve kemiksiz, ve birbirimizin nefes alışını dinlemek. "Mm."

"Proje nasıl gidiyor?"

"İyi," diye mırıldanıyorum. "Yani, gerçekten iyi. Bugün bazı nanofiberleri test ettik." "Ateşlemem gereken biri var mı?"

Kahkahalarımı Matvey'in boynunun kıvrımlarında bastırıyorum. "Hayır, teşekkür ederim. Alabileceğimiz tüm yardımlara ihtiyacımız var. Bu arada, işin nasıl gidiyor?"

İç çekiyor. "Öyle değil. Bu köstebek durumu planın ilerlemesini engelliyor."

Son zamanlarda Matvey bana karşı çok daha açık sözlü oldu - öyle ki "plan" gibi şifreli kelimeler kullanabiliyor ve ben de neden bahsettiğini anlayabiliyorum. Dr. Knox çok memnun olurdu.

"Özür dilerim," diyorum içtenlikle. "Keşke yardım edebilseydim." "İnan bana, yardım ediyorsun."

Koluna hafifçe vuruyorum. "Öyle değil. Kıçımı çimdiklemeyi de bırak." "Neden? Hâlâ çok mu çiğ?"

Bu adam benim ölümüm olacak. "Konuyu değiştirmeyi bırak."

"Ama ben bu konuyu daha çok seviyorum." "Matvey."

Gözlerini deviriyor ama orada da bir sevgi var. "Ben ciddiylim. Sen yardım ediyorsun. Giysileriniz önümüzdeki savaşlarda büyük fark yaratacak."

Savaşlar. Bu kulağa hoş gelmiyor ama Matvey'i hedeflerinden vazgeçirmeye çalışmaktan daha iyisini biliyorum. İlk günden beri bana destek oldu, ben de karşılığını vermeliyim. Düşünmesi bile korkutucu.

Bu yüzden işte elinden gelenin en iyisini yapmalısın: onu korumak için. Sana izin vermesinin tek yolu bu. "Ama yine de ilerleyemiyorsun."

"Hayır," diye nefes verir. "Köstebeği bulana kadar olmaz. Bu da... sorunlu bir durum." "Neden?"

"Vory. Yine huzursuzlanmaya başladılar. Planı istiyorlar." "Ve köstebek yüzünden bunu onlara veremezsin."

Başını salladı. "Kesinlikle."

Göz kapaklarımın ağırlaştığını hissediyorum. Elimde değil -Matvey'nin dayanıklılığına ayak uydurmak imkânsız. Yarı uykulu bir halde, "Öyleyse onlara bir tane ver," diye gevelediğimde ne dediğimi zar zor biliyorum.

"Ne?"

"Bir plan. Sadece... plan değil..."

Matvey hiçbir şey söylemiyor. Tek gözümü kırparak açmaya zorluyorum kendimi. Bunu yaptığımda, yüz ifadesinin olduğu yerde donup kaldığını görüyorum. Sanki bir aydınlanma yaşamış gibi.

Sormaya çalışıyorum ama uyku beni altına çekiyor.

Oh, pekala. Sabah daha çok konuşuruz.

MATVEY

Benim gücüm asla strateji değildi. Kaba, ezici bir güçtü. Yoluma çıkan engeller ne olursa olsun istediğimi almaktı. Groza Bratva'yı sıfırdan bu şekilde inşa ettim, okyanusun ötesine bu şekilde sürükledim ve büyüttüm. İrade gücü, el gücü: Şimdiye kadar ihtiyacım olan tek strateji buydu.

Ama şimdi, göremediğim bir düşmanla karşı karşıyayım.

Artık kaba kuvvet beni istediğim yere götürmeye yetmiyor.

İşe geldim, eşyaları topladım ve duyurumu yaptım. "Vakit geldi."

Yuri'nin gözleri yuvalarından fırlamaya hazır görünüyor. Grisha'nınki de öyle ama onda daha az fark ediliyor. Poker suratı her zaman kardeşimden daha iyi olmuştur.

İkisi de bana yüksek sesle soru sormuyor, ama düşüncelerini gün gibi net duyabiliyorum: *Ne oluyor be?*

Onları uyarmadım. Bu da kasıtlıydı. Sonuçta, fareleri cezbetmek istiyorsam, yemimin gerçek ve gerçekten sulu görünmesi gerekir.

"Bu, satın alacağımız binanın bir taslağı."

Konferans odasındaki masanın üzerine koydum. Herkes ayağa kalkıyor, görmek için boyunlarını büküyorlar. "Neden bu?" diye soruyor Vlad.

"Pozisyonu için." İlkinin üzerine başka bir rulo yaydım, bir harita. "Burası Bonaccorsi'nin genel merkezi. Bu da bizim binamız. Gördüğünüz gibi, bir çatıdan diğerine atlamak çok kolay."

"Böyle mi istila edeceğiz?" Yuri kaşlarını çatar. "Çatıdan mı?"

"Evet." Açıklamama devam ediyorum. "Sadece bir sorun var; bina tek bir mülk değil. İki şirket arasında dikey olarak bölünmüş durumda."

Teknik olarak konuşursak, tamamen ayrı iki varlığa bakıyoruz." "Peki hangisini satın alacağız?" Stanislav soruyor.

Sırıtiyorum. "İkisi de."

İpatiy boğazını temizler. "Küstahlığım için kusura bakma *pakhan*... ama bu kaynak israfı değil mi?"

Birkaç onay mırıltısı takip etti. Geçip gitmelerine izin verdim. Gözlerim şimdi daha büyük resimde. "Öyle olurdu," diye kabul ediyorum, "eğer ikisini de *gerçekten* satın alacak olsaydık."

"Değil miyiz?" Gora soruyor.

"Hayır. İkisi için de bir oyun oynayacağız. Bu şekilde, birini kaybetsek bile sonunda mahvolmayız."

Geçen seferki gibi. Kimse söylemiyor ama herkesin aklında: en son başarısızlığım. "Bu iş için aklınızda biri var mı?" Grisha soruyor ve bana mükemmel bir geri dönüş şansı veriyor.

"İstiyorum."

"Kim?"

"Herkes."

Vory kaşlarını çatı. "Herkes mi?" Vlad ikna olmamış bir şekilde sorar.

İki klasör çıkarıp masanın üzerinde ters yönde kaydırıyorum. "Groza Takımı. Solovyov Takımı. Tebrikler: Her birinizin bana bir bina kazandırmak için bir haftası var."

"Biz... yarışıyor muyuz?" Stanislav kaşlarını çatar.

"Sadece dostça bir meydan okuma elbette. En iyi adamlarınızı görevlendirin: kazanan takım bir sonraki *vor*'umuzu belirleme şansına sahip olacak."

Bu kimsenin kaçırmayı göze alamayacağı bir fırsat. Şu anda Groza ve Solovyov eşit durumda. Bunu kim kazanırsa, oy açısından yönetim kurulunu kontrol edecek.

Önemli olduğundan değil. Ben her zaman kendi kararlarımı verdim. Yolumu değiştirmeye niyetim yok.

Ama çoğu *Vory* bunu bilmiyor. Ivan olayından sonra muhtemelen bir tür değişim bekliyorlardı. Ve eğer böyle olduğunu düşünüyorsa, ben kim oluyorum da onlara karşı çıkıyorum?

Stanislav bir dosya alır. Vlad diğerini kapar. "Bir hafta mı?" diye mırıldanır.

"Bir hafta."

Sonra dağılırlar.

Sadece Yuri ve Grisha geride kaldı. Oda boşalır boşalmaz ikisi de bana yaklaşıyor. Sonra Yuri tısladı, "Bu da neydi böyle?"

Onu cezalandırmamam iyi ruh halimin bir göstergesi. "Bu, kardeşim, stratejiydi." İtiraz etmek için ağızını açtı ama sözünü kestim. "Petra'yı ara. Bizimle benim evimde buluşmasını söyle. Asıl toplantı şimdi başlıyor."

"İyi olsa iyi olur," diye homurdanıyor Petra, topuklarını sabırsızca vurarak. "Manikür pedikürümü iptal etmek zorunda kaldım."

"Ve hepimiz özverili fedakârlığınız için minnettarız."

"Anlamıyorum," diye mırıldanıyor Yuri. "Toplantıda neden bütün o şeyleri söyledin?"

Kendimi haklı çıkarmıyorum. Buna hiç ihtiyaç duymadım ve şimdi de duymayacağım. "Grisha. Çantam."

Elime aldığımda, aradığım şeyi bulmam bir saniyeden az sürüyor. "Size göstermek üzere olduğum şey bu odadan dışarı çıkmayacak. Bunu sadece dördümüz bileceğiz. Anlaşıldı mı?"

Herkes başını sallar.

Tatmin olmuş bir şekilde içindikileri masaya fırlatıyorum.

"*Başka bir* sarma mı?" Yuri görmek için boynunu büker. "Ne oldu?" "Plan. *Gerçek* plan."

Petra incelemek için eğiliyor. Köşeleri yavaşça açıyor, açarken de kâğıt ağırlıklarla tutturuyor. Gözleri planın her santimetresinde geziniyor. "Kimin binası bu?"

"Carmine's."

Etrafımdaki üç çift göz kocaman açılıyor. "Şaka yapıyor olmalısın," diyor Yuri.

"Peki neden?"

"Çünkü bu şey gibi görünüyor... şey gibi..."

"Sanki savaşı doğrudan Carmine'a taşımak istiyormuşsun gibi," diye ekliyor Grisha. Sesinde ağabeyimin şokundan eser yok, sadece belli belirsiz bir eğlence parıltısı var. "Yanılıyor muyum?"

"Hiç de değil." Sonra üç klasör uzatıyorum.

"Harika," diye mırıldandı Petra. "Daha fazla kâğıt."

"Kâğıt takip edilemez," diyorum. "Bu şekilde köstebek bizi takip edemez."

"Özür dilerim, ne?"

Doğru. Sanırım o bardağı kırmanın zamanı geldi. Ne de olsa burası bir savaş konseyi ve *bu* "acil durum" olarak sayılmazsa...

Ayrıca, April haklı. Etrafımdaki insanlara güvenmeye başlamalıyım. Sadece bir avuç bile olsalar, onların arkasından iş çevirmeye devam edemem. Ya varım ya da yokum. Ve Petra kendini kanıtlamaktan fazlasını yaptı.

"Birileri başından beri Carmine için casusluk yapıyordu," diyorum ona. "İlk anlaşma bu şekilde patladı. Sadece Ivan olduğunu sanıyorduk ama başkalarından da şüphelenmeye başladık."

"Kim gibi?"

"Motya..." Yuri kulağıma fısıldıyor.

Ama ben devam ediyorum. "Baban."

Petra'nın yüzü donar. Bir anlığına, içindeki tüm hareketler durur. Kimse buna "şok" diyemez ama yine de Petra'nın duygularını idare etme yöntemlerine aşina olan çok az kişi vardır.

İyi ya da kötü, ben de onlardan biri oldum.

"Anlıyorum," diye mırıldanıyor.

Eğer başka biri olsaydı, yüzüme karşı bağırmaya başlayabilirdi.

-Hatta düpedüz bayıldım. Ama bu başka biri değil. Bu Petra Solovyova, buzdan kanatları olan Bülbül ve kendini toparlaması, yüz kaslarını tekrar hizaya getirmesi sadece birkaç dakikasını alıyor. Kutup kontrolüne geri dönüyor.

"Anladığım kadarıyla biliyordun?" diye soruyor Yuri, ifadesi okunamaz halde.

"Benim emrim altında hareket ediyordu," diye araya girdim. "Eğer birine kızacaksan, bana kız. Sana söylememesi için onu ben zorladım."

Kuru, acı bir kahkaha atıyor. "İşler nasıl da tersine döndü."

"Henüz kesin değil," diye onu rahatlatmaya çalışıyor Yuri. "Masum olabilir."

Kadın alay ediyor. "Benim babam masum değil. Ama elbette, elinizden geleni yapın." "Petya..."

Şakaklarını ovuşturuyor ve iç çekiyor. "Beni yanlış anlama. Babamı araştırdığın için kızgın değilim. Bunu kaldıramayacak kadar kırılgan olduğumu düşündüğün için kızgınım."

Sonra sandalyeye yığılıyor, içindeki mücadele tükeniyor. Eskiden hamileliğin Petra üzerinde herhangi bir etkisi olmayacağını düşünürdüm - sadece bakteriler gibi üreyeceğini düşünürdüm - ama şimdi belirtileri görebiliyorum: yorgunluk, deri ve kemik kırılganlığı. Birinci ve ikinci üç aylık dönemlerinde April'e yakın değildim ama tahmin etmem gerekirse, tuvalete eğilerek kahvaltı yapmanın böyle bir şey olduğunu söyleyebilirim.

Kim bilebilirdi ki? Sonuçta karım da bir insan.

"Belli ki değilsin."

Bana gergin bir gülümseme veriyor. "Vay be, teşekkürler. Şimdi sarılacak mıyız?" "Hayatta olmaz."

"Güzel. Eğer deneseydin seni bıçaklamaya hazırdım."

Yuri onun yanına oturur. Yavaşça onun elini tutuyor. "Yani biz...?"

Gözlerini deviriyor. "Oh, lütfen. Benden uyduruk bir sır sakladığın için seni terk etmeyeceğim. Bu konuda iyi bile değilsin."

"Hey, bu da ne demek oluyor?"

"Bilirsin, etrafta sinsice dolaşmalar, suçlu köpek bakışları. Sanki artık içinde tutamıyormuşsun gibiydi."

"Senin ya dizlerinin üzerine çökeceğini ya da yeryüzünden silineceğini düşünüyordu," diye şakayla karışık kulağına fısıldıyorum, ama bunu belli etmeyecek kadar alçak sesle. "Tanrı aşkına kardeşim, daha iyisini yap."

Grisha boğazını temizliyor. "İki aşk kuşumuzun anını mahvetmekten nefret ediyorum..."

"Evet, evet, plan." Petra ona el sallıyor. "Dur tahmin edeyim. Bunlar bizim başrollerimiz mi?"

"Öyleler," diye onaylıyorum.

Herkes üzerinde isminin yazılı olduğu dosyayı alır. "Yuri, ilk sen başlayacaksın. Buranın altındaki kanalizasyona küçük bir bomba yerleştirmeni istiyorum."

"Bodrum mu?" diye kaşlarını çatıyor. "Neden?"

"Köstebek çatıya çıkmamızı bekleyecektir."

"Çünkü Vory'ye yapacağını *söylediğin* şey buydu," diye fark ediyor Grisha.

"Aynen öyle. Eğer gerçekten bir köstebek varsa, onu kendi avantajımıza kullanacağız. Kimse bodrum katına bakmayacak."

"Ne kadar küçük bir bombadan bahsediyoruz?" Yuri soruyor.

"Zemin kendi kendine çökmüş gibi görünmesini sağlayacak kadar küçük. Dikkat çekmek istemiyoruz, henüz değil."

"Kulağa mantıklı geliyor," diyor Grisha. "Sırada ne var?"

"Sırada sen varsın. İletişim sistemlerine girecek ve tamircilerle yaptıkları görüşmeyi engelleyeceksin."

"Dur tahmin edeyim," diyor Petra. "Ben burada mı devreye giriyorum?"

"Evet, öyle. Bir tamir şirketinin sekreteri gibi davranacak ve bir ekip göndereceksiniz."

"Adamlarımız, anladığım kadarıyla?"

"Aynen öyle."

Yuri'nin gözleri anlayışla parlıyor. "Yani diğer plan..." "*Vory*'yi meşgul etmek içindi. Ve köstebeği dumanla dışarı atmak."

"Nasıl?"

Sırıttıyorum. "Göreceksin. Yakında hepimiz göreceğiz."

MATVEY

Toplantıdan sonra eve erken dönmeye ve ilham perime düzgün bir şekilde teşekkür etmeye karar verdim. Ancak bir kez daha tanıdık bir manzarayla karşılaşıyorum: her yere dağılmış kıyafetler. "April...?"

"İşte!" Ses, bir yığın siyah takım elbise ceketinden geliyor. Nasıl farklı oldukları hakkında hiçbir fikrim yok, ama bir bakış bana nereden gelmiş olmaları gerektiğini söylüyor: fabrikadan.

"Prototiplerin içinde kestiriyor musun?" Temkinli bir şekilde yaklaşırken soruyorum. "Uyku zayıflar içindir," diye cevap veriyor, dişlerinin arasında bir toka.

Bu çok saçma. En iyi ihtimalle aptalca. Hayatta olan tek bir adamın bile seksi.

Ama yine de başka tarafa bakamıyorum. Sanırım en azından bir tane var.

"Anladığım kadarıyla işler iyi gidiyor?"

Bunun üzerine yüzü aydınlanır. "Sana göstermeme ne dersin?" Beni boş bir yere, bir aynanın önüne doğru götürüyor. "Ceketini çıkar."

"Çok cüretkârsınız Bayan Flowers."

Koluma şakacı bir tokat attı. "Soyun yoksa senin yerine ben soyunurum. Ve evet, bu bir tehdit."

Sonunda ceketimi omuzlarımdan çıkardım. April'in elleri, ustaca ve narin bir şekilde yardım ediyor. Onları havadan kapmak ve her seferinde bir parmağını, yüzü kıpkırmızı olana kadar öpmek istiyorum. Sonra dudaklarımı kolunda, omzunda, pürüzsüz ve güzel boynunda gezdirmek istiyorum. Nefes nefese kalıp daha fazlası için yalvarana kadar.

"Hepsi bitti!" diyerek ellerini bir kez çırpıyor ve eserine hayranlıkla bakmak için bir adım geri atıyor.

Aynaya bakıyorum. Ceketin kumaşı şık ve zarif, her zamanki gardırobumu kıskandıracak hiçbir yanı yok. Rengi koyu kömür siyahı, bana kurşun geçirmez yelekleri hatırlatıyor. Aynı sağlamlık hissi var ama alıştığım sertlik yok. Deneysel olarak hareket etmeye başladım.

April'ın yüzü bir Noel ağacı gibi parlıyor. "Pürüzsüz, değil mi? Sonunda kumaş karışımını mükemmelleştirdiğimizi düşünüyoruz. Kevlar hâlâ temel taş, ama tek başına çok sertti, bu yüzden her türlü şeyi denedik..."

Kendimden geçiyorum, April'ın sözleri kafamın üzerinden uçup gidiyor. Geriye sadece onun sesi kalıyor, dünya çapındaki stilistleri utandıracak kadar tutkulu.

İnanılmaz. Benim kadını inılmaz.

"... ve yakında seri üretime hazır olacağımızı düşünüyoruz!" Bu beni hayallerimden uzaklaştırdı. "Ne zaman?"

"Dr. Reznikov o noktaya geldiğimizi düşünüyor ama Profesör Simmons ve ben hâlâ birkaç şeyi test etmek istiyoruz. Yıkanabilirlik ve hava koşullarına dayanıklılıkla ilgili çözmemiz gereken birkaç pürüz var ve sonra-mmmph!"

Öpücük geri kalanını yutar.

Tam istediğim yere gelene kadar durmuyorum: yüzü kızarmış, nefesleri kısalmış, göz bebekleri göklere yükselmiş. "Bu ne içindi?" diye soruyor sonra.

"Sen."

Yanakları daha da kızardı. "Ben hiçbir şey yapmadım."

"Yaptın. Ve şimdi, bir ödül alacaksın."

"Ahh... Matvey...!" Parmakları saçlarıma dolanıyor, çılgınca çekiyor. Dilimin klitorisinin etrafındaki her turunda vücudu daha da titriyor, bilerek geri tuttuğum bir serbest bırakma için çaresiz. "Lütfen," diye soluk soluğa bağırıyor, sesi kırılıyor.

Ama burada tempoyu o ayarlamıyor.

Benim var.

"Lütfen ne?"

"Gelmeme izin

ver."

Bu ikna edici bir savunma. Daha zayıf bir adam teslim bile olabilirdi. "Henüz değil," Hırıltı.

Bacaklarını daha geniş açıyorum. Saat beş yönündeki gölgem uyluklarının iç kısmındaki hassas deriye sürtünüyor, bu da nasıl başa çıkacağını bilemediği ekstra bir his katmanı. April pantolonunu indirirken sesi çatlıyor, "Bunun benim... ödülüm... olduğunu söylemiştin!"

"Öyle," diye cevap veriyorum sertçe.

Sonra dilimi içeri sokuyorum.

April'ın tırnakları kafa derime batıyor. Dokunuşunun izlerini hissedebiliyorum, çaresizliğin keskin hilallerini, ama bu beni caydırmıyor. Eğer bu kararlılığımı kırmaya yetseydi, *pakhan* olmazdım. "Matvey... İhtiyacım var...!"

Onu dilimle beceriyorum, sıcak ve derin. Amcığı kasılıyor, beni içine hapsedmekle tehdit ediyor. Onu hemen almak, kendimi vücudunun ıslak sıcaklığına gömmek istiyorum ama kendimi tutuyorum. *Henüz değil.*

"Sadece iyi kızlar boşalır," diye törpüledim etini. "Sen iyi miydin?"

Beklendiği gibi, April bir protesto sesi çıkarır. "Ben sadece... Ben işimi *yaptım-ah!*"

"Yanlış." Dilimi parmaklarımla değiştiriyorum, sonra kabaca içine girip çıkmaya başlıyorum. Tatlı noktasına her yaklaştığımda, bilerek ıskalayarak ondan uzak duruyorum.

April'ın kalçaları iki yanımda titriyor. Bana karşı mücadele ettiğini, onları kapatmaya ve saldırıyı durdurmaya çalıştığını hissedebiliyorum. Çok fazla zevk, çok fazla ben onun içindeyim. "Matvey, lütfen...!"

"İyi miydin?"

Cevap gelmeyince April'ın klitorisini tekrar yalıyorum. Yüksek sesle inliyor ve oturma odasında *y a n k ı l a n ı y o r*, ama yine de bir kelime söylemiyor.

Tam da beklediğim gibi.

Dr. Knox'la kaç seans yapmış olursa olsun, bu hala onun en ağırlı noktası: övgü kabul etmek. Kendisi, işi, eylemleri için. Ama ona zevkle ne kadar işkence edersem edeyim, inatla kendi fikrine tutunmaya devam ediyor.

Yeterince iyi olmadığını. "Tamam o zaman." Uzaklaşmaya başladım.

"Hayır!" diye soluk soluğa bağıyor, sesi panikle dolup taşıyor. Eli saçlarımda sıklaşıyor, beni tüm gücüyle yerinde tutmaya çalışıyor. "Durma, sadece..."

Yap şunu. Ödülünüzün kilidini açın. Ne kadar iyi olduğunuzu kabul edin.

"Kuralları biliyorsun. Söyle."

Titrek bir nefes. "Ben... Ben..."

Onu uzun, derin bir kucaklama ile cesaretlendiriyorum. "Evet?" "Ben... iyi..."

Parmaklarımı içeri ve dışarı pompalıyorum, bu sefer daha hızlı, daha derin. "İyi bir ne?" "İyi bir kız," diye nefes alıyor sonunda.

"Mm," kalçasının iç tarafına bir öpücük konduruyorum, sıyırmaktan kıpkırmızı olmuş. sakalım. "Neden?"

"Çünkü... Projeyi tamamladım."

"Peki sen nasıl yaptın?" Yine onun tatlı noktasını buldum. Bu sefer kaçırmadım.

"İyi...!"

"Sadece iyi mi?" Amacımla işkence etmeye başladım, boşalması için çok hafifçe ovuyordum.

Ağır bir iç çeker, gözleri aşırı uyarılmaya karşı sertçe sıkılır. "Hayır, ben..."

Bir parmak ekliyorum. Güzelce alıyor, kedi dudakları ödülünün başka bir parçasını kabul etmek için ayrılıyor. "Harikaydın. İnanılmazdın."

"Ben... Ben harikaydım..."

"Mhmm. Şimdi, ödülünü iste." "Ödülümü istiyorum."

Neredeyse tatmin oldum, ama henüz değil. Ondan duymak istediğim bir şey daha var. söyle. "Ne ödülü?"

Gözlerimin içine bakamayacak kadar utanarak, "Senin sikin," diye mırıldanıyor. "Sikini istiyorum, boşalmak istiyorum, Matvey, lütfen...!"

İşte bu; daha fazla bekleyemem. Kalçalarından tutup kendime doğru çekiyorum, boş bırakılmanın acısının yüzünde sadece bir saniyeliğine parlamasını izliyorum-

"Ahh!"

Kendimi onun içine batarken izliyorum. Yavaşça, her santim onun vücudunda kayboluyor, ıslak amı tarafından yutuluyor. Her zaman ne kadar nazık, ne kadar verici olursa olsun, içinde başka bir Nisan saklı olduğunu biliyorum: şehvet ve açgözlülük yaratığı. "Seni böyle becermemi ister misin? Her tarafın benim için açılsın mı?"

"Evet!" diye bağıyor. "Evet, evet, beni becermeni istiyorum-"

"Sert mi istiyorsun?"

"Onu istiyorum."

"Hızlı mı istiyorsun?"

Nefes nefese bir baş sallama. "Evet, evet."

"Kirli mi istiyorsun, seni küçük cadaloz?"

Her "evet" deyişinde kalçalarımı daha hızlı, daha derine indiriyorum. April'ın bacakları sanki çekip onu bu halde bırakacağımdan korkuyormuş gibi sırtımın alt kısmına kilitleniyor.

Kabul ediyorum, bu fikir cazip.

Ama bugün değil.

Bugün April çok uslu bir kız oldu. "Evet, evet!"

"İçine boşalmamı ister misin, *Kalina*?"

Ona sahip olma düşüncesi onu bu hale getiriyor. Tamamen, tamamen, içinde dölleriyle boyamadığım bir nokta kalmayana kadar. "Matvey, Matvey...!"

O kadar şiddetli boşalıyor ki hissedebiliyorum. Sanki içimdeki hayatı söküp atmaya çalışıyor, ama biliyorum ki o kadar kasıtlı bir şey yapamayacak kadar kendini kaybetmiş durumda. Boşalmakla çok meşgul, dudaklarında benim adımla boşalıyor, sikim sonuna kadar içine gömülmüş, onu beceriyor.

Benimkini.

Orgazmım vuruyor, ama hala
durmuyorum. Hiç durmayabilirim.

Matvey'in kolunda moda fuarına giriyorum, kapılardan gergin adımlarla geçiyorum.

Sinirlerime hakim olamıyorum. Buraya en son geldiğimde kafama gerçek anlamda bir silah dayanmış olması değil sadece, burası Mallard. New York modasının merkezi, tarihin yazıldığı yer.

Ben burada ne yapıyorum?

"Belki de geri dönmeliyiz," diye mırıldanıyorum.

Matvey şüpheli bir kaş kaldırır. "Ve tüm ordövrleri kaçırayım mı?"

"Ben ciddiym. Burada olmamalıym."

"April." Matvey eğildi. Bir sonraki sözlerini doğrudan kulağıma söylüyor. "Eğer bunu hemen kesmezsen, bütün bu iyi insanların önünde seni tokatlamak zorunda kalacağım. Bunu ister misin?"

Yutkunuyorum. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama bir yanımda bunu çok istiyor.

"Hayır, efendim." "Güzel. O zaman kadınının yeteneklerini benim önümde aşağılama."

Gözlerimi deviriyorum, kendime rağmen gülümsüyorum. "Bu hile yapmaktır."

Buraya tek başımıza geldik. Kimseyi davet edemeyecek kadar gergindim ve bilen diğer insanlar -Petra ve Elias- biri Matvey diğeri de benim için evde kaleyi koruyorlar. Bana anlattığına göre, son zamanlarda Bratva'sıyla arası gerginmiş, öyle ki her zaman göz kulak olacak birine ihtiyacı varmış. Yuri'nin gizli bir görevle meşgul olması ve Grisha'nın Elias ve May'in başında nöbet tutması nedeniyle soracak kimse kalmamıştı.

June'u da davet edebilirdim. Corey ve Rob'u da - tabii Rob'un şirketi sonunda avukatlarına gerçek tatil günleri vermekle barıştıysa. Her iki durumda da, burada tek başıma olmak zorunda değildim.

Ama kimseyi davet etmeyi kendime yediremedim. En yakın arkadaşlarımın önünde küçük düşmeyi kendime yediremedim. Seyircilerin önünde başarısız olmayı.

Çünkü başarısız olacağım, değil mi?

Olumsuz düşünceler. Kendinden nefret etme sarmalı. Kendimi bundan kurtulmaya zorluyorum. Bu artık ben değilim. İyi bir anne ve eş olmak istiyorsam bu ben olamam. Dr. Knox'un dediği gibi: Eğer kendini sevemiyorsan, başkasını nasıl sevebilirsin ki?

(Gerçi bunu bir drag şovundan çaldığına eminim.)

Ayrıca, aslında burada yalnız değilim. Aslında burada olmayı en çok istediğim kişiyle birlikteyim. "Saat 12 yönünde. Mor kod."

"Bekle, mor kod neydi? Armani mi? Ya da..." Yüzüm kızardı. "Oh."

Kesinlikle Armani değil.

Matvey'in görüş alanını takip ederek zengin giyimli insanlardan oluşan küçük bir gruba ulaşıyorum. Yani, buradaki *herkes* modayı takip ediyor, ama bu üç kişi belli ki hiçbir masraftan kaçınmamış.

Ve doğruca bize doğru geliyorlar. "Kahretsin,"

diye mırıldandım.

"April!" Nora şimdiye kadarki en sahte gülümsemesiyle selam veriyor. "Seni burada görmek ne tuhaf."

Ne, elbisemi çaldığın için mi? "Selam, Nora. Baba."

Kenarda, Dominic kararlı bir şekilde sessiz kalıyor. Beni duyduğuna dair tek işaret kısa bir baş sallama hareketi.

Ne kadar iç açıcı. Ben de seni özledim, babalık.

"May nerede?" Anne merhaba bile demeden soruyor. "Onu yine evde yalnız bırakmadın, değil mi?"

"Hadi ama Anne. Eminim kız kardeşin bunu her zaman yapmıyordur. Bronx'ta bir yerde bir bakıcı tutabilir."

Başka zaman olsa, bu yorumlar beni öfkelenendirirdi. Öfkeden çılgına döner, zayıf cevapları birbiri ardına kekelememe neden olurlardı.

Ancak şimdi tek hissedebildiğim garip bir sakinlik. Belki de Dr. Knox'la yaptığım seanslardan ya da Matvey'nin yanımdaki sessiz, sağlam varlığından kaynaklanıyor, ama sözleri... akıp gidiyor. Sanki nasıl inciteceklerini bildikleri kişi ben değilmişim gibi.

"Elbette." Parlak bir şekilde gülümsüyorum. "Merak etme, Nora. *Bütün* paramı almadın."

Nora'nın çenesi neredeyse yere düşecek. Oldukça ilginç bir görüntü; neredeyse sesli gülmeme neden oluyordu. "Neden, ben...!"

Anne dilini şaklatıyor, gözleri aniden soğuk ve keskin. "Söylesene abla, elbiseni görebilecek miyiz?"

"Elbette." Omuz silkiyorum. "Neden? Onu da mı çalmak istiyorsun?"

"April!" Nora'nın nefesi kesildi. "Ailenle böyle mi konuşuyorsun?"

"Hiç de değil. Ama burada ailemden kimseyi göremiyorum. Sen görüyor musun?"

Yanımda Matvey homurdanıyor. Bu o kadar nadir bir şey ki, gülümsememin sırtımaya dönüştüğünü hissediyorum.

"İşte böyle!" Ellerimi bir kez çırpıyorum. "Sizi tanıştırmadım, değil mi? Baba, bu Matvey Groza. May'in babası."

Matvey, Dominic'in titreyen elini sıkıca kavıyor. Babamın yüzüne bakılırsa, çok sıkı olmanın yanlış tarafındaydı. "Hakkınızda çok şey duydum efendim. Aslında hepiniz hakkında."

Üçünün de tüylerini diken diken etmeye yetiyor. Tanrım, hep böyle miydiler? Bu kadar zavallı ve kolay çingiraklı?

Değişen onlar değil, diye fısıldıyor kafamın arkasındaki ses, bir kez olsun gururlu bir sesle. *Sen değiştin*.

"Bir şey söylemeyecek misin baba?"

Dominic yutkunuyor. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir şey fark ediyorum: korku. "O zevk bana ait."

"Eminim."

Bu iki kelime içimde bir ateş yakıyor. Çocukluğumun zorbalarının birkaç iyi yerleştirilmiş yumrukla yenildiğini görmek yeterince heyecan verici ama bu?

Sonunda yanımda birinin olması mı? Bu dünyadaki en ateşli şey.

"İzninizle."

Başka bir şey söylemiyorum.

Matvey'in elinden tutup onu tuvalete sürüklüyorum.

Boş kadınlar tuvaletinin kapısı arkamızdan kapanır kapanmaz Matvey'nin yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Öp beni."

Matvey hiçbir zaman emir alan biri olmadı. Ama bu gece, benim bu yeni yanıma kavırken gözlerinin beklentiyle karardığını izliyorum. Kibar olmayı bırakan yanıma. "Evet?"

"Evet," diye nefes alıyorum. "Seni istiyorum."

Sıcak dilinin ağzıma girdiğini hissediyorum. Öpücük vahşi, acımasız, tamamen dişlerden oluşuyor. Canlı canlı yenmek gibi.

Bir kez olsun, onu geri yemek istiyorum.

"Becer beni," diye nefes nefese kaldım.

"Hemen şimdi sik beni."

Tekrar sormama gerek bırakmıyor. Hayvani bir hırıltıyla beni lavabo tezgahının üzerine kaldırıyor ve bacaklarımı ayırarak oraya aitmiş gibi yerleşiyor. Şimdiden sertleşmiş sikinin kalçama sürtündüğünü hissedebiliyorum, daha önce hiç olmadığı kadar büyük ve kalın ve bu tüm vücudumu titretiyor. Tanrı yardımcım olsun, hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

"Matvey..."

Ayak bileklerimi sırtının alt kısmına kilitliyorum ve tırnaklarımı kafa derisine geçiriyorum. Kulağıma tıslıyor ve beni geri tutuyor, elleri elbisemden aşağı kayıyor, külotumu hemen yırtıyor. "Siktir, *Kalina*."

Takım elbise pantolonunun içinden sikini avuçluyorum, fermuarı için uğraşıyorum. Soyunmak için sabrım yok, bu gece olmaz. Geçmişimin hayaletlerine karşı kazandığım zaferin sarhoşluğu içindeyim ve şimdi ganimetleri talep etme zamanı.

Beni önce parmaklarıyla beceriyor, üçü hemen batıyor. "Blyat'. Benim için çok ıslaksın."

"Seni içeride istiyorum." Zonklayan sikini elimle sıkıp kalçalarımın arasına hizalıyorum. "Ben hazırım, sadece-"

SLAM.

O kadar hızlı oluyor ki, neredeyse o anda boşalıyorum. Birlikte olduğumuz onca zaman boyunca, Matvey beni hiç bu kadar sert ve şiddetli almamıştı. Daha önceki gösterim onu sınırlarına kadar çalıştırdı mı yoksa sadece beni şımartıyor mu bilmiyorum, ama *Tanrım*.

"Tekrar."

Sonuna kadar çekiyor, sonra tekrar sokuyor. "Yine," diye inliyorum.

Her itiş boğazımdan vahşi bir çığlık çıkarıyor. Bu noktada, artık neden sessiz kalmam gerektiğini bile hatırlayamıyorum.

"Tekrar, tekrar, ahh!"

"Bunu mu istiyorsun?" Matvey hırlıyor, kalçalarındaki tutuşu morarıyor. "Seni pis bir banyoda bir fahişe gibi becermemi mi istiyorsun?"

"Evet!" Haykırdım. "Ben senin fahişenim! *Seninim*."

"Seni duymalarını ister misin? Bektan baban, orospu üvey annen?" "Uyumumda değil," diye inliyorum. "Kimin duyacağı umurumda değil."

Boğazıma doğru sırtıyor. "Yalancı."

İşte bu: tek kelime ve ben geliyorum. Tırnaklarımı Matvey'in omuzlarına batırıyorum ve inlemelerimi bastırarak boynunun kıvrımlarını ısıyorum. Vahşi ve sınırsız bir hisle inlediğini duyuyorum ve sonunda serbest bırakılmasının sıcaklığının içime döküldüğünü hissediyorum.

Birbirimize karşı nefeslerimizi tutuyoruz. Başımı aynaya doğru çevirdiğimde, bana bakan kişi artık eski April değil.

Bu yepyeni bir ben.

Kendimizi düzelttikten sonra partiye geri dönüyoruz. Konukların hepsi bize bakmıyor, bu iyi bir şey: müzik, ses geçirmez kapılar ve sürekli konuşma uğultusu arasında, kimsenin bizi gerçekten duyduğundan şüpheliyim.

Tabii dinlemeyi bilmiyorlarsa.

"Merhaba."

Nora'nın yüzü dehşete kapılır. "Sen...!"

Onu görmezden geliyorum ve Anne'e dönüyorum. "Bu arada, al bakalım. Bir dahaki sefere bir tasarım çalmak istediğinizde kumaşınız biterse diye."

Hediyemi onun çantasına koyuyorum ve Matvey'nin koluna girerek uzaklaşıyorum. Ayrılırken kulağıma "Yapmadın," diye fısıldıyor.

"Emin ol yaptım."

Anne'in skandal çılgılığını duyduğumda koridorun yarısını geçmiştim bile. "EW! PANTOLON!"

Bu gece ne olursa olsun, ben zaten kazandım.

NİSAN

Pisti ilk gördüğümde, tüm yüz süz lüğüm meşhur pencereden uçup gitti. "Bu şeyi çok fena kaybedeceğim."

Matvey bana ters ters bakıyor. "Az önce ne dedim ben?" "Kadınımın yeteneklerine hakaret etme' mi?"

"Demek hatırlıyorsun."

Başka bir gün olsa, endişesi dokunaklı olurdu. Dürüst olmak gerekirse, biraz da ateşli. Ama şu an? Endişeden ön sıranın her yerine kismaya hazırım.

"Ya elbisem podyum için seçilmediyse?" "İmkansız."

"Ben ciddiym. Bu yıl üç yüz kadar başvuru oldu. Bu yıl moda şovu sadece ilk 10'u gösterecek. Benim seçilmeme imkan yok, değil mi? Anne'e karşı da kendimi çok beğenmişim. Tanrım, bunu yaşamama asla izin vermeyecek, değil mi? I-"

"April. Nefes al."

Söyleneni yapıyorum. Matvey'in emredici sesi bir merhem: sözleri bana ulaşır ulaşmaz, kendimi biraz olsun rahat bırakabileceğimi hissediyorum. Sanki itaat etmekten başka seçeneğim yokmuş gibi. Cehennem gibi sıcak olduğunu söylemiş miydim?

"Tamam. Nefes alıyorum."

"Benden sonra tekrar et: Harika olacaksın."

Uzun, titrek bir nefes alıp veriyorum. "Harika yapacağım."

"Bunun için çok çalıştın."

"Bunun için çok çalıştım."

"Bunu hak
ediyorsun." "I..."

Tereddüt ediyorum.

Neyse ki zil beni kurtardı: Işıklar söndü. Herkes bir anda sessizleşti.
Bir kere. Spot ışıkları kalabalığın üzerinde dönmeye başlar ve zaten aşırı heyecanlı olan halkı coşturur.

Müzik başlar ve ilk model podyumda süzülür.

Tanımadığım bir elbise ama üç milyon sedef pulunu eteğe elle yapıştırma fikrimi tercih etmediğim için hemen memnun oldum: tema açıkça *Küçük Denizkızı*'na benziyor. Elbise siren şeklinde, mavi, mor ve yeşilin bin bir tonunda parıldıyor ve Japon modelin uzun, siyah saçları elbiseyi mükemmel bir şekilde tamamlıyor. Derin, akıcı hareketler ve görünmez adımlarla bir yaratık gibi hareket ediyor ve acaba altında çıplak ayak var mı? Bu kesinlikle cesur bir seçim olurdu. Yanımdan geçip giderken, ışık transparan ejderha pulu kollarına vuruyor ve kollar tenine boyanmış gibi görünüyor.

Kıskançlık içimde dalgalanıyor ama bu beni daha da ateşliyor.

Daha fazla model ortaya çıkıyor: orman yeşili kapüşonlu bir fairycore elbisesi; cinsiyet devrimini haykıran asimetrik bir yarı tux, yarı elbise; dikişlerinde gerçek altın işçiliği olan yaldızlı Yunan tarzı bir elbise. Modayı seven yanımda hayranlık içinde, her bir tasarımcının izini sürmek ve tüm sırlarını öğrenmek istiyor, dakikada binlerce soru zihnimi dolduruyor.

Geri kalan *kısmım* ise sıçtığımı düşünüyor.

Sekizinci taş turunu bitirdiğinde, şansımın azalmaya başladığını hissedebiliyorum. Ama ne şans, gerçekten mi? Tüm bu harika insanlarla boy ölçüşebileceğimi gerçekten düşünmüş müydüm? Tüm bu *gerçek* tasarımcılarla?

Cıvıltı bir terzinin son dakikada araya girip her şeyi kazanabileceğini mi düşünmüştüm?

Belki Daphne elbisesi ile bir şansım olabilirdi, ama...

Sanki sihirle çağrılmış gibi, tanıdık bir silüet belirliyor: o elbise. *Benim*
Elbise.

Anne'in benden çaldığı.

Bir an için bunun benim olmadığını, üzerinde benim adımın yazılı olduğu bu yarışmaya katılmadığını unutuyorum. Tek hissedebildiğim garip bir coşku. Çünkü bu benim yaptığının aynısı olmasa da.

Hala benim. Elbisem kesildi.

Model tek kelimeyle çarpıcı: zengin abanoz teni ve altın rengi makyajı, elbisenin fildişi tonunu mükemmel bir şekilde tamamlıyor. Temayı yakalamış gibi görünüyor, çünkü ağaç kabuğu tarafı yukarı doğru uzanmaya devam ediyor, kolu işlemeli yaprakların altından yukarı uzanıyor. Asla ulaşamayacağı bir özgürlük için özlem duyuyor.

Bu çok güzel.

Gözlerimin buğulandığını hissediyorum. İlk defa kendime ait bir şey hakkında böyle düşünüyorum. İlk kez zihnimin arkasında aksini ima eden alaycı bir ses yok.

Aslında, ilk değil. O sesin hiçbir yerde bulunamadığı başka bir zaman daha vardı.

May'ın doğduğu gün.

Matvey sessizce elimi sıkıyor. Bu jestte onun tüm desteğini hissedebiliyorum, destekleyecek kelimeler olmasa bile. *Bunun senin için zor olduğunu biliyorum. Kendini toparla. Düşündüklerinden daha güçlüsün.*

Gözlerimi kuruluyorum ve elbiseye odaklanıyorum. Neden bilmiyorum ama bir şey beni rahatsız ediyordu, terzi tarafım. Buna konsantre oluyorum, sorunun ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Sonra gördüm.

Model yanımdan geçerken, sanki kalabalığın üzerine yapraklar saçacakmış gibi geniş bir selam veriyor. Kolu yanımdan geçip gidiyor ve *işte orada.*

Dikişler yanlış.

Bu elbisenin kendi versiyonunu yaparken, iğneyi belli bir açıda tutmaya dikkat ettim ve her kumaş ayağında duruşumu genişlettim. Dikişin Daphne'nin dönüşümünü yansıtmasını istedim: hareketi, değişimi. Eskizlerde ve notlarda olmayan tek kısım buydu. O an aklıma geldi.

Sadece o da değil. Baktığımda, bunun tek bir sanatçının işi olmadığını, hayata geçirdikleri konsepti tam olarak anlamayan kiralık bir ekip olduğunu söyleyebilirim. Gelinliğini hazırlarken sahip olduğum her şeyi ona döktüm: sadece kan, ter ve gözyaşı değil, aynı zamanda bir vizyon. Onu giyen kişinin kendi metamorfozundan saniyeler uzakta hissetmesini, aynı anda hem kapana kısılmış hem de özgürleşmiş olmasını istedim. Ve seyircilerin de bunu hissetmesini istedim.

Ben de heykeltıraşları araştırdım. Sadece Bernini'yi değil, tüm büyük isimleri: Donatello, Canova, Wildt. O zamanlar Michelangelo'nun bir sözü aklıma takılmıştı:

"Heykel mermer blok içinde zaten tamamlanmış durumda."

Şimdi, bunu gerçekten başardığımı düşünecek kadar küstah değilim. O lanet olası Michelangelo'ydu, ben ise sadece küçük, yaşlı biriyim. Yine de denedim. Kumaşa saygılı davrandım, zaten var olan potansiyeli ortaya çıkarmak için çalıştım. Bunu kendi ellerimle yaptım.

Burada sanki binlerce el, kumaşa basit bir araç muamelesi yaparak bu parçayı aralarında gidip gelmiş gibi. Tamamlamaları gereken bir ödev gibi. Sanki...

Sanki ruhu yokmuş gibi.

Eserim için acı duyuyorum. Çalınmış ya da çalınmamış, bundan daha iyisini hak ediyordu.

Düşüncelerime o kadar dalmışım ki, dışarı çıkan onuncu modeli neredeyse fark etmiyorum. Kalabalıktan nefesler yükseliyor, aynı anda binlerce mırıltı.

"Elbise bilerek mi yırtılmış?" "Ne garip

bir korse!"

"Tanrım, bunlar... *silah* mı?"

Bakışlarımı kaldırdım ve işte oradaydı.

Kenarları yırtık. Saf beyaz tül. Simsiyah Kevlar. Ve saldırmaya hazır iki Kalaşnikof.

Model ince bir şey, sarışın ve minyon - gördüğüm en yakın şey bu gece Petra benzeri bir figüre. Bu çok esrarengiz. Sanki *biliyorlarmış* gibi.

Ama yapmadılar. Tahmin etmem gerekirse, şu anda taşıdığı gerçek cephanelikle kontrastı en üst düzeye çıkarmak için grubun en masum görünümlü modelini seçtiklerini söyleyebilirim. Zekice bir seçim; bir grup izci kıza hiç yakışmayacak türden bir bebek yüzüne sahip, sanki hiç kötü bir şey düşünmemiş gibi. Kolları o kadar narin ki, gerginlikten kırılacakmış gibi görünüyorlar.

Ama öyle değil. Model yürümeye devam ediyor, kalabalığı devasa aksesuarlarıyla tehdit ediyor, sanki şöyle diyor: *Bana bakın. Savaş a gitmeye hazırım.*

Tanrım, umarım bunlar sahtedir. "Bu..."

"Elbisen," diye fısıldıyor Matvey kulağıma. "İyi iş çıkarmışsın." Her tarafım eridi. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Adını söyle."

"Çimdikle beni. Hemen *şimdi!*"

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, acı kıcımdan fışkırıyor. Tabii ki oraya nişan alacaktı. "Kendini hâlâ uyanık hissediyor musun?" Matvey alay ediyor.

On finalist arasından onuncusu olarak dünya standartlarında bir podyumda yürüyen elbiseme bakıyorum. Kalabalığın çılgına dönmesini dinliyorum. Modelin, hayatının en mutlu gününün yarısında silah çağrısına cevap veren bir prenses gibi o yırtık tül dağını taşımasını izliyorum.

"Evet," diye mırıldanıyorum şaşkınlıkla. "Evet, sanırım öyleyim."

Ve bir daha asla uyumayacağım.

"Onların da suyu olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet," diye nefes nefese kalıyorum, sonra da arka arkaya üçüncü şampanya kadehini yuvarlıyorum. Erken kutlama yaptığım için değil, aklımı kaçırdığım için. "Tüyo için teşekkürler."

Elbisem ilk ona girdi. Elbisem. Benim yaptığım bir şey!

Kırk sekiz saat içinde, endişem bana hatırlatıyor. İyi şanslar.
İşte bu, şampiyon!

Dördüncü şampanyama uzandığımda, Matvey onu elimden kaptı. "Hey!" diye itiraz ediyorum. "Onu ben içiyordum."

"Artık değilsin, değilsin."

O n u almak için hamle yapıyorum ama çoktan arkasındaki saksı bitkisinin içine atmış oluyor. "O benim sıvı cesaretimdi," diye somurtuyorum.

"Yarın sabah başım çok ağrıyacak." "Bu April'ın gelecekteki sorunu."

Gözlerini deviriyor, ama orada açık bir sevgi var. "Kabul konuşmanı sarhoşken yapamazsın."

"Ha-ha. 'Kabul konuşması.' Çok komiksin." "Neyin bu kadar komik olduğunu anlayamıyorum."

Geçen tepside bir yumurta çaldım. Midem düğüm düğüm, ama bir yerlerde akşamdan kalmaya iyi geldiğini okumuştum. Bekle, o çiğ yumurta mıydı? Hatırlayamıyorum. Şu anda kendi adımları bile zar zor hatırlıyorum.

"Kabul konuşmaları kazananlar içindir."

"Kazanamayacağınız konusunda kendinize çok güveniyor gibisiniz."

"Ondan değil. Sadece güneşe çok yaklaştım. Dünyaya geri dönme zamanı, Icarus." Mesajın yerine ulaştığından emin olmak için kafama vuruyorum.

"Zaten sarhoşsun, değil mi?" "Evet-
Hayır. Belki? Sen seç."

Dürüst olmak gerekirse, daha da sarhoş olabilirim. Bu beni ancak rahatlatıyor. Hâlâ endişemin açlıktan ölmek üzere olan bir sincap gibi içimi kemirdiğini hissedebiliyorum. Bu garip, çünkü sürekli beslediğim tek duygunun bu olduğuna eminim.

"April."

"Sadece..." İç çekiyorum. "Umutlanmak istemiyorum. Buraya kadar gelmiş olmam yeterli değil mi?"

Bunu söylerken bile bunun bir yalan olduğunu biliyorum. Elbette yeterli değil. Her kim "*Aday gösterilmek bile bir onurdur*" diyorsa, o küstah bir Pinokyo'dur.

Birincilik varken kim ikincilikle mutlu olabilir ki? Birincilik size Mallard

Enstitüsü'ne gitme şansı verirken?

"Hayır," der Matvey tahmin edilebileceği gibi. "Ve sen de buna inanmıyorsun."

Haklı ama ona bu zevki tattırmayacağım. "Mm." Yine de, eli benimkini bulduğunda, tüm gücümle sıkıyorum.

"Herkes lütfen ana sahnede toplansın," diye sesleniyor spiker. "Gerçeklik anı," diye mırıldandım.

Toplanıyoruz. Yerlerimizi alıyoruz. Perde yavaşça yükseliyor. Sadece üç parça podyuma çıkabilecek ve son ana kadar yerlerini öğrenemeyeceğiz.

"Final turuna kalan ilk parça..." spiker dramatik bir şekilde duraklıyor. "Anton Gutierrez'den 'Denizkızı Rüyası'!"

Orada sürpriz yok. Altın rengi göz kalemi olan genç bir adam platforma tırmanıp kalabalığa teşekkür ederken ben de alkışlıyorum.

"Sırada..." *Metaforik davul sesi*. "Anne Flowers-Le Blanc'dan 'Daphne'!"

Tırnaklarım avuçlarıma batıyor. Bu gece kaybetmeye hazırım ama kabul edemeyeceğim bir şey var: Anne'in *benim* tasarımımla büyük ödülü alması. Kusurlu bir uygulama olsun ya da olmasın, fikir hâlâ bana ait.

Eğer babamın yerine geçen ailenin ellerimden bir hayali daha çalmasını izlemek zorunda kalırsam...

"Nefes al," diye fısıldıyor Matvey, elimi sıkarak. "Hâlâ bir tane daha var."

Kendimi onun dediklerini yapmaya zorluyorum: *Nefes al, nefes ver*. "Burada olmana sevindim," diye fısıldıyorum, sesim neredeyse çatlıyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Sonunda bu beni sakinleştirdi. Bu gece bir hayal kırıklığı ile sonuçlansa bile - hayallerimi tekrar kaybetsem bile - hala sahip olmadığım bir şeye sahip olacağım

geçen seferki gibi.

Ailem yanımda. "Teşekkür ederim," diye nefes alıyorum.

"Ve son olarak..."

Kendimden vazgeçiyorum. Adımı söylemesine imkan yok. *Oh, pekala. İyi bir koşu yaptım.*

"April Flowers'tan 'Kurşun Geçirmez Gelin'!"

Bekle, ne?

"April," Matvey omzumdan tutup sarsıyor. "Bu sensin. Git." "Ama-"

"Git," diye tekrarlıyor, sonra beni kalabalığın önüne doğru itiyor.

Bir an için sadece göz kırabiliyorum. Anne'in yüzünde bir tiksinti maskesi var, sanki benimle aynı podyumu paylaşma fikri onu tiksindiriyor.

Bu ihtiyacım olan son itici güç: Selamımı verip yerimi alıyorum.

Hak ettiğim yere.

Sakin ol, diyorum kendime. İlk üçe girmeyi başardın ama hâlâ garantisi yok. Çok büyük hayaller kurma.

Ama küçük hayaller kurmanın ne anlamı var ki? "Ve kazanan..."

Bunu yapabilirim, hayatımda ilk kez kafamın içinde ilahi söylemeye başlıyorum. Ben buradayım. Bunu kazanabilirim. Yeterince iyi olabilirim.

Ve ben olmasam bile.

Endişe içinde spikerin dudaklarının kıpırdadığını görüyorum ama asıl kelimeleri tamamen kaçırıyorum. Sanki şu anda tüm kanım kulaklarımın içinde dolaşıyor. Tek duyduğum hızla atan kalbimin uğultusu.

Kim kazandı?

Sonra onu gördüm. Orada, kalabalığın içinde, alkışlayan eller denizinde bir nokta... Matvey. *Benim Matvey'im.*

Ve sırtıyor.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım.

Denizkızı elbiseli adam kıkırdayarak beni ileri itiyor. Neredeyse takılıp düşüyordum ama son anda kendimi düzeltmeyi başardım. Kalabalık şimdi gülüyor ama bana gülüyorlarmış gibi hissetmiyorum.

Sanki benimle *birlikte* gülüyorlarmış gibi hissediyorum.

"Tebrikler Bayan Flowers," diyor takım elbiseli biri. "Burada olmanızı dört gözle bekliyoruz."

Sanki bir film sahnesi gibi: bir anda elime karikatürize edilmiş devasa bir çek tutuşturuldu. Kalabalığın alkışları donuk bir uğultuya dönüşüyor, jüri üyeleri kürsülerinden onaylarcasına başlarını sallıyorlar. Nora kaynıyor ve Anne'in arkamda daha mutlu olduğunu hayal bile edemiyorum. Hayranlık, kıskançlık, kızgınlık - arkasındaki duygu ne olursa olsun, şimdi herkes bana bakıyor. Hepsi bana bakıyor.

Ama sadece bir tanesini görebiliyorum.

MATVEY

Daha fazla gurur duyamazdım.

April'ı sahnede izliyorum, kollarında o kocaman çek, gülüyor, el sıkışıyor ve yarışmanın yıllığı için fotoğraf çektiyor ve göğsümün daha önce hiç hissetmediğim bir şeyle şiştiğini hissediyorum.

Sahnedan indiğinde onu kollarımla yakalıyorum. "Tebrikler," diye mırıldanıyorum saçlarına. "Çok pahalı bir terzi olmak üzeresin."

O da beni sıkıca sıkıyor. Yanakları azıcık da olsa ıslak ama fark etmemiş gibi yapıyorum. "Merak etme," diye gülüyor. "Sana arkadaş ve aile muamelesi yapmaya devam edeceğim."

"Başkasına vermediğin sürece sorun yok," diye homurdanıyorum, April'in bileklerini mavi bir ipekle bağladığım anılar gözümün önünde canlanıyor.

Yanakları kıpkırmızı yanıyor ve aynı şeyi hatırladığını söylüyor. "Hey," diyor, "aslında bu şeyi bankaya götürmek zorunda değilim, değil mi?"

Saçını karıştırıyorum. "Hayır. Valeye ver. Arabaya getirirler."

"Bahse girerim Grisha dikiz aynasında bunu gördüğü için çok heyecanlanacaktır."

"Anlaşacaktır. Zaten onu sadece yolcuları gözetlemek için kullanıyor."

Arkamızda biri öksürüyor. Görmezden gelmek istiyorum ama kim olduğunu bildiğime dair içimde sinsi bir şüphe var. Pahalı parfüm kokusu bile kullananın ne kadar boktan biri olduğunu gizlemeye yetmiyor.

April'ı isteksizce bıraktım. "Bayan Le Blanc."

Bana hafifçe dehşete düşmüş bir bakış fırlatıyor ama karşılık vermiyor. *Muhtemelen benimle konuşmaktan çok korkuyordu.* "Sanırım tebrikler sırayla," diye homurdanıyor üvey kızına.

"Artık o bebek için gerçekten vaktin olmayacak, değil mi?" Anne yalandan iç çeker.

İşte bu kadar. Sonunda onları yerlerine koymak üzereydin ki April'in eli beni durdurdu ve nazikçe omzuma indi.

"Zaman ayıracağım." Kibarca gülümsüyor. "Ne de olsa aileler böyle yapar." Sonra yüzü ciddileşir. "Umarım bundan bir şeyler öğrenmişsindir, Anne."

"İyi şans getirmesi için banyoda hızlıca sevişelim mi?"

"Hile yapmak seni hiçbir yere götürmez." April'in ifadesi yumuşar. Kinder. Bu beni şaşırtıyor ve görünüşe göre Anne'i de şaşırtıyor. "Eğer modayla gerçekten ilgileniyorsan, sana her zaman birkaç ipucu verebilirim. Gelecek yıl kendi parçanla tekrar deneyebilirsin."

"Peki bunu neden yaptın?"

"Çünkü ben hâlâ senin kız kardeşinim," diye yanıtlıyor. "Senin kız kardeşin olabilirim. Eğer izin verirsen."

Başımı sallıyorum. Elbette bunu söyleyecekti. Her zaman düşmanı olan birine yardım eli uzatmak tam April'a göre. Şimdi bile bir şeyleri düzeltmeye çalışmak.

Bir an için -sadece bir an için- Anne'in gözlerinde bir şey titreşir. Şüphe gibi bir şey.

Ama geldiği gibi çabucak gitti. "Oh, lütfen. Güldürme beni. Sanki bana bir şey öğretebilecekmişsin gibi!" Manyakça kıkırdamaya başlıyor ama o kadar zoraki ki herkes anlayabiliyor. "Unuttun mu? Sen de kaybettin! Senden çaldığım boktan elbiseyi *kaybettin!*"

Bir tren kazasını izlemek gibi. Sözcükler Anne'in dudaklarından çıktıktan bir saniye sonra yüzü gevşiyor ve farkına varıyor. Az önce söylediği şeyin
-Ve ne kadar yüksek sesle

söylediğini. "Yani... *Yani...*!"

April üzgün bir şekilde başını sallar. "Tamam. Eğer istediğin buysa. Hoşça kal, Anne." Sonra gitmek için döndü, elim sıkıca onun elinin içindeydi.

"İyi misin?" Kulak mesafesinden çıkar çıkmaz fısıldıyorum.

"Evet, ben sadece... Belki hâlâ akli başına gelebilir diye düşündüm. Davranışlarının yarısını annesinin yaptığını biliyorum, o yüzden... Bilmiyorum." İç çekiyor. "Sanırım tüm umudumu yitirmemiştim."

Elini sıktım. Kız kardeşiyle ilişkisini kurtarmaya çalışmak istediği için onu suçlayamam. Kendisi ve Charlie gibi olabilmeyi umduğu için: ailelerinin müdahalesine rağmen birleştikleri için. "Bazı insanlar değişmez. Ve onları değiştirmek senin işin değil."

Gülümsüyor. "Biliyorum. Buraya gelmem biraz zaman aldı ama... artık biliyorum." Parmakları benimkilerle birleşiyor. "Aşk insanları değiştirir. Ve kendilerinden başka kimseyi sevmeyen insanlar asla değişmez. Bu da sorun değil."

"Öyle mi?"

"Evet. Zaten beni seven biri var."

Onu kendime yaklaşıtıyorum ve yıldızların altında dışarı çıkıyoruz.

April'ın zaferinden kaynaklanan iyi ruh halim sabaha kadar devam ediyor. Bunu bozmak zorunda kalacağım için neredeyse üzülüyorum.

"Eee?"

Yanımda, Yuri gergin bir şekilde ayağını yere vuruyor. Onu suçlamıyorum. Çatı katımdaki o toplantıdan sonra planımın bu kısmını hâlâ netleştirmedim.

Ama yakında her şey netleşecek.

Groza ve Solovyov takımlarının iki temsilcisi önümde duruyor. Onlar iki genç acemi, katliama gönderilmiş haberciler, kazanırlarsa patronlarının övgüsünü alacaklar, kaybederlerse de suçu üstlenecekler. Konumlarını kışkırdığımı söyleyemem ama umurumda da değil. Onlar Bratva, neye imza attıklarını biliyorlardı. Ayrıca, bunu bedavaya da yapmıyorlar: eğer *Vory* onları yukarı gönderdiyse, bunun nedeni onların saflarına katılmaları için seçtikleri adaylar olmalarıdır.

Ama bugün terfi olmayacak. Bu adamların hiçbiri henüz bunu bilmiyor.

"Sen." Solovyov acemisini gösteriyorum. "Konuş."

"Efendim..." diye başlıyor acemi. Adı Lev, Vlad'ın maiyetinden biri, hâlâ kulaklarının arkası ıslak. "Çok üzgünüm, *Pakhan*. Binanın sağ yarısı için anlaşma tamamlanmak üzereydi ki..."

"Dur tahmin edeyim," diye araya girdim. "Gizemli bir alıcı onu burnunun dibinden çaldı." Yüzü bana haklı olduğumu söylüyor. "Bana bir şans daha verirseniz-" "Gerek yok. Çık dışarı."

"Efendim, lütfen-"

"Hayır." Oturduğum yerden kalktım. "Daha iyisini beklerdim. Belli ki Solovyov Bratva kazanmaya alışık değil. Burada bunun değişmesi gerekecek."

Yutkunuyor. "Evet, *pakhan*."

"Şimdi, fikrimi değiştirmeden git."

Kuyruğunu bacaklarının arasına kısırmış ve klasörleri unutmuş bir fare gibi kaçışını izliyorum. "Gitmesine neden izin verdin?" Yuri fısıldıyor.

"Göreceksin," diye cevap veriyorum kısık sesle. Sonra Groza acemisine dönüyorum - kendi adamıma. "Anatoly. Benim için neyin var?"

Dosyayı masanın üzerine koyar. "Sol taraf sorunsuz bir şekilde satın alındı efendim. İşte evraklar."

Dosyaya göz gezdiriyorum. "İyi iş. Kusursuz, gerçekten."

"Teşekkür ederim, *Pakhan*."

Geldiğini görmüyor. Bazı nedenlerden dolayı, asla göremezler.

Silahımı çıkardım ve kabzasını Anatoly'nin kafasının arkasına vurdum. "Hayır, teşekkür ederim."

İpleri kesilmiş bir kukla gibi yere düşer. Tabii ki ölmedi: bu amacını boşa çıkarırdı.

"Ne oluyor be?!" Yuri koşarak geldi. "O *bizim* adamımızdı!"

"Evet. Ve o bir casus."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Duvara yaslanıyorum. "Düşün, Yura. Sen Carmine olsaydın, başka bir kazanımı sabote eder miydin? Yoksa bunu düşmanını yok etmek için mi kullanırdın?"

Ağabeyimin gözlerinde bir farkındalık beliriyor. "Yani bunu bu yüzden mi yaptın? 'Kazanacak' olanı mı ayarladın?"

"Ben yaptım. Bize karşı çalışan her kimse, doğal olarak diğer ekibe karşı da çalışacaktır. Ve şimdi, bize karşı çalışan biri *olduğunu* biliyoruz: bu her neyse, Ivan'la birlikte ölmedi. Bir isyan var."

"Ama... bu bir tesadüf olabilirdi!" diye itiraz ediyor. "Kaybetmiş olması, bu demek değil ki-"

"Gerçekten mi?" Ben araya girdim. "Son dakika gizemli alıcılarının her gün geldiğini mi sanıyorsun?" Alay ettim. "Tekrar düşün kardeşim. Karşımızdaki Carmine. Onu yenmek istiyorsak, ondan bir adım önde olmalıyız."

Uzun bir süre sessiz kalır. "Bu çılgınlık," diyor sonunda. Şakaklarıma masaj yapıyorum. "Bir de bana sor."

"Onunla ne yapacağız?"

Yerde baygın yatan acemiye bakıyorum. "Onu depoya götürün. Bildiği her şeyi bize anlatmasını istiyorum."

Sıra sende Carmine.

NİSAN

Yarışmayı kazandığımdan beri havada yürüyorum. Hâlâ inanamıyorum: Gelecek yıl Mallard Moda Enstitüsü'ne gideceğim. *Ben.*

Kendimi çimdikleyip duruyorum ama uyanmıyorum.

Bunun da ötesinde, fabrikadaki çalışmalarım sorunsuz bir şekilde devam ediyor. Profesör Simmons ve Dr. Reznikov yaptıkları işte harikalar ve ekibin geri kalanı da mükemmellik düşünülerek seçilmiş gibi görünüyor. En iyinin en iyisi.

Nihayet ben de kendimi onların arasında sayabilirim.

Mutlu haberlerle geri döndüğümde Elias kendinden geçmişti. Dev çekle fotoğrafımı çekmek için ısrar etti. "Anı olsun diye" dedi. Daha sonra Petra'ya mesaj attım, o da kırık bir votka şişesi resmi ve büyük harflerle yazılmış "POZDRAVLJAJU" kelimesiyle bana cevap verdi, ki bu kafa karıştırıcıydı. Ama Matvey bunun bir tehdit olmadığına dair beni temin etti, yani sorun yok... Sanırım.

Haberi henüz diğer arkadaşlarıma vermedim. Sürpriz olmasını istiyorum.

"Satırlarınızı ne olarak imzalayacaksınız Bayan Flowers?" Hayali bir görüşmecinin sesini taklit ederek kendime soruyorum. "Flowers Fashion? April Delight? Clothes A.F.? Bekle, bir daha düşündüm de, boş ver. Peki ya-"

Kapının ziliyle bölündüm. "Duydun mu May? Ziyaretçilerimiz var."

Son zamanlarda onunla daha çok konuşmaya çalışıyorum. Gelişimine falan yardımcı oluyor. Meraklı küçük yüzünden söyleyecek çok şeyi olduğunu anlayabiliyorum - nasıl söyleyeceğini ne kadar çabuk öğrenirse o kadar iyi. Yine de Patates Modu'nu kesinlikle özleyeceğim.

"Geliyorum!" May'i beşiğine yatırdım ve kapıya doğru koştum. "Sen misin, Grisha? Dün gece ceketini tamir ettim. Bu..." Kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Çünkü kapıdaki Grisha değil. "Tatlım! Çok uzun zaman oldu!"
Annem arıyor.

Dr. Knox'un önerdiği tekniklerden biri farkındalıktı: gözlerinizi kapatmak, meditasyon yapmak, her şey.

Derin bir nefes alıyorum. Sonra üç tane daha alıyorum, çünkü bir ciğer dolusu oksijen önümdeki şeytani yaratıkla başa çıkmak için yeterli değil. "Burada ne yapıyorsun anne?"

Tahmin edilebileceği gibi Eleanor suratını asar. "Annemi böyle mi selamlıyorsun?" "Altı aydır görmediğim annemi mi?"

Sadece bu değil tabii ki. Söylemediğim her şey aramızda havada asılı kalıyor: son görüşmemizin nasıl bittiği, yaptığımız şiddetli kavga. Kapıma kadar getirdiği kavga.

Bu sefer başka ne getirdiğini merak ediyorum. Dikkatli bir şekilde yabaları kontrol ediyorum ama hiçbirini bulamıyorum ve hava kükürt ve kükürten çok lavanta gibi kokuyor.

"Bundan daha yoğun bir iş olamaz," diye şarkı söylüyor. "Nasıl olduğunu biliyorsun elbette. Artık Anne Kulübü'ndesin!"

"Anne ne? Bekle, korumaları nasıl geçtin?"

"Benim kendi yöntemlerim var." Sonra beni itip geçmeye devam etti. "Küçük kızım nerede? Benim şirin torunum?"

İşte başlıyoruz. "O beşiğinde. Onu uyandırmayın."

"Beni kim sanıyorsun? İki tane içtim, belki sen-OW!"

Buttons beşikten tıslıyor, pençesi kabarık bir akrep kuyruğu gibi havaya kalkmış, pençeleri tamamen görünüyor. "Kediye dikkat et," diye geç de olsa uyarıyorum.

"Bu çirkin, uyuz şey. Bebeğin yanına yaklaşmasına izin verdiğine inanamıyorum!"

"Bebeğin yanına daha kötü şeylerin yaklaşmasına izin verdim," diyorum. "Daha kötü ve daha çirkin."

Beni duymamış gibi davranıyor, ki bu çok üzücü, çünkü bu gerçekten yüksek kaliteli bir yanıktı. "Kışt, kışt!"

Gözlerimi devirerek Buttons'ı beşikten alıyorum. "Rüzgar gibi koş oğlum," diye mırıldanıyorum onu oturma odasında serbest bırakmadan önce tüylü küçük kafasına. Hemen kanepenin altına dalıyor.

Acaba altında iki kişilik yer var mı? Annemin şu anda bana attığı köpek yavrusu bakışından kaçınmak için herhangi bir yer olabilir.

Bebeği kucağıma alıyorum. Eleanor'un yüzü parlıyor, kolları hemen uzanıyor.

May'i göğsüme yaslayıp onu görmezden geliyorum. "Ne istiyorsun anne?"

"Arayı kapatmak istemem çok mu garip?" diye çıkışıyor. "Torunumla tanışmak, kızımın nasıl olduğunu görmek?"

"Evet," diye yanıtlıyorum hemen. "Bu çok tuhaf."

Bu yoldan daha önce de geçtim. Bunu tekrar yapmayacağım: değiştiğini ummak, sadece görmek istediğimi görmek, çok fazla dilemek ve yeterince düşünmemek.

Reddediyorum.

Kalbimi ona her açtığımda kanlar içinde kalıyordum. Yeter artık.

"Bu Charlie'yle mi ilgili?" Hayatının hâlâ umursadığım tek parçası olan Charlie'yi soruyorum. "O iyi mi?"

"Tabii ki o iyi," diyor. "Bu onunla ilgili değil, tatlım. Seninle ilgili. Ben sadece... seni görmek istedim, hepsi bu. Seni tebrik etmek için."

"Bunun için altı ay geç kaldın."

"Bebek için değil." Başını sallıyor. "Yani, evet, tabii ki bebek harika ama yarışma hakkında."

"Yarışma mı?" Göz kırpıyorum. "Nereden biliyorsun...?"

"Nereden bildiğimi boş ver," diye geçiştiriyor. "Anneler her zaman bilir."

Eski sevgilileriyle gizlice yatan anneler mi? Şakaklarımı ovuyorum ve iç çekiyorum. Dominic'in yastık sohbeti için farklı bir konu bulmasını gerçekten isterdim. Son karşılaşmamızda benimle konuşmadı bile. Neredeyse onun bir kukla olduğunu düşünecektim. Weekend at Bernie's'deki gibi. Ya da sadece trençkot giymiş ikizler.

"Teşekkür ederim," diye kabul ediyorum, çünkü bunu elçiye geri göndermenin gerçekten kibar bir yolu yok. Ayrılmış olalım ya da olmayalım, çamurun içine girip annemi hiçbir kanıtım olmayan şeylerle suçlamaya başlamayacağım. Hayatında ne yaptığı onu ilgilendirir, beni değil. Aynı şey kendine babam diyen adam için de geçerli.

Belki de siz olmadan daha iyi çalışıyorlar.

Dr. Knox'a bunu yapmayacağıma, ailem kapımı her çaldığında kendimi olumsuz bir sarmalın içine bırakmayacağıma söz verdim. Daha da ötesi, Matvey'e söz verdim.

Bir daha asla.

Ve bu tutmaya niyetli olduğum bir söz. "Bak,

onu tutmak istiyor musun yoksa-"

"Çok da büyük bir ödül olduğunu duydum. Yarışma için yani." "Evet,"

diyorum temkinli bir şekilde. "Mallard'da tam tur."

"Hep oraya gitmek istemiştin." "Bunu

bilmene şaşırdım."

"Bunu bana daha kaç kez söyleteceksin?" diye gülüyor.

ve spontane olamayacak kadar gergin. "Anneler her zaman bilir." "Doğru. Ben gidiyorum."

"Evet, ama..." Tereddüt ediyor. "Aslında hepsine ihtiyacın yok, değil mi?"

Kendimi sabitliyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani artık zenginsin, değil mi?" Sanki bunun kanıtına bakıyormuş gibi etrafına bakınıyor. "Ya da en azından kocan öyle?"

"Ortak," diye düzeltiyorum. Bu kelime dilimde acı bir tat bırakıyor ama şu anda bunu düşünecek vaktim yok. "Ve evet, öyle. Ama bu onun

para."

"Ama birliktesiniz, aptal!" diye garip bir şekilde kıkırdıyor. "Senin olan onundur, onun olan da senindir, işler böyle yürümüyor mu?"

Gözlerimi kısıyorum. "Anne, neler oluyor?"

"Hiçbir şey!" diye neredeyse bağılıyor. "Ben sadece endişeleniyorum, tatlım. Eminim seni gerçekten seviyorsa, paylaşmaktan çekinmeyecektir. Bu şekilde, ödül parasının bir kısmını bir kenarda tutabilirsiniz. Kötü bir gün için ya da..."

"Bu Tom'la mı ilgili?"

Birden sanki etrafımızdaki hava dondu. Eleanor'un yüzü bembeyaz kesildi, dudakları gergin ve öfkeli bir çizgi halinde sıkıştı. "Ne ima ediyorsun?"

"Yine kumar oynamaya başladı, değil mi?" Bastırıyorum. "Bu yüzden buradasın. Paraya ihtiyacın var."

"Bu...!" Biber gibi kızardı. "Bu çok saçma. Buraya seni görmeye geldim."

"Buraya otlakçılık yapmaya geldin," diye ısııyorum, buz gibi soğuk. "Bebek umurunda bile değildi. Sadece hızlı bir ödeme günü istedin."

Her seferinde. Her seferinde. Beni umursamadığını açıkça göstermenin tüm yolları arasında bu en kabası olmalı. Uzun bir oyun oynama zahmetine bile girmedi. Direkt vuruşa geçti. Sanki çabalamaya bile değmezmişim gibi.

Daha da kötüsü, bunu gerçekten yapacağımı düşünmüş gibiydi - Tom'un ahlaksızlıklarının sunağında zor kazandığım bursumu feda edeceğimi. Peki ne için? Annemle beş dakikalık bir konuşma için mi? Önemsiyormuş gibi yapmak için mi?

Sevgiye o kadar aç olduğumu mu düşünüyor?

Eskiden öyleydin, kafamın içindeki ses bana bunu hatırlatıyor. *Bir zamanlar bir kırıntı ilgi için ona dünyaları verirdiniz. Hatırlamıyor musun?*

Biliyorum. Ve oraya geri dönmeyeceğim.

Bir daha asla.

"Dikkatli ol," diye tısladı Eleanor, tüm şakalar unutulmuştu.

"Belki de dikkatli olması gereken sensin," diye karşılık veriyorum. "Buraya bir şey istemek için gelen sensin."

"Sen hep böylesin," diye tükürüyor. "Her zaman acımasız ve nankörsün. Seni büyütme için ne fedakârlıklar yapmak zorunda kaldığım hakkında bir fikrin var mı?"

"Eminim bana hatırlatmak üzeresinizdir."

"Benim de hayallerim vardı, biliyorsun!" diye tersliyor. "Kendine bir şeyler yapmak isteyen tek kişi sen değilsin!"

İşte başlıyoruz. Güzel bir günü tersine çevirmek için Eleanor'un eski suçluluk duygusu uyandıran konuşmaları gibisi yoktur.

"Bak anne," diye iç geçirdim, gerginliği yatıştırmaya çalışarak. "Zor bir hayatın olduğu için üzgünüm. Yapamadığın için üzgünüm-"

"Senin yüzünden!" diye bağırıyor, barış tekliflerimi tamamen görmezden geliyor. "*Senin* yüzünden zor bir hayat yaşadım! Çünkü senden hamile kaldım!"

"Bu komik," diyorum kahkahadan eser kalmadan. "Çünkü ben de hamile kaldım ama hiçbir zaman başarısızlıklarımı kızıma yüklemedim."

"Hah! Senin *kızın*," diye alaycı bir tonda tekrarlıyor. "Tanrı yardımcısı olsun."

"Neden? Onu da mı haraca bağlamaya çalışacaksın?"

"Çünkü sen bencil bir kaltaksın," diye feveran ediyor. "İyi bir evlat bile olamıyorsun. Nasıl iyi bir anne olabilirsin ki?"

Bir zamanlar, sözleri bıçak gibi saplanırdı içime.

Bir zamanlar, kendi iyiliğim için çok fazla önemserdim, bırakamazdım.

Ama ben eskiden olduğum kişi değilim. "Bir zamanlar" artık benim için geçerli değil. Dr. Knox -ve Matvey, Petra, Elias, Yuri, Grisha ve diğer milyonlarca kişi- sayesinde nihayet içindeki karmaşayı -ailemin bende yarattığı karmaşayı- çözmeye başladım. Ve kendi dağınıklığımı da, başkasını suçlayamadığım kısımları da.

Ve ailem sağ olsun, artık kırıntı aramıyorum. "Geldiğin için

teşekkürler anne. Kendin çıkabilirsin." "Bu kadar mı yani?

Umurunda bile değil mi?"

"Ben de en az senin kadar önemsiyorum," diyorum sakince. "Eğer bu hoşuna gitmiyorsa, bir dahaki sefere aynaya bağırabilirsin."

"Sen...!"

"Ben," diye gülümseyerek kabul ediyorum. "Şimdi, güle güle, sen."

Dişlerini öyle bir sıkıyor ki, duyabiliyorum. "Bu iş daha bitmedi."

"Oh, öyle. Neden biliyor musun?" Bir adım ileri atıyorum, sonra bir adım daha. Her hamlede Eleanor geri çekilmek zorunda kalıyor. "Çünkü bir dahaki sefere gardiyanlar seni yukarı almayacaklarını bilecekler. Burada istenmediğini bilecekler."

"Ben senin ailenim!"

"Hayır anne, değilsin. Ve sen de May'in ailesi değilsin. Sen sadece ikimiz için de bir yabancısın."

Bu sefer kapıyı suratına çarpmadım. Sakin, nazik bir *tıkırtıyla* kapattım.

Günün geri kalanında her zamanki gibi işime bakıyorum.

Eleanor'un sözlerinin beni hiç etkilemediğini söyleyemeyeceğim. Öz annenizin size bencil bir kaltak demesi ve buna tepki vermemeniz bence imkânsız. Yani evet, tabii ki incindim. Elbette olayların bu şekilde gelişmemesini dilerdim.

Ama buna da alışkınım.

"Bazı insanlar değişmez. Ve onları değiştirmek sizin işiniz değildir."

Kendi kendime gülümsüyorum. Onun yokluğunda bile Matvey'in sözleri beni sıcak tutuyor.

Bu da bana birbirimizi haberdar edeceğimize söz verdiğimizizi hatırlattı. Eleanor'un sürpriz ziyareti hakkında ona kısa bir mesaj attım.

Staten Island'ın Kötü Kaltağı bu sabah buradaydı. Hepimiz iyiyiz, eve döndüğünde sana daha fazlasını anlatacağım!

Sonra bir daha düşündüm *de*, Buttons'ın kuduz aşısı olması gerekebilir diye ekledim. *Onu tırmaladı. Bulaşıcı olduğunu mu düşünüyorsun?*

Sonra, parmaklarım ekranın üzerinde tereddüt ederken, üçüncü bir metin yazıyorum: *NOT. Seni seviyorum.*

İşte. Hepsi söylendi.

Bebeğimi ve yiğit bekçi kedimi kucağıma alıp koltuğa yerleştiriyorum. "Ne olacak?" Yüksek sesle soruyorum. "Romantik komedi mi? Aksiyon filmi mi? Hayatın nihilist geçiciliği hakkında üç saatlik bir drama mı?"

May'ın cıvıltısını çözmeden bir kapı daha çalındı.

Buttons'ı bir yastığın üzerine bırakıyorum ve büyüyen bebeğimi kaldırıyorum - Tanrım, ne kadar da büyümüş. "Eleanor, eğer yine sensen, yemin ederim..."

Kapıyı açıyorum ve kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Eleanor değil.

Charlie.

Ve gözünde kötü bir morluk var.

"*Bu ne cüret?*"

"Maymunlar, ben iyiyim, yemin ederim. Sadece kötü görünüyor."

Buz torbasını hareket ettirerek tüm şişliği almaya çalışıyorum. Tanrım, bu sözleri ne kadar sık duydum? *O kadar da kötü değil; olduğundan daha kötü görünüyor?*

Bu sözleri ben de ne kadar sık söyledim?

Kendimi sakinleşmeye ve öfkemi yutmaya zorluyorum. "Böyle şeyler yapmamalı. O senin baban."

"Ona cevap verdim." Charlie omuz silkti. "Neye bulaştığımı biliyordum." "Ne oldu?"

Tereddüt ediyor. "Annem geri döndüğünde kavga ettiklerini duydum. Seni ziyarete geldiğini o zaman anladım. Benim de gelmemi istemediğı için neredeyse çıldıracaktım, sonra babam bağırmaya başladı. Para hakkında. Ona vurmaya çalıştı, ben de aralarına girdim... onu azarladım, durdurmaya çalıştım..." Kuru bir kahkaha atıyor. "Sanırım bu işte pek iyi değildim."

Bir suçluluk hissettim. "Bu benim hatam. Para ödülünü istemeye geldi."

"Yarışmadan mı?" Canlandı. "Sen mi kazandın?!"

Dudaklarıma puslu bir gülümseme yayılıyor. Bir başkasının iyi haberine sevinmek tam Charlie'ye göre, üstelik o kişi en başta dayak yemesine sebep olan kişiye. "Evet. Birincilik."

"Bu harika, Maymunlar!"

Şu anda hiç de öyle hissetmiyorum. Uzun zamandır susturmaya çalıştığım o ses intikam için geri döndü ve bu kez onu susturmak için iyi bir nedenim yok.

Çünkü doğru olan bu.

Charlie benim yüzümden yaralandı. Annemizi beleşçi kocasından kurtarmak için kendini ateş hattına atan cesur küçük kardeşim. Peki bunu neden yapmak zorundaydı? Benim yüzümden.

Tanrı yardımcım olsun, Eleanor haklıydı: Ben bencil bir kaltağım. Başka ne konuda haklıydı?

Her şey, diye fısıldıyor içimdeki o iğrenç parça. Ve belki bu da yanlış değildir. Bu kadar boktan bir evlatken nasıl iyi bir anne olabilirim? Beni umursayan tek kardeşe karşı boktan bir kardeşken?

Nasıl-

"Maymunlar. Durun. Cidden, ben iyiyim."

İşte o zaman yüzümde gözyaşları olduğunu fark ediyorum. "Özür dilerim, Charlie. Ona sadece parayı vermeliydim."

"İmkânı yok. Hayatta olmaz. O para senin. Adil bir şekilde kazandın."

"Ama annem haklı: İhtiyacım yok. Matvey'e sorsam muhtemelen okul masraflarını karşılardı. Ve bu yeni işle, belki de..."

Charlie'nin elleri omuzlarımı sıkıyor. "Hayır," diyor yaşının çok ötesinde bir kesinlik havasıyla. "Eğer babam kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa, kumarı bırakacaktır. Faturayı birileri ödüyorsa bunu yapmayacaktır."

"Bunu hiçbir şekilde yapmayacak, Char," diye mırıldandım. "Bunu biliyorsun. Bunu gördük."

"Belki," diye kabul ediyor, yarılmış dudaklarında hâlâ parlak bir gülümseme var. "Ama ona bir şans vermek istiyorum."

Onu kucaklamak için çekiyorum. "Onlar için fazla iyisin," diye fısıldıyorum saçlarına. "Hem de çok iyi."

Kıkırdıyor. "Hey, ben de ele avuca sığmayan biriyim."

"Hayır, değilsin. Sen her zaman odadaki en nazik çocuktun." "Bundan şüpheliyim," diye yanıtlıyor. "Sen de uzunca bir süre oradaydın."

Genç kardeşimin omzunda ağlamaya başlamadan önce geri çekiliyorum. "Parayı istemediğine emin misin?"

"Eminim," diyor. "Senin gibi olmak istiyorum. Ekmeğimi kazanmak istiyorum. Ve hayallerimi de kazanmak istiyorum."

Onun bin hobisini düşündüm ve güldüm. "Öyle mi? Karar verdik mi?"

"Hayır." Omuz silkiyor. "Ama eğlenenin yarısı da bu değil mi? Ne olduğunu bulmak?" İşte bu kadar: Ona tekrar sarıldım. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Yanıt olarak boğulur gibi bir ses çıkarıyor. Çok mu sıkıyorum? Oh, Her neyse. Kaburgalarını kontrol ettim ve iyiler. Bundan biraz daha alabilir.

"Maymunlar-"

"Şşş. Bir an yaşıyoruz." "Abla, nefes alamıyorum."

Tam o sırada kapı açılır: Gelen Matvey'dir. "April?" Görünüşü biraz karışık, sanki buraya kadar aceleyle gelmiş gibi. "Mesajlarıma cevap vermiyordun, ben de-"

Sonra gözleri Charlie'yi bulur.

Bir an panikledim. Charlie'nin son kez habersiz uğrayıp kuralları çiğnediğini söylediğinde ne kadar kızdığını hatırlıyorum. Ayağa fırladım ve açıklama yapmak için acele ettim. "Özür dilerim, telefonumu kontrol etmiyordum! Evde acil bir durum vardı, o yüzden Charlie-"

Ama Matvey yanımdan geçip gitti. Tek kelime etmeden Charlie'nin başını kaldırıyor, o keskin mavi gözleri hasarı değerlendiriyor. İşi gereği bu tür şeyleri çok yaptığına şüphe yok. "Kırılan bir şey var mı?"

Bana sorduğunu fark ettim. "Oh! Hayır, hayır, öyle düşünmüyoruz. Muhtemelen sadece gözdür."

"Olduğundan daha kötü görünüyor," diye ekliyor Charlie yardımsever bir şekilde.

"Bundan şüpheliyim," diye yorum yapar Matvey. Sonra elini Charlie'nin başının üstüne götürür...

Ve onu okşar.

Nutkum tutuldu. Eski Matvey olsa böyle yapmazdı. Elbette, o zamanlar da Charlie'ye iyi davranıyordu, ama benden etini almadan önce değil. Ve şimdi.

Şimdi, tamamen başka birini izliyor gibiyim.

"Buraya gelerek doğru şeyi yaptın," diyor. "Misafir odasını senin için hazırlatacağım."

"Sorun yok!" Charlie ellerini sallıyor. "Muhtemelen evde işler sakinleşmiştir. Ben-"

"Kal."

İkisi de bana döndü.

"Kal," diye tekrarlıyorum. "Ciddiyim. Bu gece burada olduğunu bilseydim kendimi çok daha iyi hissederdim."

Onay için Matvey'e bakıyorum. Dudaklarının köşesi yukarı doğru kıvrılıyor, başkaları tarafından fark edilmiyor.

Ama benim için değil.

Matvey'i tanıyorum, kendime hatırlatıyorum. Artık ondan korkmama gerek yok. Çünkü bu yeni Matvey, sadece benim iyiliğim için değişen Matvey. Ve bu Matvey-

Bu Matvey'e hayatım pahasına güvenirim.

Aynen böyle, endişem eriyip gitti. "Anlaşmayı mühürlemek için pizza ve bir film ekleyeyim mi?" Teklif ediyorum.

Charlie'nin gözleri parlıyor. "Bu gerçekten iyi mi?"

"Elbette," diye cevap verir Matvey. "Sen ailedensin."

Aile. Bir zamanlar bu altı harfli kelime benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Genelde diğer insanlar için bir şey ifade ettiği şekilde değil. Ama şimdi...

Şimdi, sahip olduğum bir şey. Seçtiğim ve seçmediğim taraf... Kalbimin iki yarısı şimdi birlikte atıyor.

Daha fazla minnettar olamazdım.

MATVEY

O sabah April ve Charlie'yi kanepede uyuklarken bırakıp lobiye indim.

Yuri ve Grisha zaten beni bekliyorlar. Onlara burada buluşmalarını söyledim. Çatı katından daha fazla uzak kalmak istemedim. April'ın cadaloz annesinin dünkü ani ziyaretinden sonra olmaz.

"Dün nöbette kim vardı?" İlk iş olarak sordum. "Taras ve Shura," diye cevaplıyor Grisha.

"Kovun onları. Bir dahaki sefere daha yetenekli birini istiyorum."

Restoran bölümüne gidiyoruz. Beni gören garsonun gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Efendim! Burada olacağınızı bilseydim, ben-"

"Kendi otelimin restoranında kahvaltı etmek için rezervasyon yaptırmam gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

Bembeyaz kesilir. "Hayır, efendim, tabii ki hayır!" "Güzel. Ben de öyle düşünmüştüm."

Bizi titrek adımlarla bir masaya götürüyor, menüler neredeyse elinde titriyor. Siparişlerimizi alırken kalemin çatladığını görebiliyorum. Başka biri olsa muhtemelen zavallı adam için üzülürdü.

Ama ben başkası değilim.

"Sorgulamada neredeyiz?" Garson gözden kaybolur kaybolmaz Yuri'ye soruyorum.

"İyi," diye iç geçiriyor. "Anatoly tek kelime etmiyor. Ne söylersem söyleyeyim, cevabı aynı: 'Hiçbir şey bilmiyorum.'"

"Ona inanıyor musun?"

"Bilmiyorum. Masum olabilir."

Acı bir kahkaha attım. "Bratva'da kimse masum değildir. Peki ya Vlad?" "Peşini bırakmadım. Henüz şüpheli bir şey yok."

Grisha, "Belki de çok yorulmuşsundur, Yurochka," diye öneriyor. "Ben alabilirim Vlad'ı takip etmekten. Ya da şüpheliden bilgi almak." "Tabii. Sen de benim kıcımlı öpmek ister misin?"

"Kes şunu," diye homurdanıyorum. "O haklı, Yura. Senden çok şey istedim."

"Hayır, yapmadın," diye ısrar ediyor, kendini kanıtlamak için o eski çaresizlik gözlerinden parlıyor.

"Evet, öyle. Aynı anda iki yerde birden bulunamazsınız."

"Vlad toplantıdayken Anatoly'yle başa çıkabilirim," diye itiraz ediyor. "Bunu daha önce de yaptım. Zor değil."

"Yuri-"

"Lütfen," diye mırıldanıyor. "Bunu yapmama izin ver." İşte o zaman nihayet tıklar.

Elbette . Burada a Sebep o değil istiyorum için ver yukarı ve Vlad Soruşturma, hem de çok iyi bir soruşturma: Petra. Muhtemelen Vlad'in suçluluğundan emin olmak istiyor, bunu kendi gözleriyle görmek istiyor.

Ve bana söyleyemeyecek kadar kafası karışık.

"Peki," diye kabul ediyorum. "Ama bunu diğer görevlerinden kaçmak için bir bahane olarak kullanamazsın. Senden onları da yerine getirmeni bekleyeceğim."

"Yapacağım," diye söz veriyor Yuri. "Teşekkür ederim."

Çatışma. Son zamanlarda kardeşimin gözlerinde bunu çok görüyorum. Onun pozisyonunu kışkırttığımı söyleyemem. Denklem her iki tarafında da kanı var.

Hayır, kan bağı yok.

Eskiden bu ikisinin aynı şey olduğunu düşünürdüm. Ama April'in bana öğrettiği bir şey varsa, o da dünyayı bu şekilde siyah ve beyaza boyayamayacağınızdır. Arada bu kadar çok ton varken olmaz. April'in kanı onu sırtından bıçaklamaktan başka bir şey yapmadı, defalarca, yapabileceği en keskin bıçaklarla

Buldum. Şans verilirse hâlâ bulur. Kan bağı olan ailesinde Charlie hariç herkes düşmandır.

Charlie ve April. Bir bakıma, onlarda kendimizi görüyorum -Yuri ve ben. Babamızın ihanetinden sonra, sahip olduğumuz tek şey bizdik. Sadece birbirimiz, sonsuz kar ve intikam için bastırılmaz bir susuzluk. Kanepede uyuklarken bıraktığım o iki üvey kardeş... Onların da başka kimsesi yok.

Yanlış. Sen varsın. Evet.

Ben ellerindeyim.

Ve lanet olsun ki onları terk edeceğim. April'ı vermeye zorladığım o söz sadece tek yönlü değildi; onu da yerine getirmeye niyetliyim. *Bir daha asla.*

Bir daha asla April'ı hayaletleriyle baş başa bırakmayacağım.

Belli ki Yuri de ne derse desin kendi hayaletleriyle uğraşıyor. İsteddiği kadar yardımı reddedebilir ama bu yardıma ihtiyacı olmadığı anlamına gelmez. Kardeşimi gözlerinin altındaki halkaların ne anlama geldiğini bilecek kadar uzun süredir tanıyorum: fiziksel ve zihinsel olarak tükenmiş durumda.

Ve bunun daha fazla devam etmesine izin veremem.

"Bugün Vlad'ın üzerinde kal. Şüphelimize bir mola verelim." "Mola mı?"

"Onu terk ettiğimizi düşünmesini sağla."

Yuri başını sallar. "Bu mantıklı. Bundan sonra konuşmaya daha istekli olacaktır."

"Peki ya ben?" Grisha soruyor.

"April'da kalacaksın. Dün olanlardan sonra, mümkün olduğunca sık diğer muhafızlarla birlikte olmanı istiyorum. Onları hizada tut. Onu korumaları gerekenin sadece Carmine olmadığını hatırlat onlara."

"Evet, *pakhan*."

Orada ayrıldık. Kahvelerimiz çoktan soğumuştur ama ben yine de benimkini yutuyorum. Acılık yardımcı oluyor. Beni başka hiçbir şeyin yapamayacağı bir şekilde topraklıyor.

Yuri'nin gidişini izliyorum, sonra Grisha'nın yukarı çıkmasını engelliyorum. "Fikrimi değiştirdim. Önce beni bir yere götürmeni istiyorum."

"Peki ya April?"

Tereddüt ediyorum. Onun güvende olmasını istiyorum ama bu önemli. "Biri gelirse adamların arasın," diye karar verdim. "Ve *herhangi biri* demek istiyorum, Grisha. Lanet olası Dış Perisi bile olsa umurumda değil, bilmek istiyorum."

"Not edildi." Hızlıca bir mesaj yazıyor, sonra bana dönüyor. "Nereye?"

Depo aynen bıraktığım gibi: pas tutmuş, kan ve dezenfektan kokuyor. Yarı hastane, yarı hapishane.

Ama buradan çıkma şansımız yok.

Beklediğim gibi Anatoly'yi A odasında buldum. Çok hırpalanmış. Yüzünün yarısı şişmiş, neredeyse tanınmaz halde. Bu şekilde kaçabilseydi, onu bulabilir miydim emin değilim.

"Merhaba, Anatoly."

Kafasını kaldırır. "*Pakhan*. Burada ne yapıyorsun?" "Cevap almak için buradayım."

Aletlere bakıyorum. Ya hiç dokunulmamışlar ya da temizlenmişler. Lekesiz, çünkü üzerlerinde tek bir kan lekesi bile yok. Acaba Yuri bu adamı bu yüzden mi konuşturamadı, yoksa Anatoly'nin üzerine sadece ve sadece tek bir nedenden dolayı mı yeterince gitmedi?

Nezaket.

"Lütfen, bekle-"

İlk yumruğu karnına indirdim. "Kimin için casusluk yapıyorsun?"

Vlad'la olan bu şey Yuri'yi düşündüğümde daha fazla etkilemiş olmalı. Kesin bir kanıt olmadan o adamın hayatını -Petra'nın hayatını- mahvetmek istemiyor. Anatoly'ye karşı yumuşak davranmasının nedeni bu olmalı. Bilinçaltında, ikisini birbirine bağlıyor.

Bunun onun için çok fazla olacağını bilmeliydim. Bu sadece onun pisliği değil, benim de pisliğim. Ve şimdi, ben temizleyeceğim.

Anatoly bir ağız dolusu kan tükürdü. Cevap verecek kadar boğulmayı bırakması biraz zaman alıyor, ben de sabırsızlanıyorum. Bir darbe daha indiriyorum, bu sefer elimin tersiyle yüzüne. "Seni bu işe kim bulaştırdı? Düşmanla kim çalışıyordu?"

"Ona çoktan

söyledim!" Göz

kırpıyorum. "Ne?"

"Bu adam..." o kabırır. "H-He oldu BuradaDaha önce. I söyledi onu... her şeyi..."

Kafamın içinde sirenler çalmaya başladı. "Hangi adam?" Anatoly'yi omuzlarından s a r s ı y o r u m . "Benden önce burada kim vardı?"

"Onu tanıyorsun... sen, sen..."

Kahretsin. Bu sabah Yuri'yi çağırmamalıydım. "Konuş benimle Anatoly. Konuş benimle ve özgürsün: Buraya kim geldi?"

"O senin... o..."

Birden ağzından köpükler gelmeye başladı. K a n l a karışıyor, çenesinden aşağı nehirler halinde a k ı y o r . Lanet olsun, ona çok mu sert vurdum?

Nöbet geçirdiğini fark ettim. Yuri bu yüzden sakın davranıyordu: Anatoly'nin hasta olduğunu biliyor olmalıydı.

Ve bir aptal gibi hemen içine girdim.

"Doktorumuzu ara," diye bağırdım Grisha'ya.

"Acele et!"

Ama Anatoly'n i n kafası arkaya dönüp titremesi durduğunda daha iki haneyi tuşlamıştır bile.

Gözlerini kontrol ediyorum: camısı, cansız.

Öldü.

"Kahretsin!" Alet arabasını tekmeliyorum. "Lanet olsun!"

Sakinleşmem bir dakika sürüyor. Odayı dağıtmayı bitirdiğimde sert ve ağır nefes alıyordum. Grisha temkinli bir şekilde bana yaklaştı. "Kiminle konuştuğunu söyledi mi?"

"Söylemesine gerek yoktu. Yeter dedi."

Onu tanıyorsun. Bu sözler beynime kıymık gibi saplandı. Ve sonra dışarı çıkarmaya çalıştığı diğer şey. *O senin...*

"Babam," diye homurdanıyorum.

Bunca zamandır Vlad'ı bir aptal gibi takip ediyordum ama onun bu işle hiçbir ilgisi yoktu. Casus Groza tarafındaydı, *benim* tarafımda.

Ve ipleri elinde tutan babamdı. Carmine yine benden bir adım öndeydi. Yine tek tanığımı elimden aldı.

Ve yine, ona izin verdim.

"S.KTİR!"

"Matvey," diye sesleniyor Grisha acilen, "bilmen gereken bir şey var."

"Ne?"

Telefonunu kaldırıyor. "Korumalar az önce mesaj attı. Çatı katında biri varmış. Aileden olduğunu söyledi, o yüzden onu yukarı çıkardılar."

Kanımın çekildiğini hissediyorum. "Kim?" "Bir fotoğraf çektiler."

Ekrana bakıyorum. *Olamaz. Şimdi değil, bugün değil. Bu neden şimdi oluyor?!*

"Burada kal," diye emrediyorum. "Temizliği çağır. Bu pisliği hallet. Ben arabayı alacağım."

Yuri'yi arayıp bilgi verecek vaktim yok. Aptalca bir şekilde bensiz güvende olacaklarını düşünerek çatı katında bıraktığım ailemden başka bir şey düşünecek vaktim yok.

Ama değiller.

Hepsi tehlikede.

Uyandığımda, masanın üzerinde Matvey'den bir not vardı.

Alt katta kahvaltıda iş toplantısı. Kekleri geri getireceğim. NOT. Kedin tam bir baş belası.

Başımı sallıyorum ve gülüyorum. "Bu sefer ne yaptın Buttons?"

Kürklü küçük bir kafa beşikten fırlar, masumiyetin resmidir. Ağzındaki mavi kravat olmasa neredeyse işe yarayacaktı.

"Seni küçük yağmacı!" Hiç kızmadan azarlıyorum. "Her zaman istifleyecek hazineler arıyorsun. Yemin ederim, sanki gerçek bir korsan gibisin."

"Mrowr."

Kravatı kaydırıp bebeğimi kontrol ediyorum. May mışıl mışıl uyuyor, minik elleri Buttons'ın kuyruğunu sıkıca tutuyor. Hakkını yemeyelim, Buttons henüz şikâyet etmedi. "Tamam. Bunu görmezden geleceğim ama sadece bu seferlik."

Kulaklarının arkasını kaşıdıktan sonra Charlie'yi uyandırmaya gidiyorum. "Uyan ve parla, uykucu."

İnliyor. "Beş dakika..."

O kadar evcil bir sahne ki, yüzümdeki aptal sırıtışa engel olamıyorum. Kedimin maskaralıkları, kardeşimin şikayetleri. Bebeğim sabahtan beri uyuyor. Ve sonra Matvey'nin notu, tatlı ve sıradan, sanki herhangi bir normal çiftmişiz gibi.

Bratva yok, sahte evlilikler yok, sadece biz varız.

Charlie'yi biraz daha dürtüyorum. Bu işe yaramayınca, gizli silahımı çıkarıyorum. "Keklerin yolda olduğunu duydum."

Kafası hemen battaniyenin altından çıkıyor. "Çikolata mı yaban mersini mi?"

"Matvey'i tanıyorsam, muhtemelen ikisi de."

"Ben de kahve alabilir miyim?"

"Olmaz. Daha çok gençsin."

Kapı çalınarak sözümüz kesildi. "Ben bakarım," dedim ona.

Sonra, oraya vardığımda, duruyorum. Elim kapı kolunda ama içimden bir ses dikkatli olmamı söylüyor. Buna ister altıncı his deyin, ister annelik içgüdü, her neyse.

"Anahtarlarını mı unuttun?" Kaygısız bir ses tonuyla kapıdan soruyorum. Cevap yok.

"Matvey?" Tekrar deniyorum.

Kapı çalmaya devam ediyor, daha ısrarlı. *Boomboomboomboom.*

"Abla?" Charlie kanepeden sesleniyor. "Bir sorun mu var?"

Evet. Ama bunu ona söylemedim. Onun yerine sessizce eğilip gözetleme deliğinden bakıyorum.

Donup kaldım.

Onun *burada ne işi var? Nerede olduğunu nasıl bildi?*

Sesimi sakın çıkmaya zorluyorum. "Hey, May'i biraz odana götürebilir misin?"

Charlie kaşlarını çatıyor. "Maymunlar, siz...?"

"Sorun değil," diye sözünü kestim. "Sadece bir saniye sürecek. Ama bu gerçekten önemli: Ne duyarsan duy, onunla kalmanı istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin?"

"Beni korkutuyorsun."

"Biliyorum." Ona toplayabildiğim en iyi gülümsemeyi veriyorum. "Merak etme. Bir saniye içinde bitecek."

Charlie başını sallayarak itaat eder.

İstemediğini söyleyebilirim. Çocukken bile her zaman kendini benimle tehlikenin arasına atardı. Benden daha gençti ama yine de her seferinde beni kurtarmaya çalışırdı.

Şimdi onu kurtarma sırası bende.

Kapıyı kapalı tutabilirsin, diye fısıldıyor mantıklı yanım. Matvey'i ara, ona neler olduğunu anlat. Hemen yanına gelirdi.

Ama onu aramıyorum. Başkalarının arkasına saklanmaktan bıktım. Kaçmaktan bıktım.

Artık kendi savaşıma kendim veriyorum.

Derin bir nefes aldım, kendimi toparladım ve kapıyı açtım.

"Merhaba April," diyor diğer taraftaki adam.

Ona sıkı bir gülümseme sunuyorum. "Merhaba, Tom."

Üvey babamı en son gördüğümde 17 yaşındaydım.

On sekizinci yaş gününe kadar Dominic'te kalmaya karar verdiğim gündü. Bunun üzerinde herhangi bir kontrolüm olduğundan değil: o zamanlar, istenmeyen bir paket gibi ileri geri gönderiliyordum. Ama nasıl işlediğini ve nasıl yalvarılacağını biliyordum.

Ben de yalvardım. Babama beni geri alması için yalvardım. Nora'ya ve üvey kardeşlerime de yalvardım. Bana karşı uydurdukları tüm hayali hakaretler için özür diledim ve o andan itibaren iyi biri olacağıma söz verdim. Bütün ev işlerini yapacak, gözlerden uzak duracak, bir fare kadar sessiz olacaktım.

Çünkü Charlie'nin tekrar incindiğini görmeye dayanamazdım. Hayır, *benim yüzümden* incindiğini görmeye dayanamazdım. Ve şimdi bunun olmasına izin vermeyeceğim.

"Oğlum nerede, April?"

Sertçe yutkunuyorum. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Oh, ama sen biliyorsun. Şuradaki onun sırt çantası." Kanepenin köşesini işaret ediyor.

Saçmalık. "Bu yaygın bir marka," diye deniyorum.

"Tabii, ben de Noel Baba'yı beceriyorum. Şimdi, nerede o?"

Öğürmemek ya da geri çekilmemek için kendimi zorlamam gerekiyor. Nefesindeki alkol kokusu, elli metrelik bir menzil içindeki herhangi birinin ozmoz yoluyla alkolmetreye pozitif test yapmasına yetiyor. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum Tom. Belli ki biraz içmişsin."

"Ve çocuğu geri aldıktan sonra birkaç tane daha alacağım. Hazır başlamışken ona biraz saygı öğreteyim."

"Ve ona bir mor göz daha mı vereyim?" "Benim bununla hiçbir ilgim yok." "Doğru. Eminim sadece ayağı takılmıştır."

"Neden olmasın? Çocuk sakar." Omuz silkiyor. Yüzü ıstakoz kırmızısı, sanki güneşin altında bir hafta geçirdim. Ben daha iyi biliyorum tabii ki. Tom'un ayık kalmaktan daha çok nefret ettiği bir şey varsa, o da karanlık çökmeden uyanmaktır. "Kendi ayaklarına takılıp düşebilir. Hatırlıyorsun, değil mi? Ne kadar dikkati dağınık olabiliyor?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Ona bu konuda yardım ettiğini hatırlıyorum. Ve artık bunu yapmana izin vermeyeceğim."

"Tanrı aşkına, o daha reşit değil," diye bağıyor. "Onu ailesinden uzak tutamazsınız. Yasaları çiğnemiş olursun."

"O zaman polisi arayalım," diye karşılık veriyorum. "Bakalım morarmış göz hakkında ne düşünecekler. Bakalım onlara ne anlatacak."

Tom beklenmedik bir şekilde kahkahayı patlatır. "Oh, lütfen! Hiçbir şey söylemeyecek, bunu sen de biliyorsun. Ne de olsa evde hâlâ onun annesi var. Seninki de öyle, umurunda değil tabii."

Onu hastanede istemeyecek kadar önemsiyorum. Kelimeleri dudaklarımın arkasında sıkıca tutuyorum. Tom'a istismar edebileceği bir zayıflık daha vermenin bana bir yararı olmazdı.

Ama o benim içimi gördü. "Ne kadar tatlı, değil mi? Birinin kalbi varmış. Bütün o paranın seni baban gibi bir züppeye dönüştürdüğünü sanıyordum."

"Tom, polisleri arayacağım."

"Hayır, bak, yapacağını sanmıyorum. Yani, gerçekten polisin burada olmasını istiyor musun?" Eliyle oteli işaret ediyor. "*Erkek arkadaşın* bundan kesinlikle hoşlanmazdı."

"Ortak," diye düzeltiyorum buz gibi.

"Tabii, her neyse. Gazeteleri okumadığımı mı sanıyorsun? Bir mafya babasıyla yattığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Elbette, hadi polisleri arayalım. Bakalım *bu* konuda ne düşünecekler."

"Komplo blogları 'gazete' değildir." "Siz

koyunlar ne dersiniz deyin."

"-ve eğer Charlie'yi öylece teslim edeceğimi düşünüyorsan, sen bile hatırladığımdan daha aptal."

Bu bir tepki alır. "Yerinde olsam dikkatli olurdum, April." "Ben de sana, Tom."

Gülüyor, kuru ve dengesiz. "Ne yani, çocuğu geri istediğimi mi sanıyorsun? Bu bir Sıkıntı! Ama annesi ağlamayı kesmiyor. Sanki depresyona girmiş gibi. Artık dışarı bile çıkmıyor."

"Sen en kötüsüsün, bunu biliyor musun?" "Elimden geleni yapıyorum."

"Bunu görebiliyorum."

"Peki buna ne dersin?" Bir sıra çürük dişini göstererek sırtıyor. "Öne çıkarsan onu tutmana izin veririm."

Kaşlarımı çattım. "'Step up' derken...?"

"Söndür. Sevgili annenin yapılacaklar listesinden bir maddeyi sil. Eminim nasıl olduğunu hatırlıyorsundur. Yani, bir çocuğun oldu, belli ki sonunda bacaklarının arasındaki o şeyin ne işe yaradığını öğrenmişsin. Yoksa bir hatırlatıcıya mı ihtiyacın var?"

Duyduklarımı tam olarak algılamam biraz zaman alıyor.

Sonra öfke başlıyor.

"İğrençsin," diye tükürdüm.

"Peki sen değil misin?" diye kıkırdıyor. "Gangster patronuyla yattığı için kendini bir bok sanana bak. Sana bir şey söyleyeyim tatlım: Sen bir fahişesin."

"Sen-"

"Zengin, evli bir adamın zavallı küçük bir yan parçası," diye sözümü kesti. "Bütün gazetelerde var, biliyor musun? O sarışın karısıyla birlikte. *Ondan* bir parça almak isterdim ama sanırım herkes bazen idare etmek zorunda kalıyor."

Birden eli bana doğru fırladı. Geri çekildim, ama yeterince hızlı değildim.

-Terli parmakları bileğime dolanıyor ve beni kapı aralığına hapsediyor. "Bırak

beni," diye mırıldanıyorum.

"Ne? Artık evli erkeklerden hoşlanmıyor musun?" diye alay ediyor. Bayat nefesi Şimdi tam karşımda, o kadar yakın ki sadece kokusundan bile öğürebilirim.

Ama beni en çok endişelendiren diğer eli. Kalçamı buluyor ve morluk bırakacak kadar sert bir şekilde sıkıyor. Silkelenmeye çalışıyorum ama nafile. Ben işe yaramazım.

Hadi, tepki ver. Tanrı aşkına, tepki ver! Artık çocuk değilsin! Son denediğinde olduğu gibi genç değilsin... o zaman...

Anıları bir kenara attım. Artık işime yaramıyorlar. Geçen sefer Charlie oradaydı. Neler olduğunu anlamamıştı, sadece babasının bana zarar vermek istediğini biliyordu. O zaman beni kurtardı.

Şimdi kimse yok.

Çok geçmeden, Tom'un eli aşağı, aşağı, *aşağı* kaymaya başladı. Felç oldum, far ışığında bir geyik gibiydim. Bir an için her şeyi unutuyorum: yan odadaki kardeşimi, alt kattaki Matvey'i. Tek düşünebildiğim, *işte bu. Bu olacak.*

"İstiyorsun, değil mi?"

"Hayır," diye

mırıldanıyorum.

"Evet, istiyorsun. Bunu hep istedin. Bütün o daracık elbiseler bunun içindi, değil mi? Onları senden koparmamı mı istiyordun?"

"Cimri değillerdi!" Ben haykırıyorum. "Sadece elbiseydi! On yedi yaşımdaydım, Tom!"

"Ve bir porno yıldızı gibi göğüslere sahip. Hadi ama, dürüst ol: Annene bir oyun oynamak istedin, değil mi? Erkeğini çalmak ve sonra da bununla övünmek?"

Kulağıma pislik akıtmaya devam ediyor. Durdurmak için hiçbir şey yapamıyorum. Söylediğim her şeyi duymazdan geliyor; her inkârımla alay ediyor; ve kendimi kurtarmak için yaptığım her hamlede beni daha sıkı kavırıyor.

Tepki ver.

Lanet olsun, tepki ver!

Ya bu sizin kızınızın başına gelseydi?

Beni kendime getiren de bu. Her şey bir yana, May. May, böyle bir dünyada bir kız olarak doğdu - onu korumak zorunda kalacağım bir dünyada.

Kendimi bile koruyamazken bunu nasıl yapabilirim?

"Sanırım bu fedakarlığı yapabilirim." Tom kalçamı yoklarken alay ediyor. "Hazır elim değmişken birkaç örümcek ağını da sikip atarım. Hatta belki içine bir piç daha sokarım."

"Bundan şüpheliyim," diye zorluyorum. "Bunun için onu kaldırman gerekirdi."

Yüzündeki şehvetin süzülüşünü izliyorum. Yerini öfke alıyor. "Seni küçük...!"

Elini kalçamdan çekip yukarı kaldırıyor. Gözlerimi sıkıca kapatıp kendimi destekliyorum: Tom'dan yediğim ilk tokat değil ama uzun zamandır ilk kez oluyor. Artık buna ne kadar alışık olduğumu bilmiyorum.

Ama darbe inmeden önce bir ses duydum.

Onun sesi.

"Kadınımdan uzak dur."

MATVEY

Kırmızı görüyorum.

Yumruğum Tom'un yüzüyle buluşuyor ve bir şey *çatlıyor*, keskin ve mide bulandırıcı. Kan püskürdüğünü fark etmiyorum, sadece göğsümde yükselen öfkeyi hissediyorum. İçimdeki canavar uluyor, *Bu yeterli değil. Bunu ona ödet.*

Sadece o uzun koridorda yürürken kulak misafiri olduğum şeyler değil. Hala kendi kelimelerimle cevaplayabileceğim kelimeler. Ama Tom'un pis ellerini April'in üzerinde gördüğüm an kendimi kaybettim.

"Seni bok parçası," diye hırlıyorum onu yere fırlatırken. "Seni aptal, sefil parça-"

Ona tekrar vurdum, tekrar ve tekrar. Tek görebildiğim bu: yumruğum aşağı dalıyor ve her seferinde daha kırmızı olarak geri geliyor. Yalvarıp yalvarmadığını bile anlayamıyorum - kulaklarımdaki çınlama diğer her şeyi bastırıyor.

Tom'un şiddet yanlısı olduğunu biliyordum. Onun çatısı altında yaşamak zorunda kaldığı süre içinde April'a vurmuş olabileceğini biliyordum.

Ama *bu*?

Doğru düzgün düşünemiyorum bile. Böyle bir ilgiye katlanmak zorunda mıydı? Katlanmak zorunda olduğu aşağılanma? Lanet olsun, on yedi yaşındaydı. On yedi, ve hala, bu pislik deneyebilir ...

Kim demiş sadece denedi diye? En karanlık, en çirkin yanımda fısıldıyor. *Başaramadığını kim söylüyor?*

Bir kükreme çıkardım ve onu tüm gücümle yumruklamaya başladım. "Seni öldüreceğim. Seni öldüreceğim, seni pis-"

"MATVEY, DUR!"

April'in ellerini üzerimde hissettiğim an, görüşüm düzeliyor. Çınlama kayboluyor. Çığlıkların yankılarını duyabiliyorum - bir kadın ve genç bir çocuk. Eleanor, fark ediyorum,

Asansörden koşarak geliyordu. Ve

sonra.

Charlie.

Şimdi onu görüyorum, kapı aralığında titriyor. Yüzü bembeyaz, kanı çekilmiş. Dehşete düşmüş görünüyor.

Benden korkmuş görünüyor.

"Baba...?"

Sonunda aşağı baktım. Tom'un yüzü, topuğumun altında ezilmiş çürük bir meyve gibi, zar zor seçilebilen kırmızı bir posaya dönüşmüştü. Bir an için onu öldürdüğümü düşündüm.

Sonra tıkırtılı bir nefes duyuyorum. "M-Mercy..."

Rahat bir nefes aldım. *O yaşıyor.* Eleanor'un feryatlarını duymazdan gelerek dikkatimi tekrar kardeşlere veriyorum. "Charlie, öyle demek istemedim-"

Ama elimi uzattığımda ürküp kaçıyor. "Charlie?"

Kaşlarımı çatıyorum ama aramıza biri giriyor. *April.*

"Onunla konuşma," diyor hayatımda duyduğum en ürkütücü sesle. "April, ben istemedim..."

"Ambulansa ihtiyacı var," diye hıçkırıyor Eleanor. "Ölecek!"

"O ölmeyecek, anne." April gözlerini deviriyor ama yine de telefonunu çıkarıyor. "Olduğundan daha kötü görünüyor. Değil mi Tom?"

Ailenin harekete geçmesini izliyorum, daha doğrusu April'ın. Buradaki herkes arasında soğukkanlılığını koruyan tek kişi o gibi görünüyor.

Ama bakışlarındaki öfke açıkça belli oluyor.

Berbat ettim.

Yine sıçtım batırdım.

Ambulans gelmeden önce ortalıkta görünmemeye çalışıyorum.

Bu tam olarak benim seçimim değil ama April'in kararı: Şu anda Charlie'nin yalnız kalmaya ihtiyacı var. Ve sağlık görevlileri geldiğinde benim orada olmam iyi olmazdı. Hele ki eklemlerimin durumu bunu ele veriyorsa.

O yüzden gidiyorum.

O zamanı sokaklarda dolaşarak geçiriyorum. Bulabildiğim ilk çeşmede ellerimi yıkıyorum. Kan aşağı akıyor ve kaldırımın koyu grisiyle eriyerek bana sadece mor çürükler bırakıyor. Yüzümü de yıkıyorum, buz gibi suyun beni topraklamasına izin veriyorum.

Geri döndüğümde hava çoktan kararmıştı. "Charlie nerede?"

April, "Eve gitti," diye cevap verdi. "Yine de hâlâ hastanede olabilir."

"Yani geri gelmeyecek mi?"

Kuru bir kahkaha atıyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Ben ne düşünüyorum?" Homurdanıyorum, öfkem aniden yüzeye çıkıyor. "Bence Tom bunu hak etti."

"Oh, öyle mi?" Bana doğru öfkeli bir adım attı. "Bu yüzden mi onu neredeyse öldürüyordun? Ölmeyi hak ettiğine mi karar verdin?"

"Sana dokunuyordu!" Kükredim. "Seni tutuyordu. Deniyordu-"

"Öyleyse durdurun onu!" April bağırıyor. "Ona bir yumruk at ve işini bitir! Ama lanet olası oğlunun önünde onu öldüresiye dövemezsin!"

Dişlerimi gıcırdatırken bile mantıklı yanım April'in haklı olduğunu biliyor: Çizgiyi aştım. Ama şu anda o kısmı dinleyemeyecek kadar öfkeliyim. Gözlerimi her kapattığımda, o sahne bir döngü halinde tekrar oynamaya başlıyor ve bu beni delirtiyor.

Tom'un elleri.

April'in dehşete düşmüş yüzü.

"Ailemi tehdit ediyordu," diye hırladım. "Ailemi uygun gördüğüm her şekilde koruyacağım."

"Hayır, aslında yapmayacaksın." April'ın çenesi gerilir. "İster inan ister inanma Matvey, bu işler böyle yürümüyor. Burası senin Bratva'n değil. Bu evde, hakaretlere ölümle karşılık vermeyiz."

"'Ufak tefek' mi?" Tıslayarak karşılık veriyorum. "Sen bunlara 'hafiflik' mi diyorsun? Sana yan parça dedi!"

"Haklıydı, değil mi?"

Bu beni sersemletti ve sustum. "Affedersiniz?"

"Beni duydunuz."

Birdenbire dünya tersine dönmüş gibi oldu. "Bu lanet şey ne demek?"

"Neyim ben Matvey?" diye sorar. "Ben senin kız arkadaşın değilim; nişanlın değilim. Kesinlikle karın da değilim. Peki ben senin için neyim?"

"Sen benim kadınımsın," diye törpüledim.

"Ben senin yan parçanım." Sesi çatlamaya başladı. "Dünya söz konusu olduğunda, ben buyum."

"Dünya kimin umurunda?"

"İstiyorum!" diye bağırıyor. "İstiyorum, Matvey! Tom Hill gibi biri benim hakkımda haklı olabiliyorsa, o zaman umurumda!"

"O haklı değildi-"

"Sen başka bir kadınla evlisin," diye araya giriyor. "Peki o nasıl hatalıydı?" "Bu farklı," diye itiraz ediyorum. "Bu gerekli."

"Evet, peki ne kadar süreyle?"

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı. "Bu ne demek oluyor?"

"Başka ne anlama gelebilir ki?" diye yarı hıçkırır. "Benimle evlenmeyi düşünüyor musun Matvey? Yoksa sadece bu kadar mı olacağız?"

Tabii ki seninle evleneceğim. Kelimelerin yarısı ç o k t a n çıktı, ama mümkün olan son saniyede boğazıma takıldılar.

Konuşmayı zihnimde canlandırabiliyorum: *Ne zaman?*

Bilmiyorum.

Nerede?

Bilmiyorum.

Nasıl?

Bilmiyorum amuna koyayım.

İşin basit gerçeği bu: Bilmiyorum. "April..."

"Yapma," diye emrediyor. Gözyaşlarını tutamadığını, benim önümde yıkılmamak için çok çabaladığını söyleyebilirim. Güçlü olmak için.

"Seninle evlenmekten başka bir şey istemiyorum," diyorum ona.

Ama o da bana hüzünlü, sulu bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Bu doğru değil." "Doğru."

"Hayır. Senin hayallerin var Matvey: senin ve Petra'nın. D.C.'yi fethetmek, Carmine'in operasyonunun başını kesmek, ödülleri almak istiyorsun. İntikamını. Onun tanınması."

"Bunu desteklediğini sanıyordum," diyorum acı acı. "Aynı fikirde olduğunu sanıyordum."

"Sizi destekliyorum!" diyor. "İkinizi de o kadar çok destekliyorum ki, tahmin bile edemezsiniz. Ama hepsi bu, Matvey: Bunlar senin ve onun hayalleri. Senin ve benim değil." Sesi fısıltıya dönüşür. "Bunlar için hiç yer olacak mı?"

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Hayatımda ilk kez tamamen suskun kaldım. Öfkem çoktan dinmiş, beni bir kabuk gibi bomboş bırakmıştı.

Hayallerimiz. Bunca zaman bunu hiç düşünmedim bile. Elimdeki diğer şeylerle birlikte değil.

Ama ben başlarsam, benimkine ne olacak? Savaşına mı? İntikamım? Ne olursa olsun, onlar en önemli şeyler. Kendime hep bunu söyledim.

Ama hala buna inanıyor musunuz?

Sessizliğim karşısında April başını kaldırdı. "Git buradan. Şu anda yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"April-"

"Lütfen," diye yalvarıyor. "Sadece git."

Yapmak istemiyorum. İçimdeki her hücre, her atom, bunu yapmamam için bana
bağırıyor. *Onu bırakma. O senin.*

Ama ben biliyorum.

Tanrı yardımcım olsun.

MATVEY

"Bu sefer gerçekten sıçtın batırdın, ha?"

Gözlerimi deviriyorum. "Git başımdan,

Petra."

Tahmin edilebileceği gibi, Petra beni görmezden geliyor. Anahtarların kopyasını yere bırakıyor ve çatı katındaki mini mutfığa yöneliyor. "Yemeğin nerede?"

"Gitti."

Gerçek şu ki, bir süredir kilerimi doldurmadım. Yapmak için bir nedenim yoktu. Son birkaç aydır buraya sadece bir ya da iki kez, bir şeyler almak ya da kimsenin çömelip çömelmediğini kontrol etmek için geldim.

Şimdi, burada yaşamının nasıl bir şey olduğunu hatırlayamıyorum. Tanrı bilir ne kadar zamandır tavana bakıyorum ve tek düşünebildiğim, birdenbire ne kadar yabancı hissettirdiği: açık tuğla duvarlar, endüstriyel atmosfer, çelik ve ahşap mobilyalar.

Sessizlik.

Lanet olası sessizlik.

Bu da Petra'nın ortalığı karıştırmasıyla hemen bozuluyor. "Nasıl olur da tek bir kutu mısır gevreğin olmaz?"

"Ben beş yaşında değilim, işte böyle."

"Sıkıcı." Dolabın altından eski bir cips poşeti çıkarıyor ve atıştırmaya başlıyor. Neredeyse sabah hastalığından sürekli kustuğu zamanları özleyeceğim - en azından mutfakımı yağmalamıyordu. "Sanırım bu işimi görür."

"Güzel. Şimdi, çık dışarı."

"Hamile karınla böyle mi konuşuyorsun?" "Eğer sürtüklük yapıyorsa, evet."

"Ouch. April'a bunu söylediğini söyleyebilirim."

"İşte anlamadığım şey bu," diye çıktım. "Evli olmamın sebebi sensin. April neden sana kızgın değil?"

"Öyle olmadığını kim söyledi?"

"Buradasın. Seni buraya ben çağırmadım. Aslında, iki taşağımı da tereyağı bıçağıyla kesmeyi tercih ederim."

Petra iç geçirir. "Pekâlâ, tamam. Bana söyledi. Mutlu musun?" "Hayır."

Bu deliliğin zirvesi: Petra beni onunla evlenmeye zorladı. Buna benden daha çok ihtiyacı vardı. Öyleyse April neden *onu* yerden yere vurmuyor? Petra çay partilerine davet edilirken ben neden kovuluyorum?

"Tanrım, sen tam bir erkeksin." Başını sallıyor. "Bu da ne demek şimdi?"

"Senin iflah olmaz bir aptal olduğunu," diye açıklıyor. "April'ın bana kızmadığını mı sanıyorsun? Uyan, Matvey: kızıyor. Sadece bunu söylemeyecek kadar nazik."

"Bunu bana söylemen çok nazikçe değildi," diye homurdandım.

"Çünkü onun parmağına yüzük takması gereken kişi sendin," diye karşılık veriyor. "Bunu henüz yapmadın mı?"

"Tabii. Hepimiz Suudi Arabistan'a gidelim. Sonra da evli bir üçlü olarak sonsuza dek mutlu yaşayabiliriz."

"Matvey, bana bak." Dirsekleriyle kanepenin arkasına yaslanıyor. "Artık güvendeyim. Çocuğum güvende. Benden boşanacak olsan kimse beni suçlamaz."

"Doğru. *Beni* suçlarlar."

"Evet. Ve ordunuzu kaybedersiniz."

Acı bir kakhaha attım. "Ne olmuş yani? Sen istediğini aldın ama ben istediğimi alamadım mı?" Kendimi koltuktan kaldırdım, sırtım ona dönüktü. "Kulağa çok iyi bir anlaşma gibi geliyor."

"Ben *vor* olmak istiyordum, Matvey. Bu henüz gerçekleşmedi."

"Sadece hayatını kurtardığım için beni affet o zaman."

"Dinlemiyorsun." Onu böyle duymak çok tuhaf: kızgın değil ama teslim olmuş. Sanki ben bakmazken on yıl yaşlanmış gibi. "Sana bununla bir sorunum olmadığını söylüyorum. Arkadaşımın mutlu olacağı anlamına geliyorsa bu fedakârlığı yapmaya hazırım."

Durdum. Bir an için yanlış mı duydum diye düşündüm.

Çünkü bunun imkanı yok, değil mi?

Petra Solovyova'nın bir başkası için gücünden vazgeçeceğini söylemesine imkan yok.

Ama o söyledi. Sözlerini kafamda kaç kez tekrarlısam tekrarlayayım, hâlâ aynılar. "*Vor* olmanın artık senin için önemli olmadığını mı söylüyorsun?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye kızıyor. "Tabii ki öyle. Ama April daha önemli." Tereddüt ediyor, kelimeler dudakları ile kalbi arasında bir yerde sıkışıp kalıyor. "Benim mutluluğumun onunkine mal olmasını istemiyorum. Ben sadece... artık o kişi değilim." Odanın içinde dolaşıyor ve ayaklarını tam önüne koyuyor. "Peki ya sen?"

"Peki ya ben?"

"Fedakarlık yapmaya hazır mısınız?"

İntikamım. Hayalim. Hayatım boyunca, benim için önemli olan tek şey buydu. Ve şimdi...

Şimdi benden imkânsız bir seçim yapmam isteniyor. "I..."

Başka bir şey çıkmayınca Petra başını sallar. "April'ın neden seninle değil de benimle konuştuğunu şimdi anladın mı?"

Lanet olsun. Hamile olduğu için çok şanslı. Başka biri benimle böyle konuşsaydı, ne demek istediklerini açıklayacak dilleri olmazdı. "Beni aydınlatmak üzere olduğun hissine kapılıyorum."

"Çünkü bir ayağın hâlâ kapının dışında," diye açıklıyor. "April'la birlikte olmak istiyorsun ama kendini ona adamıyorsun. Her şey senin şartlarına bağlı, asla onun değil."

"Kendimi adadım."

"Doğru. Peki onunla ne zaman evleneceksin?"

Öfkemin arttığını hissediyorum. "Çoktan söyledim-

"

"Şu an iyi bir zaman değil," diye araya giriyor Petra. "Evet. Seni duydum. Peki ne var Plan mı? Bundan altı ay sonra mı? Bir yıl mı? Babam yatağında soğuktan uyanana ve seninki bir metre yerin altına gömülene kadar mı? May üniversiteye gidene kadar mı?"

"Nereden bilebilirim ki?!" Bağırıyorum.

"O zaman April nasıl?!" diye bağırır. "Nereden bilebilir ki Matvey?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor.

Zihnimde domino taşları düşmeye başladı. Düşen bir çakıl taşının yavaş yavaş bir çığa dönüşmesi gibi teker teker. O zaman her şey tıkırdamaya başlıyor: April'in melankolisi, Tom'un imalarına verdiği tepki, öfkesi. İnatla dökmediği gözyaşları.

"Güzel." Petra başını sallıyor, beni bir şahin gibi izliyor. "Ampulün söndüğünü görüyorum."

"Senden nefret ediyorum."

"Biliyorum." Sırıttıyor. "Ama bu yanıldığım anlamına gelmez." Ne yazık ki öyle değil.

"*Blyat'*," şiddetli baş ağrısına karşı şakaklarıma masaj yapıyorum. "İnanamıyorum Yuri seninle evlenmek istiyor."

"Bunu benimle ilk evlenen adam söylüyor."

"Sanırım bundan derin pişmanlık duyduğumu tespit ettik."

Petra omuz silkiyor. "Belki de her zaman başka bir şey olmamız gerekiyordu."

"Ne gibi?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Kayınbiraderler mi?" diye soruyor. "Yeterince didiştığımız kesin."

Kardeşler. Bu fikir saçma olmalı. Petra ile tek bir damla kanım bile yok - onu Yuri ile nasıl aynı yere koyabilirim ki?

Yine de böyle söylediğinde kulağa hiç de saçma gelmiyor. Kulağa gerçekçi geliyor.

Kulağa doğru *geliyor*.

"Seni küçümsediğimi söylemiş miydim?"

"Sadece her gün," diyor yorgun bir şekilde. "Şimdi git April'la aranı düzelt. Bir dahaki sefere canlı bir mankene ihtiyaç duyduğunda yine delik deşik olmak istemiyorum."

"Seni delik deşik mi etti?"

"'Kazara.' Onun da bana kızgın olduğunu söylememiş miydim?"

Başımı sallıyorum. Asla anlayamayacağım bir şey varsa o da aralarındaki bu tuhaf arkadaşlık. Birbirlerinden nefret etmeleri çok daha kolay olurdu.

Ama nefret yorucudur. Aşk gibi, sürekli enerji gerektirir. Ve sevginin aksine, asla karşılık vermez.

"Teşekkür ederim."

"Benim kurbanım için mi?"

"Diğer şeylerin yanı sıra."

Petra boş cips poşetini buruşturup çöpe atıyor. Sonra döner kapı aralığından bana baktı. "Bu arada, eğer bana borcunu ödemek istiyorsan, bir şey yapabilirsin."

"Hangisi?"

"Erkek arkadaşımı ayak işlerine göndermeyi bırak. Onu iki gündür görmedim. Neye benzediğini unutmaya başladım."

Kaşlarımı çatıyorum. Yuri neden...?

Oh. Doğru ya. Tüm bu karmaşanın içinde Vlad'ı gözetlemeyi iptal etmeyi unuttum. "Benim hatam. Size tek parça halinde dönmesini sağlayacağım."

"Bir kızın isteyebileceği tek şey bu."

Gitmeye başladı ama ben onu durdurdum.

"Petra." "Öyle mi?"

"Baban temize çıktı. Bilmen gerektiğini düşündüm."

Omuzlarının belli belirsiz düşüşünü izliyorum. Arkası dönük olduğu için yüzünü göremiyorum ama belki de böylesi daha iyi. Görmemi istemeyeceğine dair bir his var içimde. Bazı şeyler başkalarının gözleri için değildir.

"Hepsi bu kadar mı?" "Hepsi bu kadar."

Başka bir şey söylemeden merdivenlerden iniyor. O gittikten sonra, ben de giderim.

"Yura, benim. Şüpheli öldü. Bunu alır almaz bana rapor ver."

Varış noktam görüldüğünde sesli notumu bitiriyorum. Yuri telefonu açmıyor ama bu yeni bir şey değil. Son zamanlarda yüzlerce farklı görevin ortasındaydı.

Bu değişecek.

Çatı katına vardığımda April kapıyı boş bir yüz ifadesiyle açtı. "Seni beklemiyordum."

"May'i görmeye geldim."

Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Kelimeler ağızımdan çıktığı anda pişman oluyorum. En son doğru düzgün bir özür dilediğimde, o anın sıcaklığıyla bunu yapmıştım; şimdi ise April'in soğuk bakışları altında egom bana isyan ediyor sanki. İstemeyen, sadece talep eden o yanımın üstesinden gelmenin sandığımdan çok daha zor olduğunu kanıtlıyor.

"Elbette," diye yanıtlıyor April, sesi hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyor. "O beşiğinde."

Oturma odasının ortasına doğru yürüyorum. May nadir görülen bir uyanıklık anı yaşıyor. Cep telefonunun büyüüne kapılmış, renkli oyuncakları teker teker çekiyor. Beni gördüğünde yüzü sırtmaya başlıyor. "Da!"

Başımı sallıyorum ve gülümsüyorum. "Baba" mı demeye çalışıyor yoksa sadece rastgele bir onay sesi mi emin değilim ama her iki durumda da bu benim içindi. Ya da ben öyle olduğuna inanmayı seçiyorum.

"Selam, *Malyshka*."

Daha da parlıyor. "Da! Da!"

İsteği üzerine onu kucağıma aldım. Altı ay gibi kısa bir sürede bu kadar büyümesi inanılmaz. "Arkadaşın nerede, ha?"

Battaniyenin altında bir şey kayıyor. "Mrowr."

Beklediğim gibi. "Görünüşe göre iyi bir arkadaşın var." "Buh, Buh!"

"Bunun anlamı 'Buttons'," diye bilgilendiriyor April beni. "Sadece o yakındayken söylüyor."

"Ki bu her zaman böyledir."

"Aşağı yukarı, evet."

Aramıza tekrar sessizlik çöküyor. "Henüz yemek yemedin." El değmemiş tepsiye doğru başımı sallıyorum.

"Aç değildim."

Hadi yemek yiyelim. Üç basit kelime, ama yine de onları çıkaramıyorum. Bir şey hala beni engelliyor - çirkin ve yetkili bir şey her hareketime karşı kürek çekiyor. Gururum.

"Bak-"

"Madem buradasınız," diye araya giren April masadan bir dosya alarak, "Bunu imzalamanız gerekiyor," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Peki

bu...?" "Tıbbi faturalar. Tom

için."

Eski öfkem hemen yeniden k a b a r ı y o r . "O bok kafalının tedavi masraflarını ödemeyeceğim."

"Evet, öylesin," diye karşı çıkıyor April. "Onu oraya sen koydun Matvey. En azından bunu yapabilirsin."

"Ellerini senin üzerine koydu."

"Ve sen de ellerini onun üzerine koydun," diye karşılık veriyor. "Yani sanırım ödeştiniz."

"Cehennem gibiyiz."

Birden bir ılık kulaklarımı delip geçiyor. May'in kollarımda olduğunu hatırlıyorum. Kahretsin, onu çok mu sıkı tuttum? "Hey-"

"Ben hallederim." Ellerini uzatıyor ve bebek isteyerek gidiyor, ağlayan yzünü annesinin göğsüne saklıyor. "Senin yaptığın bir şey değil," diye sanki aklımı okuyormuş gibi beni rahatlatıyor. "Sadece ruh haline karşı hassas."

"Onu üzme istememiştim."

"Evet." Dudaklarını sıkıca bastırıyor. "Son zamanlarda yapmak istemediğin pek çok şey oldu."

"Bu hiç adil değil."

"Doğru. Çünkü bana karşı adil olmaktan başka bir şey yapmadın." Yumruklarımı iki yanımda sıkıyorum. "April-"

"Yorgunum," diyor. "Başka bir şeye ihtiyacınız yoksa, ben yatmaya gidiyorum."

"Buraya konuşmaya geldim," diyorum. "Buraya geldim-" "Bana boşanma belgelerini göstermek için mi?"

Çenemi tuttum. "Karmaşık bir durum."

"Hayır, Matvey. Aslında hiç de karmaşık değil."

Kahretsin. Böyle olmaması gerekiyordu. "April..."

Ama o çoktan bebekle birlikte yatak odasına doğru gidiyor. Kedi peşlerinden atlıyor. Bana pis pis bakacak kadar uzun süre beni izliyor, sonra kapı kapanmadan saniyeler önce kapının arkasında kayboluyor.

... *Siktir.*

MATVEY

Değişim asla kolay değildir. Ama bazen gereklidir. Bazen elimizdeki tek şey budur.

Bu yüzden yapmam gerekeni yapacağım.

Sabah ilk iş Staten Island'a gidiyorum. Adresi bulmak kolay: Grisha'nın aylar önce hazırladığı geçmiş araştırması hâlâ geçerli.

Beni bir karavan parkına götürüyor. Yine sürpriz yok.

Dağınık çimenlikte bir çöp yığınının etrafından dolaşıyorum. Beş yıldızlı otelimden çok farklı ama beni acındırmaya da yetmiyor. Daha kötülerini de gördüm. Daha kötüsünü *yaşadım*.

Rusya'nın karlarıyla kıyaslandığında burası bir cennet.

Sağdaki karavanın önünde duruyorum ve kapıyı çalmak için yumruğumu kaldırıyorum. Bir an için tereddüt ettim. Eski ben asla böyle bir şey yapmazdı. Hayır, bunu asla düşünmezdi bile. Matvey Groza, özür dilemeye mi geldin? Lütfen. Bunu aşağılayıcı bulurdu, mümkün olan her şekilde ona yakışmazdı.

Ama eski bende April yoktu.

Eskiden bunda rahatlatıcı bir şey vardı: Kaybedecek hiçbir şeyin olmaması. Kimsenin olmaması. Yalnızsanız, size seslenilemez, hiçbir şey ya da hiç kimse tarafından köşeye sıkıştırılamazsınız. Aynaya bakmaya zorlanamaz ve gördüğünüzden nefret etme riskine giremezsiniz.

Bir zamanlar, bu hayat üzerine yemin edebilirdim. Sahip olmaya değer tek hayatın bu olduğunu düşünürdüm. Hesap vereceğin kimse yok, kendinden başka kimseye karşı sorumlulukların yok. Eve dönecek kimse yok.

Şimdi, bunun düşüncesine bile katlanamıyorum.

Ne kadar avantajı olduğu umurumda değil, buna geri dönmeyeceğim. Boşluk ve sefalet dolu bir hayata geri dönmeyeceğim. Yeterince uzun süredir kendi başımaydım. O zamanlar bunun gç anlamına geldiğini düşünürdüm: yalnız olmak.

Ama yle değil. Sadece yalnızlık demek.

Ve korumam gereken bir ailem olduğu için hiç bu kadar güçlü olmamıştım.

Onlarla işleri berbat ettim. Yaptığımı biliyorum. Ve şimdi, bunu düzeltmek zorundayım. Nefes aldım ve kapıyı çalmak için kendimi zorladım.

İlk başta hiçbir şey duymadım. *Belki evde değillerdir.* Sonra

bağırırşlar başladı. "KAPIYA BAK!"

"KOLTUK DEĞNEKLERİ ÜZERİNDEYİM! ANLADIN MI!"

"PEKALA, BEN PİşİRME *SENİN* ÖĞLE YEMEĞİ, SEN NANKÖR BELEşİ!"

"Bağırmayı kes! Ben yaparım!" diye bağırıyor karavanın altından daha genç bir ses. Saniyeler sonra kapı çatırdayarak açılır. "Evet...?" Beni görür görmez gözleri fal taşı gibi açıldı. "Matvey."

"Charlie," diye fısıldıyorum. "Seninle biraz konuşabileceğimi umuyordum. Özel olarak."

Yüzünde bir tereddüt beliriyor. Onu suçlayamam, korkmakta sonuna kadar haklı. Birbirimizi son gördüğümüzde bir canavardım. Kendimi ve etrafımdaki herkesi gözden kaçırmıştım. şimdi bana neden güvensin ki?

Tom içeriden bağırıyor, "KİM O, BRAT?"

"EĞER EV SAHİBİYSE, ONA SÖYLE, EN KISA ZAMANDA ÖDEYECEĞİZ. SU İSİTİCİSİNİ TAMİR EDER!" Eleanor ekliyor. "AMA

GELECEK AYDAN İTİBAREN!"

"Ev sahibi değil!" Charlie bağırarak karşılık verir. "Sadece..." Duraklıyor, Belirsiz. "Kız İzciler."

"ONLARA BOKTAN KURABİYELERİNİ İSTEMEDİĞİMİZİ SÖYLE!" Eleanor ığlık atıyor.

"OHH, BANA NUGA GETİR!" Tom da katılıyor.

"BENİM PARAMLA OLMAZ, YAPAMAZSIN!"

"VE İKİ KUTU KARAMEL!"

"Tamam! Bir dakikaya geliyorum!" Kapıyı arkasından kapatır ve iç çeker.

"Özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok." Karavana doğru başımı salladım. "Hep böyle midirler?"

"Hayır. Genellikle daha kötü olurlar." Zayıf bir kahkaha. "Peki, sen ne yaptın...?"

"Doğru." Tanrım, bu çok garip. "Şey yapabileceğimiz bir yer var mı?"

İlk başta Charlie tereddüt etti. Sadece bir saniyeliğine, ama bunu kaçırmamın imkanı yok. Bu da benim hatam: o tek kalp atışı korkusu. Onu oraya koyduğum için kendimden nefret ediyorum.

"Bir yer biliyorum," diyor sonunda. "Beni takip edin."

Karavan parkının arkasında gerçek bir park var. Hiçbir haritada görünmeyen küçük, orman görünümlü bir şey, muhtemelen savaş bittiğinden beri kimse ilgilenmediği için. *İç Savaş*.

"İşte," diyor Charlie, yosun kaplı bir bahçe duvarına zıplayarak oturuyor. "Kimse bizi duymayacak."

Ayakta kalıyorum. "Güzel." Sonra

başka bir şey söylemiyorum.

Charlie bana bakıyor, kararsız. April'in sahip olduğu aynı gergin alışkanlığa sahip: rahatsız olduğunda ellerini sıkıyor. Görünüşe göre sessizlik her iki kardeşi de huzursuz ediyor.

Ben de yapabileceğim tek şekilde kırdım. "Özür dilerim. Geçen gün olanlar için."

Charlie yutkunur. "Biliyorum. April bunu yapmak istemediğini söyledi..."

April. Orada olmasa bile, işte burada, benim en kötü yanıma savunuyor. "Onu hastanelik etmek istememiştin," diye kabul ediyorum. "Yumruklamak istemiştin."

Yine de. Bunun için özür dilemeyeceğim. Ama bunu görmeni asla istemedim, Charlie. Asla."

Zayıf bir şekilde başını sallıyor. "Seni öyle görmek korkutucuydu. Sanki orada değildin. Sanırım sen..." Cümlesini tamamlamadı ama gerisini ben tamamlayabilirim. *Öldür onu.* "Bana biraz onu hatırlattı. Babamı."

Bu beni derinden yaraladı. Sadece gururum yüzünden değil, ailem yüzünden de. April'a gerçekten böyle çirkin bir yanımı mı gösterdim? Ona Tom'u da mı hatırlattım?

Bana neden bu kadar kızgın olduğuna şaşmamalı. Kalbi çok kırılmıştı.

"En kötü anlarımdan biriydi," diyorum. "Her zaman iyi bir adam değildim. Şimdi bile bana öyle diyebileceğinden emin değilim. Ama kız kardeşinle tanıştığımдан beri... Daha iyisini yapmaya çalışıyorum. Daha iyisini yapmak *istiyorum*. Ve senin için de daha iyi olmak istiyorum." Gözlerinin içine bakıyorum. "Bana bir şans daha verir misin?"

Charlie göz kırpmıyor. Sözlerime şaşırmış görünüyor. Sözlerimin çığlığı. Bir yetişkinin hatalarını kabul ettiğini görmek onun için yeni bir deneyim olmalı. "Tamam."

"Tamam," diye tekrarlıyorum.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" "Tabii ki. Sor."

"Geçen gün ne oldu?" diye soruyor. "Neden böyle kavga etmeye başladınız?"

Ah. İşte burada.

"April sana ne söyledi?"

"Çok değil," diye mırıldanıyor. "Sadece işler kontrolden çıktı. Ama hala neler olduğunu anlamış değilim."

"Baban..." Ben başlıyorum. "Bazı şeyler söylüyordu. Bazı şeyler *yapıyordu*..." Sadece anısı bile kanımı yeniden kaynatmaya yetiyor ama kendimi zorluyorum. Charlie bu konuda suçsuz. Onun gözünde babasının imajını lekelemeyeceğim. "Onlar affedilemezdi. Ama ben de öyleydim."

"Ne gibi şeyler?" diye sorar. "Sadece birkaç kelime yakalayabildim ama April ve babamın ne hakkında konuştuğunu tam olarak anlayamadım. Sanki tartışıyor gibiydiler."

"Öyleydiler," diye onaylıyorum. "Sonuna kadar ben oraya gitmedim, ama oraya gittiğimde artık sadece bir tartışma değildi. Baban kız kardeşine çok kötü isimler takıyordu. Ve sonra..." Dişlerimi sıkıyorum. Bu çocuğun babasıyla olan en ufak ilişkisini bile mahvetmek istemiyorum ama Tom'u da koruyacak değilim ya. Yine de, aynı zamanda, babasının en kötü yanını -her erkeğin yapabileceği en kötü yanını- Charlie'nin yüzüne vurma düşüncesi dayanabileceğimden daha fazla. Bu durumdaki herkes içinde tek gerçek masum o. "Elleri onun üzerindeydi," diyorum sonunda. "Ve ben buna katlanamazdım."

Charlie'nin gözleri anlayışla açılır. "Onu yine dövmeye mi çalışıyordu?"

Diğer şeylerin yanı sıra. "Evet."

Yüzü kararıyor. "Bunu bana söylemedi."

"Muhtemelen seninle babanın arasına girmek istememiştir," diye önerdim. "Seni korumaya çalışıyordu. Sanırım onu da."

"Evet, bunu her zaman yapıyor," diye mırıldandı. "Hepimizi korumaya çalışıyor. Bunu hak etmeyenleri bile."

"Bunu hak ediyorsun," diye araya girdim. "Onca insan arasından sen ondan korunmayı hak ettin. Senin gözünü morarttı, Charlie."

"Ona iki tane verdin."

Yüzümü buruşturdum. Elbette basit bir özür babasını lanet olası bir hastaneye yatırmasını telafi etmeyecekti. Bu, bir insanın affını kazanmanın sadece ilk adımıdır. Bunu eylemle takip etmediğim sürece hiçbir anlamı olmayacak.

"Bu adil. Bunu hak ettim."

"Özür dilerim," diye yüzünü buruşturdu. "Gevezelik etmek istememiştim."

"Buna hakkın var." Elimi omzuna koyuyorum. Ben ona yaklaşırken hafifçe irkiliyor ve bu kalbimi parçalıyor.

Bunu ben yaptım. Onu kendimden korkuttum.

Ama sonunda bana izin verdi. Sonunda bana güvenmeyi seçti. Bunu henüz hak etmemiş olsam bile.

O konuda da kız kardeşine çok benziyor.

"Ama Charlie, bir şeyi anlamamı istiyorum: Ben yetişkin bir adama vurdum. Bir çocuğa vurmadım, *benim* çocuğuma. Bunu kendi çocuğuna yapmak... bu doğru değil. Asla."

Acımasızca başını sallıyor. "Maymunlar da aynı şeyi söylerdi. O burada yaşarken."

"Kız kardeşin bilge biri. Onu dinlemelisin."

Dudakları seğiriyor, bir gülümseme hayaleti. "Evet, biliyorum. Bu arada sen de yapmalısın."

"İnanın bana, biliyorum."

Charlie beni şaşırtarak, "Senin gibi birini bulduğuna sevindim," dedi. "April hiç... Büyürken pek bir şeyi olmadı. Babası zengin olmasına rağmen ona bir kuruş bile vermedi. Onu hiçbir yere götürmedi, hiç ziyarete gelmedi... Benimkinin daha iyi olduğunu söylemiyorum ama en azından ben onu tanıdım. İyi ya da kötü, o buralarda. Dominic sadece... bir yabancı."

Göğsüme bir bıçak saplandığını hissediyorum. April bu yüzden itiraf etmek istemiyor, değil mi? Babasının yanında olmamasının acısını biliyor. Bunu kardeşine nasıl yaşatabilir ki?

"Ve annem her zaman favorileri oynardı. Beni sürekli şımartır ve April'a ikinci sınıf bir çocukmuşum gibi davranırdı. Bu haksızlıktı ama hiç bir şey söylemedi. Sadece kabul etti."

"Seni seviyordun," diyorum. "Bazen sevdiğimiz insanlar için bok yeriz."

"Benden nefret etmek için her türlü hakkı vardı," diyor Charlie. "Ama asla etmedi. Bana benimkilerden daha çok ebeveynlik yaptı. Hem de her ikisi de ona ikinci seçenekmiş gibi davranırken."

İkinci seçenek. Şimdiye kadar fark etmemiştim ama Charlie'nin sözleri nihayet gözlerimi açtı: Ben de bunu yapıyordum. Kasıtlı değildi ama yine de yaptım.

Petra'yla evlenerek April'a da ikinci tercihimmiş gibi davrandım.

Böyle tepki vermesine şaşmamalı. Sonunda bana ültimatı vermesine şaşmamalı. Yapmasaydı hiç fark eder miydim? Yoksa onun çektiği acıları görmezden gelerek böyle devam mı edecektim?

"Matvey? Bir şey mi söyledim?"

Kendimi düşüncelerimden sıyrıyorum. "Hayır, hayır. Sadece bir yerde olmam gerektiğini fark ettim."

"Seni geri götüreceğim."

Orman parkından çıkarken Charlie'ye numaramı verdim. "Sadece acil durumlar için değil, her şey için. İş güç derken her zaman açacağıma söz veremem ama her zaman arayacağım. Her zaman."

"Teşekkürler," diyor. Sonra da: "Hey, mafyayla birlikte olduğun doğru mu? Babam dün hastanede bu konuda bağırıp duruyordu."

Ona yandan bir bakış attım. "Sana söyleyebilirdim ama o zaman seni öldürmek zorunda kalırdım."

"Çok erken."

"Doğru. Özür dilerim."

Kocaman sırtlıyor. "Hayır, sadece seninle dalga geçiyorum. Ziyaret edeceğim, tamam mı?" Başımı salladım. "Ne zaman istersen."

Sonra tekrar yola çıkıyorum.

"*Krasiviy!* Bunlardan bir tane daha!" Vlad, garson kızın kıkına bir tokat atarak isteğini noktılıyor.

Masanın altında yumruğumu sıkıyor, yeni bir diplomatik olay yaratmamak için kendimi zorluyorum. "Ona cömertçe bahşiş ver," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, sonra yanımda kimsenin olmadığını fark ediyorum.

Doğru. Yuri hala kayıp.

Masanın altına hızlıca bir mesaj yazıyorum. *Artık Vlad'i takip etmene gerek yok. Beni ara.*

Not: Kız arkadaşın mutfağında kamp kurmuş. Güvenliği çağırmak zorunda kalmadan önce gelip onu al.

Şurada. Belki bu sefer çalılıklardan falan çıkmaya tenezzül eder. "Seni sıkıyor muyum, evlat?"

"Hiç de değil," diye yalan söyledim. April benden izin istediğinde, Vlad'ın gece dışarı çıkma taleplerini yerine getirme fırsatını değerlendirdim. Şimdi, beni bu karara götüren her bir düşüncem için pişmanlık duyuyorum. "Sunucularla bağ kurma yöntemin aydınlatıcı."

Gürültülü bir kahkaha atar. "Oh, gevşeyin! Kızlar örnek alınmak içindir."

"Ben de bunun şarap olduğunu sanıyordum."

"Sanki sen bir azizmişsin gibi," diye homurdanıyor. "Yine de seni suçladığımı söyleyemem. Bu konuda görüş ayrılıklarımız olduğunu biliyorum, ama artık balta gömüldüğüne göre, sana neredeyse imrendiğimi söylemeliyim."

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Şu kadın," diye el sallıyor. "Yatağını ısıtmak için yanında tuttuğun kadın."

Parmak eklemlerim bembeyaz oldu. "Pardon?"

"Sadece diyorum ki, keşke karım da bu kadar anlayışlı olsaydı. O zaman iyi bir sikiş istediğim her seferinde otel odalarında bir servet harcamak zorunda kalmazdım."

"Eğer April hakkında konuşuyorsanız, çenenizi kapatmanızı öneririm-"

"Lafı dolandırmayalım," diye kıkırdıyor. "Bir eş, bir aile kurmak içindir. Ama her erkeğin bir fahişeye ihtiyacı vardır."

İşte bu kadar: Sandalyemden kalkıp yere vuruyorum. Yumruklarım masaya çarpıyor, bardaklar sağa sola devriliyor.

"Oy!" Vlad bağırıyor. "Neyin var senin?!" "Gitmem gerek."

Karısı. Fahişe. Dünyanın gözünde, her zaman biri ya da diğeri. Hep böyle olacak, değil mi?

Çünkü benim zaten bir karım var.

April ne oluyor peki?

Bu bardağı taşıran son damla oldu. Vlad'ı kırmızı suratlı sersemliğiyle bırakıp Araba. Sonra çatı katına çıkıyorum.

İşleri yoluna koyma zamanı.

Kapıyı çaldığını duyduğumda May'i çoktan yatırmıştım.

O olduğunu biliyorum. Tabii ki o. Akli başında hiçbir çocuk kaçırın kapıyı çalmayı düşünmez ve diğér olağan şüpheliler için de artık çok geç: Grisha, Yuri, Petra. Sadece bir kişi kaldı.

Sadece o.

Ağır adımlarla kapıya doğru ilerliyorum. Çok yorgunum. Son birkaç gün birden fazla açıdan üzücü geçti. Şu anda sadece rüyasız bir uykuya dalmak istiyorum.

"April? Hala uyanık mısın?"

Avucumu kapıya koyuyorum. "Geç oldu, Matvey. Eğer May için geldiysen-"

"Senin için geldim."

Kalbim k ü t küt atıyor. Benim aptal, aptal kalbim, hala her şeye tutunuyor bulabildiği kırıntı: şefkat, sevgi, umut. Soluk griler içinde bir gelecek. "Yoruldum. Bunu başka zaman yapabilir miyiz?"

"Hayır."

İç çekiyorum. "Matvey-"

"Beni içeri almak zorunda değilsin," diye ekliyor. "Ben buradan konuşurum. Sen sadece dinlemek zorundasın."

Dinle. Aylar önce ona yalvardığım şey buydu. Şimdi onu nasıl inkar edebilirim? Onu nasıl inkar edebilirim?

"Peki. Ama kavga etmek istemiyorum."

"Ben de istemiyorum."

Yavaşça nefes vererek sırtımı kapıya dönüyorum ve kendimi kapıya yaslıyorum. Avuç içim dayanacak bir nokta buluyor, parmaklarım hafifçe kıvrılıyor, sanki bir

diğer taraftaki el.

Acaba bir tane var mı? Eğer şu anda Matvey de benim yaptığım şeyi yapıyorsa: son birkaç günün tüm ağırlığını, bizi ayıran tek fiziksel şey olan bu kişisel olmayan tahta parçasına yüklüyorsa. Eskiden her akşam yemeğe geldiği kapı. Tıpkı bu geceki gibi çalan bir kapıdan sonra ona açtığım kapı.

Bir daha asla açamayacağım bir kapı.

Ben kararımı çoktan verdim. O bilmiyor ama ben biliyorum. Bu ona vereceğim son şans. Eğer bu noktayı kaçırmaya devam ederse -kendisi Petra'yı koluna takıp ışığa çıkarken beni karanlıkta istediği gibi girip çıkabileceği çatı katı şeklindeki bir kutuya tıkmaya çalışırsa- o zaman eşyalarımı toplayıp gideceğim. June'la birlikte eski daireme geri döneceğim. Eski hayatıma, o meşum kaçırılma olayı hiç yaşanmamış olsaydı sürdüreceğim hayata geri döneceğim. O gün terzi dükkanında tanıştığım yabancıyı aramak zorunda kalmasaydım.

Eğer onu hiç tanımamış olsaydım.

Ve eğer May'i görmek isterse, elbette ona izin veririm. Elbette ona başka bir kapı açacağım, ona kızımın babası gibi davranacağım, ona bir arkadaş gibi davranacağım. Belki zamanla oraya varabiliriz.

Belki zamanla onu unutabilirim.

Hayatımda vermek zorunda kaldığım en zor karar. Bunu düşünmek bile gözlerimi yaşartmaya, boğazımı sıkmaya yetiyor ve bu gece konuşmak zorunda olmadığım için ne kadar şanslıyım? İnşa ettiğimiz bu duvarın arkasına saklanabildiğim için?

Tek yapmam gereken dinlemek. Asla ve asla gelmeyecek iki kelime için.

Çünkü burada Matvey Groza'dan bahsediyoruz. Zaten bir ömür boyu özür diledi; bir daha dilemeyecek.

O sadece *değil*.

O-

"Özür dilerim."

Gözyaşlarımdan arasından göz kırpyorum. "Ha?"

Beni duymuyor. Çok küçük bir sestir, tabii ki beni duymuyor. Ama bir şey yapıyor: konuşmaya devam ediyor. "Özür dilerim," diye tekrarlıyor, henüz tam olarak öğrenemediği bir mantra gibi. "Her şey için."

Sesimi tekrar buldum. Zayıf ve küçük ama orada. "Her şey' nedir?"

"Benim seçimlerim," diye yanıtlıyor. "Başından beri yanlış seçimler yapıyordum. Düğünde bana geldiğinde, bu ilişkiyi bitirmeliydim. Bana karşı ne hale geleceğini bilmiyordum ama bilmeliydim. Bilmeliydim. Belki de bir parçam hep biliyordu, derinlerde bir yerde."

"Matvey...?"

"Ve ondan sonraki her şeyi de," diye devam ediyor, titrediğinden habersiz. *Her* seferinde bir kelimeyle beni titretiyor. "Soğukluk. Sessizlik. Sana karşı çok acımasızdım. Seni kelimenin tam anlamıyla uçurumun kenarına ittim."

"O sen değildin." Karanlıkta başımı sallıyorum. "O pek çok şeydi. O *bendim*."

"Ama o da bendim. Ve bunun geldiğini görmeliydim." Derin, düzensiz bir nefes alıyor, sanki acı çekiyormuş gibi. Sanki kelimeler kıymık gibi ve onları teker teker çıkarıyor. "Ondan sonra dinleyeceğime söz verdim ama dinlemedim. Pek sayılmaz."

"Sen yaptın," diye itiraz ediyorum.

"Hayır, kaçırmadım. En önemli kısmı kaçırdım. Yüksek sesle söylemediğin kısmı."

Gülüyorum, karanlık ve acı. "Bu nasıl senin hatan oluyor?"

"Çünkü çok açıktı. Çünkü tek yapmam gereken diğer her şeyi dinlemektir. Ailenin sana nasıl davrandığını, sana nasıl davranılmasını beklediğini.

-Ben de sana böyle davrandım. Öyle yapmak istemedim ama yaptım. Sana ikinci bir seçenekmişsin gibi davrandım. Ve bunun için hiçbir mazeretim yok."

Rüya görüyormuşum gibi hissediyorum. Sanki bir yerlerde sızmışım ve halüsinasyon görüyorum, bilinçaltımın Matvey'in ağzından duymak istediğim her kelimeyi uyuyan kulaklarıma dökmesine izin veriyorum.

Eğer öyleyse, bu gördüğüm en acımasız rüyaydı.

"Bunu mu demek istiyorsun?"

"Hatırlıyorum," diye mırıldanıyor. "Bana bıraktığın mektubu hatırlıyor musun? Gittiğin zaman?"

"Nasıl unutabilirim ki?"

"Bebeğimizin benden daha iyisini hak ettiğini söylemiştin. Bölünmüş bir kalpten daha iyisini." "Ve yanılmışım!"

"Evet, öyleydin. Ama düşündüğünüz gibi değil."

Tüm gücümle kapıyı tutuyorum. Tırnaklarımı tahtaya batırıyorum, diğer taraftan bir şey, herhangi bir şey gelmesini umuyorum. Tek bir sıcaklık izi bile yeter. Onun parfümünün bir ipucu. Onun gerçek olduğunun kanıtı. Tüm bunların gerçek olduğunun.

"Peki nasıl?"

"Çünkü sen de bunu hak ediyordun. Sen de bölünmüş bir kalpten daha iyisini hak ediyordun April, sadece kızımız değil. Ve bunu hâlâ hak ediyorsun."

Bölünmüş bir kalp. Uzun zamandır bu kelimeler peşimi bırakmıyor, bana en büyük hatamı hatırlatıyor. En kötü yanlış anlamamızı.

Yine de içten içe bunların doğru olduğunu hissediyordum. Nasıl ya da neden olduğunu bilmiyordum ama hissediyordum. Derinlerde bir yerde, onları bırakmaya hazır değildim.

Şimdi, nihayet nedenini biliyorum. "Ne diyorsun sen?"

"Benim için her zaman ilk sen olacaksın April. Kalbimde her zaman ilk sen olacaksın."

Başım dönüyor. Kapıya dayanmak zorunda kalıyorum, tüm gücümle dayanıyorum. Diğer elim ağzımı kapatmak için kalkıyor, hıçkırıklarımı biraz daha uzak tutmak için.

Çünkü kimse bana bunu söylemedi. Hayatım boyunca kimse bana "ilk" demedi.

Hiç kimse.

"Yaptığım şeyi değiştiremem," diyor Matvey. "Sana hissettirdiklerimi değiştiremem. Ve yapamam... Petra ile ilişkimi kesemem. Henüz değil."

Kırbaç darbesi beni neredeyse dizlerimin üstüne çökertecekti. "Ama sen dedin ki..."

"Biliyorum ve ciddiym. Ama benim de sorumluluklarım var. Bratva'ma karşı... ve kendime karşı. Bu yüzden Petra'dan şu anda boşanamam."

Biliyordum. İşte buradayım, bir kız öğrenci gibi umutlanıyorum ve şimdi... Şimdi, başladığımız yere geri döndük.

"Bunu kabul edemem, Matvey." Kendimi sertleştiriyorum. "Ya birinciyimdir ya da değilimdir. Bunun ortası yok-"

"Bir ay."

Göz kırpıyorum. "Ne?"

"Bir ay," diye homurdanıyor. "D.C. planını uygulamam için bana bir ay verin. Böylece Carmine'a ordumun tüm gücüyle saldırabilirim."

"Peki ya kaybedersen?"

"O zaman işim biter."

Kulaklarım bana oyun oynuyor gibi hissediyorum. "Bitti...?"

"Bu hayatla işim bitti. Her şey bitti."

Buna inanamıyorum. *Gerçekten öyle mi diyor?* "İntikamından vaz mı geçeceksin? Benim için mi?"

"Senin için her şeyden vazgeçerim."

"Öyle söyleme," diye uyarıyorum. "Eğer ciddi değilsen söyleme."

"Kazansam da kaybetsem de, bir yalanı yaşamayı bırakacağım. Bir yalanı yaşamayı bırakmak *istiyorum*. Çünkü önemli olan tek gerçek sensin."

"Matvey..."

"Tek dizimin üzerine çökeceğim ve bulabildiğim en büyük, en gösterişli taşı parmağına takacağım" dedi ve ben şimdi gözyaşları içindeyim, çünkü buna başka nasıl tepki verebilirim? Başka kim böyle bir şey söylendiğinde nasıl tepki verir ki?

Dünyadaki en önemli şeyin onlar olduğunu mu?

"Ciddi misin?"

"Ben ciddiym," diye ısrar ediyor. "Bunca zamandır geçmişimin gölgelerinin peşinden koşuyordum ama sen benim geleceğimsin April. Ve her şeyi seninle istiyorum."

"Ben... Ben... Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. Sadece beni içeri almalısın."

Karanlık çatı katına baktım. Toplamaya hazır olduğum eşyalarım, terk etmeye hazır olduğum hayatıma.

Sonra dönüp kapının kilidini açıyorum.

Daha düşünmeden Matvey'nin göğsüne çarpıyorum. "Gerçekten ciddi misin? Benimle evlenecek misin?"

"Evet." Beni bir süre kendine yakın tutuyor, sonra kısık bir kıkırdama çıkarıyor. "Ama bunu düzgün bir şekilde yapmamı istiyorsan, beni bırakman gerekecek."

İsteksizce, mecburen. Gitmesine izin vermek istemiyorum - bir daha asla izin vermek istemiyorum - ama bir yanım karşı koyamayacak kadar meraklı.

"İyi. Çabuk olur musun?"

"Söz veriyorum."

Sonra tek dizinin üzerine çöküyor.

Kalbim yerinden fırlıyor. Sanki bütün nefesim ciğerlerimden çekilmiş gibi. Ağzım bir Japon balığınıninki gibi açık kaldı, çünkü kastettiği bu olamaz, değil mi? O olamaz...

Teklif ediyorum.

"Aslında bu hiç de uygun değil," diye kendini düzeltir Matvey. "Yüzüğüm yok, güllerim yok, bir kadeh şampanyam bile yok."

"Pijamalarımı giydim," diye cevap verdim. "Berbat görünüyorum."

"Çok güzel görünüyorsun." Gözleri benimkilere kilitleniyor, o kadar mavi ve derin ki içinde kendimi kaybedebilirim. Belki de çoktan yapmışımdır. "Ve söz veriyorum bunu düzgün yapacağım-"

"Saçım bittiğinde."

"Saçın bittiğinde," diye kabul ediyor. "Ama bir dakika daha bekleyemezdim."

Sonra cebinden bir şey çıkardı.

Gözlerimi kısıyorum. Loş ışığa rağmen, uzun, sık ve gri bir kumaş parçasını seçmeyi başarıyorum. Hayır, mavi.

Çiçek mavisi yok.

Bu bir saç kurdelesı. *Benim* saç kurdelem. İlk tanıştığımız zamandan.

"Bunca zaman sakladın mı?"

"Her zaman," diye yanıtlıyor ve kulağa gerçekmiş gibi geliyor. Bir yemin gibi.

Sözsüzce parmağıma bağladı. *Yüzüğüm yok*, dedi, ama bu bir yüzükten daha iyi, herhangi bir elmastan daha iyi.

Bu *biziz*.

Ve tek istediğim buydu.

"April Esther Flowers..."

"Sana göbek adımı hiç söylemedim," diye burnumu çekiyorum ama yanaklarıma yayılan gülümsemeyi durduramıyorum.

"Kaynaklarım var." Göz kırıyor. "Şimdi, lütfen soruyu sorabilir miyim?"

Parmağımdaki kurdeleye bakıyorum. Kravatına, takım elbisesine, mağazadaki takımın aynısına. Şu ana kadar fark etmemiştim ama gri gömleği ve mavi kravatına kadar aynıydı. *Bizimkiler*. "Yap şunu."

"April Esther Flowers, benimle evlenir misin?"

Evlenir miyim? Beni mümkün olan her şekilde kendine aşık ettikten sonra, seninle evlenir miyim?

"Evet." Başımı salladım, aynı anda hem ağlıyor hem gülüyordum. "Evet, Matvey Groza, seninle evleneceğim."

Ayağa kalktığı anda kollarına atılıyorum. Beni ağırlıksızmışım gibi döndürüyor, gülümsemesinin kıvrımı tenime baskı yapıyor. Bu öyle nadir bir şey ki, sonsuza dek orada yakmak istiyorum.

Sonsuza dek. Belki de her şeye rağmen buna sahip olabiliriz.

Ayaklarımın yere değmesini bekliyorum ama değmiyor. "Matvey?" "Özür dilerim."

Göz kırpıyorum. "Zaten özür diledin."

"Hayır, bunun için üzgünüm." Beni yatak odasına taşıyor, sonra yatağa bastırıyor. "Artık bekleyemem," diye hırıldıyor, sesi arzuyla dolu. "Seni şimdi istiyorum."

Gözlerim kararıyor ve kapanıyor. "O zaman beni al." Ve aldı.

Beni her şekilde, istediği her şekilde alıyor. Beni önce ağzıyla alıyor, bir avcının avını yakalaması gibi dudaklarımı yakalıyor, sanki beni bütün olarak yemek istiyor.

Dişleri boğazımı sıyırdığında iç çekiyorum. "Matvey."

Sakalı kalçamı çizdiğinde, heveslendim. "Matvey."

Dili sıcak, sert ve güzel bir şekilde içime girdiğinde, tek yapabildiğim canımı kurtarmak için tutunmak oluyor. "Matvey!"

"Blyat'," diye küfrediyor etime karşı. "Tekrar söyle. Seni duymama izin ver, kalina."

Ben de öyle yapıyorum. Adını bir dua gibi söylüyorum, yatak odamızın dört duvarında yankılanmasına izin veriyorum. Bir yemin gibi söylüyorum. Hem kutsal hem de müstehcen. İkisi de, çünkü biz buyuz: en iyi ve en kötü yanlarımızın bir karışımı.

"Becer beni," diye nefes nefese kaldım. "Sana ihtiyacım var."

O kadar ıslağım ki sadece bakışlarından bile boşalabilirim ama o buna izin vermiyor. Bunun yerine, bacaklarımı vahşice ayırıyor ve kalçalarımız aynı hizaya gelene kadar beni öne doğru çekiyor. Ta ki aramızda bir ayrım kalmayana kadar.

Sonra içime battı.

Çarşafı tutup ellerimde evirip çeviriyorum. Bunun düğün gecemiz olmadığını biliyorum ama öyleymiş gibi geliyor. Tüm malzemeler burada: bir yemin, bir öpücük, bir yatak. Sert avuçları göğüslerimde, sert siki içime doğru ilerliyor. Ayak bileklerimi sırtının küçük kısmına kilitliyorum, bırakmayı reddediyorum.

"April," diye inliyor. "Siktir, April. Yapamam... Yapmam gerek-" "Yap," diye törpüledim. "Ben seninim."

Onu ikna etmek için tek gereken bu.

Bir bacağını omzuna atıyor ve beni ciddiyetle sikmeye başlıyor, her hamlesinde içimi açıyor. İçinde kendini kontrol etme yok, kısıtlama yok - sadece çığ, bencil bir ihtiyaç var.

"Aynen böyle," diye inliyorum. "Aynen böyle, Matvey, ben-ahh-"

Elimi buluyor ve kendi eliyle kapatıyor. Sıcak parmaklarının benimkilerin arasındaki boşlukları doldurduğunu hissedebiliyorum. Ağzı üzerime iniyor: aç, ilkel, sahiplenici. Sanki aramızda tek bir santim bile boşluk olmasına dayanamıyor. Aleti içimde pistonlamaya devam ediyor, en derinime ulaşmaya çalışıyor.

"Matvey, ben-"

"Benim için gel," diye hırlıyor. "Benim için gel, *Kalina*. Sadece benim için." "Senin için," diye söz veriyorum. "Sadece senin için."

Sonra beyazı gördüm.

Şimdiye kadar yaşadığım en yoğun orgazmdı. Bir an için sanki bedenim bana ait değil de *ona aitmiş* gibi hissediyorum. Zevk o kadar sıcak kıvılcımlar çıkarıyor ki, bayılacağımdan korkuyorum, ama Matvey buna izin vermiyor. Sadece devam ediyor.

Bu yüzden tekrar geliyorum. Ve tekrar, ve tekrar, her şeyin izini kaybedene kadar: yakarışlarım, çığlıklarım, dualarım. Gece gündüze dönüşüyor. Her şeye.

Her şey *bizim* için.

Bir duş almayı başardığımda, gün iyice ilerlemişti. "Günaydın." Dışarı çıkarken gülümsüyorum.

"Günaydın," diye selamlıyor Matvey, saat neredeyse öğlen olmasına rağmen. "İyi uyudun mu?" "Hayır," diye gülüyorum. "Gözümü bile kırpmadım. Bundan emin olabilirsiniz."

"Öyle yaptım." Kurdelesini hâlâ bağlı olan yüzük parmağına bir öpücük kondurdu. Spreyin altında bile çıkarmayı reddettim. "Müstakbel eşim daha azını hak etmiyor."

Karım. Hâlâ çok gerçek dışı, çok rüya gibi görünüyor. "Belki de sadece kaçmalıyız. Gelecek ay yani."

"Mhmm."

"Düğün planlamak pahalıdır." "Ben pahalı yapabilirim."

"Ve zaman alıcı."

"Birileri beni kilitlemek için acele ediyor." "Beni suçlayabilir misin?"

Şakayla karışık söylüyorum, ama Matvey'nin gözleri yoğunlaşıyor, eli benimkini tutmaya geliyor. "Hayır," diyor. "Ne istersen."

Bir an için kelimeler kifayetsiz kalıyor. Buna asla alışabileceğimi sanmıyorum: bu bakışın diğer tarafında olmak. İçindeki saf hayranlık.

"Çifte düğün olsa bile mi?" "Çifte tüfekli bir düğün olsa bile." "Gerçek av tüfeği yok ama."

"Bunu misafirlerle konuşacağımdan emin olabilirsin." Parmak eklemlerime son bir öpücük kondurduktan sonra yataktan kalkıyor. "Artık gitmem gerekiyor."

"Biliyorum." Ben de bir öpücükle karşılık veriyorum. "Savaşlar kendi kendine kazanılmaz."

"Hayır, yapmazlar. Ve telefonu açmayan küçük kardeşlerin azarlanarak hizaya getirilmesi gerekir."

"Yuri sana hayalet mi gönderiyor?" Gülüyorum. Tavır hakkında konuş.

"Görünüşe göre. Düşünüyorum da, ona *daha az* iş vermek istedim. Hak ettiğimi buldum."

"Eminim öğrendiğinde çok memnun olacaktır." Matvey ceketini almaya gitti ama ben onu durdurdum. "Bekle. Üstünü değiştirebileceğin bir şeyim var."

Mankene doğru yürüyorum ve çarşafı çıkarıyorum.

Matvey başını sallar ama yüzünde bir gülümseme vardır. "Nasıl oluyor da her zaman beni bekleyen bir takım elbise ceketin oluyor?"

"Benim olayım da bu zaten." Göz kırpıyorum. "Denemek ister misin?" O da mecburen bana sırtını dönüyor. Omuzlarından geçirip hissetmesini sağlıyorum. "İyi mi? Çok sert değil mi?"

Sırıttıyor. "Bu mükemmel."

Tabii ki öyle. Onu düşünerek yaptım. Şık siyah kumaşından astarına kadar her şey tek bir kişi için seçildi.

Benim adamım.

Kapıda bir öpücük daha çaldım. "Beni sonra arar mısın?" "Arayacağım."

Sonraki bir saat baş döndürücü bir telaş içinde geçiyor. Giyiniyorum, evdeki bazı dağınıklıkları düzeltiyorum, May'le ilgileniyorum. "Kalk ve parla, uykucu." Yemin ederim, onu uyandırmaya gitmemiş olsaydım, bütün gün uyuyup kalabilirdi.

Kapı zilini duyduğumda öğle yemeği için karnım gurulduyordu. "Oda servisi mi?" Yüksek sesle merak ediyorum. Belki Matvey benim için göndermiştir?

Ya da belki erken dönmeye karar vermiştir?

Ama kapıyı açtığımda oda servisi gelmiyor. Ya da Matvey.

"Yuri!" Ona sarılmak için ayağa fırladım. "Çok uzun zaman oldu. Sanki seni hiç görmemişim gibi hissediyorum!"

"Merhaba," diye yanıtlıyor, şaşırmış bir halde.

Onu rahatlatmak için gitmesine izin verdim. "İşle mi meşguldün?"

"Evet," dedi. "Sayılır. Matvey buralarda mı?"

"Az önce onu kaçırdın," diyorum ona. "Grisha'yı aldı ve işe gitti. O Aslında seni arıyordum."

"Gerçekten mi?" diye sorar. "Nedenini söyledi mi?"

"Hayır." Omuz silktim. "Sadece ona hayalet gibi davrandığımı söyledim."

Sırtımı dönüyorum ve oturma odasındaki son dağınıklığı düzeltmek için eğiliyorum. Yani, Yuri'ydi ama yine de ona domuz ahırında yaşadığımı gösteremezdim.

"Hey, aç mısın?" diye sordum. "Ben de tam oda servisini aramak üzereydim. Neden öğle yemeği için durmuyorsun? May'le biraz vakit geçirirsin."

yapabiliriz-"

"Özür

dilerim."

Göz kırpıyorum. "Oh, sorun değil! Kalamazsan anlarım. Arayı kapatabiliriz. ya da-" "Gerçekten üzgünüm

April." "Sorun değil!

Yapmamalısın-" *BAM!*

Ağrı başımın arkasında patlıyor. Birden her şey dönmeye başladı. "- apolo... gize... ha...?"

Sırt üstü düştüm ama biri beni yakaladı.

Umutsuzca göz kırpmamaya çalışıyorum. Sanki dünya soluyor, titreşiyor ve odaktan çıkıyor. "Yu... ri...?"

Gördüğüm son şey bu: Yuri'nin gözleri, daha önce hiç görmediğim kadar sert ve soğuk. Sanki tamamen farklı bir insana aitler.

Ve yüzü, kalp kırıklığıyla dolup taşıyordu.

"Özür dilerim. Başka seçeneğim yoktu."

Başım dönüyor ve dünya kararıyor.

51

NİSAN

Beni uyandıran soğuk.

Gözlerimi kırpıştırarak açmaya çalışıyorum, başımın arkası zonklu yor. "Ne... ne... ne oldu?" Törpüledim. "Neredeyim ben...?"

Etrafa bakmaya çalışıyorum. Burası tanımadığım bir yer. Işık loş, düzgün göremeyeceğim kadar loş. Bu garip, çünkü dışarıdaki kuşların sesini duyabiliyorum.

Bundan önce ne yapıyordum? Çatı katındaydım. May ile yalnızdım. Matvey işe gitmişti.

Sonra hatırladım.

Yalnız değildim. Biri geldi.

Onu içeri aldım, ama sorun değildi, çünkü onu tanıyordum. Çünkü ona güvenmiştim. Ve sonra...

Özür dilerim. Başka seçeneğim yoktu.

Çabucak ayağa kalktım. Gözlerimi kısarak etrafımdaki yarı karanlığa alışmaya çalışıyorum. Yerdeki nemli bir çukurda olmak gibi. Bir an için, bir kuyuya mı itildiğimi merak ediyorum.

"May?" Sesleniyorum. "Bebeğim, orada mısın?"

Yere bakıyorum ama hiçbir yerde yok.

Panik başladı. "Kızım," diye nefes nefese kaldım. "Kızım nerede?"

Duvarda bir şey bulmaya çalışıyorum ama elimi uzattığımda bulduğum şey beton değil.

Demir çubuklar.

Kuyu değil o zaman.

Nedense bu düşünce o kadar da rahatlatıcı değil.

Parmaklıkları iki elimle kavrayıp çekiştirmeye başlıyorum. İşe yaramıyor -çok ağırlar- ama içimdeki anne ayı bunu duymuyor. Çirkin şeyleri yerden kaldırmaya çalışıyorum ve bu sırada avazım çıktığı kadar bağıyorum. "KIZIM NEREDE?"

"Anne! Anne!"

Duruyorum.

May. Sesini her yerde tanıyabilirim. "Kim var orada?" Hırladım. "Göster kendini!"

Sonra onu gördüm.

Ama yalnız değil. Onu tutan bir adam var ve adam gölgelerin arasından çıkınca rahat bir nefes alıyorum. Bebeğim onun kollarında uysal, ses tonumdaki sıkıntıdan dolayı küçük yüzünde ufak bir kaş çatma var. Ama onun dışında olduğu yerden gayet memnun görünüyor. Neden olmasın ki?

Ne de olsa amcasının kollarında.

"Yuri." O kadar tanıdık bir görüntü ki, bir an için hapisane parmaklıkları kayboluyor. Sanki Jersey'deki motele geri dönmüşüz gibi. "Neler oluyor?"

Ama bir sorun var. Sadece durumla ilgili değil, *onunla da ilgili*.

Yuri'nin yüzü karanlık ve temkinli. Tanıdığım dürüst genç adamdan kilometrelerce uzakta. "April. Nasıl hissediyorsun?"

Bana bunu sorması hoşuma gitmiyor. Sanki buraya nasıl ve neden geldiğimizi benden çok daha iyi biliyormuş gibi. Normalde, bu omuzlarımdan bir yük olurdu, ama bu bulmacanın her bir parçası çarpık hissettiriyor.

Sanki kafamdaki resme pek uymuyor. Sanki tamamen farklı bir resmin parçasıymış gibi.

"Nasıl hissediyorum?" Yankılanıyorum. İnançsızlıkla göz kırptıyorum. "Hücredeyim. Yerde uyandım. Sence nasıl hissediyorum?"

Yüzünü buruşturuyor. "Evet. Özür dilerim. Bu rahatsız edici olmalı."

"Uncomf-" Duruyorum ve tekrar denemeden önce kendimi toparlıyorum. "Yuri, ne oluyor? Bu da ne böyle? Ben neden buradayım? Ve neden çocuğumu *orada* tutuyorsun?"

"İşte," diyor ikinci bir adam, gölgelerin arasından çıkarak. "Onu ben alırım."

Donup kaldım.

O ses.

İlk duyduğumda motel odamdaydım. İkincisinde bir kulübedeydim. Şimdi nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok.

Ama *o* buradaysa, iyi bir yerde olamaz.

"Carmine," diye tıslıyorum.

Bir el Yuri'nin omzuna iner. Gözleri büyüyor, karanlıkta bir kızgınlık kıvılcımı parlıyor. Bir an için her şeyi ısırp koparacakmış gibi görünüyor.

Ama sonra Yuri sadece bir kez yutkunuyor ve itaatkâr bir şekilde kızımı şeytanın kendisine teslim ediyor. "Dikkatli ol. Yabancıları sevmez."

"Yabancılar mı?" diye kıkırdar adam. "Vay, vay, beni yaraladın. Bu ufaklıkla aslında pek çok ortak noktamız var. Ne de olsa ben onun büyükbabası değil miyim?"

"Çek ellerini onun üzerinden."

Sonunda bana baktı. "April," diye selamlıyor kibar, günlük bir gülümsemeyle. "Emin misin? Çünkü bunu yapabilirim ama o zaman düşer."

Sonra dünyanın en doğal omuz silkme hareketiyle elini gevşetmeye başlar.

"HAYIR!" Çılgılık atıyorum.

Parmaklıkların arasından iki elimi de uzatıyorum ama çok uzaktayım.

Ama Yuri öyle değil. Avuç içleri hemen öne doğru fırlıyor, bebeğimin düşüşünü kırmaya hazır...

"Şaka yapıyorum." Carmine sırtıyor, tutuşu yeniden sıkılaşıyor. "Siz ikiniz gevşeyin. Onu gerçekten düşürmeyecektim."

Bir hırıltıyla Yuri'nin kolları yanlarına düşer. "Dalga geçmeyi bırak," diye t e r s l e d i . "Onlara zarar gelmemeli. Anlaşmamız böyleydi."

"Ben de sözümün eriyimdir," diye onaylıyor Carmine, neşeli tonu aniden keskinleşiyor. "Öyleyse neden ses tonuna dikkat etmiyoruz, *consigliere*?"

Yuri'nin yüzü donuklaşır. Sadece bir kalp atışı kadar, ama yüzündeki korku apaçık ortada. Yine de silahına uzanmak yerine, tek yaptığı yenilgiyle başını eğmek. "Evet, patron."

Patron. Hayır. Olamaz.

"Yuri?" Mırıldanıyorum. "Bu... bu doğru değil, değil mi?" Dudakları gergin bir çizgiye dönüşüyor ama sessiz kalıyor. "Bana bunun doğru olmadığını söyle."

Hiçbir şey.

"Bunu bize yapmazsın," diye kekeliyorum, ellerim parmaklıklara sıkıca sarılmış. "Bunu Matv'e yapmazsın-"

"Yapma," diye bağılıyor. "Onun adını söyleme."

"Neden?" diye sordum. "Neden onun adını söyleyemiyorum, Yuri? Bunu neden yapıyorsun?" Ama cevap vermiyor.

Bu bir kabus. Öyle olmak zorunda. Çünkü Yuri'nin hainlik yapmasına imkan yok, değil mi? Carmine ile müttefik olmasının imkanı yok. Beni ve çocuğumu kaçırıp bizi düşmanın inine götürmesi ve sonra...

Özür dilerim. Başka seçeneğim yoktu.

"Köstebek," diye fark ediyorum, sonunda parçalar yerine oturuyor. "O sendin. Başından beri *onunla* mı çalışıyordun?"

Yine sessizlik.

Bu gerçek olamaz. Bahsettiğimiz Yuri, *bizim* Yuri'miz. Her zaman arkamı kollayan, ihtiyacım olduğunda saklanmama yardım eden Yuri... Bize yemek getiren, ben yapamayacak kadar yorgunken kızıma ninni söyleyen Yuri...

Matvey'in küçük kardeşi, dünyada en çok güvendiği kişi... Buna inanamıyorum. Buna inanmak *istemiyorum*.

"Söyle bir şey." I beg, ses kırılıyor. "Çünkü Tanrı'nın Sake, sadece söyle bir şey!"

Ancak sessizliği, herhangi bir mazeretten daha lanetleyicidir.

"Petra biliyor mu?" Sonunda sordum. "Herkes ihanet ettiğini biliyor mu? Kendi *aile*ne ihanet ettiğini?"

"Ben aileme ihanet etmedim!"

Patlaması beni şaşırttı. Bir adım öne çıkıyor ve ben içgüdüsel olarak geri çekiliyorum.

Hayatımda ilk kez karşımdaki kişiden korkuyorum.

"Ben aileme ihanet etmedim," diye tekrarlıyor, daha alçak sesle. "Bunu onlar için yapıyorum. O yüzden benim için gelme April. Kendi aileni korumak için her şeyi yapacağını bildiğim halde."

"Yuri..."

Ne oldu? Tekrar sormak istiyorum. *Seni bunu yapmaya ne zorladı? Başka seçeneğin olmadığını düşündüren neydi?*

Neden bizimle konuşmadın?

Parmaklıkların arasından ona ulaşmaya çalışıyorum ama bir anda

uzaklaşıyor. "Anladığım kadarıyla ona söylememişsin?" Carmine soruyor.

"Bana ne söyledin?"

"Kapa çeneni," diye öfkелendi Yuri, ama bana değil. "Anlatacak bir şey yok. Onun bu işle hiçbir ilgisi yok. Onu dahil etmeye gerek yok."

Carmine omuz silkerek ve kafesime dikkatle bakarak, "Zaten işin içinde olduğunu söyleyebilirim," diye karşı çıkıyor. "Ama tabii. Sen ne istersen."

"Lütfen herkes ben burada yokmuşum gibi konuşmayı keser mi?" Şak diye söyledim.

Bu Carmine'ı eğlendirmişe benziyor. "Dramatik bir ifşadan daha çok sevdiğim bir şey yoktur Bayan Flowers, ama korkarım bu benim anlatacağım bir hikâye değil."

Sonra uzaklaşmaya başlarlar.

"Bekle!" Bağırıyorum. "Onu nereye götürüyorsun?! Kızımı bana geri verin!"

Parmaklıklarımı tekrar takırdatmaya başladım. "May! MAYIS!"

"April, YETER!" Yuri geri bağırır. "Cidden, sadece... dur. Bunun kimseye faydası yok."

"Bunu bana nasıl sorarsın?" Mırıldanıyorum. "Benden onu bu şekilde bırakmamı nasıl istersin?"

"Değilim," diyor. "Ama bu iş bitene kadar bana güvenmelisin." "Sana güvendim. Ve bak bu beni nereye getirdi."

Acı Yuri'nin yüzünde parlıyor. Acı, derin, çığ ve gerçek. "Özür dilerim," diyor ve ben ilk kez ona inanıyorum. "Keşke böyle olmak zorunda olmasaydı."

Sonra tekrar arkasını dönüyor, Carmine'ın peşinden karanlık tünele doğru yürüyor.

"Bekle!" Arkasından sesleniyorum. "Sana ne söylediyse, sana ne söz verdiyse yalan söylüyor! O bir yalancı, Yuri! O senin baban olabilir, ama o-"

"Oh, çenenin kapatır mısın, seni *shlyukha*?"

Eğer konuşmasaydı, onu asla göremeyecektim. Arkalarındaki gölgelerde saklanan üçüncü bir adam. Ne Yuri ne de Carmine onun varlığına şaşırılmış görünüyordu, muhtemelen tam da olması gereken yerde olduğu için.

Onu tanıdığım anda gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Sen...!"

MATVEY

Benimle burada buluş.

"Sonunda," diye mırıldandım nefesimin altında. *Demek kardeşim ölmemiş.*

Gözlerim Yuri'nin alışılmadık derecede şifreli mesajına iliştilmiş konumu tarıyor: Times Meydanı'nın tam ortasında bir kafe. "Ne düşünüyor bu herif?"

Cevap yazmaya başlıyorum ama hemen ardından ondan bir mesaj daha geliyor.

Bu çok önemli.

Lanet olsun. "Grisha, planlar değişti. Önce burada duracağız."

İlk kırmızı ışıktaki boynunu büküyor ve gözlerini kısarak telefonuma bakıyor. "Yoğun bir yer. Muhtemelen park yeri bulamayacağım."

"Önemli değil. Kulaklığı getireceğim, böylece bağlantıda kalabilirsin." "Biriyle mi buluşacaksın?"

"Evet," diye iç geçirdim, sinirlenerek. "Benim hayalet kardeşim. Sonunda mesajlarıma cevap vermeye tenezzül etti. Şimdi de buluşmak istiyor."

"Şehrin en uygunsuz yerinde mi?" "Görünüşe göre. Ama önemli olduğunu söylüyor, o yüzden gidiyoruz." "Anlaşıldı patron."

Grisha beni bir ara sokakta bırakacak, sonra yolun geri kalanını yürüyeceğim. Orada. Kafe kalabalık, tam da hassas bir toplantı yapmak için asla tercih etmeyeceğim türden bir yer. Umarım kardeşimin beni buraya sürüklemek için çok iyi bir nedeni vardır, çünkü aksi takdirde, ödeyecek cehennem olacak.

Yuri'yi dışarıda bir masada gördüm. "Hangi cehennemdeydin sen?" Homurdanıyorum. "Otur."

Bu tavır da neyin nesi? Bakışlarını yakalamaya çalışıyorum ama benden kaçmaya devam ediyor. Başka çarem kalmayınca karşımdaki sandalyeye çöküyorum. "Günlerdir sana ulaşmaya çalışıyorum, Yuri."

"Biliyorum. Çok meşguldüm."

"Hamile kız arkadaşına haber veremeyecek kadar meşgul müsün?"

Bunun bir etkisi var gibi görünüyor. Sonunda gözlerini masadan kaldırıyor, gözlerinde bir suçluluk izi var. "Petra...?"

"Endişeli hasta mı? Evet," diye homurdandım. "Çok fazla kelimeyle söylemedi ama bunu anlayabiliyordum."

Dudağını ısıtır ve başını sallar. "Teşekkür ederim. Onunla ilgilendiğin için."

Tuhaf. Buraya geldiğimden beri tek düşünebildiğim bu: Yuri ile ilgili her şey bugün tuhaf görünüyor. Bir şeyler... kapalı.

"Neler oluyor kardeşim? Eğer köstebeği bulduysan-" "Kapa çeneni."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Eski, lanet, pardon?"

"Kapa çeneni dedim," diye tekrarlıyor Yuri buz gibi bir sakinlikle. "Burada yetkili olan sen değilsin Matvey. Ben sorumluyum. Ve konuşan da benim."

"Sana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," diye homurdanıyorum, tüm endişeler bir anda unutuluyor, "ama senin *pakhan*'ın olduğumu hatırlasan iyi edersin, Yuri."

"Hayır, değilsin. Artık değilsin." Sonra

bana doğru bir şey kaydırır.

O kadar öfkeliyim ki zar zor düşünebiliyorum. Ne haltlar dönüyor benim

Kardeşin mi? Neden birdenbire böyle davranmaya

başladı? Ve sonra, öfke sisinin arasından, onu gördüm.

Bir resim.

Bu April, elleri kelepçeli ve nemli bir depo hücresinin parmaklıklarının arkasında. Kirli zeminde yatıyor, gözleri kapalı, kendinden geçmiş. Parmaklıkların diğer tarafında, yüzü olmayan bir adam kollarında bir bohça tutuyor.

Hayır, sadece bir paket değil.

Kızımız.

Uzun bir süre, bunu algılayamadım bile. Kendime bir şeyler görüyor olmalıyım diyorum. Çünkü bu gerçek olamaz. Olamaz.

Bu bir kabus olmalı.

Ama ne kadar sert bakarsam bakayım, görüntü değişmiyor. Dilimi ne kadar ısırırsam ısırayım, uyanmıyorum.

Ve ne kadar yanılmış olmayı dilesem de Yuri'nin gözleri değişmiyor. "Sendin," diye törpüledim. "Başından beri sendin."

Çok körmüşüm. Çok, çok körmüşüm.

Köstebek yakın çevremizden biriydi. Her hareketimizi bilen, Carmine'ı her fırsatta bizden bir adım önde tutabilecek biri. Kayıtlara erişebilen, raporları manipüle edebilen, araştırmayı rotasından saptırabilen biri.

Tam güvenimi kazanmış biri.

Sandalyemi geriye itip yakasından tutuyorum. "Bana bunun doğru olmadığını söyle." Çünkü şimdi bile, önümdeki tüm bu lanetleyici kanıtlarla, bir parçam ona inanmak istiyor. Benim küçük kardeşim, benim ailem. Benim kanımdan.

Yuri bu umudu iki kelimeyle öldürür. "Bu doğru."

BAM!

Yumruğumla sarsılmasını izliyorum. Şimdi ağır nefes alıyorum, burun deliklerim şişmiş, görüşüm kıpkırmızı. Yuri'nin elmacık kemiğinden kan damlıyor ve tek düşünebildiğim vurmak için daha iyi bir nokta seçmem gerektiği: burnunu ikiye ayırdım, bir gözünü kör ettim.

"Bana ihanet ettin," diye tükürdüm.

Kanı sakince siler. "Üzgün olduğun için bunu yapmana izin vereceğim. Ama önümüzdeki beş saniye içinde ellerini üzerimden çekmezsen, bir sorunumuz olacak. Daha doğrusu öyle." Demek istediğini anlatmak için gözleri resme kayıyor.

"Bunu onlara yapar mısınız? *Bana* mı?!" Bize bakan diğer konukları umursamadan bağırıyorum. "Kendi kanını mı?!"

Beklenmedik bir şekilde, Yuri gülüyor. Çılgınca, manik bir ses, kara tahtaya çakılmış çiviler gibi kişiliğiyle çatışıyor. "Kan mı?" diye alay eder. "Biz kan değiliz, Matvey. Hiçbir zaman kan olmadık."

Sustum.

Bu ne anlama geliyor ki? Emin olduğum bir şey varsa, o da bizi birbirimize bağlayan bağdır: kan. Sudan daha kalın, her şeyden daha kalın.

"Açıkla kendini," diye
emrediyorum.

"Memnuniyetle."

Ve başlıyor.

DNA testinin yapıldığı gündü.

O zamanlar April'a hiç güvenmiyordun. Onu tanıımıyordun, senden ne istediğini bilmiyordun. Bu yüzden bana verdiğin en önemli görevi bana emanet ettin.

Çocuğun gerçekten size ait olup olmadığının belirlenmesi.

O zamanlar sana ne kadar saygı duyduğumun farkında olduğunu sanmıyorum. Bence hiç anlamadın. Sen ayak bastığı her ülkeyi fethedebilecek büyük, güçlü bir Pakhan'dın. Rusya birçoğumuzu öldürdü. Sen olmasaydın, beni de öldürecekti.

Kendimi kanıtlamayı çok istiyordum.

Ama bir şeyler ters gitti. Bana verdiğin saç örneğini laboratuvara gittiğimde kaybettiğimi fark ettim. Bu dünyanın sonu değildi ama benim için dünyanın sonuydu. Çünkü bir hata yapmıştım ve sen hatalara tahammül edemezdin.

Ben de doğaçlama yaptım. Kendi saçımdan birkaç tutam aldım ve teknisyene verdim. Neden olmasın diye düşündüm. Eşleşme o kadar yüksek olmayacaktı ama yine de orada olacaktı. Çocuk senden olsaydı tabii.

Sonra test negatif çıktı.

Sorgulamak aklıma bile gelmedi, biliyor musun? April'ın sana yalan söylediğinden o kadar emindim ki. Ben de sana söylemek üzereydim.

Sonra bir telefon geldi.

Beni nasıl bulduğunu bilmiyorum. Tahminimce April'ı bulduğu gibi buldu: Laboratuvar raporlarını, senin ya da onun ismiyle bağlantılı her şeyi takip ediyordu. Belki de her zaman arayacaktı.

Bana kim olduğunu söylediğinde, telefonu kapatmaya hazırdım. Ona benden uzak durmasını söyledim. Bizden de.

Ama "biz" diye bir şey yoktu.

Araştırmanız bir noktaya kadar doğruydu. Carmine'ın annemle bir ilişkisi vardı.

Ama o zamana kadar zaten bir çocuğu olmuştu.

Kocasının hastalıktan öldüğünü söyledi. O zamanlar herkesi alan aynı hastalık: soğuk, açlık, yoksulluk. Kadının korunmaya, kocasının da saklanacak bir yere ihtiyacı vardı.

Sonra yolları ayrıldı.

Hastalıktan önce miydi, sonra mıydı bilmiyorum. Anılarım bulanık ve amaçlarına hizmet etmediği sürece bana gerçeği söyleyeceğinden şüpheliyim. Ben aptal değilim.

Ama bir konuda doğruyu söylüyordu.

Elbette ona inanmadım ve cevabı kendim aradım. Ceketlerinden birinden birkaç saç teli aldım, testi tekrarlardım, sonra yeni bir test yaptım. Seninle April'ın çocuğu arasında değil, seninle benim aramda.

Ne yazdığını tahmin edebilir misin?

Hayatım boyunca tek bir şeye sahip olduğumu düşünmüştüm: bir erkek kardeş. Kahramanım olan, beni kardan kurtaran ve kendim için bir şeyler yapmama yardım eden bir ağabey. Bana hayatta gerçek bir şans veren.

Ama ben yapmadım.

Başta umursamadım. Aslında akraba olmasak ne olurdu? Önemli olan her şeyde kardeştik. Birlikte büyüdük, buraya geldik.

Birlikte imparatorluğumuzu kurduk. Elbette bir kağıt parçası bunu değiştiremezdi.

Yine de öyle olacağını biliyordum.

Çünkü kandan daha çok güvendiğin bir şey yoktu. Carmine tekrar aradığında, cevap verdim.

Eğer öğrenirsen bana ne olacağını söyledi. Benden iğreneceğini, eline geçen ilk fırsatta benden kurtulacağını söyledi. Şiddetle karşı çıktım ama kafamı sonsuza dek kuma gömemezdim. İnkâr ettikçe Carmine'in acımasız sözleri daha da anlam kazanıyordu.

Bana güvendin çünkü ben senin kardeşindim. Ama artık değildim. Ben sadece çok şey bilen bir hiçtim.

Beni öldürmenden çok korktum.

Ama Carmine biyolojik oğlu olmamamı önemsemediğini söyledi. Bir varis arayışındaydı. Rolümü oynadığım sürece, beni kollarını açarak karşılayacaktı.

Kendimi çok kötü hissettim, o anda kustum.

Ona bir cevap vermeden telefonu kapattım. Sorun olmadığını, bekleyebileceğini söyledi. Yakında bir iyiliğe ihtiyacı olacaktı. Ona cevabımı o zaman verebilirdim.

İçim parçalanmıştı. Ne yapacağımı bilemiyordum. Sana söylemek istiyordum ama çok korkuyordum. Ya seni kaybedersem? Ya senden daha fazlasını kaybedersem?

Fikrini değiştireceğini ummuştum. April'in değiştireceğini.

Ama senin fikrin hiç değişmiyordu. O işin içindeyken bile kararlıydın: Önemli olan tek şey kandı. O olmadan, hiçbir şey olmazdı.

Sonra Carmine bu iyiliği istedi. Ona karşı bir savaş planlıyordun ve o da nereye saldıracağını bilmek istiyordu. Yarış başlamadan önce bacaklarını kesmek için.

D.C.'yi satın almak istedi. Ben de ona verdim.

Başka seçeneğim yoktu. Aklımı kaçırarak kadar korkmuştum. Sadık olmak istiyordum ama ölmek de istemiyordum.

O zaman ona katılmadım. Bunu halının altına süpürebileceğimi ve hala senin yanında kalabileceğimi düşündüm. Bunun yerine, karşılığında tek bir şey istedim: Ona söyleme.

Ne kadar da safmışım.

Yalan beni yakaladı. İzlerimi yeterince iyi gizleyemedim: Çok geçmeden Ivan kayıtlarda bir sorun olduğunu fark etti. Yakın çevreden biri düşmana bilgi satıyordu. Sana söylememi istedi. Benden duymanın daha iyi olacağını düşündü. Belki bu seni sonunda harekete geçirir.

Ölüm fermanını imzaladığını bilmiyordu.

Sana asla yalan söylemek istemedim, Matvey. O zamana kadar istememiştim. İhmalden suçluydum, ama bu burada bitiyordu. April'ı sakladığımda bile, bundan kaçınmak için elimden geleni yaptım.

O gün yalan söyledim.

Yüzüne karşı yalan söyledim. Sana bilgiyi getirdim çünkü Ivan bana başka seçenek bırakmadı ama sana ben olduğumu söyleyemedim. Bunun yerine, etrafındaki herkesten şüphelenmene izin verdim.

Ve sonra Ivan sabrını kaybetti.

Onu öldürdüğünde, gerçeğin de onunla birlikte öleceğini ummuştum. Ama aramaya devam ettin. Anatoly'yi buldun. Ve konuşmasının an meselesi olduğunu biliyordum.

Şansım varken onu öldürmeliydim.

O son gün beni gönderdiğinde Vlad'ı takip etmedim. Seni takip ettim. Ne bildiğini bilmem gerekiyordu.

Sonra depoya gittin.

O zaman bir seçim yapmam gerektiğini biliyordum. Ve bu sefer söz konusu olan sadece hayatım değildi.

Ailemindi.

Bu yüzden hakkımda ne düşündüğün umurumda değil. Bir canavara dönüşüp dönüşmediğim umurumda değil. Bunu neden yaptığımı anlayan umurumda değil.

Çünkü gerçek şu ki, ben yaptım.

Yuri'nin ağzından çıkan her kelime beni dehşete düşürüyor. Son birkaç ay gözlerimin önünden geçiyor: yalanlar, ihanetler, değişimler.

İşte o zaman başka bir şeyi fark ettim.

Yuri'nin bana en son ne zaman "kardeşim" dediğini hatırlamıyorum.

Ne zaman durdu? Ne zaman mı? Bir cevap bulmak için beynimi zorluyorum ama bulamıyorum. Bu kabus ne zaman başladı? *Yura'm* ne zaman karşımdaki bu yabancıya dönüştü?

Başarısız düğünden sonra, içimden bir ses fısıldıyor. Geçmişini düşün. Hatırla.

Evet. Her şey o zaman başladı.

Domino taşlarının bu kadar çabuk yerine oturması esrarengiz. Tek gereken doğru itiş ve Yuri az önce devasa bir itiş yaptı.

Bir kere. Ondan sonra sadece bir kez bana kardeşim dedi: Petra'yı kurtarmam için bana yalvardığı gün.

Sizi kullanmak için. Seni manipüle etmek için.

Yumruğumu masaya vuruyorum ve tahtanın çatırdadığını duyuyorum. "Seni pis hain." "Olay çıkarma," diye uyarıyor Yuri beni. "Konuşmamız daha bitmedi."

"Evet, öyleyiz."

"Hayır, değiliz. O yüzden olduğun yerde kal yoksa seni zorlamak zorunda kalacağım."

En kötüsü de ne? Bunu *biliyordum*. Garip davrandığını biliyordum. Suçlu bakışları, etrafta sinsice dolaşması, göz göze gelme konusundaki isteksizliği. Tüm bunları Petra'yla olan gizli ilişkisine bağlıyordum çünkü uygun bir durumdu ama lanet olsun, aramaya devam etmeliydim.

Sen görmezdin. Görmek istemedin.

Bu doğru: Görmek istemedim.

Ve şimdi, Nisan ve Mayıs ayları bu yüzden tehlikede.

"Beni tehdit mi ediyorsun?" Tıslıyorum. "*Sen* mi? Sana en başta nasıl silah tutacağını öğreten benken mi?"

"Evet. Ve sen bana iyi öğrettin, bu yüzden onu çıkarmama izin verme." "İkimiz de biliyoruz ki ben daha hızlı çekerim."

"Ve ikimiz de yalnız gelecek kadar aptal olmadığımızı biliyoruz."

Dişlerimi sıkıyorum. Beni yakaladı. *Lanet olsun*. Tabii ki yanımda destek getirmeyi düşünmedim. *Kardeşimle* buluşacağımı sanıyordum. Kendi etim ve kanımla.

Ama meğer kiminle buluşacağımı hiç bilmiyormuşum. "İyi.

Konuşacaksan konuş."

Takım elbisemin kumaşından hissedilene kadar tırnaklarımı uyluğuma geçiriyorum. Şu anda tek istediğim onu tekrar yakalamak ve akli başına gelene kadar yumruklamak. Ama yapamıyorum. Ona bir ders vermeyi ne kadar çok istesem de, köşeye sıkışmışken bunu yapamam.

Ve bunu kesinlikle ailem pahasına yapamam.

Onları rehin aldı: kadınımlı, kızımı. Ve benim ellerim bağlı. İzlendiğimize dair en ufak bir ihtimal bile varsa, oyunu kuralına göre oynamak zorundayım.

Onun

kuralları.

Şimdilik.

"Ailemi serbest bırak," diye homurdandım. "Bunu yap ve ben de senin değersiz hayatını bağışlayayım."

Dilini tiksintiyle tıkırdatıyor. "'Aile.' Beni ne kadar çabuk bu konudan çıkardın. Demek başından beri haklıymışım."

"Yaptığın şeyden sonra mı? Hâlâ nefes aldığın için şanslısın." Hissettiğim tüm nefretle ona bakıyorum. "Bana yalan söyledin. Beni manipüle ettin. Sen

Bana bir arkadaşımı öldürttün ve şimdi de kadını ve kızımı *kaçırdın!*"

"Ben sana bir şey yaptırmadım," diye cevap veriyor sertçe. "Ve dediğimi yaparsan kızlar iyi olacak."

Carmine burada. Sonunda Ivan'ın son sözlerinin gerçek anlamı kafama dank etti. Bu bir tehdit değildi, bir uyarıydı.

O biliyordu. Kavgamız sırasında, gerçekte ne olduğunu anlamış olmalı. Son nefesini beni uyarmak için kullandı.

Ve onu öldürdüm.

"Teslim olmak için üç günün var," diyor Yuri. "Eğer teslim olursan ailene hiçbir zarar gelmeyecek. Serbest bırakılacak ve ihtiyaçları karşılanacak."

"Kendi ailemin geçimini pekâlâ sağlayabilirim."

"Hayır, yapamazsın," diye yanıtlar hain. "Ama sana söz veriyorum. Hiçbir eksikleri olmayacak."

"Ne kelime ama."

"Yine de, sahip olduğun tek şey bu. Ya al ya da bırak."

Ayağa kalktı. Fırsatım varken ona daha sert bir yumruk atmadığım için hemen pişman oluyorum. Ama pişman olduğum başka bir şey daha var, daha derin ve keskin, öfke ateşimin altında gömülü.

İşin bu noktaya gelmiş olması.

"İşte adres." Yuri bir kartvizit uzatıyor. "Üç gün içinde, şafak vakti. Ondan sonra artık aileni koruyamam."

"Onları hiç korumadın," diye tükürdüm. "Onları sattınız."

Bir an için Yuri'nin gözleri duygularla doluyor. Kavramak için çok hızlı ama o bir saniyede neredeyse eski haline dönmüş gibi görünüyor. Neredeyse.

"Yapmam gerekeni yaptım."

Sonra da gider.

"Üç gün," diye tekrarlıyor gömleğini düzeltirken. "Sakın unutma."

"Sen benim için ölüsün."

"Biliyorum."

Yanımdan geçerken tereddüt ediyor. Sadece bir saniyeliğine. Sadece yeterince Elleri gerçekten titriyor mu diye merak ediyorum. "Güle güle, Matvey."

Sonra uzaklaştı.

Adımlarının solmasını bekliyorum. Varlığının kaybolmasını. Daha sonra kulaklığıma dokunuyorum. "Hepsini anladın mı, Grisha?"

"... Evet. Yaptım."

"Güzel." Ayağa kalkıyorum. "*Vory*'yi topla. Bu iş şimdi bitiyor."

Üçüncü adamı gördüğümünden beri kafesteki bir aslan gibi volta atıyorum. Sadece kızımı aldıkları için değil - sadece düşüncesi bile dayanılmaz - ama onu ne yapmak için kullandıkları için. *Kimi* elde etmek için kullandıkları için.

Bu yüzden onu uyarmak zorundayım.

Matvey bunun geldiğini asla göremeyecek. Onlar yapmadan önce ona ulaşmalıyım-onu kör etmeyi başarmadan önce. Bu komplo o kadar derin ki, ona neyin çarptığı hakkında hiçbir fikri olmayacak.

Çok geç olana kadar değil.

Düşünüyorum. Kendimi nefes almaya, bedenimi ve zihnimi sakinleştirmeye zorluyorum. Şu anda aklımı kaybetmeyi göze alamam. Odaklanmalıyım, bundan kurtulmanın bir yolunu bulmalıyım.

Ailem için.

Düşünüyorum. Etrafıma bakıyorum. Hücre çok küçük değil ama içinde hiçbir şey yok. Kesinlikle saklanacak bir yer yok. Bu onlar açısından akıllıca bir hareket, bunu onlara vereceğim.

Bu sadece daha akıllı olmam gerektiği anlamına geliyor.

Ne kullanabilirim? Bir şey bulmak için beynimi zorluyorum, bir araca dönüştürebileceğim herhangi bir şey.

Sonra gözlerim korumamınkilerle buluştu.

Genç bir adam, on sekizinden büyük değil. Muhtemelen yeni bir acemi. Karşı duvara yaslanmış, bir tür oyuna dalmış telefonuyla oynarken bana göz ucuyla bakıyor. Gergin olduğunu söyleyebilirim: Bakışlarının benimle ekran arasında gidip gelmesi her şeyi ele veriyor. Ayrıca çok sıkıldığı ama bunu berbat etmek istemediği de açık. Belki de bu onun ilk görevidir.

Çok kötü oldu.

"AHH, ACIYOR!"

Kendimi yere atıyorum ve bir topun içine kıvrılıyorum. Gözlerimi kapalı tutuyorum, herhangi bir tepkiyi görmezden geliyorum, çünkü bunun beni ele vereceğini biliyorum. Bunun için sadece bir şansım var, iyi değerlendirmeliyim.

Üç, iki, bir...

"Bayan?" *Bingo.*

"Yardım edin," diye mırıldanıyorum. "Karnım... Çok ağrıyor."

Koşarak yanıma geldi, anahtarları karıştırıyordu. Bir gözünü açıyorum ve yüzünde tam bir savaş görüyorum: itaat etme dürtüsü, ölmeme izin verme korkusuna karşı savaşıyor. O zaman ona ne yapacaklarını kim bilebilir?

"Neresi acıyor?" diye soruyor, bir eli tuşlarda, diğeri parmaklıklarda.

"Düşük," diye homurdandım. "Sanırım apandisitim olabilir. Tanrım, ya patlarsa?"

"Bunu yapabiliyor mu?!"

Tanrım, bu insanları nereden buluyorlar? "Evet, bunu yapabilir. Lütfen, sadece... kontrol etmeme yardım et."

Adamın yüzünde yine bir çatışma ifadesi beliriyor, ben de hayali acıya karşı gözlerimi sıkarak tekrar haykırıyorum.

Sonra duyuyorum: anahtarlar demir kilide çarpıp şingirdiyor.

Yakaladım.

Muhafız yanımda diz çöküyor. "Nasıl kontrol edebilirim? *Nasıl-*"

"Panik yapma," diyorum ona. İroni neredeyse çok fazla: işte buradayım, tamamen sahte bir tıbbi acil durumla becermek üzere olduğum adamı elimle tutuyorum. Tam olarak kız izci davranışı değil. "Sadece burayı hisset. Biraz bastır. Kendim yapamam; çok korkuyorum."

"Tamam, um..." Beni yere yatırdı, sonra kıpkırmızı oldu. "Burada mı?"

"Biraz daha yüksek,

teşekkürler." "Özür dilerim."

Bir şeyler hissetmeye çalışırken gözlerimin arkaya kaymasını engelliyorum. ve elimi arka cebine sokuyorum. *Tanrım, eminim çok*

kötü görünüyordur. "Böyle mi?" "Daha sert."

Parmaklarımı pürüzsüz ve düz bir şeyin etrafına doluyorum.

Şurada.

Kolumun içine sokuyorum, sonra kendimi geri çekiyorum. "Aslında, biliyor musun? Şimdi daha iyi hissediyorum. Muhtemelen regl dönemim geliyordur."

Adamın yüzü beyazlaşır. "Tamam. Ben sadece, uhh..."

Hâlâ midesi bulanıyor gibi görünüyor. *Tanrım, bu çocuğun mafya falan olması gerekmiyor mu?* Kapıyı kilitlemesini ve aramıza en az üç metre mesafe koymasını izliyorum. Neredeyse kendimi kötü hissedeceğim - onu o kadar mı korkuttum?

Oh, pekala. Her neyse. Kızımı kaçırان adamın tarafını tutmamalıydı.

Bir şeylerin eksik olduğunu fark etmeden önce planımın bir sonraki kısmına geçiyorum. "Dinle, bana bir iyilik yapar mısın?"

"Bir iyilik mi?"

"Gerçekten susadım. Bir bardak su alabilir miyim?"

Gardiyan tedirgin bir şekilde etrafına bakınır. "Gerçekten gitmemem gerekiyor."

"Anlıyorum. Bu *senin-öksürük-işin*. Özür dilerim, sormamalıydım, ben..."

"Tamam, tamam, bak," diye sözünü keser sonunda, "Yapacağım. Ama sen orada kal, beni duyuyor musun?"

Ellerimi dua pozisyonunda birleştiriyorum, telefonu ellerimin arasına sıkıştırıyorum. Ben de diz çöküyorum, dışarı taşan kısmı gizlemek için kalçalarımı birbirine bastırıyorum. "Tabii ki. Bir santim bile kıpırdamayacağım." Sonra ona en iyi köpek yavrusu gözlerimi gösteriyorum.

Memnun olan gardiyan odadan çıkıyor. O gider gitmez telefonu çıkardım ve aradım.

Müstakbel kocamı kurtarma zamanı.

He men cevap vermiyor. Başım öne eğik, telefon ellerimin arasında çalan sesi dinliyorum. Bir an için gerçekten dua ediyormuşum gibi hissediyorum.

Açın. Lütfen, aç.

Lütfen, lütfen, lütfen.

"Bana kim olduğunu, bu numarayı nasıl aldığını ve seni neden öldürtmemem gerektiğini söylemek için beş saniyen var."

"Tüm bunlar için sadece beş saniye mi?" "April," diye homurdanıyor. "Sen iyisin."

"Sayılır mı?" Ben de fısıldıyorum. "Mafya hapishanesindeyim."

"Neyin içinde?" diye sorar. "Bekle, beni nasıl arıyorsun? Seni nerede tutuyorlar?"

"Zamanımız yok," diye araya girdim. "Matvey, bu Yuri. Köstebek o. Carmine'la birlikte çalışıyor ve onlar..." Yutkunuyorum. "Kızımız ellerinde."

"Biliyorum," diye homurdanıyor. "Sana yemin ederim April, kimsenin ikinize de zarar vermesine izin vermeyeceğim. Ne Carmine'ın, ne de... Ne de Yuri'nin," diye tükürüyor küçümseyerek. Ama altında yatan başka duyguları da duyabiliyorum: şok, incinme, ihanet. Bazen Groza Bratva'nın *pakhan*'ının bile insan olmaktan başka çaresi kalmıyor. "Yaptıklarının bedelini ödeyecek. Grisha biz konuşurken *vory*'yi topluyor."

Donup kaldım. "O ne? Hayır, Matvey, yapamazsın."

"Ne yapamam?"

"*Vory*'yi toplamasına izin vermeyin. Yuri ve Carmine yalnız çalışmıyor. İşin içinde başka biri var! Bu-"

Uyarımı ağzımdan kaçırmayı başardım. Saliselik bir farkla, ama başardım.

Sonra kafesim patlayarak açıldı.

Yuri bana doğru adım atarken yüzü bir öfke maskesine dönüşüyor. Telefonu çekip aldı. onu maskeleye çabalarım bir an bile aldanmayarak elimden kurtuldu ve

şiddetle yere atıyor. Sonra, iyi bir önlem olarak, topuğuyla eziyor. "Sana onu gözünün önünden ayırmamanı söylemişim," diye bağıyor geri dönen muhafıza.

"Ben-" diye geveliyor ama Yuri onun sözünü kesiyor.

"Ver şunu bana." Hiç acımadan elindeki su bardağını aldı. "Sanırım bunu bir silah olarak kullanacaktın?"

Lanet olsun. Tam da paranın üstüne. "Yuri, lütfen, konuşalım." "Hayır."

Camı karşı duvara fırlatıyor ve muhafızı kıl payı ıskalıyor. Cam paramparça olur ve kırıklar uçuşur. "Patron, özür dilerim! İsteyerek yapmadım-"

"Umurumda değil," diye hırlıyor. "Sana emirler verildi. Sen onları görmezden gelmeyi seçtin."

"O hasta! Su istedi, o-"

"O *tehlikeli*!" diye kükrer. "Senden on kat daha zeki. Belki de daha fazla. Bu yüzden, 'Onun yanına yaklaşma' dediğimde, bunun iyi bir nedeni var."

Sonra silahını çıkarır.

"Dur!" Haykırdım. "O bir şey yapmadı, ben yaptım! Onu ben kandırdım!"

"Biliyorum," diye yanıtlıyor, sesi buz gibi. "Ve eğer başka bir şey denemeyi aklından bile geçirirsen, seni cezalandırmayacağım, *onu* cezalandıracağım."

"Neden?" Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. "Bütün bunları neden yapıyorsun? Biz bir aileyiz, değil mi?"

"Aile mi?" diye gülüyor başka bir ses. "Korkarım ki hayır."

Carmine.

Yine gölgelerin arasından çıkıp bir eliyle Yuri'nin kaldırdığı koluna dokunuyor. "Annesinin gözlerine sahip; bunu biliyor muydun? Elbette benimkilere sahip olamazdı. Ne de olsa Irina'yla tanıştığımda... Onun zaten bir oğlu vardı."

Başım dönüyor. *Bu gerçek olamaz.* Çünkü eğer öyleyse, bu şu anlama gelir.

"Yalan söylüyorsun," diye mırıldandım. "Yalan söylüyor, Yuri. Onu dinleme, sakın-"

"Öyle değil," diye araya giriyor Yuri. "Bunu kendim doğruladım. Carmine benim babam değil. Bu da demek oluyor ki Matvey..." Sanki bunu söylemek acı veriyormuş gibi dişlerini sıkıyor. Sanki bunu düşünmek bile acı vericiymiş gibi. "Biz hiçbir zaman gerçek bir aile olmadık April. Ne ben ve sen, ne de... ben ve o. Hiçbir zaman."

"Yanılıyorsun."

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Yanılıyorsun," diye tekrarlıyorum. Sesimin ne kadar kötü titrediği umurumda değil - bunu duyması gerektiği kadar çok kez söyleyeceğim. Son nefesime kadar. "Akraba olmayabilirsiniz ama yine de ailedensiniz. Bunca zamandır aileydiniz. Bunun öylece yok olacağını mı sanıyorsun? Önemi yok mu sanıyorsun?"

Bir an için tereddüt eder. Ama

hepsi bu kadar, bir saniye.

"Öyle değil," diye mırıldanıyor. "Onun için değil. Çünkü ben kan değilim."

Kalbim onun için kırılıyor. İkisi için de, bir savaşın karşı taraflarında yer alan iki kardeş için. "Bunu ona sormayı denedin mi?"

"Gerek yok. Bunu defalarca açıkça belirtti."

"O değişti," diye fısıldıyorum. "Eskiden olduğu kişi değil."

"O *senin* için değişti," diye cevap veriyor, sesi kısık. "Benim için asla değişmeyecek."

Silahını bir kenara bırakır, topuklarının üzerinde döner ve tünelde kaybolur.

O gider gitmez Carmine, "Onu vazgeçirememiş olman çok kötü," dedi. "Sanırım oğlum çok fazla zarar verdi. Tüm o 'kan' muhabbeti. Saplantılı, sence de öyle değil mi?"

"Sadece *senin* yüzünden."

"Belki de. Ama şimdi, onun kanı bende. Ve onunla işim bittiğinde, tüm izleri sileceğimden emin olabilirsin."

Kalbim sıkışıyor. "Kızımıza zarar verir misin?"

"Oh, hayır, tatlım. Hiçbir şey hissetmeyecek." Bana köpekbalığı dişleri ve tutulmayan sözlerle dolu zalim, şeytani bir gülümseme veriyor. "Ve sen de hissetmeyeceksin."

MATVEY

"Biliyordun."

Grisha hemen cevap vermiyor, sadece sigarasından uzun bir nefes çekiyor. "Şüphelenmiştim."

"Ne kadar sürecektir?"

"April motelden alındığından beri." Duman yükseliyor, spiral şeklinde kıvrılıyor. "Onu nerede bulacağını nasıl bildi? Kayıp olduğunu nereden biliyordu?"

Yumruklarımı sıkıyorum. Harika. Yani herkes *bir şeylerin* yolunda gitmediğini fark etti, ben hariç herkes. "Bana söylemeliydin."

"Elimde kanıt yoktu. Ayrıca..." Her zamanki poker suratı nadir görülen bir şeye dönüşüyor: bir gülümseme. "Dinler miydin?"

Gördüğüm en hüzünlü gülümseme.

Lanet olsun. O haklı. Ben olsam hiç dinlemezdim. Yuri'den tek bir kelime, tek bir inkar ve konunun kapandığını düşünürdüm. Daha da kötüsü, kardeşimi suçlayan kişiye karşı dişlerimi gösterebilirdim.

Kardeşim.

Keşke biz de öyle olsaydık.

Bir anı canlanıyor: Yuri ve ben, İpatiy'nin kulübünden hışımla çıkıyoruz. *Hayır*, ben hışımla çıkarken Yuri peşimden yetismeye çalışıyordu. Beni bir konuda uyarıyordu ama ben duymak istemiyordum. Sırf kan bağı olmadığı için *Vory*'yi kendimden uzaklaştıramazdım. Onlara çok zarif bir şekilde ifade ettiğim gibi "yüceltilmiş saldırı köpekleri" olarak davranmamın yanlış olduğunu.

Bana "*En sadık köpek bile köşeye sıkıştırıldığında ısırır*" demişti.

Karşılığında ne söyledim?

Ne kadar denesem de hatırlayamıyorum.

"Kim geliyor?" Onun yerine Grisha'ya soruyorum, *Yuri*'mi aklımdan çıkarmaya kararlıyım.

"Vlad'ın adamları," diye yanıtlıyor. "*Vory*'lerimiz şu anda karargâhta toplanıyor. Destek vermeden önce Carmine'a karşı harekete geçmenin sonuçlarını tartışmak istiyorlar."

"Siktiğimin korkakları," diye tükürdüm. "Onlar Bratva, bir avuç hissedar değil. Bunu neden hatırlayamıyorlar?"

Grisha, "Tahminimce artık onları hizada tutacak kimse yok," diyor. "Sonra değil..."

Ivan.

"Anlıyorum."

Hatalarınızın sizi yakalaması iyi bir duygu değildir. Hepsinin aynı anda, birbiri ardına gelmesi daha da kötüdür. Yanlış seçimlerden oluşan bir çığ.

Eğer dikkatli olmazsam, mezarımdaki toprak olacaklar.

"Onlara git," diyorum Grisha'ya. "Onlara Bratva olmanın ne demek olduğunu hatırlat. Ne şekilde olursa olsun."

"Bunu yapmaya yetkim var mı?" diye sorar.

"Artık var, *Brigadir*."

Elini sıktım ve anlaşmayı imzaladım. Sert, ferahlatıcı bir şekilde gerçek. Grisha'nın yüzünde genellikle terfi ile gelen sevinçten eser yok, onun yerine savaş alanındaki bir askerin acımasız ifadesi var.

Güzel. Etrafımda görevden anlayan adamlara ihtiyacım var.

Görev... ve sadakat.

"Dikkatli ol," diyorum ona.

Başını sallıyor. "Sen de *pakhan*."

Onun gidişini izliyorum, araba New York trafiğinde hızla ilerliyor. Her an Vlad, ordumun yarısıyla birlikte burada olabilir. İroni gözümde n kaçmıyor: I

Yanlış adamdan şüphelenerek çok uzun zaman geçirdim ve şimdi buradayım, süvarileri getirmesini bekliyorum.

Ne lidermişim meğer.

Uzun bir siyah araba kuyruğu görüyorum. Teker teker, deponun yanındaki sokağı dolduruyorlar ve takım elbiseli adamlar püskürtmeye başlıyorlar. *Vlad'ın* adamları.

Sonra başka bir araba hızla sokağa giriyor ve neredeyse bir öncekine çarpıyor.
"Bunun anlamı ne?!"

Petra.

Kendimi çelikleştiriyorum. Son birkaç saat içinde olan her şeyle birlikte, daha sonra sormak üzere masaya yatırmak zorunda kaldığım bir soru vardı. Çünkü bant genişliğim yoktu. Çünkü başka önceliklerim vardı.

Petra da mı bana karşı çalışıyor?

"Petya!" Vlad bağırıyor. "Sana eve gitmeni söylemiştim."

Ama onu görmezden geliyor. Onun yerine, babasının adamlarını sağa sola dirsekleyerek bana doğru ilerliyor. "Bana bunun doğru olmadığını söyle," diyor. "Söyle."

Vlad'a döndüm. "Onun burada ne işi var?" "Sen aradığında benimle birlikteydi."

"Ve sen de dinlemesine izin mi verdin?"

"Böyle bir bomba atacağını nereden bilebilirdim ki?!" diye alay ediyor. "Onu uzak tutmaya çalıştım ama kadınları bilirsin. Uzun bacaklar, daha da uzun kulaklar."

"Ben burada yokmuşum gibi konuşmayı kes!" diye haykırır. "Özellikle sen, Matvey. Bunu bana daha önce hiç yapmamıştın. Sakın şimdi başlama."

Çenemi sıkıyorum. Petra'nın yüzü bir kalp kırıklığı maskesi, gözlerindeki havuzlarda acı ve kafa karışıklığı birlikte dönüyor.

Ama hepsi bu mu? Bir maske mi?

Tam o sırada telefonum çaldı.

"Aldırma," diye homurdanır. "Bana bak, Matvey. Yanlış duyduğumu söyle. Yuri'nin yapmadığını söyle..." Bir hıçkırığı yutuyor.

Lanet olsun. Eğer rol yapıyorsa, çok iyi bir iş çıkarıyor. Ve eğer yapmıyorsa...

Eğer değilse, ona duymak istediği şeyi söyleyemem.

Ben de telefonu açtım. "Bana kim olduğunu, bu numarayı nereden bulduğunu ve seni neden öldürmemem gerektiğini söylemen için beş saniye var" diye hırladım.

"Tüm bunlar için sadece beş saniye mi?"

Hattın diğer tarafındaki ses bana bir yumruk gibi çarpıyor.

Böyle bir şey olamaz. Bu mümkün değil.

Ama öyle. Çünkü bu sesin ait olabileceği başka kimse yok. "April," diye mırıldandım. "İyisin."

"Sayılır mı?" Garip bir şekilde gülüyor. Tüm bu kıyamet kopuyor ve o gülüyor. Benim kadını her zaman aramızdaki en güçlü askerd. "Mafya hapishanesindeyim."

"Neyin içinde?" Aklıma binlerce soru üşüşüyor. "Bekle, beni nasıl arıyorsun? Seni nerede tutuyorlar?"

"Zamanımız yok," diye sözümü kesti. Birden sesi aciliyetle doldu. "Matvey, bu Yuri. Köstebek o. Carmine'la birlikte çalışıyor ve... Kızımız ellerinde."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Bir şekilde April'in eline bir telefon geçmiş. Numaramı çevirmek ve beni uyarmak için kim bilir ne zahmetlere katlanmıştı...

Ve artık çok geç.

"Biliyorum. Sana yemin ederim April, kimsenin ikinize de zarar vermesine izin vermeyeceğim. Ne Carmine'ın, ne de..." Ağzım acıyla doluyor. "Yuri değil. Yaptıklarının bedelini ödeyecek."

"Hayır," diye fısıldıyor Petra. Yüzü televizyonda bulamayacağınız türden bir kalp kırıklığıyla doluyor, imparatorlukları yok eden türden.

Bakışlarımı onun kederinden uzaklaştırarak April'a, "Grisha biz konuşurken *vory*'yi topluyor," diyorum.

April'in tepkisi beklediğim son şeydi. "O ne?" diye kekeliyor. "Hayır, Matvey, yapamazsın."

Kaşlarımı çattım. "Neyi yapamazsın?"

"Vory'yi toplamasına izin vermeyin," demek için acele ediyor. "Yuri ve Carmine yalnız çalışmıyor. Bu işin içinde başka biri daha var!"

Sözleri beni taş a çevirdi.

Başka biri.

Başka bir ihanet.

Aklımdan olasılıklar geçiyor. Judas'ın öpücüğü nereden gelecek?

Grisha ve sadakati mi? Petra

ve onun kederi?

Ben daha ileri gidemedim April benim yerime soruyu cevaplıyor. "Bu-"

Dudaklarından bir isim dökülüyor. Bir isim ve sonra hat acımasızca kesiliyor, ezilmiş devrelerin sesi kulağımda yankılanıyor.

Bu konuda bile doğru düzgün öfkelenemiyorum - onu bulmuş olmaları, şu anda tehlikede olması gerektiği gerçeği - çünkü bana verdiği isim acil dikkatimi gerektiriyor.

Çünkü o ismin sahibi tam karşımda duruyor.

Silahıma uzanıyorum ama daha çekmeden bir başkasının emniyeti kapanıyor. "Yerinde olsam bunu yapmazdım evlat."

MATVEY

Her şey bir anda oluyor: Bir saniye önce April ile telefonda konuşuyorum,
s o n r a ...

Bir baktım, Vladimir Solovyov kafama silah doğrultuyor. "Demek
sendin."

"Tabii ki bendim," diye tükürür. "Yaptıklarından sonra yaşamana izin vereceğimi
düşünmedin, değil mi?"

Blyat'. Sonuna kadar aptallık ettim. Cevap yine tam önümdeydi.

Neden Vlad'ı şüpheliler listemden çıkardım? Neden onun bu işle bir ilgisi
olmadığını düşündüm? İlk etapta onu gözetlemesi için kimi gönderdim?

Yuri.

Bir kez daha, bilinçaltım bana ihanet etti. Çünkü beni sırtımdan bıçakladıktan sonra
bile.

Bir parçam hala onun olduğu adama güveniyordu.

"En sadık köpek bile köşeye sıkıştırıldığında ısırır."

Neden cevabımı hatırlayamıyorum?

"Baba...?" Petra mırıldanıyor. "Nesin sen...?"

"Geri çekil," diye bağıyor ona. "Buranın sana göre bir yer olmadığını söylemiştim."

"Bunu planlıyor muydun?" diye soruyor. "Başından beri bunu mu planlıyordun?"

Ama ona cevap vermeye tenezzül etmez. Onun yerine "Git arabada bekle," diye
emrediyor.

"Aklını mı kaçırdın sen?" Yüzündeki şok kayboluyor ve yerini çok daha tanıdık bir ifadeye bırakıyor: öfke. "Bunu yapmana izin vereceğimi mi sanıyorsun? Kocamı vurmana izin vereceğimi mi?!"

"Koca!" diye alay ediyor. "Benim aptal olduğumu düşünüyorsun, değil mi? Söyle bana kızım: Neden buradaki herkese piçinin babasının gerçekte kim olduğunu söylemiyorsun?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Biliyor muydun?"

"Tabii ki biliyordum!" diye bağırıyor. "Herkes biliyordu! Her şey apaçık ortadaydı!" Bir şey anlatmak için silahı bana doğru tutuyor. "Bunun gözü sadece o çilli kaltakta ve sendeydi..." Yüzünde alaycı bir ifade belirir. "Sen, *Solnyshka*, gözünü çoktan başka bir yere dikmiştin. Yine de en azından ilişkinizi kapalı kapılar ardında tutma nezaketini göstermişsiniz."

"Bunca zaman beni bu sırrı saklamaya zorladın..."

"Oh, lütfen. Seni hiçbir şey yapmaya zorlamadım. Sadece bacaklarını kapalı tutamayacak kadar aptaldın."

"Yeter," diye mırıldanıyorum. "Petra, git. Ben burada halledebilirim."

Bu bir yalan. Kendimi köşeye sıkıştırdım ve buradaki herkes bunu biliyor. Grisha'yı gönderdiğim an, kaderim mühürlendi.

Ama bu onunkinin de öyle olması gerektiği anlamına gelmiyor.

Bu kadından nefret ettim. Sayamayacağım kadar çok kez hayatımdan çıkmasını istedim, bu iddiayı canlı tutmak için yapmak zorunda kaldığım her fedakârlık için ona kızdım. Beni ve April'ı ayırdığı için onu defalarca suçladım.

Ama Tanrı yardımcım olsun, onun ölmesini hiç istemedim. "Hayır."

"Tanrı aşkına Petra, bir kez olsun beni dinler misin?!"

"Ne diyorsa onu yap," diyor babası. "Yoksa kafasına silah dayanan bir sonraki kişi sen olursun."

Yüzü düştü. "Yapamazsın."

"Neden olmasın? Bir varis olarak işime yaramazsın. Ve şimdi, damızlık olarak da iyi değilsin. Sevgilin bana bir anlaşma için geldiği için şanslısın."

Yoksa seni çoktan vurmuş olurum. Ama beni şimdi test edersen..."

Petra'nın yüzü sertleşiyor. Tek bir adımla benimle babasının silahı arasına giriyor. "O zaman gel ve beni al."

"Kes şunu," diye tıslıyorum.

"Kapa çeneni ve bırak da lanet olası hayatını kurtarayım" diye tıslarken bana bakmıyor.

"Cehennem gibi," diye hırladım. "Sen lanet olası hamile bir kadınsın."

"Ve eğer ben ölürsem, Yuri'nin çocuğu da benimle birlikte ölür," diyor. "Bakalım ittifakını havaya uçuracak cesareti var mı?"

"Seni aptal kız," diye mırıldandı Vlad. "Her zaman yoluma çıkıyorsun. O suikastçıları o fahişenin evine gönderdiğimde bile orada olup planımı bozman gerekiyordu."

"O sen miydin?!"

"Bunu bana daha kaç kere söyleteceksin?" Boştaki eliyle adamlarına bir işaret veriyor. Yavaşça etrafımızı sarmaya başladılar. "Tabii ki bendim."

"April'ı kaçıranlar," diye fark ettim. "Biri İtalyan'dı ama diğeri değildi. Rus'tu." Yüzüm bir hırıltıya dönüştü. "Başından beri Carmine ile yatıyordun."

"Yoksa küçük kardeşin neden bana gelsin ki?" diye kıkırdıyor. "Oh, bekle. Sanırım ona öyle demeyi bırakmalıyım, değil mi?"

"Bu ne anlama geliyor?" Petra talep ediyor.

"Endişelenmene gerek yok, kızım."

Etrafımız tamamen sarıldı. Her yönden düşmanca silahlar fişkırıyor. "Sakin ol," diye tekrarlıyorum ona. "Ben hallederim."

"Yalan söyleme konusunda gerçekten berbatsın,

biliyor musun?" "Petra."

"Hayır!" diye ısrar ediyor. "Ne olursa olsun, biz bir a i l e y i z . Ailemi terk etmeyeceğim."

Ona yanıldığını söylemeliyim. Aile olmadığımızı, hiçbir şekilde önemli olmadığımızı. O benim gerçek karım değil; kardeşimin kız arkadaşı değil; ve içindeki o çocuk için ben hiç kimse değilim.

Peki ben neden yapamıyorum?

"Al onları," diye emrediyor Vlad.

Direnmeyiz. Direnemeyiz - ben karşı koyarsam onu vurur; o karşı koyarsa beni vurur. Bu bir çıkmaz sokak ve hayatımda ilk kez düşmanın beni kendi isteğiyle kelepçelemesine izin vermek zorunda kalıyorum.

Ama bunun olmasına izin vermemin başka bir nedeni daha var. Vlad'ın isimsiz bir kölesinin silahının kabzasıyla kafama vurmasına ve görüşümü siyah, dans eden lekelerle boyamasına izin vermemin başka bir nedeni.

Bizi öldürmüyorsa, sadece kendilerine götürüyor olabilirler. Ve her nerede Onlar...

Ailem orada olacak.

"... ne düşünüyorlardı ki?!"

Tünelden gelen bağırma sesiyle kulaklarım diken diken oldu.

"... gerçekten rahatlaman gerek, Yuri. Hayır..."

Sesleri tanıdım: Yuri ve Carmine, bir şey hakkında tartışıyorlardı.

"... yanlış! Eğer bunu yerine getirmeyecek olsaydık neden üç günlük bir anlaşma teklif edelim ki..."

Anlaştık mı? Dinlemeye çalışmıyordum ama beni dava edin: şimdi ilgileniyorum.

"... istediğimizi daha sonra almak yerine şimdi almak... kötü bir sonuç değil, değil mi? Ayrıca..."

Birileri ev sahibi takıma akustik hakkında bir iki şey öğretmeli. Sesin taşınmasını istemiyorlarsa, o kadar yer varken lanet olası bir tünelde gizli toplantılar yapmamalılar.

Tereddüt etmeden kendimi parmaklıklara yaklaşıtıyorum.

"Ona söz verdim," diye homurdanıyor Yuri. "Şimdi bilmem gereken şu: Vlad mı haydutluk yaptı yoksa sen mi?"

"Bunun bir önemi var mı?" Carmine sorar.

"Evet. Çünkü o zaman endişelenmem

gerekirdi." "Ne hakkında?"

"Sözünüzün gerçekten ne kadar değerli olduğunu."

Lanet olsun. Umarım Carmine'in elinde aloe vera vardır, çünkü bu çok fena bir yanıktı.

Ama bir sonraki konuşmasında sesi buz gibi: soğuk, pürüzsüz ve tehlikeli derecede keskin. "Bir sorunumuz mu olacak, Yuri?"

"Sen söyle. Anlaşmayı bozdun mu bozmadın mı?"

Korku kalbime geri sızıyor. Kendim için değil, kızım için bile değil.

Yuri.

Carmine'la bu şekilde konuşmak ölüm cezası gibidir.

Ama öyle görünüyor ki, sahip oldukları anlayış her ne ise, bir kenara atılamayacak kadar değerli. Carmine uzun bir iç çeker ve ses tonu daha sakinleşmiş bir şekilde şöyle der: "Kız yaptı. İçerideki son adamımızı ele verdi. O anda bir arama yapmak zorunda kaldı."

Ben mi?

"Bu kadar sinirli görünme. Onun gözetiminden sen sorumluydun, değil mi?" Carmine alay eder. "Bunun için parmakla göstereceksen, o zaman sana bir ayna bulacağım."

Vay canına. Gaz lambası çok mu?

İçimi kaplayan suçluluk duygusuna engel olamıyorum. O telefonu çaldığım için üzgün değilim, yapmam gerekeni yaptım. Ama şimdi, sonuçların zincirleme reaksiyonunu başlatıp başlatmadığımı merak ediyorum. Sadece benim için değil, başkaları için de.

Umarım Matvey iyidir. "Onları

içeri çekin!"

İrkildim. Çabucak kendimi parmaklıklardan o l a b i l d i ğ i n c e uzağa itiyorum, az önce bir mafya savaşı konseyine kulak misafiri olmamışım gibi davranıyorum.

Sonra yeni adamlar odaya doluşur.

"Onları hücreye atın," diyor biri. "Kızın

olduğu hücreye mi?"

"Bir tane daha görüyor musun?" diye tersliyor ilk adam. "Hadi, bütün gün bekleyemeyiz."

İki adam öne çıkıyor, üçüncüsünü de aralarında sürüklüyorlar. Kafası öne doğru sarkıyor, sanki bayılmış gibi, bu da yüzünü seçemediğim anlamına geliyor.

Ama buna gerek yok. Takım elbisesi, vücudu, parfümü. Bunları her yerde tanıyabilirim. "Matvey!"

"Geri çekilin!" diye bağılıyor içlerinden biri. "Yanlış bir hareket yaparsan seni kendi ellerimle vururum."

Bir de şövalyeliğin öldüğünü söylerler. Yine de bana söyleneni yapıyorum. Kalbimden kovmak için o kadar uğraştığım panik tekrar yükseliyor, tam stereo.

Ta-thump, ta-thump, ta-fucking-thump.

Matvey'i içeri attıklarında sıçrayıp onu yakalıyorum. Onun ölü ağırlığı neredeyse çok fazla. Ama bacaklarımı asıl büken şey bu düşünce: *ölü* ağırlık.

O..?

Tanrım, lütfen ölme. Lütfen, her şeyi yaparım. Lütfen, lütfen, lütfen...

Ama sonra onu hissediyorum: bir kalp atışı. Silik ve uzak, ama orada. İkimiz de dizlerimizin üzerine çökerken "Tanrıya şükür," diye gömleğine hıçkırıyorum. "Tanrı'ya şükür iyisin."

Sonra bir çığlık duydum.

"Bırakın beni!" diye hırlıyor çok tanıdık bir ses. "Beni hemen bırakmazsanız taşaklarınızı keser ve annelerinize yediririm!"

Bunu duyduğuma bu kadar sevineceğimi hiç düşünmemiştim. "Petra!"

"April?" diye sesleniyor bana. Gözleri benimkilerle buluşuyor, sonra öfke onları yeniden alevlendiriyor. "Onu bir *hücreye* mi koydun? Bu ne cüret, çek ellerini üzerimden! Gözlerini yiyeceğim senin!"

Evet. İyi yaşlı Petra.

Sonunda, tüm tekmelemeleri ve çığlıkları işe yaramaz. Carmine'ın uşakları da onu içeri atar, ancak hepsi ondan daha kötü görünmektedir. Suç işlemenin bir numaralı kuralı: Hamile olanlara bulaşmayın. Yapma işte.

Parmaklıkların arkasına geçer geçmez kendini yanıma atıyor. "İyi misin?"

"Yani..." Odadan topallayarak çıkan dört adama doğru bakıyorum. "Onlardan daha iyi olduğum kesin."

"Piçler," diye ısırdı. "Hiçbir fikrim yoktu..."

"Biliyorum," diye çabucak onu rahatlatıyorum. "Bu senin tarzın değil. Ne dersiniz deyin, ama bana bir süit alırdınız."

Gözleri suçlulukla Matvey'e kayar. "O...?"

"Sadece bayıldım." Nefes veriyorum. "Dur tahmin edeyim: Karşı koymasından mı korktular?"

"Evet," diye tıslıyor. "Lanet olası korkaklar."

Eminim onu bayıltmadıklarına da pişman olmuşlardır. "Çok üzgünüm," diye mırıldandım. "Bu senin için cehennem olmalı. Baban ve sonra..."

Hâlâ söyleyemiyorum. Gördüğüm onca şeye rağmen hala söyleyemiyorum. "Bu doğru mu?" diye fısıldıyor. "Yuri gerçekten...?"

Neyse ki buna cevap vermek zorunda kalmadım.

Çünkü adamın kendisi benim adıma cevap veriyor.

"Petra..." Şimşek gibi dönüyor. "*Sen.*"

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor Yuri. "Bu işin içine sürüklenmemen gerekiyordu. İyi misin?"

"Ben iyi miyim?" Histerik bir şekilde gülüyor. "Sana iyi görünüyor muyum?"

"Onları çoktan azarladım-"

"Bu doğru mu?" diye a c ı m a d a n sözünü kesiyor. "Kendine ihanet ettin mi Kardeşim?"

Kısa ve öz. Bazı şeyler asla değişmez. "I..."

"Bu bir evet ya da hayır sorusu, Yuri."

"O kadar basit değil."

"Bana yeterince basit görünüyor."

"Petya..."

"Yapma," diye hırılıyor. "Sakın bana öyle demeye cüret etme."

"Bunu bizim için yaptım!" diye itiraz ediyor. "Bunu bizim için yaptım." "Bizi bırakmaya mı geldin?"

Gözlerini kırptırıyor. "Ben... Ben bunu yapamam. Eğer işbirliği yapacaksan, evet, ama..."

"Ama April değil?"

Sessizlik.

Petra alay ediyor. "Git. Gözümün önünden kaybol."

"Lütfen, sadece dinle-"

"SENİ SEVDİM!"

Bu bir çılgılıktan daha kötü, bu bir uluma. Sanki orada hiçbir insan kalmamış gibi. Sadece kalbi kanayan kırık bir canavar.

"Seni sevdim," diye nefes veriyor Petra, feryadının yankıları dindiğinde. "Ve sen bana ihanet ettin. *Bize* ihanet ettin."

"Bizi kurtardım," diye fısıldıyor Yuri, acısı da bir o kadar gerçek. "Hayır, sen bizi öldürdün. Şimdi git."

"Petra-"

"Git!" diye bağıyor. "Yoksa yemin ederim bulduğum ilk sivri şeyle kendimi öldürürüm."

Yuri'nin bana karşı kullandığı kadar iyi bir tehdit. Bizimle birlikte. Matvey'in ailesini rehin aldı ve şimdi.

Şimdi, Petra onunkini rehin tutuyor.

Sessiz bir baş sallamasıyla Yuri itaat eder. Arkasını dönüyor, yumruklarını iki yanında sıkıp açıyor ve geldiği yoldan gidiyor.

Adımları azalır azalmaz Petra parmaklıklara doğru yığılır. Derin bir nefes alır, sonra bir tane daha. "Tamam." Bana döndü, gözleri parlıyordu. "Buradan siktir olup gitme zamanı."

Bir kez olsun, tamamen aynı fikirdeyiz.

MATVEY

İlk başta rüya gördüğümü sandım.

Saçımı tarayan bir el var. Bu ayrıcalığı verebileceğim çok fazla insan yok, ne bu dünyada ne de öbür dünyada ve şu anda hangisinde olduğumdan emin değilim.

Ama sonra kokusu bana ulaştı. Kar ve çıtırdayan odunlar gibi değil, çiçekler gibi. Hırpalanmış ve zedelenmiş, ama yine de betondaki çatlaklardan inatla büyüyor.

Nisan'da.

Parmakları yaramın kenarlarında dikkatlice dolaşıyor, başımın arkasındaki kötü bir şişlik. Çok kan kaybetmiş olamam, ama o bundan kaçınmak için elinden geleni yapsa bile, orada hâlâ keçeleşmiş bir tutam saç hissedebiliyorum. Sıcaklığı beni sarıyor. Hareket ettiğimde elmacık kemiğim dizlerinin açıkta kalan kısmına sürtünüyor.

Eğer burası cennetse, beni burada bırakabilirsin.

"Aptal," diye homurdanır April. "Cennet bekleyebilir. Sana hâlâ Dünya gezegeninde ihtiyacım var." Bu reddedemeyeceğim tek istek.

April'in kucağının sıcaklığının yasını tutarak kendimi sürüklüyorum ve etrafımı tarıyorum. Çok aydınlık değil ama artık karanlığa alışmışım. Birkaç saniye içinde gözlerim alıştı ve içine atıldığım yeri seçebiliyorum.

Soğuk, nemli bir hücre.

"Kalk ve parla, *solnyshko*."

Evet. Kesinlikle cennet değil. "Sanırım babalarımız ayrı hücreler için para harcayamadılar?" Mırıldanıyorum, başım deli gibi çarpıyor.

"Hayır. Cimri orospu çocukları."

"Nasıl hissediyorsun?" April tüm endişesiyle bana soruyor. Sonunda yüzüne bakıyorum: is lekeli, saçları alnındaki tere yapışmış, dağılmış makyajı onu bir rakuna dönüştürmüş.

Benim için hiç bu kadar güzel olmamıştı.

"Bunu benim sormam gerekirdi." Ellerini ellerime alıp sıkıyorum. Parmakları buz gibi soğuk, sanki ben ona katılmadan önce saatlerdir demir parmaklıklara tutunuyormuş gibi. Düşündükçe suçluluk duyuyorum: bir kez daha çok az şey yaptım, çok geç kaldım. "Eğer sana bir şey yaptılarsa, yemin ederim-"

"Yapmadılar," diye hemen beni rahatlattı. "Kafama kötü bir darbe almak dışında. Ama bu bizi sadece ikiz yapar, değil mi?"

Böyle bir zamanda nasıl şaka yapabilir? Bu durumda başka bir sivil olsa avazı çıktığı kadar bağıırdı. Mafya ve Bratva tarafından kaçırılmak mı? En iyi günlerinde bile, bu sıradan insanların üstesinden gelebileceği bir şey değil. Sadece değil.

Ama April her zaman farklıydı: Adı dışında her şeyiyle bir askerdı. Bir savaşçı. Ve bugün, buna her zamankinden daha çok ihtiyacımız olacak.

Onu kollarıma çektim. Yeterince yaklaştığımızda kulağına fısıldadım, "Muhafızlar?"

"İki," diye mırıldanıyor April. "İkisi de tünelin girişinde."

Hm. Beklediğimden daha az. Sanırım Carmine kendine biraz fazla güveniyor. "May?"

"Carmine onu yakaladı," diye mırıldanıyor. "Başarısız olamayız, Matvey. Eğer yaparsak..."

Ona ne yapacağını bilemeyiz.

"Biliyorum."

Kaynayan kanımı uzak tutmak için her şeyimi harcıyorum. Eski ben uyandığı anda parmaklıklara vurmaya başlar, herkesin duyması için tehditler savururdu. O lanet şeyleri menteşelerinden söküp atar, sonra da bu yüzden vurulurdu.

Ya da belki de Vlad'ın adamları tarafından kuşatılmış bir halde, onun tarafını tutacak kimse olmadan ölecekti.

Ama şimdi, olanlardan sonra... Sonunda anlıyorum.

Lider olmanın gerçekte ne anlama geldiği.

Şimdiye kadar, tek yolun yalnız gitmek olduğunu düşünüyordum. Kızmak, ödeşmek: bu benim inancımdı. *Pakhan* olarak ve bir erkek olarak.

Ama öyle değil. "Kızgın" olmak "haklı" olmak anlamına gelmez; "yalnız" olmak "güçlü" olmak anlamına gelmez. Bu sefalet ve zamansız ölüm reçetesinin talimatlarına uymaktan bıktım. Savaşmak için savaşmayı bıraktım.

Şimdi, sonunda uğruna savaşmaya değer bir şeyim var. Uğruna savaşmaya değer *biri*. Karşılığında benimle, benim için savaşacak biri.

Benim ailem.

"Tamam," dedim. "Bir plan yapalım."

April'in yüzünde bir sırtış belirir. "Evet, *pakhan*." "Şu haline bak. Sonunda nasıl söyleneceğini öğrendin."

Saçlarını savuruyor, övgü karşısında gururlanıyor. "Tabii ki yaptım. Ben senin geleceğimin. *piranha*."

"*Pakhansha*."

"Detaylar."

Tanrım, onu seviyorum. Bu düşüncenin beni bu kadar sık gafil avlaması çok saçma. İçinde En küçük şeyleri, en önemsiz anları: *Onu seviyorum. Onu asla bırakmak istemiyorum.*

Bu kabus biter bitmez, parmağına yüzük takacağım. Onu pijamalarıyla adliyeye sürüklemek zorunda kalsam da umurumda değil, bir ay bile beklemeyeceğim. Bir dakika daha beklemeyeceğim.

Ama önce buradan çıkmalıyız.

"Kelepçeler konusunda bir şeyler yapmalıyız."

"Bunun için bir çözümüm olabilir," diye mırıldanıyor April. "Ama dikkatimizi dağıtacak bir şeye ihtiyacımız var."

"Affedersiniz?" Petra sinirli bir şekilde araya giriyor. "Beni de dahil etmek ister misiniz?"

İkimiz de aynı anda ona bakmak için dönüyoruz. Ben medyum değilim. Bu saçmalığa inanmıyorum bile. Ama April ile tekrar göz göze geldiğimde

onun düşüncelerini görmek.

Çünkü tıpkı benimkiler gibiler.

"Uhh..." Petra rahatsız olduğunu söylüyor. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Petra..." April sesini yükseltiyor, sesi bir oktav daha yüksek. "Başka bir soygun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bu çok aptalca," diye mırıldanıyor Petra.

"Hayır, değil," diye karşılık veriyor April. "Bu bizim tek oyunumuz." "Buna asla kanmayacaklar."

"Bu adamların IQ'sunu cidden abartıyorsun." "Ama-"

"Dalgayı geçmeyi bırak," diye tıslıyorum dişlerimin arasından. dudaklarımı mümkün olduğunca az hareket ettirmeye çalışarak. "Vor olmak mı istiyorsun? Bu senin seçmelerin."

"Bu ayrımcılık," diye homurdanıyor. "Hamile kalmadan önce de vor yapacaktım. Seçmelere ihtiyacım yoktu."

"Şikayetlerinizi İK'ya bildireceğimden emin olabilirsiniz."

"Pekâlâ, bu kadar şımarıklık yeter," diye fısıldıyor April. "Hadi şu gösteriyi yola koyalım." Petra son bir kez oflayıp puflayarak itaat eder. "AAAAHHHH!!!

BEBEĞİM!!!"

Yüzümü buruşturuyorum. Ona "içi boşaltılmış bir domuz gibi çığlık atmasını" söylediğimizde, *bu* düzeyde bir performans beklemiyordum.

Oh, pekala. Ne kadar gürültülü olursa o kadar iyi.

"Yardım edin!" April parmaklıklara doğru koşuyor. "Kanaması var!"

Gardiyanların bakışmalarını yakalamak için tam zamanında gözümü açıyorum. Ben olsaydım, onlara hiçbir sebeple yaklaşmamalarını söyledim, özellikle de April bir önceki vardiyayı aynen bu şekilde kandırmayı başardıktan sonra.

Ama bu April değil. Bu farklı bir rehine.

Patronları için önemli olan bir rehine.

"Acele et!" April ısrar ediyor. "Neyi bekliyorsun?!"

"Biz..." diye kekeliyor muhafızlardan biri. Gözleri açıkça bana sabitlenmiş. Ama bu halimle, karanlığa gömülmüşken, sadece çerçevemi görebiliyor.

"Bayıldı; hiçbir şey yapamaz!" April hayal kırıklığı içinde iç geçirir. "Bakın, eğer endişelendiğiniz bensem, beni parmaklıklara kelepçelebilirsiniz. Sadece-"

"AAAHHH! ÇOK ACIYOR! SADECE ÖLDÜR BENİ, LÜTFEN!"

"Ağır ol Cameron Diaz," diye mırıldanıyorum ağzımın kenarından. "Masada senin için Oscar falan yok."

Bana "*Asla bilemezsin*" der gibi yarım bir omuz silkme hareketi yaptı.

Sonra da nöbet taklidi yapmaya başladı.

"Kelepçeleysin onu!" diye bağılıyor ikinci gardiyan kapıya koşmadan önce meslektaşına. "Ben diğerini dışarı çıkaracağım!"

April itaatkâr bir şekilde zaten kelepçeli olan ellerini uzatır. Gardiyanı bir an için anahtarları karıştırıyor, onu nasıl çözeceğini ve mümkün olan en az gecikmeyle parmaklıklara nasıl geri kelepçeleceğini bulmaya çalışıyor. Uyarılmıştı; onun için endişelenmesi gerektiğini düşünüyor.

Yanılıyor.

Benim için endişelenmesi gerek.

İlk koruma April ile meşgulken, ikincisi Petra'nın yanında diz çöküyor. Silahını çekmiş, görünüşe göre kışını kurtaracağı gibi yanlış bir fikre kapılmış.

Öyle değil.

"*BLYAT!*"

Petra işaret verdi ve ben de hemen harekete geçtim.

Kendimi gölgelerin arasından fırlatıyorum ve muhafızın silahını tekmeleyerek elinden alıyorum. Silahsız kaldığı anda Petra çığlık atmayı kesiyor ve önce kaburgalarına, sonra da kafasının arkasına dirsek atıyor.

Biri gitti, biri kaldı.

Silahlı çaldım ve April'in ne yaptığını görmek için yukarı baktım... "OW! SEN KALTAK!"

... hedefini yüzüstü parmaklıklara doğru çekişini izlemek için tam zamanında.

"Şey," diyor April. "Bu kolay oldu."

"Bu berbattı," diye yakınıyor Petra. "Boğazım günlerce ağrıyacak." "Eminim şirket balınıza ve çayınıza sponsor olacaktır," diye kestirip atıyorum.

Gardiyanlara kelepçelerimizi taktık. Kendilerine gelmeleri biraz zaman alacak, ama insan asla çok dikkatli olamaz.

Lafi açılmışken.

Çoraplarımı çıkardım, top yaptım ve ilk adamın ağzına tıktım. "Bu nişanlıma saygısızlık ettiğin için, *mudak*."

Bana kalsa, risklere aldırmadan onu tekmeler ve vururdum. Ama zaten çok fazla gürültü çıkardık, bir silah sesi Carmine'in tüm ordusunu bir çırpıda toplar.

Ayrıca, April burada. Ve onu görmesi gerekenden daha fazla kan dökülmesine maruz bırakmak istemiyorum.

Petra kaşlarını çatıyor. "Nişanlısı mı?"

İkinci silahı ona fırlatıyorum. "Doğru," diye cevap veriyorum. "Sana söylemeyi unuttum." Havadan yakalıyor. "Neyi söylemeyi?"

Sırıttıyorum. "Boşanmak istiyorum."

Matvey'in yaptığı en seksi üç şey listesinde:

- Bir kung fu filminden fırlamış gibi uçan yuvarlak tekmeyle bir gardiyanı etkisiz hale getirin;
- Mallard'ın banyosunda, ailemin yarısının duyabileceği şekilde beni parmakla becer;
- Beni nemli, kirli bir hücreye kapat.

Sözlü olarak yani.

Tünelden aşağı inerken Petra omzuma yumruk atıyor, "Seni sinsi *koshka*," diyor. "Bana nişanlandığını söylememiştin!"

Garip bir şekilde gülüyorum. "Her şey çok hızlı oldu. Ayrıca, nasıl yapacağımdan emin değildim... um..."

"Ne yani, kıskanacağımı mı düşündün?" diye alay ediyor. "Lütfen. Bu top ve zincirden kurtulmak için sabırsızlanıyorum."

Matvey kuru bir ifadeyle, "Bu top ve zincir tam burada, biliyorsun," der.

Petra onu görmezden gelir. "Ayrıca, artık her şey anlamsız. Babam biliyor. Görünüşe göre, hep biliyormuş."

Sesi bana güçlü olmaya çalıştığını söylüyor ama hissettiği ihaneti ancak hayal edebiliyorum. "Özür dilerim," diye mırıldandım. "Önce baban, sonra da..."

Söylemeden bırakıyorum. Söylemeye gerek yok. Hepimiz kimden bahsettiğimizi biliyoruz.

Petra küçümseyerek dilini şaklatır. "O *mudak* benim için öldü. Sefil hayatının geri kalanında Carmine'in kuklası olabilir."

Elimi koluna koyuyorum. Şu anda kızgın ve kızgın olmakta da sonuna kadar haklı. Söylediklerinde ciddi olduğunu sanmıyorum, belki de öyledir. Ben ne bilirim ki?

Tek bildiğim Yuri'nin yüzünde gördüğüm ifade.

"Ona her şeyin anlatıldığını sanmıyorum," diye fısıldadım. "Uyandığımda, Matvey teslim olursa bize zarar gelmeyeceğine söz verdi ama Carmine'la yalnız kaldığımda..."

"Onunla yalnız mıydın?" Matvey homurdanır, öfkesi anında yükselir. "O bok parçası-?"

"O hiçbir şey yapmadı," diye hemen söz verdim. "Ama bu sözü tutmaya niyetli gibi görünmüyordu. Bence Yuri'ye yalan söyleniyor."

"Bu onun kendi sorunu," diye hırılıyor Matvey. "Carmine'la birlikte hareket eden o. Sonuçlarıyla başa çıkabilir."

"Belki," diye kabul ediyorum. "Ama yine de bunun tuhaf olduğunu düşünüyorum." "Garip olan ne?"

"İhanete uğramış gibi davranan oydu. Benimle konuşma şekli..." Bir şey hissediyorum. Göğsümde bir acıma hissi. "Sanki başka seçeneği yokmuş gibi. Sanki ya o ya da sen."

Matvey sessizliğe gömülür. Yine, onu da suçlayamam. Yuri'nin ihaneti derinden etkiledi. Herhangi birimizin başa çıkmaya hazır olduğundan daha derine.

Ama o zaman neden bu kadar üzgün görünüyor?

Petra düşüncelere dalmış bir halde dudaklarını büzüyor. "Daha önce bir şey söyledi. Onu kardeşine ihanet etmekle suçladığımda."

"Ne?" Matvey sinirli bir şekilde sorar.

"O kadar basit değil" dedi. "Petra'nın gözleri onunkilere kilitlenir. "Bununla ne demek istediğini biliyor musun? Sen...?"

"Eğer soracaksan, sadece sor."

"Ona bir şey mi yaptın Matvey?"

Yumruklarını iki yanında sıkıyor. "Suçlu olduğum tek şey kanım."

"Bu da ne demek oluyor?"

Ama Matvey cevap vermek için durmaz. Sadece ilerliyor.

"Petra," diye mırıldanıyorum, "bilmen gereken bir şey var."

Petra açıklamamı dinledikten sonra tam beş dakika boyunca boşluğa baktı. "Bütün bunları bu yüzden mi yaptı?" diye soruyor sonunda. "Matvey'nin... olmadığını öğrendiği için mi?"

"Biyolojik kardeşi," diye ekliyorum. "Evet. Sanırım bu büyük bir şok olmuş olmalı."

"Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez," diye karşılık veriyor. "Onların bir geçmişi var. Aralarında bir bağ var. Neden bunun önemli olmadığını düşünsün ki?"

"Belki de yapmamıştır." Ellerimi sıkıyorum. "Belki de bunun önemli olmayacağını düşündü..."

Matvey'in arkasına bir bakış atıyorum. Seslerimizin onun duyabileceği kadar uzağa ulaştığından şüphem yok ama hiçbir şey söylemiyor. Sadece savaş alanındaki bir asker gibi dümdüz ilerliyor. Muhtemelen burada ve şimdi odaklanmaya yardımcı oluyor.

"Orospu çocuğu," diye küfrediyor Petra. "Neden benimle konuşmadı ki?"

"Erkek olduğu için mi?"

Petra sadece oflar. "*Blyat*". Hiç birlikte kaçmamız gerektiğini düşündün mü?"

"Kim, biz mi?"

"Evet. Çocuklarımızı Amazon kraliçeleri gibi yetiştirelim."

Bir kahkaha attım. "Ya bir oğlunuz varsa?"

"Oklarımızı getirebilir."

Gözlerim tekrar Matvey'e dönüyor. "Bu çok cazip," diyorum. "Ama benim de kalmak için birçok sebep var."

Bakışlarımı takip ediyor. "Oturduğum yerden öyle görünüyor."

"Evet, bu önemli bir şey." Göğsümün sıcaklıkla dolmasına izin verdim. "Belki de en önemli neden."

"Tanrım, bir oda bul."

Gülüyorum ve Matvey'e yetişiyorum. Elimi onun elinin içine soktuğumda uzaklaşmıyor. Sadece bana yan yan bakıp mırıldanıyor, "Amazonlar mı? Gerçekten mi?"

"Hey, bu karının fikriydi."

"May'e ata nasıl binileceğini öğretecek misin?"

Gülümsemem dalgalanıyor. "Eğer yapabilirsem, ona her şeyi öğretmek istiyorum."

Sanki gücünü benimle paylaşmaya çalışıyormuş gibi elimi sıkıyor, sert ve emin. Az konuşan bir adamın diliyle bana şunu söylüyor: *Ben buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum.*

Geri çekiliyorum, sonra tünelin sonundaki ışığa doğru adım atıyorum.

"Sence yanlış bir yola mı saptık?" Petra beş dakika boyunca boş odayı aradıktan sonra sorar.

"Hiç dönüş yapmadık," diyor Matvey. "Düz bir yoldu." "Belki bir şey kaçırdınız."

"Belki de çeneni kapatmalısın."

"Çocuklar?" Titriyorum. "Belki de ikiniz de buraya bakmalısınız."

Titreyen parmağımla karşıımızdaki duvarın bir bölümünü işaret ediyorum. Bir bilimkurgu filmi gibi: bir saniye önce orada hiçbir şey yoktu ve bir saniye sonra bir kapının ana hatları belirdi.

Ve o kapıdan.

"Carmine," diye homurdanır Matvey.

Kollarındaki bohçayı gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "May." Petra dişlerini sıkıyor. "*Sen.*"

Vlad'a mı yoksa Yuri'ye mi hırladığından emin değilim ama ikisi de Carmine'in yanında yerlerini alıyorlar.

"Güzel bir dokunuş, değil mi?" Carmine düşünüyor. "Geçilmez oda. Ben söylemeden hiçbir şey girip çıkamaz."

Petra kuru bir ifadeyle, "O zaman hücreler biraz işe yaramaz hale geliyor," diyor.

"Buna bir tasarım tercihi diyebilirsiniz." Omuz silkiyor. "Biliyor musun, bu kadar ileri gittiğin için seni alkışlardım ama..." Kucağındaki çocuğu işaret ediyor. Çocuğumu. "Küçük olanın bunu onaylayacağını sanmıyorum."

Göğsünün inip kalkışını izliyorum ama bir şeyler ters geliyor. "Neden uyanmıyor?" diye soruyorum.

"Ne demek istiyorsun?" Yuri kaşlarını çatıyor. "Her zaman uyuyor, değil mi?"

"Bu şekilde değil." Sesime sızan paniği duyabiliyorum, sanki bir baraj yavaşça yıkılıyor. "Ona ne verdin?"

Bu sadece bir önsezi ama Carmine'in sırtışı bunu doğruluyor. "Uyumasına yardımcı olacak küçük bir şey. Ne de olsa kim fon müziği olarak ağlayan bir bebekle son bir hesaplaşma ister ki?"

Biliyordum. Saatlerdir ayırız. Onu beslemiş olsalar bile -ki bundan şüpheliyim- yine de sesimi duyunca uyanırdı. Hâlâ benimle olmak isterdi.

"Ne yaptın?" Yuri bocalıyor.

Ama öfkesi Matvey'nin alçak gümbürtüsüyle bastırılır. "Sen öldün," diye alay eder, doğrudan Carmine'a bakarak.

"Hayır, evlat." İyiliksever bir şekilde gülümsüyor.

"Öylesin." Sonra May'in kafasına bir silah doğrultur.

Sanki yer ayaklarımın altında parçalanıyor. Hiç bu kadar zayıf ve aynı zamanda bu kadar tehlikeli hissetmemiştim. Dizlerim bükülüyor, bacaklarım aniden pudingden yapılmış gibi titriyor ve yine de...

Yine de onu çıplak ellerimle öldürebilirdim. "Ne oluyor?!" Yuri tersledi. "Bırak onu!"

"Sanırım size bu ses tonundan hoşlanmadığımı zaten söylemiştim."

"Az önce bir bebeğe silah doğrulttun!"

"Bir rehineye silah doğrulttum," diye düzeltiyor Carmine nazikçe. "Ve benim yerime kardeşine baksaydın, bunun neden akıllıca bir hareket olduğunu anlardın." Yüzünü buruşturur gibi yaptı. "Özür dilerim. *Eski* kardeşim."

O haklı. Tanrı yardımcım olsun, o haklı. Bakışlarımı kızımından ayırıyorum ve Matvey sadece... taş gibi. Donmuş. Mermerden oyulmuş bir heykel.

"*Yebanyı podonok*," diye tükürüyor Petra. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok, ama bir iltifat olmadığını tahmin ediyorum.

"Hah!" Carmine'ın gürleyen kahkahası odayı dolduruyor. "Ağzın iyi laf yapıyor, genç bayan. Umarım gelip bizim tarafımıza katılırsın."

"Lanet olası cesedimi çiğnemedim."

"Petra..." Yuri mırıldanır. "Lütfen. Tüm bunlar bir hiç uğruna olmasın."

Petra'nın gözlerinden çatışma geçer. Nasıl geçmesin ki? Artık hikâyenin tamamını biliyor. Onu oraya neyin getirdiğini anlıyor: cehenneme giden yol ve tüm iyi niyetleri.

Ama sonra çenesini kapatıyor ve bize doğru geri adım atıyor. "Zaten öyle."

"Bırak gitsinler," diye homurdanır Matvey. "İstediğiniz benim. Kızları bırakın, ben de teslim olayım."

"Hayır, hiç sanmıyorum." Carmine parmaklarını şıklatır. Oda hemen uşaklarla dolar. "Hepsini öldürün," diye emretti.

Bitti artık.

Gerçekten bitti.

Matvey'in elini sıkıca kavıyorum. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Güle güle, May.

"HAYIR!"

Bu Yuri'nin sesi. Carmine ile aramızda duruyor, Petra'yı silahlardan korumaya çalışıyor.

Carmine adamlarını durdurmak için elini kaldırır. "Ne oldu, Yuri? Fikrini mi değiştirdin?"

"Hayır," diye ısırdı. "Bir isteğim var."

"Duyalım o zaman."

"Onu bana ver."

Carmine şüpheli bir kaş kaldırır. "Yine mi geldin?"

"Kardeşim," diye homurdanıyor. "*Sahte* kardeşim. Yıllar boyunca bana çok kötü davrandı. Bana hep emirler yağdırdı, köpek gibi tekmeledi. Bana zayıf biriymişim gibi davrandı."

"Yura..." Matvey fısıldar ama Yuri dönmez.

"Her zaman ona bir ders vermek istemişimdir," diye ısrar ediyor. "Lütfen. Daha güçlü olduğumu kanıtlamama izin verin."

Sonsuz bir dakika boyunca Carmine'ın buna izin vermeyeceğinden korktum. Elini tekrar bırakacak ve vedalaşmaya bile fırsat vermeden bizi kurşun yağmuruna tutacak diye.

Ama sonra yüzü bir sırtışa dönüşüyor. "Kulağa eğlenceli geliyor," diyor. "Tamam o zaman. Devam et."

"Matvey Groza," diyor Yuri ciddiyetle, "onur kuralları adına seni düelloya davet ediyorum."

MATVEY

Buraya geleceğimizi hiç düşünmemiştim. Ama hayatın size bedel ödetme şekli vardır. Hatalar, gurur, kibir, hepsi için. Attığım her yanlış adım beni buraya getirdi.

Burası.

Şu an.

"Kurallar basit," diye açıklıyor Carmine. "Eğer Yuri kazanırsa, rehinelerin kaderine o karar verecek. Matvey kazanırsa, o da aynı onura sahip olacak. Kimse kazanamazsa, istediğim kişiyi, istediğim yerde, istediğim kadar vurabilirim. Teşvik için bu nasıl?"

İroni gözümünden kaçmıyor. Kısa bir süre önce, çok daha adil kuralları olsa da, Ivan'ı buna benzer bir düelloda öldürdüm.

Ama artık bunun pek önemi yok. Elimi yönlendiren entrikalar ne olursa olsun, nihayetinde bıçağı saplayan bendim. O benim en sadık yardımcımdı. -en sadık dostum- ve ben de ona ölümle karşılık verdim.

Eğer bu benim cezamsa, uygun bir ceza.

Carmine'nin adamları üstümüzü arıyor. Muhafızdan çaldığım silahı götürüldü. Petra'nınki de, düelloyla hiçbir ilgisi olmamasına rağmen.

Yuri'nin üstünü aramazlar ama o yine de silahını teslim eder.

Carmine adamlarından birine yaklaşmasını işaret eder. Söylenmemiş emre itaat eder ve kemerinden iki savaş bıçağı çıkarır.

"Al bakalım." Babam her birimize birer tane atarken gülümsüyor. "İyi oynayın."

Bunların hepsi onun için bir oyun. Eğer bir zamanlar oğlu olan adama karşı içinde bir sevgi kırıntısı kalmış olabileceğini düşündüysem, bu yüz bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Bu gece kim ölürse, o zaten kazanmış olacak.

Yuri silahımı seçmemi bekliyor. Yüz ifadesi okunmuyor. Yaptığı her şey için ona kızgın olmasaydım, jestindeki onuru kabul ederdim: bu bıçaklar Carmine'dan geliyor. Bir tanesi kolaylıkla kurcalanmış olabilir. İlk seçimi bana vererek adil bir dövüşü garantiliyor.

Ama yaptığı şeyde onurlu bir şey yok. Ve bu dövüş adil olmayacak.

Çünkü Yuri'yi eğiten benim. Onun güçlü ve zayıf yönlerini, hangi hareketleri güvenle yapabildiğini ve hangilerinde hâlâ zorlandığını biliyorum. Gizlice antrenman yapıyor olsa bile, benim dengim değil. Ve bu tersinden doğru olsa da - çünkü ben onun stilini biliyorsam, o da benimkini çok iyi biliyordur- yine de bir sorun var.

Beni bir kez bile yenemedi.

Daha iyi bilmesem, intihara meyilli olduğunu söyledim. Ivan'a karşı hissettiğim aynı ürperti, derimin altına doğru ilerliyor. Bu mantıklı gelmiyor, bir şeyleri geçiriyorum.

Ve eğer bunu çözemezsem, hayatımın geri kalanında pişmanlık duyacağım.

Neden bunu istemek zorundaydın ki? Parmak eklemlerim beyazlaşana kadar yumruklarımı sıkıyorum. *Kazanamayacağını biliyorsun, peki neden?*

Neden seni öldüren ben olmak zorundayım?

Bıçağımı aldım. Yuri de onunkini.

Kimsenin bizi duyamayacağı bir anda "Anlaşmayı kabul etmeliydin," diye fısıldıyor.

"Ben korkaklarla anlaşma yapmam," diye homurdanıyorum, öfkem hâlâ beni ele geçiriyor.

Odanın ortasında ikiye ayrıldık, sonra iki uca doğru yürüdük. Bonaccorsi'nin adamları derme çatma arenamızın çevresini oluşturuyor, sadece dört kişinin geçmesine izin verecek kadar yer bırakıyorlar: Yuri'nin tarafında Carmine ve Vlad.

Ve benimkinde.

"Sakin bakma," diye uyarıyorum April'ı. Ne olursa olsun, bunu görmesini istemiyorum.

Ama o sadece başını sallıyor, onunla tanıştığım günkü kadar inatçı ve gözlerini benimkilere diyor. "Sakin ölme," diye fısıldıyor.

Başka bir şey söyleme şansım olmadı.

"SAVAŞ!"

Hakem silahını havaya ateşler ateşlemez, Yuri saldırır.

Bıçaklarımız çarpışıyor. Bıçağım onunkini savuştururken metalin gıcirtısı havada yankılanıyor. "Bununla savaşmayı bırak!" Yuri homurdanıyor. "Eğer teslim olursan, hala-"

"Biz diye bir şey yok," diye tükürdüm. "Ve eğer o kadar kötü işiyorsan, bunu söyleyebilirsin."

Gözleri sertleşir. "Peki. Ailemizi sen kurtarmayacaksan, ben kurtaracağım." Sonra aşağı doğru keser.

Parmak eklemlerimde acı patlıyor. İkimiz de aynı anda geri sıçırıyoruz, elim onun bıçağıyla aynı kırmızı tonda. Yüzeysel bir kesik ama dikkatli olmazsam tutuşumu kayganlaştırmaya yetiyor.

Kanı yaladım, sonra bıçağı avucumda yuvarladım.

Kurtlar gibi birbirimizin etrafında dönüyoruz. Carmine'in adamları arkamızda kükrüyor, gürültülü stadyum tezahüratlarına başlıyorlar. Sanki bu ölümüne bir düello değil de futbol maçı.

Tekrar çarpıştığımızda, kanayarak geri çekilen Yuri oluyor. "Tüm yapabildiğin bu mu?"

Beni kışkırtmaya çalışıyor. "Ne yapabileceğimi çok iyi biliyorsun."

"O zaman gel ve yap."

Bir zamanlar bu alaylara kanardım. Ama şimdi sözleri *dinliyorum* -gerçekten dinliyorum- ve arkasındaki niyet açıkça ortaya çıkıyor.

Elindeki tek avantajı kullanıyor.

Güç her zaman benim yanımdaydı. Daha iriyim, daha uzunum, daha kalın kaslarım ve daha ağır darbelerim var. Ben vurduğumda, kemikler dal gibi kırılır.

Ancak bunun bir dezavantajı var ve Yuri gibi rakiplerle karşı karşıya geldiğimde ortaya çıkıyor.

Hız.

"Bu acele niye?" Ben de alay ediyorum. "Olman gereken daha iyi bir yer mi var?"

Eğer onun oyunlarına kanarsam - eğer soğukkanlılığımı kaybedip körü körüne saldırırsam - kendi ölüm fermanımı imzalamış olurum. Savunmasız olduğum tek senaryo bu. Bunu neden daha önce bana karşı kullanmadığını merak ediyorum. Kullanmış olsaydı, bir ya da iki antrenman maçı kazanabilirdi.

Sana çok fazla saygı duyuyordu, diye fısıldıyor kafamın arkasındaki ses. *Ne olursa olsun, sen hâlâ onun ağabeyiydin.*

Ve senin düştüğünü asla görmek istemedi.

Yuri'nin tekrar saldırmasıyla düşüncelerimden sıyrılıyorum. Sağa doğru çalım atıyor, ama ben hemen anlıyorum: Hızlı bir hareketle dirseğimi ön koluna çarpıp onu geriye savuruyorum.

Neredeyse bıçağı düşürüyordu -neredeyse. "Onları öldürteceksin," diye hırlıyor, zar zor duyuluyor.

"Carmine şartlara asla uymayacak, Yuri." Hamle yapıyorum ama o yan duruyor. "Sen onun vaatleriyle kör olmuş olabilirsin ama ben asla olmadım."

"Yapacak," diye karşılık veriyor boğazımı hedef alan bir bıçak darbesiyle. "Kazanacak hiçbir şeyi ve kaybedecek her şeyi yoksa, yapacaktır."

"O bir yılan." Tam zamanında kaçtım ve elmacık kemiğimde yüzeysel bir kesik daha kazandım. Biraz daha yukarı kalksa gözüm oyulacaktı. "İkimizin de annesini ölüme terk etti. Bunun gerçekten bir tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun? Nereye giderse gitsin, ne tür bağları olursa olsun, hepsinin sonu kanlı mı oluyor?"

"Onları o hasta etmedi, Matvey."

"Hayır. Ama onları kurtarmadığı da kesin."

Bacağını altından çekip alıyorum ve onu kirli zemine sırtüstü yatırıyorum. Acı içinde haykırdı, nefesi ciğerlerinden kesilmişti.

Bunu burada bitirebilirdim ama yapmıyorum. "Kalk," diye emrediyorum. "Seninle konuşmam bitmedi."

Kendisine söyleneni yapar. "Buna pişman olacaksın," diye uyarıyor, ağzındaki kanlı izi silerken.

Ona baktım. Kardeşim olan adama. Yalnız olan çocuk, sadece o, kar ve ölüm.

"Biliyorum."

Sonra arenanın ortasında tekrar çarpıştık.

"Düşün," diye tıslıyorum. "Yaptığı her şeyi düşün." Onu etkisiz hale getirmek için bıçağımı çeviriyorum, ama o sıkıca tutuyor.

"Bunun bir anlamı yok," diyor Yuri. "Olan oldu."

"Gerçek bu! O zaman beni öldürmedi ve bundan pişman oldu. Gerçekten benimle duracağına inanıyor musun? Yarım kalmış işleri tamamlamayacağına? Nisan. May-"

"Kapa çenenı."

"-Petra-"

"Kapa çenenı."

"-Sen."

"O ZAMAN NE YAPMAM GEREKİYOR?!"

Bu yaralı bir hayvanın kükremesi. Bu bir uluma, çaresiz ve çiğ, yalnız bir kurdun son nefesi.

Bu aynı zamanda elime geçen en iyi şans.

Bileğini kavıyorum, bıçağı elinden çekip alıyorum ve bıçağımı boynuna bastırıyorum. "Kımıldama," diye yüksek sesle uyarıyorum odadakileri. "Yoksa boğazını keserim."

Ama Carmine'ın adamları silahlarını çoktan kaldırdı.

"Onları öldürtmeye mi çalışıyorsun?" Yuri tıslıyor. Kurtulmaya çalışıyor ama başımdaki kilit çok güçlü.

"Bunu bitirmeye çalışıyorum."

Bıçağı karşı nefes veriyor. İçindeki mücadelenin tükendiğini, vücudundaki her kasın pes ettiğini hissedebiliyorum. *Pes etmiyor.* "İyi," diye mırıldanıyor. "Yap şunu.

O zaman. Beni yere bırak."

İşte o zaman hatırladım.

"En sadık köpek bile köşeye sıkıştırıldığında ısırır." Yuri'nin sesi anılarımda net bir şekilde çınlıyor, bir ömür öncesinden bir hayalet.

Önceden cevabımı hatırlayamıyordum. Ama şimdi.

"Öyle mi?"

Şimdi, başka bir şey duyamıyorum.

"O zaman onu bırakmak zorundayım."

Kendi sesim kafamın içinde yankılanıyor. Kibirli, küstah, gururun ta kendisi.

Gözlerimi
kapatıyorum.

Ve sonunda,
dinliyorum.

"İhtiyacım olan tek bağ kan. Güvenebileceğimiz tek bağ."

"Söylediklerinizde ciddi miydiniz? Eğer çocuk senden olmasaydı..."

"Tabii ki. Akli başında kim kendisi için hiç kimse olan birini yanında tutar ki?"

"Ben sadece kan meselesini

söylüyorum." *"Onlar kan değil. Önemli olan da bu."*

"Matvey, yapmam gereken bir şey var-" "Bir

şey söylemene gerek yok. Affedildin. Ne de olsa kan bağımız var."

"Bu yüzden mi... beni affediyorsun?"

"Sen benim kanımdansın. Bunu başka kimse söyleyemez. Tüm dünyada hiç kimse. Anlıyor musun?"

"... Anlıyorum."

"Kan benim için her şeydir."

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

Sonra bıçağın yere düşmesine izin verdim.

"Motya...?" Yuri fısıldar, kafası karışmıştır. "Ne yapıyorsun?"

"Doğru şeyi."

Bana delirmişim gibi bakıyor. Belki de delirdim. Ya da belki de onlarca yıllık saplantıdan sonra aklı başında olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum.

Kan.

Uğruna ölünecek ne aptalca bir şey.

Annemin intikamını kanlı olduğu için almak istemedim, onu sevdiğim için istedim. Çünkü o benim için önemliydi.

Babama karşı haçlı seferim asla soyut bir ilkel kavrama ihanet ettiği için değildi; ona ihanet ettiği içindi. Çünkü bana ihanet etti.

Eskiden onu seven bir aile.

Aile. Keşke bu kelimenin gerçekten ne anlama geldiğini daha önce anlayabilseydim.

April'a son bir kez baktım. Hayatımı değiştiren kadına, beni değiştiren kadına.

Eğer bu bir veda olacaksa, bırak beni böyle görsün. Bir canavar gibi değil, bir adam gibi. Sonuna kadar içimdeki iyiliği görsün.

"*Bravo!*" Carmine alkışlıyor. "Gerçekten olağanüstü bir performans. Ama korkarım ki perde zamanı geldi."

Onu görmezden geliyorum. Artık bana söyleyebileceği hiçbir şeyin değeri yok. Belki de hiç olmadı.

Onun yerine Yuri'ye dönüyorum. "Onlara iyi bak," diye fısıldıyorum. "Beni öldürdüğünde, onları al ve kaç. Onları güvenli bir yere sakla. Sakın beni öldürmesine izin verme."

Beni duyuyor musun?"

"Hayır," diye kekeliyor Yuri. "Yapamazsın, hayır. Bu şekilde olmaz." "Bana söz ver, Yura."

"Öldürün beni! O zaman şartlara uyabilir. Ya da sadece bıçağı bana ver! Onurlu bir davranış olmaz ama-"

"Bunu yapamam. Seni çoktan yendim."

"Ama bunu yaparsan kimse kazanamaz! Anlamıyor musun? O karar verecek, o-"

"Bu yüzden söz vermeni istiyorum."

"O da neydi?" Carmine gider. "Pardon, yüksek sesle konuşabilir misiniz? Sanki oyunun sonunu kaçırmıştık gibi hissediyorum. Bu hiç hoş değil, biliyorsun."

"Bana söz ver," diye ısrar ediyorum.

Yuri bana kocaman gözlerle bakıyor. Sonunda gözlerindeki gerçeği görebiliyorum: acı, kalp kırıklığı, suçluluk. Asla aramak istemediğim tüm bükülmüş ve kırılmış şeyleri.

Ama onları oraya koyan bendim. Ve şimdi, borçlarımı ödeme zamanı. "Söz veriyorum," diye mırıldanıyor.

İsteyebileceğim tek şey bu.

"Hellooo?" Carmine sesleniyor. "Bunu seyircilerin geri kalanıyla paylaşır mısın? Cidden, bu büyük final. Buraya mikrofon almak zorunda mıyız?" Ayağını sabırsızca yere vuruyor. "Beni de dahil eder misin, Yuri?"

Gözlerimi deviriyorum. Bu adam hiç susmuyor, değil mi? "Dedim ki-"

"TESLİM OLUYOR!"

Hepimiz Yuri'ye döndük. "Ne oluyor?" Fısıldıyorum.

"Benden onları kurtarmamı istedin," diye tıslıyor Yuri. "Öyleyse bırak da onları kurtarayım." Sonra Carmine'a döner. "Teslim olduğunu söylüyor. Anlaşmanı kabul ediyor."

"Benim anlaşmam mı?" Carmine kaşlarını çatar.

"Evet. İlk anlaşmanız." Sonunda

neyin peşinde olduğunu anladım.

Teslim olmak için üç gününüz var. Eğer teslim olursan, sana hiçbir zarar gelmeyecek.

Ailen. Yuri'nin bana daha önce getirdiği anlaşma buydu. *Orijinal* anlaşma. Odada

mırıltılar yükseliyor: İnançsızlık, öfke, her şey.

"O anlaşma artık masada değil, *consigliere*," diye atıldı Carmine, gözleri zorlukla bastırılmış bir öfkeyle seğiriyordu.

"Üç gün henüz dolmadı."

Zorluyor. Böyle devam ederse, kendini de öldürtecek. "Yuri-"

"İstediğin buydu, değil mi?" diye ısrar eder. "Matvey ölmüş olacak. Onun Bratva'sı senin olacak. Üç ölü kızın sana ne faydası olacak?"

"Haklı," diye homurdanıyor Vlad. "Benim aptal kızım hâlâ işe yarayabilir. Groza'nın orospu annesi de onu bizim için yetiştirebilir, soyunu devam ettirebilir. İhtiyaçlarımıza uygun olduğunda onu evlendirebiliriz."

"Hayır!" April çığlık atıyor.

Arenanın kenarında April ile göz göze geliyorum. Vlad'ın boynunu kendi çıplak elleriyle sıkmak istediğini söyleyebilirim ve Petra kesinlikle daha mutlu görünmüyor, ama onların anlamasına ihtiyacım var. Duygularını bir kenara itip bunu yapmama izin vermeleri.

Eğer yapmazlarsa, öldürülecekler. *May* öldürülecek. Bu

şekilde, sadece birimiz ölmek zorunda.

"April..." Ela gözleri tıpkı onunla ilk tanıştığımda olduğu gibi görünüyor: büyük, parlak, güzel ve dünyadaki tüm umutlarla dolu. "Güven bana."

Sözsüzce başını sallıyor.

"Peki," diye kabul ediyor Carmine sonunda, pek mutlu olmasa da. "O zaman sanırım bunu resmileştirmek iyi olacak."

Yuri'ye bir işaret verdi. Hemen kollarımı arkamdan büküyor. Hiç güç kullanmıyor ama buna ihtiyacı da yok: Ona izin verdim.

"Matvey Groza..." Babam sırtıyor. "Teslim olmanı kabul ediyorum."

60

NİSAN

Bu bir kabus.

Öyle olmalı. Bunun olmasına imkan yok. Matvey'in...

O ölecek.

Bizim için kendini feda edecek.

Sevdiğim adamın yanımdan geçip gidişini izliyorum, ellerini arkasına kavuşturmuş ve içimde bir şeyler kopuyor. Aklım, mantığım, hepsi pencereden uçup gidiyor.

Çünkü onu kaybedemem.

"Matvey..." Kırık bir sesle fısıldıyorum. "Matvey! MATVEY!"

Carmine'ın adamları beni tutuyor. Bir ölüm perisi gibi onları hissetmiyorum bile, kendimi ileri atıp çılgılık atmaya devam ediyorum. Onların anlayamayacağı türden bir acıyla feryat ediyorum.

İki saniye öncesine kadar ben de yapabileceğimi düşünmüyordum.

"Biri şu kaltağı susturacak mı?" Vlad hain podyumundan tükürüyor.

"April," diye mırıldandı Petra, "sakinleşmen gerek. Yapabileceğimiz bir şey yok. O kendi seçimini yaptı."

Ama sözleri sağır kulaklara çarpıyor. "Hayır," diye tekrar tekrar söylüyorum. "Hayır, hayır, Matvey, yapamazsın-YAPAMAZSIN!"

Son bir hamleyle kendimi muhafızlardan kurtarıyorum. Ele geçirilmiş bir kadın gibi koşuyorum. Yuri bana delirmişim gibi bakıyor ama bunu yapan ben değilim. *O yaptı.* "Bunu nasıl yaparsın?!" diye bağırdım. "O senin kardeşin! Onu öldürüyorsun! BUNU NASIL YAPARSIN?!"

Etrafımdaki silahların senfonisini duyabiliyorum, mermiler beni vurmaya hazır bir şekilde haznelerinde bekliyorlar. Ama ilk kez umurumda değil. Bağırmaya devam ediyorum, sanki Matvey ile aramda duran tek şey oymuş gibi Yuri'yi pençeliyorum, o kadar basit olmadığını bilsem de. Kendini savunmak için parmağını bile kıpırdatmıyor.

Yine de-

Az önce hayatını kurtaran kişi o.

Ama Matvey bunun bir parçası olamayacaksa hayatımın ne anlamı var?

"Hain!" Carmine'in adamlarına işaret vermek için yavaşça kalkan elini görmezden gelerek çılgılık atıyorum. Hiçbir şey beni çılgınlığımdan kurtaramaz, *hiçbir şey, hiçbir şey*. "Hain, hain, HAIN-"

"Bana bırak."

O ses hariç.

Silahlar s u s t u. Carmine'in avucu da, sonumu hecelemekten bir hamle çekiniyor. "Tamam. Ama çabuk ol."

Sonra Yuri'ye kenara çekilmesini işaret ediyor.

"April." Matvey benimle birlikte diz çöktü. Elleri artık serbest ama kaçmak için tek bir hareket bile yapmıyor. Neden? "Teşekkür ederim. Ama şimdi ayağa kalkmalısın."

"Hayır," diye mırıldanıyorum.

"Evet," diye ısrar ediyor, ama nazikçe. Sesinde en ufak bir zorlama izi yok. Sanki ilk kez Matvey'nin huzurlu bir versiyonuyla konuşuyorum.

Sorun şu ki, *ben değilim*. Dünya ile savaş halindeyim. Ben nefret, öfke ve tek bir bencil arzuyum: *Beni de yanında götür*.

"Yapamam."

"Evet, yapabilirsin."

Yapacaksın."

"Yapmayacağım-"

"Kızımız için."

Kızımız. Bu doğru. Benim bir kızım var. I...

Bakışlarımı kaldırıyorum. Carmine'ın kollarındaki paket kıpırdanıyor, ona verdiği iksir her neyse onunla savaşmaya çalışıyor. Bana ulaşmaya çalışıyor.

Sonunda sis dağılıyor. "Kızımız için," diye mırıldanıyorum.

"Evet. Sana ihtiyacı olacak," diye devam ediyor Matvey kulağıma, alçak sesle ve nazıkçe. "Şimdi her zamankinden daha fazla."

"Bu adil değil," diye hıçkırıyorum.

"Hiçbir şey adil değildir," diye mırıldanıyor, düşen bir gözyaşını başparmağıyla yakalıyor, "aşkta ve savaşta."

Sonra tekrar ayağa kalkar. "Yuri."

Eskiden olduğu gibi, Yuri söylenmemiş emre anında itaat ediyor. Matvey'in ellerini bir kez daha arkadan bağladı ve sadece onun ve benim duyabileceğim kadar alçak sesle, anlayamadığım bir Rus lehçesiyle küfretti.

"Beni öldürmeliydin," diye fısıldıyor Matvey'e İngilizce olarak. "Beni neden öldürmedin?"

Matvey İngilizce cevap vermiyor. Kelimeleri geldiğinde, kendi ana dilinde geliyorlar. "*Potomu chto ty moy brat.*"

Ve bu kez, ne demek istediklerini anlamak için o dili konuşmama gerek yok.

Çünkü sen benim kardeşimsin.

Sonra Carmine onu dizlerinin üzerine çökmeye zorlar. "Cesur bir oyun oynadın," diye övüyor. "Ama sonunda, evi yenemezsin."

Sonra Matvey'in kafasına bir silah doğrultur.

Matvey çenesini ayarlar. Carmine'ın yedek kolunun kıvrımında, kızımız hala uyuyor. Bunu böyle mi yapacak? Kendi oğlunu öldürüp kanının kızını örtmesine izin mi verecek?

"Canavar."

Bana doğru baktı. "Pardon, neydi o?"

"Canavar olduğunu söyledim," diye homurdandım. "Aileni hak etmiyorsun."

"Sana bir sır vereyim." Zalimce gülümsüyor. "Aile diye bir şey yoktur. Ve sonunda hepimiz canavarız."

"Sanki öyleyiz," diye hırlıyor Yuri.

"Ha?"

Her şey bir anda oluyor. Bir saniye, Carmine kötü adam konuşmasını yapıyor ve sonra-

Bir sonraki, Yuri onun bacaklarını tekmeliyor.

Matvey anında tepki verir. Carmine yere düştüğü anda, Yuri May'in düşüşünü engellemek için hamle yaparken o da silahı engellemek için iki elini birden kullanır.

"Seni yakaladım," diye nefes veriyor küçük kızımı yakalarken. Sonra yanıma koşuyor ve onu bana geri veriyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

"Siper alın." Yuri beni çıkışa doğru yönlendirdi. "Sonra konuşuruz." "Peki ya Matvey? Bekle, Pet ne olacak-"

"IDI NA HUI, PERHOT' PODZALUPNAYA!"

Petra'nın savaş çılgılığı beni durdurdu. Koşarken kafamı çeviriyorum ve işte orada, her elinde çalıntı bir silah, ateş ediyor ve özgürlüğe giden yolu tekmeliyor.

Sanırım onun için endişelenmeye gerek yok. "Bu ne demek oluyor?" Yuri yüzünü buruşturdu. "Siktir git, çiş deliği kepeği. Aşağı yukarı."

"Pardon, çiş-ne?"

"YAKALAYIN ONLARI!" Carmine kaosun içinden bağırıyor. "NE BEKLIYORSUNUZ?!"

"Ama patron, sinyali sen vermedin-"

"FARK ETMEDİYSEN DIYE SÖYLÜYORUM, ELLERİM YOK!"

Sözünün eri Carmine hâlâ Matvey'e karşı bir mücadelenin içinde. Adamları ona ulaşmaya çalışıyor, ama Petra tek kişilik bir ordu gibi: İçlerinden biri silahını kaldırdığı anda, silahı ve onu tutan eli kaybediyorlar.

Dediğim gibi: asla hamile olanlarla uğraşma.

"Ona git," diye ısrar ediyorum, Yuri'nin çatışmasını hissederek. "Ben iyi olacağım. Yapabilirim-" "O kadar hızlı değil, *suka*."

Kanım dondu. "Vlad."

"Monolog yapmayacağım," diye tükürür. "Geber, kaltak."

BANG!

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. Tek zamanım bu ve kollarımı bebeğime sımsıkı sarmak. Acı çekmeye hazırlanıyorum ama acı gelmiyor.

Onları tekrar açtığımda nedenini anladım.

Yuri önümde duruyor. Tamamen siyah giyinmiş, bu yüzden hemen göremiyorum: hala nefes almamın nedeni.

Ama sonra tökezliyor.

"Yuri!" Serbest kolumla onu yakalayıp yere yatırıyorum, sonra bir elimi göğsüne koyuyorum.

Kırmızıya bulanmış olarak geliyor.

Petra çığlığını duydu ve arkasını döndü. "HAYIR!"

Gözümün ucuyla, düşman kalabalığının yanından uçarak geçtiğini ve yeni hedefiyle arasında duracak kadar aptal olan herkesi vurduğunu görüyorum.

Babası.

"Sen öldün, Otets."

Vlad dudak büker. "Seni aptal kız. Annen de haddini bilmiyordu. Ona yaptığım gibi seni de yere sermeliydim."

Petra, öfkesi on katına çıkmadan önce kendine tam bir saniye şok izni veriyor. "Deneyebilirsin ihtiyar."

Sonra bıçaklarını çıkarıp saldırıyor.

Onların kavgasına dikkatimi veremem. Keşke yapabilseydim: Hamile ve etrafı sarılmış *durumda ve babasına* karşı savaşıyor - yanlış duymadıysam, sadece

annesini öldürdüğünü itiraf etti. Petra'nın öldürdüğüne inanarak *büyüdüğü* annesini.

Ama artık onun yanında olabilmemin tek bir yolu var. "Yuri.

Bana bak."

Yuri'nin bakışları bulanık, odaklanmamış. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor.

"Artık bunların hiçbirisi yok. Al, sadece-" Ceketimi silkiyorum. "Bunu yaraya bastır. Sakın bırakma, tamam mı?"

"Çok özür dilerim."

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. Sonunda doğru olanı yaptın. Sen- sen benim hayatımı kurtardın, sen-" Yarayı kapatacak başka bir şey bulmaya çalışıyorum ama o kadar çok kan var ki... "Yuri. Benimle kal."

"C-Call-"

BANG!

Bir an için Vlad'ın yine bana ateş etmeye çalıştığını düşünüyorum. Ama dönüp baktığımda Petra'nın iki elinde birer kanlı bıçakla onun cesedinin başında durduğunu görüyorum. Geniş ve dehşete düşmüş gözleri bambaşka bir yere bakıyor.

Hayır.

Olamaz.

"MATVEY!"

Sevdiğim adamın geriye doğru düşüşünü izliyorum, Carmine'in silahının ucuyla itiliyor, hala onu vuran kurşunun dumanı tütüyor.

Kalbe doğru bir kurşun.

61
NİSAN

Hayır.

Hayır, hayır, hayır.

"Whew!" Carmine gider. "Bir an için beni yakaladı sandım." Matvey'e üstünkörü bir bakış atar, sonra üzerine yürür.

Onu öldürmek istiyorum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Hayatım boyunca. Eğer şu anda kucığımda bir bebek olmasaydı, kendi ellerimle onun boynunu sıkıyor olurdum.

"Ama dediğim gibi..." Geriye doğru hafif bir tekme atar ve bu sırada Matvey'in gevşek kolunu iter. "-Evi yenemezsin. Değil mi hanımefendi?"

Bir çocuğun bir kelebeğin uçamayan gövdesine sevinmesini izlemek gibi. Sanki hiçbir şey onu o kanatları koparmaktan daha mutlu edemezmiş gibi. Nefret ettiği için değil, sadece *merak ettiği için*. Çünkü ne olacağını görmek istiyor.

"Sen bir çocuksun," diye fark ettim.

Carmine'ın yüzü belli belirsiz sertleşir. "Yine mi geldin?"

"Sen bir çocuksun," diye tekrarlıyorum, boyuma göre yükselerek. "Bu yüzden gittin, defalarca. Çünkü odadaki yetişkin olmanın sorumluluğunu kaldıramadın."

"Üzgün olduğunu anlıyorum-"

"Hiçbir şey anlamıyorsun," diye gülüyorum. Böyle bir anda yapmayı beklediğim en son şey bu, ama işte buradayım: dudaklarım yarı huysuz, yarı sırtkan bir şekilde kıvrılıyor. Her zaman maruz kaldığım tüm alaylar, diğer tarafa doğru taşmaya hazır.

"Matvey'nin peşine düşmedin çünkü o senin peşindeydi, onun peşine düştün çünkü o gerçeği biliyordu. Sen, büyük Don Carmine Bonaccorsi, büyümüş de küçülmüş bir çocuktan başka bir şey değildin."

Carmine'ın gülümsemesi yüzünde donar. "Namlunun yanlış tarafında olan biri için ilginç bir kelime seçimi."

"O zaman kullan," diye mırıldanıyorum, bir adım daha atarak. "Beni yok et. Ve bunu yaparken beni haklı çıkar."

Sonunda, işte: çatışma. Böyle büyük bir adam, önemsiz bir terzi tarafından köşeye sıkıştırılmış. "Hayır, hayır," diye alay ediyor. "Kolay yoldan kurtulamazsınız, Bayan. Bu aydınlatıcı konuşmadan sonra olmaz. Ve üzülererek söylüyorum ki, kızınız da öyle."

Beni dondurabilecek bir şey varsa, o da budur.

Başka bir durumda, kendimi kendi sözlerimi yemeye zorlayabilirdim. Dizlerimin üzerine çöküp af ve merhamet dileyebilirdim. Bunların hiçbirine inandığım için değil, yapılacak en akıllıca şey olduğu için. *Kızım* için, kızımız için.

Hareket görmem dışında.

Gözümün ucuyla belli belirsiz bir seğirme. Bir an için hayal görüp görmediğimi merak ettim. Yeterince çaresiz olduğum kesin.

Ama sonra yine oluyor.

Ve aniden, ne yapacağımı tam olarak biliyorum.

"Hıncını bir bebekten mi çıkaracaksın?" Alay ettim. "Vay canına. Ne kadar büyük, kötü bir adamsın."

"Zeki olanın sen olduğu izlenimine kapılmıştım. Şimdi, yanlış mı anladım?"

"Ve ben de senin emrinde lanet olası bir mafya olduğu izlenimine kapılmıştım." Bir adım öne çıktım. "Ama sanırım bütün iyiler seni terk etti."

"Kimse beni terk edemez," diye

homurdanıyor. "Doğru. Sadece bunu

onlardan önce yap."

"Biliyor musun, bundan gerçekten yorulmaya başladım," diyor. "Beni yanlış anlama. senin için hissediyorum. Yanlış adama aşık olmak asla kolay değildir. Ama sana son bir tavsiyede bulunmama izin ver. Bundan sonraki hayatın için diyelim."

"Sabırsızlanıyorum," diye mırıldandım.

Dengesiz bir gülümseme verir. "Bir dahaki sefere kazanan tarafı seçtiğinizden emin olun."

Sonra silahını çekti.

Korkmalıyım. Hayır, onu geç, dehşete düşmeliyim. Ama korkmuyorum. Tek hissettiğim garip bir sakinlik. "Benim de bazı tavsiyelerim var."

"Öyle mi?" diye sorar. "Duyalım o zaman." "Bir dahaki sefere nabzını kontrol et."

Yüzündeki rengin aktığını görüyorum. Bu son derece tatmin edici. dev dizlerinin üstüne çöktü.

Her şey ağır çekimde gerçekleşiyor.

Gözlerini kocaman açıp oğlunun bakışlarıyla buluşmasını izliyorum. "Ama sen öldün," diye ağzından geçiriyor.

Matvey ceketinin yırtık yakasını göstererek, "Hayır," diye cevap verdi. *Kurşun geçirmez* ceket, ona giymesi için verdiğim ceket. Her seferinde özenle dikerek onun için yaptığım ceket. "Öylesin."

Sonra ateş ediyor.

Gözlerimi kaçırmıyorum. Kendimi desteklemiyorum. Yoldan çekilmeye bile çalışmıyorum.

Ben sadece bebeğimin üstünü örterim.

Tepeden tırnağa kan fışkırıyor. *Karmin* kanı, ironiden bahsediyorum. Üzerime yağmasına izin veriyorum, tiksinti yerini daha güçlü ve çok daha sarhoş edici bir şeye bırakıyor.

Güç.

Ceset düştüğü anda Matvey yanıma koştu. "İyi misin?" Bir cep mendili çıkarıyor -o da tam ortasından vurulmuş- ve beni temizlemeye başlıyor.

"Ben mi? Elbette." Omuz silkiyorum. "Ben geleceğin *pakhansha*'sıyım. Biraz kandan ne çıkar?" Sırıttıyor. "Bunu nasıl söyleyeceğini de öğrenmişsin."

"İstediğimden daha uzun sürdü ama sonunda oraya ulaştık."

"Söyleyeceğim." Yüzümü tutuyor ve beni öpüyor. Tepeden tırnağa iğrencim ama sanki hiç umurunda değilmişim gibi. Sanki ihtiyacı olan tek şey benmişim gibi.

Şansına, benim de tek ihtiyacım olan o.

"YURI!"

Kafalarımız hep birlikte geri döndü. Petra az önce Carmine'ın son adamını da yere düşürdü ve doğruca odanın arkasına doğru koşuyor.

Oh, hayır. Olan biten onca şeyden sonra tamamen unutmuşum.

İkimiz de Petra'nın peşinden koşuyoruz. Bir kan gölünün içinde diz çökmüş, tertemiz krem rengi giysileri onarılamayacak kadar lekelenmiş, bıçaklarını yere bırakıp iki eliyle Yuri'nin yüzünü tutarken parmakları titriyor. "Yuri. Uyan artık."

Hiçbir şey.

"Uyan dedim!" diye bağıyor. "Seninle işim bitmedi! Seni henüz affetmedim!"

Ona umut olduğunu söylemek istiyorum ama bunun doğru olduğundan emin değilim. Nabız bulmaya çalışıyorum ama hemşire değilim, bu yüzden doğru yapıp yapmadığım hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim parmaklarımın altında hiçbir şey hissedemediğim.

Soğuk.

Yuri'nin eline bakıyorum. Telefonunu tutuyor, daha önce ben yanındayken yapmadığı bir şeyi yapıyor. Ekran kanla kaplıydı ama biriyle mesajlaşmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Bizi kurtarmaya çalışıyordu. Son nefesinde, hala...

Matvey'nin bakışları benimkileri takip ediyor ve onun da benimle aynı sonuca vardığını söyleyebiliyorum. Yüzünde karmaşık bir duygu karmaşası var. Güçlü, çelişkili duygular, hepsi gözlerinin buzlu havuzlarında savaşıyor.

"Ver şunu bana," diye mırıldanıyor. "Aramamız gerek-"

BOOM!

Duvarlardan biri patlayarak açılır ve başka bir gizli kapı ortaya çıkar. Ve o kapıdan.

"Vlad'ın adamları," diye homurdanıyor Matvey. "Görünüşe göre savaş henüz bitmemiş." "Cehennem gibi değil," diye tükürüyor Petra. Ayağa kalkmaya çalışır, ama-

"Sakin ol," diye mırıldandım. "Bunca zamandır savaşıyorsun. Hiçbir şey yapmıyorsun. durum."

"Haklısın. Kalkmama yardım et."

Göz kırpıyorum. Petra'dan beklediğim son istek buydu: *bana yardım et*.

"Tamam." İkimiz de onu tutuyoruz, ben bir tarafa, Matvey diğer tarafa.

"Petra..." "Beni babamın cesedine götürün."

Öyle yapıyoruz.

Solovyov hainleri etrafımızı sardı. Yuri'ye dönüp bakıyorum ama Petra ikimizi de omuz silkmeden önce çok fazla yürümemiz gerekmiyor.

Sonra ayağını babasının göğsüne koyar. "Kral öldü. 'Kraliçe çok yaşa' demek için on saniyen var, yoksa sonun onun gibi olur."

"Ne yapmaya çalışıyor?" Fısıldıyorum.

"Uzlaşmayla yönet," diye fısıldar Matvey. "Ama işe yaramayacak. Vlad'ın adamlarıyla olmaz."

Adam haklı. Hemen fark ediyorum: Bizim tarafımıza geçen her acemiye karşılık, geçmeyen on kişi var. Küçümseyen ve hakaretler savuran: *suka* burada, *shlyukha* orada.

Tuhaftır ki, bunlar için sözlüğe ihtiyacım yokmuş gibi hissediyorum. "Ne yapacağız?"

Matvey önüme geçti. "Dövüş."

Bu hiç adil değil. Yuri hâlâ orada yatıyor; Petra'nın gözyaşları henüz kurumadı bile; ve *Matvey*. Bugün benim için iki kez ölümden kurtuldu. Üçüncü kez gerçekten yeterince şanslı olacak mıyız?

"Ben de bir silah istiyorum," diye

karar verdim. "Hayatta olmaz."

"Matvey, May'i korumam gerek, ihtiyacım var-"

"Yani nasıl ateş edileceğini biliyorsun?"

"I..." Duruyorum. *Kahretsin, beni yakaladı.* "Çabuk öğrenen biri miyim?"

Son adam geliyor. Sayımız hâlâ gülünç derecede az ama en azından bu şekilde savaşma şansımız var. Değil mi?

Değil mi?

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum

Matvey'e. "Ben de seni seviyorum."

"Sizden nefret etmiyorum," diye mırıldandı Petra.

"İkinizden de." *Şimdi gerçekten öleceğiz.*

Vlad'ın adamları nişan aldı. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, kendimi Kaçınılmaz kanlı son.

Üzgünüm, May. Sana iyi bir anne olamadığım için üzgünüm.

Özür dilerim.

"İyi akşamlar beyler. Silahlarınızı bırakır mısınız?"

Göz kırpıyorum.

Grisha mı?

Halüsinasyon görüyor olmalıyım. Bu bir çeşit stres reaksiyonu olmalı. Son anlarımı katlanılabilir kılmak için bilinçaltım tarafından yaratılmış bir illüzyon.

Ama eğer öyleyse, neden onca insan arasından *Grisha*'yı görüyorum?

Yine de odaya hızlıca bir göz atmam bana bunun hayal gücümün işi olmadığını söylüyor. Ne Grisha, ne yanında getirdiği ordu, ne de Solovyov hainlerine doğrultulmuş yüzlerce silah.

Süvariler.

MATVEY

Grisha'nın görkemli girişinden sonra, hainlerden kurtulmak hızlı bir iştir. "Bu onura nail olmak ister misin, patron?"

Aslına bakarsan var.

"Hepsini öldürün."

Bir dakikadan kısa bir süre içinde bitti. Lena ve Julia, metreslerine saygısızlık etmeye cüret edenlere hızlı ve acımasız bir ders vermekten özel bir zevk alıyor gibi görünüyorlar.

"Yuri!" Petra ona doğru koşar. "Sen...? Sen miydin...?" Telefonundaki kanı siler.

İşte burada: bir metin. Grisha'ya.

Konumumuzla birlikte.

"Seni aptal," diye hıçkırıyor ve artık sele engel olamıyor. Hele ki savaştacak kimse kalmadı. "Seni aptal, dikkatsiz salak, *svoloch*-"

"O kurşunu benim için yedi." April titrer. "Çok üzgünüm Petra, Matvey- Hepsi bu-"

Ama bitirmesine izin vermedim. "Sus." Onu yakınımına çekiyorum. "Bu onun seçimiydi."

Seçim. Tüm bunlar buna bağlı, değil mi? Kim olduğumuz değil, kim olmayı seçtiğimiz.

"Keşke-"

"Biliyorum. Ben de biliyorum."

Petra konuşmamıza dikkat ediyor gibi görünmüyor. Sadece Yuri'nin göğsüne eğiliyor ve ağlamalarını onun boynunun kıvrımlarında boğuyor. Son bir sarılma, son bir kez.

"... kepek..."

Bekle, ne?

Petra'nın kafası fırladı. "Yuri?!"

Yanlış anlaşılma yok: bu onun sesi. Kaba ve nefessiz, ama yine de *Onu*.

"Yeter ki..." Öksürüyor, ön tarafına kan sıçırıyor. "... bana kepek demediğin için..."

"Yaşıyor mu...?" April burnunu çekiyor. "Bunu hayal etmiyor muyum? O gerçekten...?" "Aman Tanrım," diye nefes verir Petra. "Biri! Herhangi biri!"

"Onu yakaladım."

Tüm *pakhan* otoritemi sesime yansıtıyorum. Bunu duyan Petra ve April otomatik olarak yol açıyorlar.

Sonra çömelip Yuri'yi kucağıma aldım.

"Motya..."

"Konuşma," diye emrediyorum.

"Özür dilerim... Ben gerçekten, gerçekten..."

"Kapa çeneni dedim. Yoksa kan kaybı seni aptal olduğu kadar sağır da mı yaptı?" Zayıf bir kahkaha. "Sen her zaman... tam bir pisliksin..."

Tabii ki öyleyim. Başka nasıl başa çıkabilirim ki? "Grisha, ambulans çağır. Daha sonra bir kılıf buluruz." "Peki,

patron."

Kardeşimi kaldırdım ve odadan dışarı taşıdım. Yüzeye çıkan başka bir tünel daha var. April'in kaleyi tutması ve Petra'nın yeni adamlarıyla işlerini halletmesiyle nihayet yalnız kaldık.

Bir süre ikimiz de konuşmuyoruz. Bu bana düşünmek için zaman bırakıyor - son yirmi dört saat hakkında. Her şeyi. İhanet hakkında.

Ve akla yatkın olmayan bir kısım hakkında.

"Öyle mi..." Onu dışarı taşıırken Yuri öksürüyor. "Petra... iyi mi...?" "Elliye yakın adamı hakladı. Çok iyi."

Bir öksürük nöbeti daha onu sarsıyor ama yine de mırıldanmayı başarıyor: "Peki ya Nisan... ? Ve Mayıs...?"

"İkisi de iyi." Boğazım düğümlendi. "Onları kurtardın."

"Kurtarmadım. Onları tehlikeye attım."

"Hayır, *ben* yaptım. Ve seni de tehlikeye attım."

"Motya..."

Ama ben onun sözünü kestim. "Bana itiraf ederken bir şeyi atladın."

"Ben mi yaptım?"

"Evet. Başından sonuna kadar her şeyi anlattınız ama bir bölümü kasten atladınız."

"Hangi kısmı...?"

"Ormandaki o gece. April, Carmine tarafından kaçırıldığında."

Farkına varır. "I..."

"Senden nefret etmemi istedin. Peki neden senden nefret etmemi bana bunu yaptırmayı garanti ettin mi?" Cevap vermiyor, ama cevap vermesine de gerek yok. Ben zaten nedenini biliyorum. "Çünkü senin bununla hiçbir ilgin yok, değil mi?"

"Neden sen-"

"Carmine onun sende olduğunu biliyordu. Bilmemesi mümkün değil. Ama yine de onu bir ay boyunca oyaladın. Sabrı taşınca da kendi başına hareket etti. Ve sen bana geldin."

Dudaklarını sıkıca bastırıyor. "Yapılacak en doğru şey buydu." "Bir hain için değildi."

Uzun bir süre sessiz kalır. "Matvey, ben..."

"Öyle demek istemedim," diyorum o sözünü bitiremeden. İtiraf etmek için zamanı vardı- şimdi sıra bende. "Tüm o kan muhabbeti. Öfkeleniyordum. Acı çekiyordum ve bu yüzden etrafımdaki herkesi incittim. Sadece bunu göremeyecek kadar aptaldım."

"Ama sana ihanet ettim," diye fısıldıyor.

"Önce ben sana ihanet ettim. Sana neler olduğunu görmeliydim."

"Yapamazsın-"

"Evet, pekala yapabilirim." Çünkü gerçek bu, değil mi? Her yerde işaretler vardı. Ve eğer biraz daha az bencil olsaydım.

O zaman belki bizi kurtarabilirdim.

"Özür dilerim, Yuri. Seni görmem bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm."

Gözleri ıslak şimdi. Tanrım, biz ne zaman liseli kız olduk? "Yine de Bratva'ya ihanet ettim," diye başını sallıyor. "*Pakhan*'ıma ihanet ettim."

"Ve bunun için cezalandırılacaksın," diye ilan ediyorum. "O yüzden sana hak ettiğin dayığı atmadan sakın beni bırakmaya kalkma."

"Bu bir emir mi?"

Dudaklarımın kenarının seğirdiğini hissediyorum. "Hayır, ukala. Bu kardeşinin bir isteği."

O da karşılığında gülümsüyor. "Tamam o zaman." Zayıf ve tereddütlü ama orada. "Kardeşim."

Garip bir koku kombinasyonuna göz kırpyorum: antiseptik yara pansumanı ve kruvasan.

Özellikle, *taze* kruvasanlar. Köşedeki Fransız fırınından.

Normalde bu beni uyandırmaya yetmezdi ama çok kötü bir hafta sonu geçirdim. "Bana sade bir tane ayır," diye homurdanıyorum.

"İnanın bana, kimse onu çalmak için sıraya girmiyor."

Petra. Ne kadar ilahi bir sesle uyandım. "April nerede?" "*Hwen pho geph mophee*."

"Doğru. Açıkladığın için teşekkürler."

Devasa ısırığını yutuyor. Grisha buraya geleli elli saniye bile olmamıştı ama o şimdiden bir, hayır, *iki* çikolatalı kruvasanı mideye indirmişti. "Kahve almaya gittiğini söyledim," diye açıklıyor. Sonra üçüncü bir pastaya uzanıyor.

"Yeter, seni çakal. Biraz da kız arkadaşına bırak."

Petra kaşlarını çattı. "Bu ne kadar süreyle gitmeyi planladığına bağlı." "Ben buradayım!" April aceleyle içeri girer, May de yanındadır. "Kremalı pasta var mı?"

"Seni kurumaya bırakmazdım." Grisha gülümseyerek ayrı bir kese kağıdı uzatıyor. Ayrıcalıklı muamele hakkında konuşun.

Kurabiye Canavarı onu da içine çekmeden önce kahvaltımı kapıyorum. "Ne zamandır uyuyordum?"

"Çok uzun değil," diye cevaplıyor April. "Bir saatten az. Biraz daha dinlenmelisin."

"Ben iyiyim."

"Sen değilsin. Ayrıca kolunu kaşımayı bırak."

Kaşlarımı çatıyorum ama elimin yanıma düşmesine izin veriyorum. "Senin telaşlanacak bir bebeğin yok mu?"

"Aslında," diye iç geçiriyor, "bazen iki tane olduğunu düşünüyorum." "Bu da ne demek şimdi?" Kaşlarımı çatarak soruyorum. "Hiçbir şey. Hiçbir şey."

"Gerçekten mi? Çünkü kulağa iğneleme gibi geliyordu." "Neden bahsettiğini bilmiyorum-"

"Benim için hiç kaldı mı?"

Başlarımız hep birlikte dönüyor.

"Yuri!" Petra yatağa doğru koşar. "Nasıl hissediyorsun?"

Yuri kıpırdanıyor. Floresan hastane ışıklarına karşı gözlerini sıkıyor. Ameliyat ve iyileşme süreci arasında bütün bir gün dışarıda kalmış. "Açım," diye cevap veriyor.

"İyi denemeydi," diye mırıldandı. "Önümüzdeki üç hafta boyunca hastane yemeği diyetindesin, seni sık kafalı."

"Ben de seni gördüğüme sevindim."

Omzuna yumruk atıyor. *Sağlam* omzuna ama hâlâ acımadığını hayal edemiyorum. "Nefesini lanet olası şakalarla harcamayı bırak. Sol akciğerin neredeyse çöküyordu."

"Ya bu bir şaka değilse?" Sesi alçalır, yumuşar. "Seni gördüğüme sevindim. Bir daha böyle bir şansım olacağını sanmıyordum."

"Kapa çeneni," diye homurdanıyor Petra, ama gözleri parlıyor şimdi. "Ve beni bir daha asla böyle korkutma. Neredeyse iki litre kan kaybediyordun! Bağış yapmama bile izin vermediler!"

"Çünkü hamilesin," diye işaret ediyor April. "Ne olmuş yani? Bu benim seçimim!"

"Şimdi, şimdi," diye onu yatıştırmaya çalışıyor Grisha. "Sonunda her şey yoluna girdi, değil mi?"

"*Onun* sayesinde değil," diye tıslıyor Yuri'ye doğru. "Yemin ederim, sanki beni bekâr bir anne yapmaya çalışıyor gibiydi."

"Yataktaki tavrı hep böyle midir?" April bana fısıldıyor. "Bilemem," diye mırıldanıyorum. "Hiç böyle bir talihsizlik yaşamadım." "Eğer vurulursan takvimimi boşaltırım," diye teklif ediyor Petra.

Dudaklarım seğiriyor. Gerçek şu ki, vuruldum ama önemli değildi. Çünkü ben Bana göz kulak olan biri.

Ceketime bakıyorum. Üzerimi değiştirecek vaktim olmamıştı, hepimiz doğruca buraya gelmiştik. Kurşun deliği hâlâ orada, April'in ekibinin yarattığı özel kumaştan bana göz kırpmıyor. Görünmez, günlük bir zırh.

Benim için her gün. Dışarıdaki tezgâhtarların günlerini üç parçalı takım elbiselerle geçirdiklerinden şüpheliyim, özellikle de bu fiyat etiketine sahip olanları. Ama anladığım kadarıyla April kapsamı genişletmeyi düşünüyormuş. Şimdiden akıllı bir sonraki büyük şeyde. Gelecekte neler olacağını kim bilebilir?

"Matvey." Yuri'nin sesi beni düşüncelerimden koparıyor. "Konuşabilir miyiz?" "Şu anda kendini zorlamamalısın. Dinlen. Sonra konuşuruz."

"Hayır, ben..." diye başını sallar. "Bunu söylemem gerek. Bunu yapana kadar uyuyamayacakmışım gibi hissediyorum."

Ona bakıyorum. Eskiden olsa, doğrudan verdiğim bir emre karşı gelmeye cesaret edemezdi. Ama bu iki gün önce, bir hafta önce, hatta bir yıl önce tanıştığım Yuri değil. Bu başka biri, yeni biri. Ve bu kişi hayır cevabını kabul etmeyecek.

"Pekâlâ. Konuş."

Küçük, minnettar bir baş sallama hareketi yapıyor. "Olmadığımızı öğrendiğimde..." Sözüünü kesiyor. Bu cümleyi bitirmesine gerek yok, sonunda ne olduğunu hepimiz biliyoruz. "Korkmuştum. Bunun sonumuz olacağını düşünmüştüm. Eğer ortaya çıkarsa, biz... sen..."

"Biliyorum," diyorum. "Biliyorum."

"Ama sonunda, bunu kendi kendini gerçekleştiren bir kehanete dönüştürdüm. Korkularım, suçluluk duygum, hepsi benden çok hızlı uzaklaştı. Kendimi çıkarmak istedim ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Bu yüzden kendimi daha da derine gömmeye devam ettim."

"Bunun gerekli olduğunu düşündün."

"Hayır. Kendime öyle olduğunu *söyledim*." Sonra bana baktı, gözleri parlak ve açıktı. Bir an için karda bulduğum o sıska çocuğa döndü. "Ama seninle konuşmalıydım. Riske girmeliydim. Eğer yapsaydım, o zaman belki..."

En kötüsü de bu cümlenin geri kalanını dolduramıyorum çünkü bilmiyorum. Bana söyleseydi, ben ne yapardım?

Onu öldürtmeyeceğimi biliyorum. Muhtemelen sadece pratik değeri nedeniyle onu Bratva'mın üst kademelerinde tutacağımı biliyorum. Bilmediğim şey ise diğer her şey.

Onu bir kardeş olarak görmeye devam eder miydim? *Ailem* olarak? Ona tekrar güvenir miydim?

Bilemiyorum. Çünkü gerçek şu ki, o depodan farklı bir adam olarak çıkan tek kişi Yuri değil. Ve dürüst olmak gerekirse, içeri girdiğimde zaten başka biriydim.

Çünkü sevdiğim kadın o adamdan daha iyisini hak ediyordu. O dünyayı hak ediyordu.

Ve hala bunu hak ediyor.

"Beni hiç affedebilecek misin?" Yuri sonunda sorar. "Her şey eskisi gibi olabilir mi?"

Yatağın kenarına oturdum. "Bana yalan söyledin, Yura."

"Biliyorum."

"Aylardır."

"Biliyorum. Özür dilerim."

"Kadınımı ve çocuğumu kaçırdın ve neredeyse hayatlarına mal olacaktın. Yanlış kişiye güvendin çünkü bana güvenmeyi kendine yediremedin. Kahretsin, Petra'ya bile güvenmedin."

"Çok özür dilerim," diye mırıldanıyor. "Bundan sonra benimle hiçbir şey yapmak istemezsen anlarım. Her türlü cezayı kabul ederim. Ben-"

"Daha bitirmedim."

Yuri sessizliğe gömüldü. Odadaki herkesin bakışları bana sabitlenmişti, May'in bile.

"Yalan söyledin, kaçırdın, kandırdın. Bunu sana en yakın olan insanlara yaptın."

"Motya..."

"Ve sonra sen onları kurtardın."

Göz kırpıyor. "Ne?"

"Onları kurtardın," diye tekrarlıyorum. "Onlara göz kulak oldun. Onları Carmine'in aşırılıklarından korudun, güvenliklerinin anlaşmanın bir parçası olduğundan emin oldun. Ve sonra onlar için bir kurşun yedin." Sonunda yüzümdeki ifadenin çözülmesine izin verdim. "İlk başta yanlış seçim yaptın. Ama tekrar seçim yapmak zorunda kaldığında onları seçtin. *Bizi* seçtin."

"Ama bu gerçekten iyi mi?" Yuri itiraz ediyor. "Yaptıklarımın bedelini ödemem gerekmiyor mu?"

"Elbette," diye cevap verdim. "Şu andan itibaren geçerli olmak üzere, artık Groza Bratva'nın bir parçası değilsiniz."

Sanki bunu bekliyormuş gibi başını sallıyor. "*Vory* oyladı mı?"

"Telefonda. Dediğin gibi, onları oyalamaya devam edemem. Hoşuma gitse de gitmese de sesleri önemli."

"Ama ben sadece Bratva'ya ihanet etmedim. *Sana da* ihanet ettim. Herkese ihanet ettim."

"Evet. Kana ihanet kanla ödenir." Parmağımla kurşun yarasının hemen yanındaki bandajlara dokunuyorum. "Ve bana öyle geliyor ki, sen bunu zaten yaptın. Yani sorun yok."

"Ama..." Yuri inanamayarak kekeler. "Ama ben kan değilim."

"Aslında..."

Kolumu kaldırıp bir parça gazlı bezi gösteriyorum. Hâlâ deli gibi kaşınıyor ama April haklı: kaşımaya devam edersem kanamaya devam edecek. "Onlar yapmadı

Kan grubunuz için yeterli kan torbası var. Bir donör istediler. Görünüşe göre uyuşuyoruz."

"Sen... sen benim için kanını mı verdin?" Yuri fısıldıyor. "Tüm yaptıklarımın sonra bile mi?"

"Evet. Ve şimdi tekrar kan olduk. Bir bakıma." Başımı salladım. "Fark etmez."

"Bu ne anlama geliyor?"

İşte geldik. Milyon dolarlık soru: *"Kan" benim için ne anlama geliyor?* Cevabı düşünmek için çok zamanım oldu. Tüm bunlar başlamadan önce, çoktan yeni bir tanesine ulaşmıştım. Sadece henüz bilmiyordum.

"Kan önemli değilmiş gibi davranmayacağım," diye başlıyorum. "Önemli. Ama bir aile kurmanın tek yolu bu değil. Birbirinin yanında olmak, birbirini korumak- aile gerçekte budur. Çok özel biri bana bunu gösterdi."

April'a dönüyorum. Gözleri parlıyor, dudaklarında sulu bir gülümseme var. "Yeterince uzun sürdü," diye mırıldanıyor.

Evet. Çok uzun. "Çok sabırlı bir öğretmenim vardı."

Sonra onun elini kendi elime aldım.

"Başka sorunuz var mı, kardeşim?"

"Gerçekten ciddi misin?" diye soruyor, sesi kararsız. "Beni geri götürecek misin?" "Diğer herkes kabul ederse."

İlk elini kaldıran April oldu. "Önergeyi destekliyorum." Ardından May gülmeye başlıyor, sanki çok komik bir şey yapmış gibi onu taklit ediyor. Minik elleri neredeyse alışkanlıktan amcasına uzanıyor ve Yuri'nin gözleri biraz daha parlıyor.

"Aslında böyle söylemek zorunda değilsin, biliyorsun."

"Killjoy."

Grisha maskaralıklarımız karşısında başını sallıyor. "Pekala, bir bakalım. Tüm bu olanlardan pek de hoşnut değilim. Sadakat seçtiğin bir şey değildir. Ya sahip olduğun ya da olmadığın bir şeydir."

Yuri başını sallamaya başlar. "Anlıyorum."

"Ve yoldaşlarınız için hayatınızı ortaya koymak tam da sadık olmanın anlamıdır." Grisha gülümsüyor. "Sen büyük, kötü bir hain değilsin, Yurochka. Sadece çok kalın kafalısın."

"Göt!"

İşte yine başlıyorlar. Bazı şeylerin hiç değişmediğini görmek güzel.

"Petra?"

Tüm gözler ona çevrilir. En uzun süre sessiz kalan ve en derin yarayı alan o. Cevabının ne olacağını hayal bile edemiyorum. Eğer bu onun için çok fazlaysa, bunu anlarım.

"Bir rahatsızlığım var," diyor sonunda.

"Adını söyle," diye fısıldıyor Yuri.

"Evlen benimle." Yuri de dahil olmak üzere hiçbirimiz şoku atlatamadan elini tuttu. "Bana hayallerimin düğününü yap. Yoksa yemin ederim Yuri Romanov, yaşadığın sürece çocuğunun sadece kartpostallarla büyüdüğünü göreceksin."

Emin olmak için garip bir teklif.

Aynı zamanda Petra'nın tarzına da çok uygun.

Ve akli başında herhangi bir adam serum damlalarına aldırmadan diğer yöne koşarken, kardeşim dünyanın en büyük, en aptal sırtışını yapıyor. "Üçüncüsünde uğur vardır, değil mi?"

"Emin ol öyle."

Sonra onu öpüyor. Tabii buna öpücük denebilirse. Aslanlar ve ceylanlar hakkında bir vahşi yaşam belgeseli izliyormuşum gibi hissediyorum ve Petra'nın ceylan olmadığı kesin.

April, May'in görüşünü engellerken kulağıma, "Onları biraz yalnız bıraksak iyi olur," diye mırıldandı.

"Evet. Hazır başlamışken gözlerim için de biraz asit bul."

"Eminim hastane personelinde bir şeyler vardır."

Odadan dışarı çıkıyoruz. "Grisha," diye sesleniyorum.

"Ne?" diye homurdanıyor. "Gösterinin tadını çıkarıyordum." "Daha çok şantaj malzemesi biriktirmek gibi." "Ben de insanım patron."

Onu kapıdan uzakta *nöbet* tutması için bırakıyoruz ve otoparka doğru yürüyoruz. "Çok tuhaf," diye düşünüyor April. "Burası ilk kez kaçırıldığım yer."

"Burada mı?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Evet. Tam şu iki noktanın arasında. Siyah bir minibüs vardı ve beni yuttu."

"Ama sen kaçtın."

"Elbette." Dünyanın en arsız sırtışını sergiliyor. "Hamile olanlara asla bulaşma."

"Pişman mısın?" diye sordum. "O gün kaçırılmaktan mı?"

Bu adil bir soru. O zamandan beri aramızda çok şey olmasına rağmen, buraya nasıl geldiğimizi unutmama izin veremem. Başlangıçta April benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu. Carmine araya girmeseydi, bir kızım olduğunu asla öğrenemeyebilirdim.

Birçok şeyi asla bilemeyebilirdim.

Bir an için April cevap vermiyor. İnanılmaz derecede geniş gözleriyle bana bakıyor, ta ki dudaklarına sıcak bir gülümseme yayılana kadar. "Hayır," diye cevap veriyor ve sesindeki gerçeği duyabiliyorum. "Çünkü o zaman düğününe hiç gelmemiş olurdum."

"Bu garip bir sebep."

"Öyle mi?" diye gülüyor. "Beni buraya getirdi. Beni sana getirdi. Bundan daha iyi bir nedene ihtiyacım olduğunu sanmıyorum."

Elimi buluyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor. Yüzük yok, olacaklara dair maddi bir vaat yok ama şimdi fark ettiğim başka bir şey var. Çürük, hırpalanmış ve kirden kararmış ama orada.

Ona verdiğim kurdele.

"'Hamile olanlarla uğraşma' demiştin," diye yankılıyorum, yaklaşarak. "Bu şimdi seninle uğraşabileceğim anlamına mı geliyor?"

"Duruma göre değişir," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Beni bunun yarısı kadar iyi öpecek misin?"

"Nisan Çiçekleri," diye mırıldanıyorum, çenesi parmaklarımın arasında, "Seni son nefesime kadar öpeceğim."

Yanakları kırmızıya boyanır. "İyi cevap," diye fısıldıyor. "Şimdi bunu kanıtla."

Ben de öyle yaptım. Ama bu sefer onu öptüğümde, bu diğerlerinden farklı.

Çünkü onu ilk kez gün ışığında öpüyorum.

SONSÖZ: NİSAN

Düğün kıyafetlerimle limuzinden fırladım. "Üzgünüm! Sanırım artık yürüyeceğim!"

Şoförün özürlerini dinlemek için etrafta takılmıyorum, sadece kaçıyorum. Rüzgar gibi. June'un ayaklarımı soktuğu beş inçlik ince topuklu ayakkabılar düşünüldüğünde bu kolay bir başarı değil, ama daha kötü ihtimalleri de yenmiştim.

Sonuçta, bir düğünü daha batırmanın ne anlamı var ki?

Trafik sıkışıklığını geride bırakıp beyaz eteklerimi yukarı kaldırıyorum. Kaldırımda birkaç adam bana kurt ıslığı çalıyor ama onlara ağzımın payını verecek vaktim yok. New York trafiği zaten hazırlık saatimin yarısını çaldı, daha fazlasını feda etmeyeceğim.

Ayrıca, eğer kaçılacak bir gün varsa, o da bugündür.

Tanrıya şükür saç ve makyajı evde yaptık.

Bir elimde topuklu ayakkabılarım, diğer elimde eteklerimle mekâna gidiyorum. Ayaklarım kömürlerin üzerinde yürüyormuşum gibi görünüyor ve açıkçası hissiyat o kadar da farklı değil.

"İşte buradasın!" Petra beni taş merdivenlerden koşarak çıkarken görür görmez azarlıyor. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Özür dilerim," diye bağırdım. "Son dakikada bir gecikme oldu."

"Gördün mü, Nugget?" June kucağındaki bohçaya mırıldanıyor. Çok *büyük* bir bohça ama yine de bir bohça. Tül kesinlikle yardımcı olmuyor. "Annen de tam bir uykucu."

"Uyumuyordum!" "Uyumuyordum!" dedim. "Sadece bir şey unuttum, hepsi bu. Eve dönüp almak zorunda kaldım."

"Bu kadar önemli ne olabilir ki?!" Petra tıslıyor, kendi beyaz elbisesi kızgın bir çayır tavuğu gibi etrafında kabarıyor.

Ceplerimi karıştırıyorum -çünkü kendi gelinliğimi tasarlayanın bir avantajı varsa, o da ceplerimin olması, çok teşekkür ederim- ta ki rahatsız edici nesneyi bulana kadar. Bakılacak pek bir şey değil: basit bir mavi saten parçası. Tam olarak peygamber çiçeği mavisi.

"Bileğime bağlayabilir misin?" diye

sordum. "Şimdi mi?!"

"Biliyorum, biliyorum! Sadece bunu tek başıma yapamam ve biz zaten-" "İzin verin."

Oh.

Aman

Tanrım.

Kaba parmakların kurdeleyi benimkinden kaydırıldığını hissediyorum. "Bunun kötü şans getireceğini düşünmüştüm.

Düğünden önce gelini gör," diye mırıldandım.

"O yüzden arkanı dönme," diye cevaplıyor o boğuk ses. "Bana elini ver."

Sersemlemiş bir halde itaat ediyorum. Gözlerimi uzak bir noktaya sabitliyorum, Petra'nın topuğuna vurması ve June'un elinin arkasından sırtması arasında bir yere.

Baş nedimeymiş, kıcımın kenarı.

Kumaş iç bileğimi sıyrıyor. Yumuşak, nazik bir dokunuş, neredeyse hissedilmeyecek kadar hafif. Ama o elin sıcaklığını yüz ömür geçse de asla görmezden gelemem. O el beni buraya getirdi, o el beni kurtardı.

Kimse uzanmazken bana uzanan el. "Bitti," diye fısıldıyor

kulağıma.

Yüzümün kızardığını söylemek hafif kalır. Sadece kaldırımdan adım atarak bile trafiği durdurabilirim. "Teşekkür ederim," diye nefes alıyorum.

Elimi bırakmadan önce dudaklarının parmak eklemlerime bastırdığını hissediyorum. Sadece bir kez, beni çıldırtmaya yetecek kadar.

"Neredeyse unuttuyordum," diyor. "Senin için bir

hediye var." "Bana mı?" Gözlerimi kırıştırıyorum.

"Hayır. Diğer gelin için."

Petra kaşlarını çatıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

Tam o sırada elinin aramıza uzandığını görüyorum. Hâlâ ona bakmıyorum -bana batıl inançlı diyebilirsiniz ama üzerime daha fazla kötü şans davet etmeyeceğim- bu yüzden ne olduğunu gördüğümde daha da şaşıyorum.

Bir klasör.

Petra dosyayı Matvey'nin elinden alırken June, "Bu garip bir hediye," diye yorum yapar. "Yani, dostum, alınma ama ben olsam en azından mücevher alırdım."

"Bunu Yuri'ye bırakacağım," diyor. "Bu sadece benden."

Şimdi kıskanmaya başlıyorum. "Benim özel hediyem nerede?" Homurdanıyorum.

"Özel hediyen sana herkesin içinde verebileceğim bir şey değil."

"Ew!" Petra diyor ki. "Çifte iğrenç, üçlü iğrenç-bir oda bul artık!"

"Önce düğümü atsinlar," diye söze girdi June. "Tanrı biliyor ya, bu ikisi yeterince günah işledi."

"Jay!"

Ben *nedimemle* tartışmakla meşgulken Petra'nın kaşları kalkıyor. "Hah. Bunların törene yetişmeyeceğini sanıyordum."

"Nedir onlar?"

Dürtüyorum. "Boşanma evraklarımız." Oh.

Oh.

Matvey beklenenden daha uzun sürdüğünü söyledi. Zaten her şeyi rezerve ettiğimiz için, töreni yine de yapacağımızı ve daha sonra resmileştireceğimizi düşündük, ama...

Bu gerçek. Gerçekleşiyor.

"Avukatların bu işi hızlandırmasını nasıl sağladınız?" Petra sayfaları verimli bir şekilde çeviriyor.

"Benimkini tehdit etti," diyor alçak sesle gülerek.

"Bu tam bir saçmalık," diye mırıldandı. "Ben de benimkini tehdit ettim. Ne yani, seni ciddiye alıyorlar da beni almıyorlar mı?"

"Basit matematik. *Pakhan vor*'u yener. Kişisel bir şey değil."

"Evet, evet, bunu işe aldığınız o ahbaplara söyleyin."

Neşeli hissediyorum. Aynı anda hem gülmek hem de ağlamak istiyorum. "Yani imzalayabilir miyiz?" diye soruyorum. "Bugün gerçekten imzalayabilir miyiz?"

"İmza atar atmaz," diye onaylıyor.

Kâğıtlara bir göz attım. Her sayfası onun tarafından imzalanmış ve paraflanmıştı. "Kalemin var mı?" Petra soruyor.

"Tam burada."

Her şey düzene girdiğinde, dosyayı geri veriyor. "Bana bir kopyasını gönderecek misin?"

"Tabii. Bunu balayı hediyen olarak kabul et."

"Seni cimri piç."

Petra'nın sözlerine rağmen, bu şimdiye kadar yaşadığım en dostane boşanma olabilir. hiç tanık olmadım. "Yani iyi miyiz?" Hala inanamayarak soruyorum. "Evlenebilir miyiz? Gerçekten mi?"

"Gerçekten," diye cevaplıyor Matvey. Başımın arkasına bir öpücük konduruyor ve orada tüm şefkatini hissedebiliyorum. Bizi zaten bağlayan aşk, herhangi bir sözleşmenin yapabileceğinden daha fazla.

Ama yine de, yüzük oldukça güzel.

"Gidip kardeşimi arasam iyi olacak," diye iç geçiriyor. "Bir kese kağıdının içinde nefes almadığından emin ol."

Petra'nın gözleri kısıılır. "Korkmuyor, değil mi?" "Her ihtimale karşı çıkışları kapattım."

"Kilitleri iki kez kontrol edin."

Gözlerimi deviriyorum. *Lanet olası Bratva*. Bazı şeyler hiç değişmiyor. "Mihrapta görüşürüz o zaman."

"Mihrapta görüşürüz, Bayan Flowers."

Bu sözleri tam kulağımın dibinde, alçak sesle ve günah gibi çakıllı bir şekilde söylüyor. Bana tanıştığımız günü hatırlatıyor, bana hala böyle seslendiği zamanları. *"Bayan Flowers."*

O soyunma odasından ne kadar uzağa geldik.

Yine de bazı şeyler asla değişmez. Omurgamdan aşağı inen sıcaklık gibi, o kadar güçlü ki zar zor nefes alabiliyorum. Bu elbiseyi yırtıp atmak ve ayaklarımı yerden kesmesine, beni kimsenin göremeyeceği bir yere taşınmasına izin vermek istiyorum. Bana olan aşkını bildiği her şekilde ilan etsin.

Ama önce katılmamız gereken bir düğün var.

Matvey gittikten sonra June beni hazırlık odasına götürüyor. Saçıma ve makyajıma rötuşlar yapıyor - ipek kurdeleye çılgınca saldırırken verdiğim zarara küfretmeden olmaz - ve beni bir kez daha peri masalındaki halime dönüştürüyor. Sonra aynısını Petra'ya yapıyor.

"Nedimelerim var, biliyorsun," diye itiraz ediyor.

"Elbette. Ve ikisi de mutfakta, hiçbir tartın tadılmadan gitmediğinden emin oluyorlar."

Petra zehirle ilgili bir şeyler mırıldanıyor ama June çoktan elbisesine geçmiş. "Tanrım, buraya gelirken biri sana ateş mi etti?"

"Gelininize sorun. Bu onun tasarımı."

Gerçekten de öyle. Mallard'ın sergisi bittiğinde, "Kurşun Geçirmez Gelin" eserimi teslim etmeyi gönülsüzce kabul ettiler. Hatta satmak isteyip istemediğimi sordular ama onlara hayır dedim. Bu parça tek bir kişi düşünülmüş yapıldı - sadece onun büyük gününde giymesi adil olur.

Evet. *Üçüncü* büyük gün.

"İsviçre peyniri etkisi bir yana, kesinlikle iyi bir seçim. Bunun içinde hamile bile görünmüyorsun."

"Bunu bir daha söyle, sana meydan okuyorum."

"Ne? Bu bir iltifattı!"

Bir bakıma doğru: etek yüksek başlıyor ve genişliyor, bu yüzden patlamaya yakın olsa bile, bunu anlamakta zorlanırsınız. Özellikle de yüzüne.

Şakalaşmalarını duymazdan gelip aynaya bakıyorum. Kendi elbisem tanıdık geliyor ama aynı zamanda değil. Aynı fildişi renginde, aynı dökümlü, vücudumda aynı şekli alıyor. Ama sol kolda, bir zamanlar işlemeli yaprakların olduğu yerde, onların yerini başka bir şey almış.

Çiçekler.

"Kızlar!" Corey kapıyı çalıyor. "Vakit geldi."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Büyükannemin bana öğrettiği gibi alıyorum ve veriyorum. Sonra dışarı çıkıyorum.

Nef büyük, parlak ışıklı, her duvardan beyaz çiçekler fışkırıyor. Önce Petra'nın gitmesine izin veriyorum - koridorda ilk adımı atamayacak kadar gerginim. Her şey hâlâ çok gerçeküstü geliyor. Sanki her an uyanabilirmişim gibi.

Ama kendimi çimdiklediğimde, çok fena acıyor.

Güzel. Tüm hayatımı rüya görerek geçirdim. Artık uyanmaya hazırım. Hayallerimi gerçeğe dönüştürmeye hazırım.

İlk adımımı atıyorum. Sonra bir tane daha. İlerlerken, bu odada sevdiğim herkesi görüyorum: Corey ve Rob, gözleri çoktan ıslanmış. Charlie, Noel'deki bir çocuk gibi ışıltıyor. Elias, bana gururla bakıyor, büyükannemin anısını benim için buraya taşıyor. Bizim aracılığımızla Maia da burada.

Ve sonra June, kızımı minik ellerinden tutarak yönlendiriyor, çiçek yapraklarını nef boyunca dağıtmasına yardım ediyor. Her adımda tökezliyor, henüz bir yaşında bile değil, ama sorun değil. Hepimiz böyle başlarız.

Buttons, odadaki en şık papyonunu göstererek onun peşinden gidiyor.

Ve sonra, sunakta, ailemin geri kalanı: Petra, bulacağımı hiç düşünmediğim kız kardeşim. Yuri, kandan öte bir kardeş. Grisha, sağdıcım ve sadık dostum. Ve merkezde, beni bekleyen.

Matvey.

Hayatımın aşkı.

"Hazır mısın?" Bir elini uzatıyor.

Daha iyisi ve daha kötüsü için. Zenginlikte ve fakirlikte. Hastalıkta ve sağlıkta. Ölüm bizi ayırana dek ve bunu deneyebilir de.

"Hazır," diye cevap veriyorum.

Sonra elini kendi elime aldım.

İtiraf etmeliyim ki hayatımda çok fazla düğüne gitmedim. Ve bunun gezegendeki en iyi, en muhteşem düğün olduğuna emin olsam da, bir şeyi merak etmeden duramıyorum...

Yeni kocanızı yatağa sürüklemenizin sosyal olarak kabul görmesi ne kadar sürer?

Kocamı. Ne kadar yabancı bir kelime.

Bedenime göre deniyorum. *Koca. Hus-band.* Konuklar gönüllerince eğlenirken sessizce kendi kendime söylüyorum. Şampanya nehirleri akıyor ve pasta hâlâ ziyaret ediliyor, özellikle de takım elbiseli iki iri yarı Rus nedime tarafından.

Bahçede, tüm ihtişamıyla villayı seyrediyorum. Devasa bir yer; bir gece için rezerve etmenin ne kadar mal olduğunu hayal bile edemiyorum. Ancak misafirlerimizin gecenin bir yarısı eve sağ salım dönme endişesi yaşamadan en iyi şekilde vakit geçirmelerini istedik ve bu da bize ideal bir yol gibi göründü.

Bu aynı zamanda düğün gecemizi beklemek zorunda kalmayacağımız anlamına geliyordu.

Tanrım, bu kadar gergin olduğuma inanamıyorum. Matvey görülecek her şeyi gördü. Artık utanmanın bir anlamı yok, değil mi?

Yine de kelebekler uçmaktan vazgeçmiyor.

Matvey'nin daha önce hiç bu kadar yakışıklı görünmemiş olması da yardımcı olmuyor. Dürüst olmak gerekirse, bu haksızlık: Görülecek her şeyi *ben* de görmeliydim. Bu parlaklık nereden geldi? Ve ilk etapta nasıl mümkün olabilir? O zaten gördüğüm en seksi adamdı!

Dediğim gibi: adil değil.

Gecenin yarısını zaten dans ederek geçirdik, ellerimiz her türlü uygun şekilde dolaştı. Şimdi, kocam -kocamın grubu; hayır, hala *tuhaf*- misafirleriyle ilgilenirken içkimi yudumlarken, diğer tüm yolları düşünüyorum. O kadar da uygun olmayan yolları.

Belki bir saat daha? Alt dudağımı çiğniyorum, odanın etrafına temkinli bakışlar fırlatıyorum. Belki misafirler uyuyana kadar? Ya da Petra Yuri'yi çalılıklara sürükleyene kadar?

Neyse ki uzun süre merak etmeme gerek kalmadı. "Benimle gel."

Kulağımın arkasından gelen ani sesle neredeyse sıçrayacaktım.

"Nereye?"

"Umurumda değil," diye homurdanır Matvey. "Ama önümüzdeki elli saniye içinde başka bir yerde olmazsan, seni tam burada, şimdi, tüm konukların önünde alacağım."

Yutkunuyorum. Bunu kesinlikle yapabiliyor. "Ama düşün-" "Biz düşünümüzü yaptık. Şimdi gel karım ol."

Karısı. Lanet olsun, bu kartı oynamak zorundaydı. Ağzından çıkanlar kulağa çok ateşli geliyor. Nasıl hayır diyebilirim ki?

O zaman söyleme.

Bu doğru. Bu gece bizim gecemiz. Kuralları biz koymazsak kim koyacak?

"Peki," diyorum. "Ama önümüzdeki elli saniye içinde odamızda olmazsan, sensiz başlıyorum."

Bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum, sıcak ve erimiş. Bahçeden dışarı süzülürken attığım her adımda bunu hissediyorum. Villanın içi beni mermer ve altınla karşılıyor, kraliyet ailesine uygun bir yer.

Şu an olduğun şey bu değil mi? İçimdeki ses fısıldıyor. Taç giymiş bir kraliçe mi?

Eğer öyleysem, kralım beni bekletmese iyi olur.

Süitimize doğru adım atıyorum, elbisem bir çiçek halısı gibi peşimden geliyor. Belki şampanya aklımı başımdan aldı ama kendimi hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. Daha kontrollü. Dünyayı ve içindeki herkesi alt edebilmişim gibi.

Ve sonra, tam içeri adım atacakken, ayaklarım altımdan çekildi. "Matvey!" İtiraz ediyorum.

"O eşiği tek başına geçmene izin vereceğimi düşünmedin, değil mi?"

"Evet mi? Hayır mı? Bilmiyorum. Havalı bir an yaşıyordum."

"Ah, yani böldüm, değil mi?" Kulak mememi dişlerinin arasında emiyor, ama sadece bir saniyeliğine. Daha fazlasını vaat ederek beni çılgına çevirmeye yetecek kadar. "Gidebilirim. Bırak sen işine dön."

Hiç şansı yok. "Eh, o an geçti." "Yazık. Sanırım o zaman seni içeri taşımam gerekecek."

"Burası bizim evimiz bile değil!" Gülüyorum, başka bir şey yapamayacak kadar neşeliyim. Diğer insanlar bunu göremiyor: Matvey'in eğlenceli yanını. Bu sadece aile için ayrılmış bir ayrıcalık.

Ve yataktaki eğlenceli tarafı...

Artık sözleşmem var diyelim. "O zaman yolu göster *kocacığım.*"

Bana karşı inliyor. "Siktir, *Kalina.*" "Ne? Yanlış bir şey mi söyledim?"

Süitin pahalı dekoruna aval aval bakmama bile izin vermiyor. Sadece beni en yakın düz yüzeye doğru bastırıyor. "Hayır. Ama bunu söylemeye devam edersen, planıma sadık kalacağıma söz veremem."

"Hangisi?"

"Vücudunun her santimine tapmak için."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. "O zaman başlasan iyi olur. Fikrini değiştirmeden önce."

Kurt gibi ve aç bir şekilde sırtıyor. "Nasıl istersen, *moya pakhansha.*"

Sonra dudaklarını benimkilerin üzerine mühürlüyor.

Derin, yiyip bitiren bir öpücük. Beni duvara yaslanmış, zevk ve sıcaklık içinde boğulmuş, nefesimi tutacak tek bir saniyem bile olmadan bırakıyor. *Gidiyorum.*

Matvey oksijenimi tekrar, tekrar ve tekrar çalarken çaresizce düşünüyorum. *Bu öpücük benim ölümüm olacak.*

Ama ayrıldığımızda, daha fazlası için geri dönüyorum.

Ellerini elbisemin üzerinde hissediyorum, çıplak tenime ulaşmak için kat kat tüllerle savaşıyor. Ama bu elbise denizkızı şeklinde, bu da aşağıda herhangi bir şeyi manipüle etmek için çok az yer olduğu anlamına geliyor.

"Bekle," diye nefes nefese kaldım. "Bana bırak."

Yanımdaki tokaya uzanıyorum. İşleyen son iki beyin hücremi, onu gevşetecek kadar birleştirmeye çalışmak cehennemi bir çaba. Ama bunu yaptığım an.

Eteklerim kabarıyor, açık ve hazır.

"*Blyat*'," diye küfrediyor boynuma karşı. "Bunu benim için hazırlamıştın, değil mi?"

"Aslında dans için hazırlamıştım," diye nefes alıyorum bir öpücük saldırısı altında. "Ama sonra gerçekten gerekli değildi-ah!"

Zevk içimde kıvılcımlar çıkarıyor. Matvey tek ve hızlı bir hareketle göğüslerimi kaplarından kurtarıyor ve aralarına dalıp her bir meme ucunu sırayla ısıyor. Dili sıcak, erimiş bir şey.

"M-Matvey..."

"Benim," diye hırlıyor tenime karşı. "Sadece benim."

Senin, ben de nefes almak istiyorum. *Sadece senin.*

Sonra dizlerinin üzerine çöküyor.

Ne yapmak üzere olduğunu yapmadan bir saniye önce anlıyorum. "Matvey, bu...!"

Utanç verici. Gülünç. Bayat.

Bu kelimelerin hiçbiri boğazımdan geçmiyor. Çünkü gerçek şu

ki, o da günah kadar sıcak.

Matvey'nin dişleri dantel jartiyeri kalçama sıkıştırıyor. Sakalını hissedebiliyorum. Köpek dişleri iç uyluğumun hassas derisini sıyrarak aşağıya doğru sıyırdı.

Ağzında dantel parçasıyla ortaya çıktığında neredeyse k e n d i m i kaybediyordum. "Seninle ne yapacağım ben?" Nefes veriyorum.

Danteli tükürür. "Bu sorulacak yanlış soru." "Doğru olan ne?"

Gözleri kararıyor, kapüşonlu. Milyonlarca farklı şekilde açım. "Neyim *ben* *seninle* ne yapacağım?"

Sonra tekrar eteklerimin altına daldı.

Dilinin ilk turunda dudağımı o kadar sert ısıriyorum ki kan geliyor. Ama daha azını göze alamam - eğer yapmazsam, dışarıdaki herkes beni duyacak.

Ancak Matvey tam da bunu başarmaya kararlı görünüyor. "Saklanma," diye homurdanıyor. "O güzel küçük sesini duymama izin ver."

Ben de öyle yaptım. Matvey'in dili içimde kıyamet koparırken başımı duvara yaslayıp inliyorum. Bir bacağım boynuna dolanmış ve beş manikürlü tırnağım kafa derisine batarken, kendimi yaşamış en kirli gelin gibi hissediyorum.

Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum: dakikalar, saatler, günler. Sanki beni canlı canlı yiyor.

"Matvey," diye nefes alıyorum. O kadar yakınım ki tadını alabiliyorum, ama bu beni de korkutuyor. Ne kadar iyi hissettiriyor - bu yükselen saf zevk dalgası. Sonunda doruğa ulaşp çöktüğünde ne kadar güçlü vuracak. "Yapamam...!"

"O zaman yapma."

Hepsi bu kadar. Açık gelinliğimin içinde utanmadan ağzını tamamen üzerime bastırıyorum ve orgazmımı yaşıyorum.

Matvey bana doğru döndüğünde iki kolumu da omuzlarına doluyorum. "Yatağa," diyorum. "Şimdi."

Bana ikinci kez sordurmuyor.

Ayaklarım tekrar sağlam zemini kaybediyor. Beni odanın öbür ucundaki devasa sayvanlı yatağa kadar taşıyor. Bir krala yakışacak kadar lüks görünüyor.

Ve onun kraliçesi, kendime hatırlatıyorum.

Beni nazikçe yere yatırıyor ama gözlerindeki açlık belli oluyor. "Seni bütün gece ayakta tutacağım."

Ayakkabılarımı çıkarıyor ve önce ayağımın yan tarafına, sonra da bileğime saygılı bir öpücük konduruyor. Yukarı doğru her öpüşünde biraz daha ürperiyorum. Matvey'in dudakları benim bile sahip olduğumu unuttuğum, en unutulabilir yerlerimi sıyrıyor: baldırımın alt tarafı, dizimdeki çukur, göbek deliğimin altındaki doğum lekesi. Böyle bir durumda hiçbir değeri olmaması gereken yerler, ama yine de onlara çok değerli olduklarını hissettiriyor.

Beni değerli hissettiriyor.

Ve aniden, aynı açlık içimde alevlendi: yakıcı bir dürtü *tüketmek*. Matvey'e onu ne kadar çok istediğimi göstermek için.

"Arkana yaslan," diye fısıldıyorum.

Tek kaşını bana doğru kaldırıyor ama itiraz etmiyor. Tam olarak gitmiyor Tam bir denizyıldızı, ama kıyafetlerini çıkarıyor ve yatak başlığına yaslanıyor, ki bu da olabildiğince itaatkâr. *Pakhan* gururu falan.

Ama sorun değil. Boyun eğmesine ihtiyacım yok. Sadece ona tam olarak olduğu yerde ihtiyacım var.

Gelinliğimi çıkarıp onun kucağına sürünüyorum. Külotum çoktan kabaca yırtılmıştı - farklı bir şey beklediğimden değil. Aslında, bu sadece işimi kolaylaştırdı.

"Bu ne?" diye sırtıyor.

Onu elime aldığımda, çoktan damlıyordu. "Ben iyi bir eş oluyorum." Sonra batıyorum.

"Siktir," diye küfrediyor ben ucu sokarken. "*Sikeyim*."

Dürüst olmak gerekirse, ben de onunla aynı fikirdeyim.

Uzunluğunun içimde sürüklenmesinin tadını çıkarıyorum, santim santim işkence ediyorum. Onu yavaşça içime çekiyorum, bakışlarım Matvey'in kapüşonlu gözlerine sabitlenmiş, her geçici ifadeyi yakalamaya kararlıyım.

Eğer ben onunsam, o da benimdir.

Hareket etmeye başladım. "Kocacığım," diye nefes alıyorum. Matvey bir küfür savuruyor.

"Tekrar söyle." "Koca."

"Tekrar."

Ben ona binerken o da içime giriyor, acımasız bir ritim. "Koca, koca, *koca-ahh!*"

Her şey göz açıp kapayıncaya kadar oluyor. Bir saniye önce üstte olan bendim ve bir saniye sonra sırtım yatağa çarptı. "Seni uyarmıştım."

"Ma-!" İçime girdi. Bu sefer o kadar derin ki nefes bile alamıyorum. "*Matvey.*"

"Güneş doğana kadar seni becereceğim," diye hırlıyor nabız noktama karşı. "Seni bırakmam için yalvarana kadar."

"Ahh-"

"*Doyana* kadar."

Gözlerim geri yuvarlanıyor. *Az önce* boşaldım - neden saniyeler içinde tekrar boşalabilecekmişim gibi hissediyorum? "Öyle mi?"

"Evet."

"İçime bir bebek daha mı koyacaksın?"

Yarı şaka ama Matvey'nin bana bakışı son derece ciddiye. "Evet. Ve sonra bir tane daha."

"I-"

"Ve bir tane daha, bir tane daha, ta ki bebeklerimle dolu olmadığın bir gün geçmeyene kadar."

Tanrı yardımcım olsun. Bunun sadece edepsiz bir konuşma olduğunu biliyorum ama yine de.

Yine de bir yanım başka bir şey istemiyor. *Ölene kadar bebeklerle doldurulmak* anlamında değil, ama önemli olan tek anlamda.

May yakında bir tane olacak. Ve gerçekten, her zaman büyük bir aile istemişimdir. En az üç çocuk, belki daha fazla. Belki de bir aile kurmaya başlamak o kadar da kötü bir fikir değildir.

hemen. "Tamam,"

diye nefes alıyorum.

"Öyle mi?" Matvey kulağını tırmalıyor.

"Evet." Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Beni bebeğinle doldur." Buna söyleyeceğim başka ne varsa dudakları tarafından yutuluyor.

Bacağını omzunun arkasına bağladı ve sözünü yerine getirdi: o beni yalvarana kadar beceriyor. Hâlâ bir önceki orgazmdan mı geldiğimi yoksa tekrar tekrar uçurumun kenarından mı geçtiğimi anlayamayana kadar.

"Hazır mısın?" diye takılıyor.

"Evet," diye tutarsızca geveledim. "Bebeğini içime koy. Ben hazırım, *ben-ahh!*"

Omzumu ısıyor ve içime boşalıyor. Her yerde hissedebiliyorum, tıpkı söz verdiği gibi içimi dolduruyor, o kadar çok ki taşmasını engellemek için bacaklarımı kalçalarının etrafına sıkıştırmak zorunda kalıyorum. Yine de doyamıyorum: buna, ona. Bize.

Ben de bunu ona söylemeye devam ediyorum. Ne zaman tekrar içime girmeye başlasa, tırnaklarımı kafa derisine batırıyorum ve inliyorum, *hazırım, hazırım, hazırım*.

Bebeğin için hazırım.

Ama en iyi kısmı ne?

Bu sefer gerçekten öyleyim.

GENİŞLETİLMİŞ SONSÖZ: MATVEY

ON YIL SONRA

Cashmere Ruin'in özel Genişletilmiş Sonsözüne göz atın!

Buradan indirin: <https://dl.bookfunnel.com/o7x8hux1jk>

AYRICA NICOLE FOX TARAFINDAN

Kuznetsov Bratva

Zümrüt Kötülük

Zümrüt Ahlaksızlıklar

Novikov Bratva

Fildişi Külleri

Fildişi Yemini

Egorov Bratva

Karışık Masumiyet

Tangled Decadence

Zakrevsky Bratva

Günahın Ağıtları

Yalanların Sonatı

Acı Rapsodisi Bugrov

Bratva

Gece Yarısı Arafı

Midnight Sanctuary

Oryolov Bratva

Zalim Cennet

Zalim Söz

Pushkin Bratva Konyak

Villain

Konyak Vixen

Viktorov Bratva

Viski Zehri

Viski Ağrısı

Orlov Bratva

Şampanya Zehri

Şampanya Gazabı

Uvarov Bratva

Safir Yara İzleri

Safir Gözyaşları

Vlasov Bratva Kibirli

Canavar

Kibirli Hata Zhukova

Bratva

Lekeli Tiran

Lekeli Kraliçe Stepanov

Bratva

Saten Günahkar

Saten Prenses

Makarova Bratva

Parçalanmış Sunak

Parçalanmış Beşik

Solovev Bratva

Yıkılmış Taç

Yıkılmış Taht Vorobev

Bratva

Kadife Seytan

Kadife Melek

Romanoff Bratva

Kusursuz Aldatma

Kusursuz Yolsuzluk Kovalyov

Bratva

Yıldızlı Kafes

Yıldızlı Gözyaşları

Yorgun Ruh

Jaded Devil

Yırtık Peçe

Yırtık Dantel

Mazzeo Mafia Düet

Yalancının Ninnisi (1. Kitap)

Günahkarın Ninnisi (2. Kitap)

Bratva Suç Sendikası

**İstenilen sırayla okunabilir!*

Bana Söylediği

Yalanlar Bana Verdiği

Yaralar

Bana Öğrettiği

Günahlar Belluci Mafya

Üçlemesi

Yozlaşmış Melek (Kitap 1) .

Yozlaşmış Kraliçe (2. Kitap) .

Yozlaşmış İmparatorluk (3. .

Kitap) De Maggio Mafya Düeti

Takım Elbiseli Şeytan (1. Kitap)

Sunaktaki Şeytan (2. Kitap) .

Kornilov Bratva Düeti

Don ile Evli (Kitap 1) .

Ölüm Bizi Ayırana Dek (2. Kitap).

Bratva İmparatorluğu'nun Varisleri

**İstenilen sırayla okunabilir!*

Kostya

Maksim Andrei

Ravenlake Akademisi Prensleri (Zorba Romantik)

**Tek başına da okunabilir!*

Zalim Hazırlık

Zalim Akademi

Zalim Elit

Tsezar Bratva

Nightfall (Kitap 1)

Şafak Vakti (2. Kitap) Rus

Suç Kardeşliği

**İstenilen sırada okunabilir!*

Mafya babası tarafından tarafından

sahiplenildi Mafya babası korunmuyor

Mafya Babası Tarafından Nakavt Edildi

Mafya Babasına Satıldı

Mafya Babası Tarafından

Çalındı

Mafya Patronu ile Tuzak

PedVolkov Bratva

Kırk Yeminler (Kitap 1)

Kırk Umut (Kitap 2)

Kırk Günahlar (bağımsız)

Diğer Bağımsızlar Vin:

Bir Mafya Romantizmi

Kutu Setleri

Bratva Mafya Patronları (Rus Suç Kardeşliği Kitapları 1-6)

Tsezar Bratva (Tsezar Bratva Düet Kitapları 1-2)

Bratva İmparatorluğu'nun Varisleri

Mafya Dons Koleksiyonu Don's

Corruption

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KAŞMİR HARABESİ (GENİŞLETİLMİŞ EPILOG)

GROZA BRATVA

NICOLE FOX

Telif hakkı© 2024 by Nicole Fox

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

GENİŞLETİLMİŞ SONSÖZ: MATVEY

ON YIL SONRA

"Mooom! Sasha kurabiyelerimi çaldı!"

"Onlar benim! Onları bana babam verdi!"

"Yalancı! Paylaşmamızı söyledi ama sen

sadece-"

"Çocuklar!" April herkesin dikkatini çekmek için bir kez alkışlıyor.

"Arabada kavga etmek yok. Kural bu."

"AMA ANNE-!" iki küçük ses hep bir ağızdan haykırıyor.

"Aması yok!" Ayağını yere vuruyor. "Sasha, kardeşinle paylaş. May, bağırıp çağırmaya başlama. Eğer bir sorunun varsa -*gerçek* bir sorun- bana ya da babana gel. Tamam mı?"

"Tamam," diye mırıldanıyor May nefesinin

altında. "Güzel. Şimdi birbirinize ne

söyleyeceksiniz?"

Başımı yolcu koltuğundan geriye doğru çevirip gülümsememi bastırıyorum. Çocuklar birbirlerine ters ters bakıyorlar ama sonunda Sasha pes ediyor. "Özür dilerim. Bütün kurabiyeleri almamalıydım."

"Ben de özür dilerim," diye homurdanıyor May.
"Bağırmamalıydım." "İşte!" April ellerini tekrar çırpıyor, bu sefer mutlu bir şekilde. "Gördün mü?"

Sasha kız kardeşine kurabiye kutusunu uzatır. Son çikolata parçacıklı kurabiye için tereddüt ediyor ama son anda sade bir kurabiyeye yöneliyor. Sasha ona "Bunu alabilirsin," der.

May dudağını ısıyor, çelişkili görünüyor. "Ama bu senin en sevdiğin tip," diye itiraz ediyor.

Başımı sallıyorum, dudaklarımın seğiren köşelerini zapt etmek imkânsız hale geliyor. Bunu söylemek tam May'e göre. Aradan iki yıl bile geçmedi ama o en büyük kardeş rolünü üstlenmeye devam ediyor.

Tıpkı annesi gibi.

"Bölüşmeye ne dersin?" Ben önerdim.

Sasha'nın gözleri parlıyor. "Ben yaparım!

Ben yaparım!"

Kurabiyeyi kutudan çıkardığında, konsantrasyon içinde kaşları çatılır. Walton'ın atomu parçalamasını izlemek gibi. "İşte!" diye ilan ediyor sonunda.

İki yarı hiçbir şekilde eşit değil ama May çok mutlu görünüyor. "Teşekkürler, Sasha!"

"Bunun da yarısını alabilir miyim?"

April koltuğun üzerinden bakışlarımı karşılıyor. "Burada çok fazla heyecan kaçırıyorsun," diye takılıyor. "Çocuklarımız takas ekonomisini yeniden keşfetmek üzere."

"Benim için dakikalar

ayırır mısın?" "Baş

üstüne, kaptan."

Keşke bu seyahatte çalışmak zorunda olmasaydım ama bu pazarlık konusu değil. Ya burada, arabada çalışacağım ya da planladığımız etkinlikleri atlamak zorunda kalacağım. Ve *bunun* olmasına imkan yok.

Bugün aile günü.

"Seni buluşma noktasına bırakayım mı?" Grisha sürücü koltuğundan soruyor.

Başımı salladım. "Günün geri kalanında izin alabilirsin. Saat altıdan önce yola çıkmamız gerekmiyor."

"Evet."

Gözlerimi deviriyorum. Birbirimizi ne kadar zamandır tanıdığımızın bir önemi yok: O görevdeyken ben her zaman *efendim*, *patron* ya da *pakhan*'ım. Yapacak zekice bir şakası yoksa tabii. "Hanımefendiye benden selam söyle."

"Olur, patron. Gerçi şimdiden benimkinden çok senin evinde."

"Bu en iyi arkadaşın görevi," diye belirtiyor April. "En iyi arkadaş görevini atlayamazsın. June asla yapmaz."

Grisha'nın April'in eski oda arkadaşıyla evleneceğini düşünürken tombala kartımda bu yoktu. Her şeyin olabileceğini gösteriyor. Ve şimdi June beş yıldızlı bir şef olma yolunda ilerliyor, Doğu Yakası'ndaki her restoran ondan bir parça istiyor. İşte bu yüzden Washington'da bir hafta geçirip yeni şefleri şekle soktu.

Doğal olarak, öğle yemeği için kocasını istedi.

"Grisha Amca!" Sasha sanki aklımı okumuş gibi arka koltuktan sesleniyor. "Bize kurabiye fikrini tekrar anlat!"

"Kurabiye neden doktora gitti?" "Çünkü kendini ufalanmış hissediyordu!"

Grisha kıkırdıyor. "İşimi çalmaya çalışıyorsun, değil mi?" "Ama araba kullanamıyorum," diye surat asıyor.

"Ve takım elbisem yok."

May, "Annem sana bir tane yapabilir," diye öneriyor. "Değil mi anne?"

"Elbette." April sırıtıyor. "Ama sana pahalıya patlar. Yarım kurabiye yeter."

"Moooom!"

Arka koltukta devam eden küçük partiye rağmen, tam kenara çekeceğimiz sırada *vory*'nin raporlarını incelemeyi bitirmeyi başardım. Ivan'ı kaybettikten sonraki birkaç yıl boyunca mali durumumuz zorlanmaya devam etti. Artık ihtişamlı günlerimizde değildik ve bunu hepimiz biliyorduk. En kötüsü de bunu hak etmiştik, *ben* hak etmiştim.

Neyse ki, beşinci yılımızda April'in moda çizgisi *y ü k s e l d i*. Söylemeye gerek yok, o zamandan beri kötü bir çeyrek geçirmedik.

"Sonra görüşürüz, Grisha Amca!" May el sallıyor.

"Sonra koklaşırız, timsah!"

"İşler öyle yürümüyor." Sasha kaşlarını çatır.

May yardımsever bir şekilde, "O yaşlı," diyor. "Belki de unutmuştur."

April başını sallar ve güler. "Bunu söylediğini duymasına izin verme. Herkes hazır mı?" İkisini de ellerinden tutuyor, her iki taraftan birer tane.

"Peki ya ben?" Alay ediyorum.

"Buradayım!" May etrafımda koşuyor. "Elini tutacağım, baba."

"Teşekkür ederim, *Malyshka*."

Boştaki elimle April'inkini buluyorum. "Manipölatör," diye fısıldıyor bana.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum," diye cevap veriyorum. "Kızıma bilmediği bir şehrin yollarında rehberlik etmekte yanlış bir şey görmüyorum."

"Bunu biliyor mu? Çünkü bence kızınız *sana* rehberlik ediyor."

"Belki de öyledir. Kaybolabilirim."

April burnunun ucuyla elmacık kemiğimi okşuyor. "Ah, canım. Ne yapsak acaba?"

"Ew!" Sasha gider. "Öpüşüyorlar!"

"Vay canına. Öpüşme polisi doğurduğumu bilmiyordum."

Çocuklarımızla şakalaşmakla o kadar meşgulüz ki, neredeyse gideceğimiz yeri fark etmiyoruz. "Çocuklar!" Sasha bağırıyor. "Bakın, bu Noel Baba!"

Bu kesinlikle Noel Baba *değil*. "Bu George Washington," diyor May kendini beğenmiş bir şekilde. "Okulda onun hakkında her şeyi öğrendik."

Daha sıcak ama yine de değil.

"Bir göz atmak ister misin?" April öneriyor. "Belki bize onun kim olduğunu söyleyecek bir plaket vardır."

Aynen böyle, çocuklar bizi anıta doğru çekmeye başladı. Gerçi "çekiyorlar" demek hafif kalır, kızaklı iki husky gibiler. "Eminim Washington'dur! Çünkü Washington, D.C.'deyiz!"

"Bahse girerim Noel Baba'dır çünkü sakalı var!"

"Onlara söylemeli miyiz?" April'ın kulağına fısıldadım.

"Söylemeyelim."

Sonunda heykelin önüne gelene kadar küçük bir turist kalabalığının arasından yolumuzu buluyoruz. Sasha arkasındaki levhaya kaşlarını çatıyor. Sonra yüksek sesle okumaya başladı. "Bu akçaağaçta..."

"Tapınak," diye düzeltiyor

May. "... osuruklarda olduğu gibi..."

"Kalpler!" April ağzından kaçırıldı. "Bu 'kalpler', sevgilim."

"... solucan için insanların..."

"Neden ben okumuyorum?" Ben öneriyorum. "Yapabilirim!" diye itiraz ediyor.

"Yapabileceğini biliyorum. Baban sadece okumayı hatırlayıp hatırlamadığını görmek istiyor."

"Okumayı bilmiyor musun?!"

"Eskiden öyleydim. Ama yine de okula gitmeyeli uzun zaman oldu."

"Okumayı da mı unutacağım?" May korkuyla April'in kolunu çeğiştiriyor. "Babam gibi yaşlandığımda mı?"

"Tamam!" April ellerini çırpıyor. "Sanırım biraz dondurma zamanı geldi. Dondurma isteyen var mı?"

"OHH, BEN BEN BEN!"

Başımızı sallıyoruz ve Başkan Lincoln'ü geride bırakıyoruz. April, "Bizimle büfede buluşmaları için onlara mesaj atacağım," diye mırıldandı.

"Kim, biz ve bu iki vatansever mi?"

"Ha-ha. Çok komik."

Ancak daha telefonunu çıkaramadan tanıdık bir ses "Matvey Amca!" diye seslendi.

Dönüyoruz. Çok uzakta değil, her yerde tanıyabileceğim iki figürün arasına sıkışmış, küçük bir çocuk kolunu havada sallayarak aşağı yukarı zıplıyor. "Vitya!" Sırıttıyorum. "Yanıdaki yaşlı cadı da kim?"

"Çok komik," diye mırıldanıyor Petra.

Viktor bir mermi gibi üzerimize geliyor. Onu kollarımla yakalayıp havaya kaldırıyorum. "Oof! Çok ağır!"

"Değilim!" diye bağılıyor ama gülüyor.

"Haksızlık bu, baba! Ben de Viktor'la oynamak istiyorum!" "Ben, üç!"

"Öyle mi?" Onu omzuma oturtuyorum. "Onu fidye olarak vereceğim. Sen ne öneriyorsun?"

May bir an için dudaklarını büzüyor. "Dondurma," diye karar verir. "Ama sadece bir ısırık."

"İki ısırık!" Sasha araya

giriyor. "Üç mü duyuyorum?"

"İki buçuk, ama hepsi bu!"

Ağabeyim açık artırmayı izlerken eğlenen bir gülümsemeyle gümbür gümbür geliyor. "Gözlerimi bir saniyeliğine senden ayırıyorum ve sen yeğenini açık artırmaya mı çıkarıyorsun?"

Sırtışım genişliyor. "Bu doğru. İki buçuk dondurma ısırığımız var. Teklif vermek ister misiniz?"

Yuri sırtıyor. "Buradaki tüm çocuklara dondurma ısmarlamama ne dersiniz?"

Birleşik kükreme sağır edici.

Gölerek Viktor'u bırakıyorum ve tekrar gidiyor, bu sefer yanında Sasha ve May de var. Yetişkinler de arkalarından geliyor.

"Nasıl oldu da hâlâ patlamadın?" Petra'nın karnına bir bakış atarak soruyorum.

Gözlerini deviriyor. "Karısının hamileliği bir zürafanın gibi süren adama soruyor."

"Hey!" April itiraz

ediyor. "Gölge etme, ama

bu doğru."

"Ne kadar kötü olabileceğini unutmuşum." Ama o da bakışlarımı takip ediyor. "Yine de Matvey haklı. Altı ayda nasıl bu kadar büyüdün?"

Petra tasarım güneş gözlüklerini, sanki bunun provasını yapmış gibi, saçlarını hesaplı bir şekilde savurarak çıkarıyor. "Çünkü üç kişilik yemek yiyorum."

April'in gözleri fal taşı gibi açılır. "Aman Tanrım!" diye bağırır. "İkiz mi?!"

"İki kız," diye onaylıyor Petra, kendini beğenmiş bir ifadeyle.

"Babam dehşete düşerdi."

"Ahh, tebrikler!" April onu kucaklıyor. "Gah, senin adına çok mutluyum!"

Petra sanki onu bundan bir şekilde kurtarabilmişim gibi bana göz kırpmıyor. On yıl sonra, April'in sevgi gösterilerinin arkadaşlıklarının pazarlığa açık olmayan bir parçası olduğunu anlaması gerekirdi. "Teşekkür ederim," diyor diplomatik bir şekilde. "Yuri'yi kontrol etmeliyim. Bakalım isyan etmemiş mi?"

Büfeye doğru hızlı bir kaçış yapıyor. "Büyük

haberimizi de paylaşmak ister misin?"

Fısıldıyorum.

"Henüz değil." April başını sallar. "Onların şimşeklerini üzerime çekmek istemem. Ayrıca, hala biraz..."

"Sorun değil," diye onu rahatlatıyorum. "Ne zaman hazır olursan."

April'in eli karnına gitti. Ben de benimkiyle örtüyorum. Sasha'dan sonra, sahip olduğumuz çocuklarla ve diğer her şeyle o kadar meşguldük ki -mutlu bir şekilde meşguldük- bir süreliğine buna ara vermeye karar verdik. Bu kolay bir karar değildi: ikimiz de daha fazlasını istiyorduk ve bunu biliyorduk. Ama sonunda kendimize acele etmeye gerek olmadığını söyledik. Ne de olsa önümüzde koca bir hayat vardı. Ve onlar gittikçe, daha mutlu olamayacağımı düşündüm.

Ve sonra, geçen ay.

Geçen ay beni haksız çıkardı.

"Teşekkürler," diye gülümsüyor April. Dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor ve etrafımızın bir kez olsun küçük bir tacizci ordusuyla çevrili olmamasının avantajını kullanıyor. "Öğle yemeği?"

Yuri ve Petra'nın grubun geri kalanıyla birlikte geri döndüğünü, çocuklar külahlarını mutlulukla yerken erimiş dondurma akıntısını takip ettiklerini görüyorum.

"Öğle yemeği." Kabul ediyorum. "Bu bir randevu."

Washington'daki restoranımız geniş bir avlusu ve oyun alanı olan bir açık hava bistrosudur. Bu nedenle - ve mükemmel yemekleri nedeniyle - yıllardır Paul Petta'nın müdavimleriyiz. Yetişkinler iş konuşurken çocukların oynamasına izin vermek için mükemmel bir yer.

Ayrıca, İtalyan mutfağı. Bir zamanlar bu bölge için verdiğimiz savaşı hatırlatıyor.

Savaştı ve kazandı.

"Baba, gidip oynayabilir miyiz?" May kocaman gözlerle

bana yalvarıyor. "Lütfen?" Sasha da katılıyor.

"Lütfen, Matvey Amca?"

Petra kaşlarını Viktor'a doğru kaldırır. "Neden bana sormuyorsun?"

"Ama ben hep sana soruyorum!"

Küçük bir kahkaha atıyor. "Tamam, tamam. Bir günlüğüne amcanın küçük *komuğu* olabilirsin."

"Yaşasın!"

"Herkes spagetti ve köfte?" April onlar gitmeden önce onlara sesleniyor.

"EKSTRA SOSLU!"

"Babam kalp krizi geçirirdi," diyorum. Buranın pek çok güzel özelliği olsa da özgünlük bunlardan biri değil.

Gülümsüyor. "Güzel. Belki o zaman ben de aynısından alırım."

"Parmesanlı tavuk al," diye önerdim. "Hayaletini çıldırtacaktır."

Yuri'yi göz ucuyla homurdanırken yakaladım. Her şey göz önüne alındığında, Carmine'la benim geçirdiğimden daha kaliteli zaman geçirmişti. Ve adam monolog yapmayı seviyordu. "Bana da ekşi kremalı carbonara o zaman."

"Bugün şiddeti seçiyorsun kardeşim."

"Hiçbir fikrin yok. Buradaki ilk yılımızda uğraşmak zorunda kaldığımız Bonaccorsi kalıntılarını hatırlıyor musun?" diyor hınzır bir ifadeyle.

gözlerinde parıltı. "Hiçbir şey onları buranın paket servisi kadar konuşturamaz."

"Çoğunlukla hakaretti," diye ekliyor Petra. "Ama yine de."

On yıl. Bu kadar uzun zaman geçtiğine inanamıyorum. Bu şehirde olduğumuz, bir sığınaktan çıkmak için savaştığımız, görebileceğinizden daha fazla yerimizden yaralandığımız ve kanadığımız dün gibi geliyor. O zamanki yaralarımızın çoğu çıplak gözle görülemiyor.

Ama iyileştiler. Aksi takdirde, şu anda burada olmazdık.

"Terör saltanatını böyle mi kurdun?" April ona soruyor. "İtalyanlara füzyon yemekleriyle işkence ederek mi?"

"Hemen hemen, evet."

"Umarım iyi gidiyordur?" Yorum yapıyorum. "Senin 'terör saltanatın' mı?"

Elini Yuri'nin elinin üzerine koyar. Bu nadir bir sevgi gösterisi, gözden kaçabilecek kadar da gizli. "Tam olarak şikayet edemem."

Yuri bana "Şimdiye kadarki en güçlü çeyreğimizi geçirdik," diye bilgi verdi. "Ve Solovyov Bratva istikrarlı bir şekilde genişliyor. Saflarımız sürekli büyüyor."

Carmine'ı ortadan kaldırdığımızda, D.C.'de veba gibi hızlı bir güç boşluğu oluştu. Bir seçim yapmak zorundaydık: ya başkasının devreye girmesine izin verecektik ya da kendimiz devralacaktık. Yuri Groza Bratva'dan ayrıldığına ve Petra ile boşanmamız onun ve Solovyov birliklerinin yeni bir eve ihtiyacı olduğu anlamına geldiğine göre...

Bu hiç de zor değildi.

Pakhan Petra'nın kulağa hoş gelen bir ismi vardı.

"Kardeş kuruluşumuz nasıl?" Petra soruyor. "Umarım Stanislav hâlâ böyle sert davranmıyordur."

"Öyle, ama ona bunun için para ödöyoruz."

"Bu kadar iş konuşması yeter," diyor April. "Kutlama yapmak için buradayız!"

"Duyduk duymadık demeyin," diyor Yuri. "Onuncu yıl dönümünüz kutlu olsun çocuklar."

"Onuncu yıl dönümümüz kutlu olsun." Sırıttıyor.

Dördümüzün arasında, bu tarihi unutmamızın imkanı yok. Yeni hayatlarımızın başladığı gün.

Birlikte.

"Ve April Flowers moda serisinin beşinci yıl dönümü kutlu olsun" diye ekliyorum.

Petra, "Mahallenizdeki dost canlısı mafya düğünü için zırlı takımlar ve gelinlikler," diye kıkırdıyor.

"Çocuklar!" April kızardı. "Bugün *benimle* ilgili değil." "Hayır," diye kabul ediyorum. "Ama *bizimle ilgili*. Hepimizle ilgili."

Dünyayı umursamadan oynayan çocuklara bakıyorum. Bu masanın etrafındaki insanlara, isteyebileceğim en iyi aileye.

Karıma.

Sonra kadehimi kaldırıyorum. "On yıl daha."

Yemekten sonra Yuri beni bir puroyla baştan çıkarıyor. "Şu haline bak," diye ıslık çaldım. "Büyümüşsün."

"Marlboro'dan ayrıldığım için mi?"

"Hayır. Çünkü sen ödüyorsun."

Kıkırdıyor. "Hiçbir şey için para ödemiyorum. Bunları Carmine'in zulasından çaldım. Özel bir günde ortaya çıkarırım diye düşündüm." Gülümsemesi sakinleşiyor, dinginleşiyor. "Bu da öyle hissettiriyor."

"Vay canına. Gerçekten büyümüşsün."

"Belki." Omuz silkiyor, sonra çakmağı bana uzatıyor. "Ama sen olmasaydın burada olmazdım."

Ben de aynı şeyi söyleyebilirim. Tüm o kaçış yılları, karda ve sokaklarda... Bunu tek başına yaşamanın nasıl bir şey olduğunu düşünmeye dayanamıyorum.

Ama hiç zorunda kalmadım.

"Ben de sana, kardeşim."

Balkondan dışarı bakıyoruz, gözümüz hemen aşağıdaki avluda oynayan çocuklarda. "Mirasçılarla ilgili tüm bu dram..." Yurı başını sallar. "Hatırladın mı?"

"Nasıl unutabilirim ki?"

"Ve şimdi, onlardan çok fazla var. Yakında üçer tane." Şaşkınlığımı fark etti. "Tabii siz de ikiz beklemiyorsanız...?"

"Biliyor musun, bazen beni neredeyse korkutuyorsun."

Onayıma gülüyor. "Ben sadece tabelalara aşinayım. Ayrıca April iyi bir nedeni olmasa buranın şarabını asla kaçırmazdı."

Bunu inkar edemem. Güzel yemekleri keşfettiğinden beri April gerçek bir gurmeye dönüştü. Gerçi hâlâ peynirli makarna gecelerinde ısrar ediyor. "Sence Petra bunu yakalamış mıdır?"

"Ah, evet. Muhtemelen biz konuşurken onu sorguya çekiyordur."

Büyük duyurumuz için çok fazla. "Zaten ilk sırada senin kızlar var."

"Öyle. Doğum tarihi Cadılar Bayramı'nda."

"Petra'dan daha azını beklemezdim." Gülüyor.

"Bunu söylediğini duymasına izin verme."

"İsim konusunda bir fikrin var mı?"

"Evet. Julia ve Lena." "Benimle

dalga geçiyorsun."

"Sizi temin ederim ki değilim."

"Neredeler ki?" Etrafa göz gezdiriyorum. "Bütün orduyla oynama fırsatını kaçıracaklarını düşünemiyorum. Ya da tatlı yemek için bize katılacaklarını."

"Summer ve Nymeria'nın yavrularını izlemek için geride kaldım. Yavrular henüz küçük, bu yüzden orada yedek bir çift gözün olması iyi oluyor."

"Biliyor musunuz, bazen gerçek kurtlar yetiştirdiğinizi unutuyorum."

"Kurt köpekleri," diye düzeltiyor. "Ve onlar mükemmel muhafızlardır. İnsanların hepsinin toplamından daha iyidirler."

Petra, Solovyov Bratva'nın asıl lideri olduğu için Yuri, *pakhan* görevlerini April'in *pakhansha* görevlerini yerine getirdiği gibi yerine getirmekten çok mutlu: gençleri yetiştirmek ve aile işini inanılmaz derecede hiper-özel hobilerle desteklemek. Onun durumunda bu hobiler köpekler.

"Hangisi olacak?" diye soruyor, çocukları işaret ederek. "May mı Sasha mı?"

Neden bahsettiğini açıklamasına gerek yok. "Emin değilim. İkisi de farklı şekillerde umut vaat ediyor."

Bu doğru: May akıllı, sorumluluk sahibi ve yaşıtı olan çoğu çocuktan daha akıllı başında. Sasha ise benim küçük gölgem. Bu işin gerçekte neyle ilgili olduğunu bilmek için çok genç - ikisi de öyle - ama sorular sormaya devam ediyor. Bir gün benim gibi olmak istediğini söylüyor.

Onları bu tür bir hayata zorlamayacağım. Ancak April de aynı fikirde: Eğer katılmak istediklerine karar verirlerse, onları durdurmayacağız.

"Belki birlikte yönetebilirler," diye öneriyor Yuri. "Bizim eskiden yaptığımız gibi."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Zor zamanlardı ama *bizim zamanımızdı*. Eğer çocuklarımın istediği de buysa, Bratva'm emin ellerde olacak.

"Olabilir. Ufaklığın ne diyeceğini göreceğiz."

"Doğru. Viktor'un varis olmasını önerirsem Petra kafamı koparır. Kendisinin asla sahip olamadığı seçeneğe kız kardeşlerinin de sahip olmasını isteyecektir. Lafı açılmışken..." Bana döndü. "Bonaccorsi firarilerini hatırlıyor musun? Philadelphia'ya kaçanları? Görünüşe göre Kardeşçe Sevgi Şehri onlara pek iyi davranmamış. Yerel Yunanlılarla bir bölge savaşı yapmışlar ve bu süreçte birbirlerini neredeyse yok etmişler."

Kafamda bir ampul yandı. "Yani şehir almak için olgunlaşmış."

"Bingo. Petra genişlemeyi düşünüyordu. Senin Bratva'nın da büyüdüğünü biliyorum. Belki de ikisine de yeni bir ev vermenin zamanı gelmiştir."

Şehirlerimizin ortasında bir bölge. Yarıyı bizim, yarıyı onların. "Orayı birlikte ele geçirmek ister misin?"

"Neden olmasın?" Omuz silkiyor. "Her şey sen ve Petra arasındaki bir anlaşmayla başladı. Bir tane daha nedir ki?"

Bir anlaşma daha. Yeni topraklar fethetmek, yeni üsler kurmak. Doğu Yakası'ndaki gücümüzü pekiştirelim ki bir daha kimse bizim için gelmeye cesaret edemesin.

Çocuklarıma bakıyorum. April'ın içinde yeni bir hayat var. Onlar her şeyi hak ediyor. Dünyayı hak ediyorlar.

Ve ben de onlara tam olarak bunu vereceğim. "Bana sadece bir şey söyle, kardeşim..."

Bana bakıyor, gergin, bu kelimeyi söylediğimde her zaman olduğu gibi. Sırtışımın yüzüme yayılmasına izin vermeden önce onu bir saniyeliğine terletiyorum.

"Ne zaman başlıyoruz?"

EMERALD MALICE'İN ÖN İZLEMESİ

Bir düğünü bastım.

Sağdıç tarafından yakalandım.

Şimdi, onun bebeğine hamileyim.

Katya'nın hatası. (Her zamanki gibi.)

En iyi arkadaşım eski sevgilisini hor görüyor ve onu terk ettiği kadınla evlenmesini nefretle izlemek istiyor.

Sorun şu ki, beni bu plandan haberdar etmedi.

Törene gelene kadar.

Öğrenir öğrenmez kaçıyorum.

Asansöre atlayın ve şeker patlaması yaşayan Energizer Tavşanı gibi *Kapıları Kapat* düğmesine basın.

Ama kapanmadan hemen önce...

Bir el ateş ederek içeri giriyor.

Ve ne yazık ki benim için o ele bağlı olan, şimdiye kadar
gördüğüm en çarpıcı insan örneği.

Uzun
boylu.

Karan
lık.

Yakışıklı.

Tehlikeli.

Ayrıca... sağdıç.

Bana bir kez baktı ve buraya ait olmadığımı anladı.

"Seni buraya kim aldı, küçük kuş?" diye hırlıyor.

Yutkunuyorum. Titriyorum.

Yalan söylemek için ağzımı

açtım. Ve sonra asansör

durdu.

***EMERALD MALICE, Kuznetsov Bratva düetinin 1. Kitabıdır.
Hikâye 2. Kitap EMERALD VICES ile son bulmaktadır.***

NATALIA

"Eski sevgilinin düğününü mü basacağız?!"

Bu kabus gibi cümlelerin hangi kelimesini vurgulayacağımı bile bilmiyorum. Hepsi eşit derecede korkunç.

Bileğimi ovuşturuyorum - az önce en iyi arkadaşımın ölümcül pençesinden kopardığım yer yanıyor. Katya acı veren zoraki bir gülümsemeyle bana dönüyor.

"Oh, hadi, Nat! Eğlenceli olacak."

"Neyin 'eğlence' olduğuna dair çok farklı tanımlarımız var." Gözlerimi kısarak Ritz'in ısıltılı fuayesine endişeyle bakıyorum. Anladığım kadarıyla henüz kimse buraya ait olmadığımızı fark etmemiş. "Beni buraya erken doğum günü kutlaman için getirdiğini sanıyordum. "Barda içki içeceğiz" dedi! "Sadece kaliteli bir bağ kurma zamanı," dedi! 'Drama yok' dedi!"

Katya mahcup bir şekilde sırtıyor. "Ah, biraz drama olmadan hayat nedir ki?"

Katya, *Viktor Kuznetsov ve Mila Obnizov'un düğün resepsiyonunu* gururla duyuran bronz bülten panosuna yaklaşıırken inliyorum.

"Kat, cidden... bu iyi bir fikir değil."

Aslında, bu onun şimdiye kadarki en kötüsü olabilir - ki bu da bir şey söylüyor. Katya arkadaşlığımızın büyük çoğunluğunu "kötü fikirler" bölümünde kendini aşarak geçirdi.

Ben doğuştan iyi bir kızım. Kurallara uyarım. Yaya geçidinde karşıdan karşıya geçerim, vergilerimi zamanında öderim ve her zaman alışveriş arabamı mağazanın önüne geri koyarım.

Yine de Kat yeni bir şeytani plan kurduğunda, kendimi bir şekilde onun peşinden sürüklenirken buluyorum. İntikam, kahkaha ya da her ne halt istiyorsa onun peşinden giderken Batman'inin gönülsüz Robin'i oluyorum.

Bugün ilk seçenek. *İntikam*.

Katya bir hakareti asla unutmaz. Özellikle de "terli bir külötlü çorap gibi ıskartaya çıkarılma" hakaretini -onun sözleri, benim değil- "berbat bir göğüs ameliyatı geçirmiş ithal bir Barbie" için - yine milyon yıl geçse de kendim için söylemeyeceğim bir şey.

Viktor'un onu terk ettiğİ kadını görüp görmediğini bile bilmiyorum. Bu konuda mantıklı olabileceğini düşünseydim, derdim ki: *Neden zamanını ve enerjini seni en başta umursamadığı belli olan bir adam için harcıyorsun?*

Ama kadın intikam gözlüklerini taktığında tünel görüşüne sahip oluyor ve bu gece kesinlikle cilalı ve hazırlar.

Keşke biraz daha erken fark etseydim, şu anda Manhattan'ın merkezinde beş yıldızlı bir otelde

Katya'nın güneşin etrafında yirmi sekizinci turunu atması için gerekli olduğu konusunda ısrar ettiği, tamamen uydurma doğum günü öncesi kutlaması için *özel olarak kiraladığım* - evet, kiraladığım- elbise.

"Aslında bu kötü bir fikir." Parmaklarımı şıklatıyorum. "Dünyadan Kitty'ye: Beni duyuyor musun?"

"Mila *Obnizov*," diye tükürüyor Katya, beni duymadığı belli. "Ne kadar gösterişli bir isim!"

"Soyadınız Petrova, bebeğim. İkiniz de Rus kraliyet ailesi gibi konuşuyorsunuz."

Gözlerini deviriyor ve tekrar kolumu tutmaya çalışıyor. "Hadi, eğer şimdi yukarı çıkarsak, biz-"

"Ne yapabiliriz?" Ondan uzaklaşarak tıslıyorum. "Cümleyi bitir. Ne yapmak istiyorsun Kat?"

"Çılgınca bir şey yok, tamam mı?" Sesi aldatıcı, ürkütücü derecede sakın geliyor. Sürekli gezinen gözleriyle hiçbir şekilde uyuşmuyor. "Bu tamamen bir nefret nöbeti gibi bir şey."

"Tam olarak hangi amaca hizmet ediyor?"

"Kapanış," diyor kararlılıkla. "Sadece biraz kapanışa ihtiyacım var, Nat. Bu çok mu kötü?"

"Katya..."

"Dinle, oraya gidip açık barı kana kana içmek ve beni aldattığı sürtükle birlikte düğünün her ayrıntısıyla acımasızca alay etmek istiyorum. Bunun önemsiz bir intikam şekli olduğunu biliyorum ama ben önemsiz bir kaltağım ve bu bir suç değil."

"İyi ki 'suç' konusunu açtın - çünkü Viktor tam *anlamıyla* bir suçlu değil mi?"

Hiçbir şey olmasa bile, kendini korumanın o kalın, intikam dolu kafasına gireceğini umuyorum.

Umudum cevapsız kalıyor.

"Zar zor." Platin sarısı saçlarını savuruyor. "Bu sadece çok fazla konuşmaydı."

"Viktor'un kendisinden!"

"Aynen öyle." Agresif bir şekilde başını sallıyor, gözleri kocaman, muhtemelen biz tartışırken bizi yaldızlı asansörlere doğru nasıl sürüklediğinin farkında olmadığını varsayıyor. "Sadece beni etkilemek için gaz vermeye çalışıyordu. Bunların hiçbirisi doğru değil."

"Öncelikle, yasadışı, karanlık işlerin seni tahrik etmesi senin hakkında ne söylüyor?" Tersliyorum. "İkincisi, ya doğruysa?"

Tartışmamı elinin tersiyle itiyor ve asansörü çağırmak için düğmeye basıyor. "Eğer bu doğruysa, beni gerçekten o büyük, kötü suçlularla orada yalnız mı bırakacaksın?"

Lanet olsun ona.

Asansör çalışıyor. Olduğum yerde kalakaldım. Burada kalıp onu kaderiyle baş başa bırakmalıyım. Her zamanki gibi, bu onun dramı. Benim dramım, bir küvet Ben & Jerry's (her gün, her gün Cherry Garcia) ile *True Blood*'ı yeniden izlemeyi içeriyor.

Onu kendi haline bırak. Bu senin kavgan değil. Sadece arkanı dön ve yürü-

Asansöre girip bana döndüğünde sol kaşı kalktı. Bu asla iyi bir şey değildir. Sol kaşı büyük silahlarını çıkarmak üzere olduğunu gösterir. "Biliyor musun Natalia, eğer her şeyden bu kadar korkmayı bırakırsan, hayatın bir macera olduğunu, Ben ve Jerry ile karşılıksız bir aşk üçgeninden ibaret olmadığını anlarsın."

Katya'nın intikamcı bir kaltak olmasının yanı sıra, düpedüz, yüzünüze karşı, şirret bir kaltak olabileceğinden de bahsetmiş miydiniz? Hangi sinire vuracağını çok iyi bilen biri?

Çünkü bu önemli bir ayrıntı.

"Oh, canın cehenneme." Asansörde ona katılırken kaşlarını çatıyorum.

Muzaffer bir şekilde kıkırdıyor ve beni karşılık vermediğim bir kucaklamayla sarıyor. "Söz veriyorum, bu eğlenceli olacak."

"Kimin için? Kesinlikle Viktor için değil. Kesinlikle Mila için değil. Kesinlikle benim için değil."

Sadece göz kırpmıyor. "Bu arada çok seksi görünüyorsun. Yeşil gerçekten senin rengin."

"Bu kadar kalın konuşmana gerek yok. Zaten lanet asansöre bindim."

Ping. Katya kendinden emin bir çalım ile beşinci kata çıktı. Ben de iç çekerek onu takip ediyorum.

Bir kez daha, sevgili dostlar.

Geniş bir balo salonuna giriyoruz. Beyaz örtülü masalar her tarafta sıralanıyor, ortada pırıl pırıl ahşap bir dans pisti var. Kristal avizeler, duvarları kaplayan devasa büyüklükteki çiçek aranjmanlarına tül gibi ışık saçıyor. Sadece çiçeklere elli binden az harcamış olamazlar.

Ancak müstehcen derecede lüks dekor, konuklarla kıyaslandığında hiçbir şey ifade etmiyor. Hepsi yere kadar uzanan balo elbiseleri içinde insan elması gibi parlıyor.

Neredeyse ölümcül son spin dersimizden bu yana Olimpik bir pist yıldızı haline gelen Katya'ya ayak uydurmaya çalışırken, New York Moda Haftası'nın en sevilen tasarımcılarının kimler olduğunu sayıyorum.

Bu akşam erken saatlerde, kiraladığım vintage elbisem dökümlü midi eteği ve cüretkar bir şekilde seksi açık sırtıyla - en azından benim için cüretkar -Kefaret dönemi Keira Knightley'i *andırıyormuşum* gibi hissettirdi.

Bu insanlarla kıyaslandığımda kendimi daha çok *Shrek*'teki Fiona gibi hissediyorum. Ve insan versiyonu değil.

Tanrım, Kat nerede?

Parti misafirlerinden çok korumalara benzeyen iki iri adamın arasından keskin bir sağa savrulurken payetlerin parıltısını yakalıyorum.

Düşündüğümde, onların koruma olduğunu fark ettim. Ciddi görünümlü olanlardan.

Kulaklık takan, kapalı mekanlarda güneş gözlüğü takan, *seni bir serçe parmağımla öldürebilirim* türünden.

"Katya!" Elimden kaçmadan önce uzanıp dirseğini yakaladım. "Hangi cehenneme gidiyorsun?"

"Küçük bir keşif yapabileceğimizi düşündüm," diye açıklıyor, sanki bir tür tuhaf casus filmine girmişiz gibi. "Hadi ayrılalım ve-"

"'Ayrılmak' mı?" Neredeyse çılgık atacaktım. "Hiç korku filmi falan izledin mi sen?"

Kolumu çimdikliyor. "Sesini alçalt! Burada gizlenmeye çalışıyoruz."

"Sana bir haberim var," diyorum elimin tersiyle alnımı silerken. "Burada çakma elbiseleri ve kostüm takıları olan bir tek biz varız." İçgüdüsel olarak, eskiden anneme ait olan küçük altın kolyeyi kavırıyorum. "Fark edileceğiz."

"Aptalca bir şey yapmadığımız sürece hayır! Her şey özgüvenle ilgili. Aitmiş gibi görünmelisin."

"Her şeyden önce, tüm bunlar 'aptalca bir şey'. Aslına bakarsan, ben buraya ait *değilim*. Beni başka bir işinize daha bulaştırmanıza izin verdiğime inanamıyorum-"

"Başka bir Nat Dersi için vaktimiz yok. Ayrılalım ve notlarımızı daha sonra karşılaştıralım." Ben cevap vermeye fırsat bulamadan bana göz kırptı ve kalabalığın arasına karıştı.

"Tamam," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, göz temasından kaçınmaya ve her şey bitene kadar saklanacak bir yer bulmaya çalışıyorum. "Bu iyi. Bu iyi."

"Hanımefendi?"

Dönüp bakıyorum ve kendimi korkunç korumalardan birine bakarken buluyorum. Bunun alt çenesinde düğümlenmiş bir yara izi ve her iki yönde birkaç kez kırılmış gibi görünen bir burnu var.

İyi değil. Hiç iyi değil.

Gülümsemeye çalışıyorum ama tek başarabildiğim yüzümü buruşturmak oluyor. "Ee, evet?"

"Davetiyenizi görebilir miyim?"

Diğer düğün konuklarını panik içinde hızlıca gözden geçiriyorum. Hiçbirinin elinde ısmarlama el çantaları ve şampanya kadehleri dışında bir şey yok gibi görünüyor. Tamamen rahat görünüyorlar.

Öte yandan ben, kilisede bir fahişe gibi terliyorum - ve buradaki yeni arkadaşım için bir davetiyem olmadığı çok ama çok açık.

Bu şekilde yakalanmanın utancını yaşamak yerine

sınırlı seçeneklerim arasında en zarif görüneni seçiyorum.

Koşuyorum.

Kuşkusuz, en iyi anlarımdan biri değildi.

Bu elbise daha iyi bir geceyi hak ediyordu. *Ben* de daha iyi bir geceyi hak *ediyorum*. Daha iyi bir en iyi arkadaşı da, şimdi bir liste hazırlıyorum.

Şu an için, peşimdeki iri yarı güvenlik görevlisinden daha iyi bir sprint süresine razı olurdum.

Neyse ki bir avantajım var. Beni balo salonu boyunca hızlı adımlarla takip eden güvenlik ekibi, davetlileri rahatsız etmemek için tam bir koşuya girmeye isteksiz görünüyor. Bu da bana koridoru yararak asansöre ulaşmam için yeterli zamanı veriyor.

Tanrı sonunda bana kötü oyunlar oynamayı bırakmış olmalı, çünkü bu gece ilk kez şansım yaver gitti - tam vardığımda bir dizi kapı açıldı.

Asansörlere daldım ve beni zemin kata ve özgürlüğe götürecek düğmeyi kırmaya başladım. "Hadi, hadi, hadi, seni piç..."

Kapılar yavaşça inleyerek kapanıyor. Boşluktan, güvenlik golemlerinin bana doğru gürlediğini görüyorum.

"Daha hızlı kapat, lanet olası!" Bağırıyorum. "Tek bir işiniz var!"

Muhafızlar yaklaşıyor.

Kapılar kapanmaya devam ediyor.

Muhafızlar yaklaşıyor.

Kapılar neredeyse kapandı.

Bastırduğım nefesi dışarı vermenin eşiğindeyim -serbest kalmama sadece bir santim kalmışken- aniden kocaman bir el boşluktan fırlıyor.

Kapılar ters yöne dönüp elin sahibi içeri girdiğinde dehşet içinde bakakalıyorum.

İyi haber şu ki, o bir güvenlik görevlisi değil.

Kötü haber şu ki, onun çok çok daha kötü olduğundan eminim.

"Rahat, beyler," diyor, oyuncak askerler gibi hazır olda bekleyen muhafız sürüsüne. "O benimle birlikte."

Sonra kapılar kayarak kapanır.

Uzun boylu, esmer, düşünceli -şimdiye kadar sahip olduğum tüm fantezilerden aşırılmış bir rüya erkek. Smokin giyiyor, yani muhtemelen yasal bir düğün davetlisi, ama yüzündeki çatık kaşlar onun da benden daha fazla eğlenmediğini söylüyor.

"Aşağı mı iniyorsun?" Sesi görünüşüne mükemmel bir şekilde uyuyor. Uzak gök gürültüsü gibi pürüzlü ve alçak.

"Deniyorum."

"Doğru düğmeye basarsan yardımı dokunabilir." Elimi yandaki düğmeye yönlendirmek için uzanıyor ve bileğimi yumuşak bir şekilde çekiştiriyor. Parmakları çıplak tenimde şaşırtıcı derecede nazik olsa da sanki yanıyormuş gibi yakıyor.

"Oh." Yanaklarım yanıyormuş gibi kızardı. "Evet. Teşekkürler."

Kapılar sanki bu adamın onlara izin vermesini bekliyorlarmış gibi sorunsuzca kapanıyor.

"Terliyorsun."

"Faydalı gözlemlerle dolusun, değil mi?" Mırıldanıyorum.

Hemen pişman oluyorum - bu karmaşanın içinde olmamın sebebi o değil, bu yüzden benim yersiz öfke ve endişemi hak etmiyor.

Ama kırıldıysa bile bunu belli etmiyor.

"Al." Uzattığı eline göz kırpyorum. Bana tertemiz beyaz bir mendil uzatıyor.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, yüzüm hâlâ alev alev yanıyor. Aldım ve alnımdaki teri sildim.

Ona geri verirken "Gelinin arkadaşı mı?" diye sordu.

"Uh, tabi? O n u n gibi bir şey." *Saptır. Kutsal olan her şey aşkına, hemen konuyu değiştir!* "Ne, şey... peki ya sen?"

Cevap hemen gelir. "Andrey Kuznetsov. Damadın kardeşi."

Kahretsin.

Buna ne diyeceğimi düşünürken çok daha kötü bir sorunla karşılaşmaktan kurtuldum. Çünkü görünüşe göre Tanrı benimle oynamayı bitirmeye yakın bile değil.

Asansör durur.

Ani ve sarsıcı bir şekilde durmak için yalpalayan asansörün raylarına tutunarak nefes nefese kalıyorum. Bu şok bana göz teması kurmamam gerektiğini unutturuyor. Yukarı bakıyorum ve gözleri benimkilere takılıyor.

Tanrı hepimize yardım etsin.

Bu gözler insan olamayacak kadar ruhani. İrisler açık gümüş renginde, kenarları kömür grisiyle çevrili. Ya da belki mavidirler? Mavimsi, şafak öncesi bir renk tonu var.

Ama dikkatim yüzünün geri kalanı tarafından çalınmadan önce buna ne diyeceğime tam olarak karar veremiyorum. Düz, gururlu burun. Keskin, çukur elmacık kemikleri. Elmas gibi oyulmuş çenesi, saat beş yönündeki gölgenin en hafif fırçası.

Her bir film kendi başına bağımsız bir oyuncu ama topluluk... *Muah*. Şefin öpücüğü.

Birisi bu adamı doğrudan şaplak bankamdan çaldı... Ve sonra beni onunla birlikte asansöre hapsetti.

"Aman Tanrım." Manik bir ağaçkakan gibi fuayenin düğmesine saldırma stratejime geri dönüyorum. "Aman Tanrım, neler oluyor? Ne-"

Eli ikinci kez benimkinin üzerine indiğinde donup kalıyorum. "Bir kez daha hedefi ıskalıyorsun." Beni alt köşedeki acil durum ziline yönlendiriyor.

Bastım ve kırmızıya döndü.

Sonra... Hiçbir şey.

"Şimdi ne olacak?"

"Halledeceklerdir." Sesi daha az endişeli çıkamazdı.

Bu arada, elbise kiralayan yerin aşırı ter lekeleri için ne tür bir ücret talep edeceğini merak ediyorum. Ama bu endişe bile kayboluyor, çünkü benim de başım dönmeye başlıyor. Ve bu sefer, bunun onunla bir ilgisi yok.

"Ne zaman?" Mırıldanıyorum. "Ne zaman ulaşacaklar?" "Sen iyi misin?"

Hayır! Çılgılık atmak istiyorum. Hayır, hiç iyi değilim. En iyi arkadaşım bir deli ve kesinlikle burada olmamalıyım ve sen gerçek olamayacak kadar yakışıklısın ve boğazım sanki üzerime kapanıyormuş gibi hissediyorum ve ışıklar gittikçe kararıyor mu yoksa bana mı öyle geliyor ve burası gittikçe daha mı sıcak oluyor yoksa bana mı öyle geliyor...?

Tökezleyerek geri çekiliyorum ve kığım duvara çarpıyor ve kendimi tutamadan çılgılık atıyorum. "Ben... ben... kapalı alanlarda iyi değilim," diye kekelemeyi başarıyorum.

"Klostrofobik misin?"

"Teknik terimin bu olduğuna inanıyorum, evet." Bir elimle kendimi yelpazelerken sersemlemiş ve çıldırmış hissediyorum. "Tanrım, burası çok sıcak. Sen de sıcakladın mı?"

Eğleniyor mu yoksa benden tamamen iğreniyor mu anlayamıyorum. "Sakin olmalısın. Nefes al."

"Klostrofobik olmakla ilgili tüm mesele, istediğiniz zaman nefes alamamanızdır."

Acil durum zili düğmesi aniden yanıp söner. Biraz parazit var ve sonra bir ses geliyor, yüksek ve tiz. "Rahatsızlık için özür dileriz, millet. Bazı teknik sorunlar yaşıyoruz. Asansörler önümüzdeki on-on beş dakika içinde çalışır hale gelecektir."

Harika. Düğününü basmak zorunda kaldığım damadın kardeşiyle birlikte yerden birkaç kat yüksekte çelik bir kutunun içinde sıkışıp kaldım.

Tepemizde bir yerlerde, Tanrı kıcıyla gülüyor.

ANDREY

Yemlere gelince, o çok iyi bir yem.

En azından görünüş olarak. Baştan çıkarıcı yeşil gözleri ve çok seksi, zümrüt yeşili elbisesinin açık sırtından aşağıya hacimli dalgalar halinde düşen koyu renk saçlarıyla bir siren.

Elbette, becerileri hesaba katacak olursak, Nikolai Rostov'un operasyonumla dalga geçmek için her zamanki standartlarını karşıladığından emin değilim.

Bu kızın konuşacak bir yeteneği yok.

Asansörün duvarlarına tutunuyor, göğsü ağır bir şekilde inip kalkarken tırnakları brokarlı dolguya batıyor. Ya tüm bunlar oyunun bir parçası -eğer gerçekten *Nikolai* için çalışıyorsa- ya da gerçekten klostrofobisi var.

"... on ila on beş dakika," diye mırıldanıyor tekrar tekrar. "On ila on beş dakika... On ila on beş..."

Boğazımı yüksek sesle temizliyorum ve irkiliyor, gözleri benimkilere kayıyor.

Hayır, o yem değil. Nikolai Rostov hakkında ne derseniz deyin, ama onun hileleri genellikle biraz daha inceliklidir.

Gerçi birkaç dakika önce iki numaralı telefonumdan, Shura'dan gelen aramayı düşünürsek -bu ürkek küçük lastochka ile bu asansörde bulunmamın tek nedeni- bu fikrimi yeniden gözden geçirmem gerekebilir.

Blyat', bu düşün şimdiye kadar bir felaket oldu.

"Sence ne kadar olmuştur?" diye soruyor kararsızca. Yanaklarındaki kızarıklık göğsüne kadar inmişti.

"Aşağı yukarı otuz saniye."

Ayrılmış dudaklarından bir dehşet sesi kaçıyor. Bir an için kıl yumağı çıkarmak üzereymiş gibi geliyor. "Otuz saniye..." Bana sırtını dönüyor ve duvar dolgusunu biraz daha sıkıca pençeliyor. "Tanrım, başaramayacağım."

Elbisesinin ipeği kıcını mükemmel bir şekilde sarıyor. Gözlerimi kısarak bakarsam, kumaşın arasından külotunun ince çizgisini seçebiliyorum.

"Dakikaları geri saymanın bir faydası olmayacak."

"Ne yardımcı olacak?" diye soruyor. "Sakin bana sakın olmamı söylemeye kalkma. Nefes almamı da söyleme."

Geri döndüğünde bir gülümsemeyi bastırıyorum. "Dışarıda olduğumuzu farz et. Hoş bir yerde. Güneşli, açık hava bir kafe olabilir ve baristanın siparişlerimizi söylemesini bekliyoruz."

"Açık hava," diye yankılanıyor kirpikleri çılgınca çırpınırken. "Um, tamam. Ben... Ben siparişimi bekliyorum..."

"Bana tarif et."

"Ekstra ikolatalı ve krem şantili çikolatalı frappe," diye ağızından kaçırıyor hemen. "Ve kiraz. Bir sürü kiraz."

Yüzümü buruşturuyorum. "Tanrım."

Kendinden emin bir şekilde gülümsüyor ve yanağındaki belli belirsiz gamzeyi ortaya çıkartıyor. "Bu benim rahatlama içkim, tamam mı? Ne zaman üzgün, gergin ya da korkmuş olsam bunu sipariş ederim."

"Asıl noktayı kaçırıyorsun. Hava güneşli, esintili ve güzel. Korkmuyorsun. Tamamen sakinsin."

"Tamam. Sakin ol." Yutkunuyor ve göz kapakları çılgınca ırpınmayı bırakıyor. Asansör durduğundan beri ilk kez tam bir nefese benzeyen bir şey çekiyor. "Ben çocukken teyzemin evinin arkasında bir kiraz ağacı vardı. Cuma günleri vişneli turta, cumartesi günleri vişneli dondurma ve pazar günleri de 'tam da Tanrı'nın istediğı gibi' sade vişne yerdik." Kızardı. "Annie Teyzem de böyle söylerdi."

Boynundaki küçük altın madalyonu o kadar sıkı tutuyor ki zincir boynunun derisine gömölüyor.

Sonra gözlerini kırpıştırarak açıyor ve gerginliğı geri geliyor. "Özür dilerim. Samalıyorum. Kafedeyiz. Hava güzel, güneşli, tadı kiraz gibi. Ne sipariş ettin?"

"Viski. Neat." şeytan biliyor ki bu boktan günün ardından sert bir şeyi hak ediyorum.

"Ne tür bir kafe burası?" diye sayıklayarak gülüyor.

"Benim türüm."

"Yeterince adil." Dikkatini azaltarak tırnaklarını karıştırmaya başladı.

"Sence şimdi kaç dakikamız var?"

"On üç, aşağı yukarı."

"Sik beni!"

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, pembeleşir. Bir beyefendi hiçbir şey söylememiş gibi davranır.

Ne yazık ki onun için, ben hiçbir zaman bir centilmen olmakla suçlanmadım.

"Bunu düşünürdüm ama on üç dakikanın yeterli olacağından emin değilim."

Çenesi düştü.

Yanaklarındaki ve göğsündeki kızarıklık yayılmaya devam ediyor. *Takip etsem nereye gider? Merak ediyorum. Elbiseyi sıyırıp göğüslerinin vadisinden aşağıya, daha aşağıya, daha aşağıya doğru ilerlesem...*

Sakin ol, Andrey. Katılman gereken bir düğün var.

Bu lanet asansör bizi rehin almaya karar verdiğinde halletmeye gittiğim durumdan bahsetmiyorum bile.

Bir şeyler söylemek için cesaretini topluyor gibi görünüyor. Sabırla bekliyorum.

"Seks teklif etmek için başka bir düğün konuğu bulman gerekecek. İlgilenmiyorum."

"Sanırım *bana* evlenme teklif eden sendin," diye hatırlatıyorum ona.

"Ben... Bu değildi... Yanlış anladınız..." Ben alçak sesle kıkırdayınca kaşları birbirine çarpıyor. "Oh. Benimle dalga geçiyorsun."

"Kabalık ettim sanırım. Burada panik atak geçiriyorsun ve ben seninle dalga geçiyorum."

"Seni suçlayamam. İşi kolaylaştırdığımı biliyorum."

Bununla ne demek istediğini merak ediyorum. Aslında, bu küçük *lastochka* hakkında pek çok şeyi merak ediyorum. Onun kadar kurnaz olmayan birinin nasıl olup da kardeşimin evlilik listesine girebildiği gibi. Mila'nın bir arkadaşı olabilir, ama bugün Mila'nın o kadar çok yapmacık arkadaşıyla tanıştım ki, bu ihtimali kesinlikle eledim.

"Hatırlatın bana: Gelin ve damadı nereden tanıyorunuz?"

Gözle görülür şekilde soluklaştı. Sanki ona sorabileceğim en kötü soru buymuş gibi bakıyor. Bu da tabii ki doğru soruyu sorduğum anlamına geliyor. "Uh... sadece bir arkadaş."

"Viktor'un ya da Mila'nın bir arkadaşı mı?"

Yutkunuyor ve bir ince topuktan diğerine ayaklarını sürüyor. "İkisi de."

"Eğer daha iyi bilmeseydim, *lastochka*-" Rusça dilimden döküldüğünde irkildi. "-Bana yalan söylediğini söyledim."

Avuçlarını elbisesinin kenarlarına siler. "M e s e l e şu ki-"

'O şeyin' ne olduğunu öğrenemeden ceketimin cebinden yankılanan bir zil sesi geliyor. Telefonumu çıkarıyorum ve ekranda ikinci komutanımın adını görüyorum.

Nefesimin altında küfrederek cevap veriyorum. "Ne oldu, Shura?"

"Az önce araziye geldim. Şu anda davetsiz misafirin önünde duruyorum..." Shura'nın sesinde tereddütlü bir şeyler var.

"Eee? Nikolai'nin adamlarından biri mi?"

"Konuşmuyor ama evet, kesinlikle Nikolai'nin adamlarından biri."

Asansörde benimle birlikte olan ikinci çift kulağı düşünerek bunu nasıl ifade ettiğime dikkat etmeliyim. "Bizimle sohbet etmesinin onun yararına olacağına onu ikna etmen gerekecek."

"Ah, doğru. Mesele şu ki, o bir çocuk."

Doğru duyduğumdan emin olmak için Shura'ya tekrar ettiriyorum. İkinci seferde de aynı cevabı alıyorum. "Kaç y a ş ı n d a n bahsediyoruz?"

"Genç mi?" diye tahmin ediyor. "Bıyıklarının yarısı çıkmış durumda, eğer bu size yardımcı olacaksa."

Bu saçmalık midemi bulandırıyor. Nikolai ne halt ediyor, bir erkeğin işini yapması için bir çocuk mu gönderiyor? Ayrıca, servetini kadın ve çocuk satışından kazanan bir piç.

Servetini bu şekilde *yaptı*, daha doğrusu. Ama artık değil. Birkaç ay önce insan kaçakçılığı işini temelli kapattığımdan beri değil.

Bu arada, bana karşı bu misilleme kampanyasını başlatan da bu oldu.

Saatimi kontrol ettim. "Birkaç saat daha uzaklaşamayacağım. Ben oraya varana kadar ona göz kulak ol."

Telefonumu kapattığımda Viktor'dan gelen mesajların patladığını görüyorum.

Ne oluyor lan? Neredesin sen? Tören başlamak üzere!

Kardeşim, sen en iyi adamsın. Lanet olası Pakhan'dan bahsetmiyorum bile. Burada olman gerekiyor.

VIKTOR: Beni o kaltakla evlenmeye zorladıktan sonra burada olmadığına inanamıyorum.

Bazen küçük kardeşimin nasıl bir pislik olabileceğini unutuyorum. Neyse ki, bana hatırlatması için ona her zaman güvenebilirim.

Tüm mesajlarını görmezden geliyorum ve odağımı tekrar asansörde benimle birlikte titreyen kadına çeviriyorum. Zamanlama da iyiydi, çünkü görünüşe göre Shura'yla yaptığı iki dakikalık görüşme onu tamamen çözmeye yetmişti.

Terli, nemli bir karmaşa haline geri döndü, yoksunluk çeken bir kedi gibi duvar dolgularını tırmalıyor.

Gerçek mi sahte mi? Hala kararımı tam olarak veremedim. Bu gerçek olabilir. Bu düğünde olmaması gerektiği **g e r ç e ğ i n d e n** dikkatimi dağıtmaya yönelik bir girişim de olabilir.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

O yeşil gözleri irileşir ve titrer. Sonra, hiçbir uyarı olmadan, baygın bir şekilde yere yığılır.

"Oh, lanet olsun."

Yanında diz çöküyorum. Yüzüne dokunuyorum ama kıpırdamıyor bile.

Yine de göğsü kabarıyor. Neredeyse kekeliyor, sanki elbisenin göğsünü bağladığı yerdeki dikiş ciğerlerini kelepçeliyor.

Beni bir sonraki harekete geçiren saf hayatta

kalma içgüdüğü. Şehvet değil. Kesinlikle şehvet

değil.

Hayır, kumaştan iki avuç toplarken kendime söylüyorum. Bu sadece nefes almasına yardımcı olmak için.

Sonra elbisesini kağıt mendil gibi yırtarım.

Açıktaki kalan teni soluk ve dokunulamayacak kadar soğuk. Nefes alışını hissetmek için avucumu ağzına götürdüğümde çok hareketsiz.

Bundan sonra tek bir yol var.

Ama bu şehvet değil. Kesinlikle şehvet değil.

Yüzümü kızın kine yaklaştırıyorum. Ben yaklaştıkça dudakları aralanıyor, sanki ne olacağını biliyor ve bunu istiyor.

Daha yakın.

Daha yakın.

Kokusu çok tatlı ve aletim hiç bu kadar sert olmamıştı. Ve sonra, aynen böyle, zamanda geri döndüm.

Çünkü *buraya daha önce de gelmiştim*. Tam da bu durumda, soğuktan titreyen bir kadının yanında diz çökmüş ve ona nefesimi vermeye hazırlanıyordum.

Nasıl bittiğini biliyorum. Hayatımın her günü bunun acısını midemde hissediyorum.

Bu öpücük iyileşmek için; o öpücük gecikmiş bir vedadan başka bir şey değildi.

Dudaklarım kızın dudaklarına yapışıyor. Ciğerlerini doldurmak için nefes veriyorum. Dönüp kalp atışlarını hissediyorum. Tekrar nefes ver. Nabzını kontrol ediyorum. Hepsini bir kez daha yapıyorum ve tam da bunun yerine son ayınları hazırlamam gerekip gerekmediğini düşünürken *-bu lanet asansör neden hareket etmiyor, lanet olsun?!*- bir ses çıkarıyor.

"Mmmm..."

Bu bir inilti. Bunun için başka bir kelime yok. Bu bir *inilti*. Alçak, rüya gibi ve inkar edilemez.

Ve sihir gibi, onu hayata döndürüyor.

Zümrüt rengi *lastochka*'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve kafatasını benimkine çarpmaktan kıl payı kurtulup kendini yukarı itti. Geriye, köşedeki kambur koltuğuna doğru çabaladı. "Aman Tanrım." Sanki iniltiyi oraya geri sokabilirmiş gibi bir elini ağzına götürdü. "Bu da ne...?"

Açıklayamadan asansör titreyerek hareket etti. Sanki kendi akli varmış gibi, bizi geldiğimiz yere geri götürüyor.

Ping. "Beşinci kat."

Kapılar balo salonuna açılıyor. İşe yaramaz, yarı sarhoş arkadaşlarından oluşan bir kalabalığın ortasında duran kardeşimi görebiliyorum. İçlerinden biri beni fark ediyor ve Viktor'un sırtını sıvazlıyor.

Yanımda bir hareket bulanıklığı hissediyorum. Ona geldiğimi işaret etmemle küçük *lastochka* asansörden dışarı fırladı, iki güvenlik görevlisinin arasına daldı ve gözden kayboldu.

Gitmesine izin verdim, şimdilik.

Onun tadına baktığım anda kararımı vermiştim, bu yüzden hızlı kaçışı tabutuna çakılan çivi oldu.

Çözemeyeceğim bir gizemle hiç karşılaşmadım.

Ve o, dibine inmeye kararlı olduğum bir gizem.

NATALIA

"Nereye gittiğine dikkat et!"

Geriye doğru tökezliyorum, az önce karşılaştığım 1.80 boyundaki kadının öldürücü bakışları karşısında olduğum yerde soluyorum. Beyaz kürkünü vücuduna daha sıkı sarıyor ve küçümseyen bakışlarla beni süzüyor.

Bakışlarını elbisemin yıkık yakasına kadar takip ediyorum. *Göğüslerim dışarı mı sarkıyor? Şuna bakar mısın? Kesinlikle öyle. Aferin Nat. Kibar toplumun namuslu bir üyesi olmanın yolu.*

Kızları tekrar yerlerine iterken beceriksizce "Özür dilerim," diye mırıldandım.

Kibirli kadın gözlerini deviriyor ve benim duyabileceğim kadar yüksek sesle konuşarak uzaklaşıyor. "Dürüst olmak gerekirse, ayak takımını davet edeceklerini bilseydim evde kalırdım. Kuznetsov'lardan daha fazlasını beklerdim."

Katya bu züppe kaltağı yere yatırır ve kendi çinçillasıyla boğardı. Ama şu anki telaşlı soyunmuş halimle tek yapabildiğim acınası bir burun çekmek

Saklanacak bir yer aramadan önce ona doğru koşuyorum.

Sürekli diğer ayakkabının düşmesini bekliyorum. Düşüncelerim de elbisem kadar dağınık.

Güvenlik beni takip ediyor

mu? O beni takip mi

ediyor?

Katya hangi cehennemde?!

Sanki düşüncelerimin gücüyle onu havadan çekip almışım gibi, yan tarafta bir kapı açılıyor. Katya'nın ince kolu dışarı fırlıyor, beni yakalıyor ve Şeytan'ın beni cehenneme sürüklemesi gibi peşinden içeri çekiyor.

"Hangi cehennemdeydin?" diye yüzüme doğru nefes alıyor. "Her yerde seni arıyordum!"

Bu tam Katya'ya göre. Genelde gülüp geçerim.

Ama bugünle ilgili hiçbir şey "olağan" değil. Bugün bir düşgünü basmaya zorlandım, güvenlik görevlileri tarafından kovalandım, asansörde mahsur kaldım. Ve bu boktan dondurmanın üstündeki kiraz? Hayatımda gördüğüm en güzel adamın önünde kendimi tamamen küçük düşürdüm.

Bu inilti sonsuza kadar kabuslarımda yankılanacak.

"Ben mi?" diye patladım. "*Ben mi?!"*

Katya irkilerek bir adım geri çekildi. Ancak o zaman kıyafetlerimin düzgün durmadığını fark eder gibi oldu. "Elbisen... elbisen biraz yırtılmış, bebeğim."

"Teşekkürler, Kaptan Belli." Yakasından tutup yerine çekmeye çalışıyorum. Bir an için itaat ediyor ama bırakır bırakmaz solan bir çiçek gibi geri çekiliyor.

"Tamam, sakin ol. Bir de ben deneyeyim." Bir süre onunla oynadıktan sonra dirseklerimizin dibindeki raflarda duran kutudan sihirli bir şekilde çengelli iğneler çıkarıyor ve büyülü bir şekilde iğneleri düzeltiyor.

"İşte oldu! Yeni gibi oldu." Kaşlarını bana doğru oynatıyor. "Neden seks saçların ve dağılmış rujunla yarı çıplak dolaştığını söylemek ister misin?"

"Rujum bulaşmış mı?" Ayna aramak için olduğum yerde dönüp duruyorum ama tabii ki malzeme dolabında onlardan kalmamış. Şu anda kendime bakmaya dayanamıyorum.

"Sadece birazcık."

Sızlanıyorum ve üç saniyelik bir acıma partisi için ellerimle yüzümü kapatıyorum. Tek zamanımız bu. "Buradan defolup gitmeliyiz. Hemen!"

Katya şaşkın şaşkın bakma cüretini gösterdi. "Ama tören başlamak üzere!"

Delirmiş gibi hissediyorum. Ben mi deliyim? Yoksa o mu?

"Tanrı aşkına Kat, cidden eski erkek arkadaşının seni aldattığı kadınla evlenmesini mi izlemek istiyorsun?"

"Evet! Evet, aslına bakarsan istiyorum. Bana mazoşist diyebilirsiniz ama görmek istiyorum ve bunu tek başıma yapamam."

"Ne zamandan beri?"

"Her şeyin ikişer ikişer daha eğlenceli olduğuna karar verdiğimden beri," diye açıklıyor küçümseyerek. Sanki bu her şeyi halletmiş gibi, kapıyı bir aralık açıyor. "Şu zengin pisliklere bak... Bu Leo mu?"

"DiCaprio'daki gibi mi?"

"Leo'nun başka ne önemi var ki?" diye iç geçiriyor, sanki ben ümitsiz bir vakaymışım gibi. "Onunla tanışıp birbirimize aşık olsak ve bunun iki katı pahalı bir törenle evlensek korkunç bir trajedi olmaz mıydı?"

Gözlerimi deviriyorum. Şaka yapıyor, çoğunlukla. "Seni kırmak istemem tatlım ama artık neredeyse yirmi sekiz yaşındasın. Leo'nun flört havuzundan çıktın."

"Kıçımı *gördün* mü?" Katya karşı çıkıyor, benim yararına olacak şekilde uzatıyor.

Cılgın en iyi arkadaşımın poposu yerine buradan sağ salım çıkabileceğimize dair bir umut görmeyi tercih ederdim.

Katya'nın omzunun üzerinden bakıyorum. Leo'yu ya da A, B, C veya D listelerindeki başka birini göremiyorum. Ama güvenlik görevlilerinden oluşan gerçek bir ordunun ana balo salonuna akın akın gelen konukları sürüklediğini görüyorum.

Kalabalık küçük saklanma noktamızın önünden geçerken, misafirlerin kendilerine daha yakından dikkat ediyorum. Bazıları önemli, saygıdeğer işadamlarına benziyor ama büyük çoğunluğu daha çok benim cömertçe "azılı suçlular" dediğim tiplere benziyor. Kalın altın zincirler, boyunlarda, eklemlerde ya da her ikisinde dövme ve *"benimle uğraşmaya cesaret edemezsin"* diye bağırın sinsi, agresif yan bakışlardan bahsediyoruz.

Ürperiyorum.

Kuznetsov'ların tuttuğu şirket buysa, bugün buraya gelmek kötü bir fikirdi.

"Kat... Gitmemiz gerek. Bunlar bulaşmak isteyeceğimiz insanlar değil."

Homurdanıyor. "Ben de Sinirli Nat'in ne zaman ortaya çıkacağını merak ediyordum."

Onu tokatlayabilirdim. Gerçekten yapabilirdim. Onu seviyorum ama suratının ortasına soğuk bir tokat atıp gevşek bedenini buradan sürükleyerek götürmeme ramak kaldı.

Ben söyleyemedim, o iki katını söyledi. "Güvenli davranmak seni hiçbir yere götürmez. Hadi ama, yaşlandığında geriye dönüp bakacağın maceraların olsun istemez misin? Bir gün torunlarınla paylaşacak deneyimlerin olsun istemez misin?"

"Bu benim yaşlanacağımı bile varsaymak olur. Bu dolabın dışındaki adamlara bakılırsa, bu biraz zorlama olur."

"Her şeyden bu kadar korkmayı bırakmalısın," diyor kararlı bir şekilde. Evde bakıcılık yaptığı o yaz beni patronunun havuzunda çıplak yüzmeye ikna etmeye çalışırken de aynı tonu kullanıyordu. "Bir trajedinin seni hayatını yaşamaktan alıkoyan koltuk değneği olmasına izin vermeyi bırakmalısın!"

Şansım varken ona vurmalıydım.

Çünkü onun sözleri başlı başına bir tokat gibi.

Trajedi. Olanlar için komik bir kelime. Çok klinik, çok soğuk geliyor. Öte yandan, ailenizin arabadan sürüklenerek çıkarılması ve gözünüzün önünde öldürülmesi hakkında konuşmanın doğru yolu nedir?

Gözyaşlarımın dökülmesini engellemek için dilimi ısıırıyorum. Onun önünde ağlamamın imkanı yok. "Belden aşağı vurdun, Kat."

İç çekiyor ve ellerimi tutuyor. "Seni seviyorum, bunu biliyorsun. Ve ben sadece... Senin geçmişe takılıp kaldığını görmek istemiyorum Natalia. Hayat *burada* yaşıyor. Şimdi. Şu anda."

Hâlâ biraz dilim tutulmuş durumda ama balo salonundan gelen düğün marşının açılış akorları beni ne söyleyeceğimi düşünmekten kurtardı.

Katya ellerimi bir kez daha sıkıyor. "Oraya gizlice gireceğiz, arkada bir çift koltuk bulacağız ve uzaktan yargılayacağız. Tamam mı? Riskli bir şey değil. Ayrıca," diye ekliyor, "şimdi çıkarsak dikkatleri üzerimize çekmiş oluruz. En iyisi tören bitene kadar kalabalığın arasına karışmak, sonra da gidebiliriz."

"Söz veriyor musun?"

İşaret parmağıyla kalbinin üzerine çarpı işareti yapıyor. "Kalbime çarpı işareti atıp ölmeyi umuyorum."

"Eğer bu sözü tutmazsan öleceksin. Bundan emin olacağım."

Gülüyor, bileğimden tutuyor ve beni hizmet dolabından dışarı çekiyor. Kapılardan akın eden son insan kalabalığına katılıyor ve çiçeklerle dolu oniks bir vazanın yanına sıkışmış koltuklar buluyoruz.

Herkes yerine yerleşir. Konuşmalar yavaş yavaş azalır.

Andrey Kuznetsov'u fark etmem uzun sürmedi. Koridorun başında duruyor, inanılmaz derecede büyük ve inanılmaz derecede muhteşem görünüyor. Gerçek olamayacak kadar parlak gözleriyle kömürden bir dağ. Dudaklarım onun dudaklarının benim dudaklarımdaki anısıyla karıncalanıyor.

"Kahretsin, bu Viktor'un kardeşi mi?" Katya suçlu düşüncelerimi böldü. "Leo'yu boş ver, onlardan birini alayım lütfen."

Tüylerimin anında diken diken olması çok garip. Ben kesinlikle

O adamla ilgili bir iddiam yok. Katya'nın ondan etkilenmesi neden umurumda olsun ki?

Yok, kendime kesin bir dille söylüyorum. Zerre kadar umurumda değil.

Neyse ki Katya'nın dikkati gelinin girişiyle hemen dağılır. "Aman Tanrım, şu elbiseye bak. Büyükannem olsa biraz daha tenini göstermesi için onu teşvik ederdi. Gelin mi yoksa rahibe mi?"

Ona ters ters baktım. "Sus!"

Katya gözlerini deviriyor ama gelin kısa boylu, saçları dökülmüş babası tarafından koridorda yürütülürken sessiz kalıyor. Ben göğsümde oluşan küçük yumruyu anlamlandırmaya çalışırken insanlar ayağa kalkıyor.

Bu da ne böyle?

Parmaklarım içgüdüsel olarak boynumdaki madalyona uzandığında anladım.

Buna asla sahip olamayacağım. Benimle koridorda yürüyecek bir baba, beni teslim edecek biri.

Trajedi. İşte yine o kelime.

Her seferinde daha da nefret ediyorum.

Gelin küçülen bir menekşe gibi görünüyor. Kar gibi solgun, çilek sarısı saçları sıkı bir chignon şeklinde şekillendirilmiş.

"Sübyancıların bölgesine giriyoruz," diye alay ediyor Katya. "On iki yaşında gibi görünüyor."

Viktor, yakında kayınpederi olacak kadının elini kabul ederken sıkılmış görünüyor. Sonra tören başlar. Nikâh memuru tarihteki en yavan evlilik yeminlerini ederken Katya tırnaklarını kemiriyor.

"Neredeyse bitti mi sence?" Katya fısıldar.

"İçtenlikle öyle umuyorum."

Bir kez başını sallıyor, mavi gözleri biraz daha parlıyor. Nikâh memuru mihrabın üzerinde son noktayı koyuyor. "Siz, Viktor Kuznetsov, bu kadını yasal eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

Bir baş sallama daha, sanki Katya kendini bir şeye hazırlıyormuş gibi. Karnımda bir batma hissi bırakıyor.

"Kat-"

Viktor ağzını açtı, "Ben-"

"İTİRAZ EDİYORUM!"

Katya'nın ardından bakakalıyorum, çenem gerçek anlamda yere düşüyor. Sadece ben değilim. Kalabalık sandalyelerinde dönüyor. Ve böylece, Katya gösteriyi çaldı.

Viktor'unki de dahil olmak üzere tüm gözler onun üzerinde.

"Katya...?" diye şaşkınlıkla kekelerken, gelini her an bayılma tehlikesiyle karşı karşıyaymış gibi yana doğru sıralanır.

"Viktor Kuznetsov bir yalancı ve hilekâr!" Katya yüksek sesle devam ediyor. Üzerindeki bakışlar onu caydırmak yerine, sanki seyirciler ona hayat veriyor. "Geceleri şehirde dolaşıp bir sonraki fethini arıyor. Ve inanın bana, çok fetih yaptı!"

Andrey Kuznetsov, düğünün aniden aldığı bu küçük sapma sırasında uzaktan da olsa sakın görünen tek kişi. Katya'ya saf, asidik bir küçümsemeyle bakarken kaşları yukarı kalkıyor. Sonra sol tarafa b a k ı y o r ve göremediğim birine başıyla selam veriyor. Sanırım Katya'nın yaklaşık on

deli bir davetsiz misafir gibi buradan çıkarılmadan önce.

Mesele şu ki, tecrübelerime dayanarak söylüyorum, Malatya on saniyede çok fazla hasar verebilir. Görünüşe göre, o kadar süreye bile ihtiyacı yok.

"Viktor'un gizli bir metresi var," diye haykırıyor. "Onun bebeğine hamile. Ve tam *şurada* duruyor!"

Açıklanamayan bir nedenle bana doğru işaret eden Katya'ya göz kırpiyorum.

Viktor'u küçük düşürmek için yanında getirdiği hamile metresi görmek için omzumun üzerinden bakıyorum.

Ama arkamda kalla zambaklarıyla dolu oniks bir vazodan başka bir şey yok.

İşte o zaman anladım.

Benim hamile metres olmam gerekiyordu.

Ben destekçiyim.

Ben Katya'nın intikam planına kendimi kaptıran saf bir aptalım.

Ben araya girip yalanını düzeltmeden Andrey Kuznetsov yükseltilmiş platformdan iniyor. Artık ilgisiz ya da sakın görünmüyor.

Şimdi *kızgın* görünüyor.

O uhrevi gümüş gözler doğrudan üzerime dikiliyor ve mikrofona üç korkunç kelime haykırıyor. "Güvenlik... yakalayın onları."

ANDREY

Viktor'un moron uşaklarından biri onlara ilk ulaşan oluyor. Küçük *lastochka*'yı kolundan yakalıyor ve sunağın üzerinde durduğum yerden bile onun nasıl acı içinde kıvrandığını görebiliyorum.

"Dikkatli olun, *mudaklar*!" Odanın diğer ucundan kemerimi taktım.

Leif yanımda belirdi. "Bununla nasıl başa çıkmamı istersiniz, efendim?"

"O eğitimsiz gorillere söyle, resepsiyon bitene kadar iki kadına da göz kulak olsunlar. Ben o zaman ilgilenirim."

Leif başıyla selam veriyor ve emrettiğim şeyi yapmak için koşarak uzaklaşıyor. Kardeşime ve neredeyse gelinine dönüyorum, ikisi de bir sonraki adımda ne yapacakları konusunda hiçbir fikirleri yokmuş gibi görünüyorlar. Bu kadınlara her ne oluyorsa, bunun kardeşimin suçu olduğundan oldukça eminim.

Her zamanki gibi, onun pisliğini temizlemek bana düşüyor.

Ben de uğultulu kalabalığa dönüp yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim. "Biraz drama olmadan bir Rus düğünü nedir ki?"

Kalabalık gülüyor ve gerginlik sona eriyor. Acımasız bir memnuniyetle başımı sallıyorum ve rahibe bakıyorum. "Peder Nevsky, lütfen devam edin." Sesimi alçaltıyorum. "Çabuk olun ama. Saçmalıkları geç."

Tören biter bitmez -başka bir kesinti olmadan, çok şükür- Viktor birdenbire nazik ev sahibini oynamakla ilgilenmeye başlıyor ve onunla göz teması kurma çabalarımı görmezden geliyor. Onu bir kez avucumun içine aldığımda hayatının kıcını çiğneyeceğini biliyor.

Toplu halde resepsiyona doğru ilerlerken kalabalık etrafımı sarıyor. İnsanlar iyilik istiyor, iltifat ediyor ya da ittifak ve kızlarını evlendirmek için hediyeler sunuyor.

Bok üstüne bok, bok üstüne bok. Nikolai'nin ergen casusluğundan, kapıcı ile asansör fiyaskosuna ve kardeşimin ondan ne kadar az şey beklediğime dair çıtayı düşürmeye yönelik devam eden girişimlerine kadar tüm gün tam bir felaketti.

Ama Kuznetsov Bratva'nın *pakhan*'ı olmak bunu gerektiriyor: boktan başka bir şeyle uğraşmamak.

Bu yüzden evlilik tekliflerini zarıfçe geçiştiriyor, yeni ortaklarla pazarlık yapıyor ve eskileriyle yeniden bağlantı kuruyorum. İmparatorluğumu her seferinde bir yorucu konuşma ile idare ediyorum.

Ama bir saat sonra Viktor'un elinde bir şişe cinle köşede gizlendiğini görüyorum ve benden daha fazla kaçmasına izin vermeyeceğime karar veriyorum.

Onu duvar fresklerinin yanında köşeye sıkıştırdım ve şişeyi elinden aldım.

"Evlilikte içki içmek için biraz erken."

Gözlerini deviriyor, ancak her biri farklı yönlere gidiyor gibi görünüyor. "Gerçek törende sarhoş olmadığımı şükret. O zaman gerçekten bir şişeye ihtiyacım vardı."

"Bana bunun ne hakkında olduğunu söyleyecek misin?"

Bakışları az önce el koyduğum şişeye sabitlenmiş durumda. "Eğer cini verirsen sana söylerim."

Ona öyle bir bakıyorum ki duvara yaslanıp geri çekiliyor. "Bunun bir pazarlık olduğunu sana düşündüren nedir?"

Sinirli bir şekilde öksürüyor. "Bu benim hatam

değil, tamam mı?" "Asla değil. Soruya cevap

ver."

"Sarışının adı Katya," diyor yorgun bir iç çekişle. "O hiç kimse değil. Sadece birkaç haftalığına becerdiğim bir hatun... ya da, kahretsin, belki de aylardı... Şimdi hatırlayamıyorum. Sadece onu terk ettiğim için kızgın."

"Peki ya esmer?"

"Kim?" Nabzım hızlanırken omuz silkiyor. "Oh. Nat bir şey. Natalia bir şey mi? Natalie mi? Hatırlayamıyorum. Bildiğim kadarıyla Katya'nın arkadaşı. Ve benim çocuğuma hamile olamaz çünkü onu hiç becermedim. Ama inan bana, denedim. Katya'ya üçlü yapma fikrini bile önerdim ama beni geri çevirdi. Hatta-"

"Yeter," diye tükürdüm, kardeşime tiksintiyle bakarak. "Tanrım, acınacak haldesin."

Ayaklarının üzerinde biraz sallanıyor olsa da kendini tam boyuna çekiyor. "Ben buyum işte. Ben hep böyleydim." Sonra yere yığılıyor ve gözlerini sefil bir şekilde etrafta onun onuruna düzenlenen ışıltılı şenliklere diyor. "Bunların hiçbirini istemedim."

"Bunu Mila Obnizov'a gözünü dikmeden önce düşünecektin."

"Gözümü ona dikmedim, sadece onu becermek istedim. Arada fark var."

"En iyi kaçakçımın kızını 'sadece becermek mi istedin' Viktor? Aklından ne geçiyordu? Bunun ne kadar sorunlu olduğunu görmüyor musun?"

"*Bakireydi*, kardeşim," diyor, sanki gerekli olan tek açıklama buymuş gibi. "Bugünlerde bir tane bulmanın ne kadar nadir olduğunu biliyor musun? Eşeklerle dolu bir denizde lanet bir tek boynuzlu at. Ona sahip olmalıydım. Sadece bir kez."

"Ve şimdi, onu bir ömür boyu alacaksın. *Pozdravleniya*."

"Buna değmezdi bile. Bazı tek boynuzlu atlara binmeye değmez." Bakışları, baş masada tek başına oturan ve başka bir yerde olmak istermiş gibi görünen yeni karısına kayıyor.

"Obnizov'la konuştun mu?"

Viktor başını sallar. "Ona Katya'nın çılgın bir amcık olduğunu anlattım bile. Tatmin olmuş görünüyordu."

"Peki ya gelinin?" "Peki

ya gelinim?"

"Ona durumu açıkladınız mı?"

Alaycı bir kahkaha atıyor ve dudaklarından cin kokulu tükürükler fişkırıyor. "Neden öyle bir şey yapayım ki? Lanet olası babasını mutlu etmek zorundayım çünkü o Bratva için önemli. *Onu* mutlu etmek zorunda değilim."

Sadece bu konuşma bile Mila Obniz için üzölmeme yetiyor-Hayır, aslında o artık bir Kuznetsov.

Tebrikleri unutun; başsağlığı dilemeliyiz.

"Yine de statükoyu korumak zorundasın," diye hırlıyorum. "Senin pislüğünü temizlemekten bıktım."

"Hey, o kaltakla evlendim, değil mi? Tıpkı emrettiğin gibi." Elimdeki cin şişesini çalıyor ve uzun bir yudum alıp çenesinden aşağıya akıtıyor. Ceketinin koluyla sildi. "Görünüşe göre Otets buraya gelmeye zahmet edememiş."

"Slavik burada olsa ne olur olmasa ne olur?"

"Umurumda değil. Sadece söylüyorum."

Viktor babamızın onayına olan umutsuzluğunu hiçbir zaman yenemedi. İkinci oğul statüsünün değişmez doğası gereği, Slavik Kuznetsov için hiçbir zaman bir bok ifade etmeyeceğini anlayacak kadar anlayışlı değildi. İlgisizliği kişisel olarak algıladı, pazarlığın iyi tarafının kendisine ait olduğunu bilmiyordu.

Sikilen bendim.

Slavik Kuznetsov'un sizi bir erkek olarak şekillendirmekle ilgilenmesinin ne kadar talihsiz bir durum olduğunu kanıtlayacak yaralarım var.

Bu arada, ben babamın ayaklarının dibinde kanlar içinde acı çekerken, Viktor New York'un yarısını sikiyordu ve bunun bir şekilde başarı sayılacağını düşünüyordu.

Slavik gecenin bir yarısı hiçbir uyarıda bulunmadan ülkeden kaçtıktan ve geride karalanmış bir not ile söndürmem gereken çöplük yangınlarından başka bir şey bırakmadıktan sonra Viktor'u hizada tutmak bana düştü.

Bir molaı hak ettiğini düşündüm.

Son birkaç yıldır ona karşı çok yumuşak davrandığımı düşünmeye başladım.

Viktor bana şişeyi uzatıyor ama ben başımı sallıyorum. "Bu şey için birimizin ayık olması gerekiyor."

"Nedenini anlamıyorum," diyor dengesiz bir kıkırdamayla. "Bir düğünü atlatmanın tek yolu sarhoş olmaktır. Dürüst olmak gerekirse, bir insan neden kendini buna maruz bırakır bilmiyorum-" Sözünü kesiyor, gözleri bana kayıyor. "Şey... sen yaptın."

"Ben hiç evlenmedim," diye hatırlatıyorum ona hoyratça.

"Ama sen yapardın." Sarhoşken her zaman daha cesur olmuştur. Ayık olsaydı bu konuyu açmaya asla cesaret e d e m e z d i . "Hep merak etmişimdir: Maria'nın nesi vardı? Bir çeşit altın amcığı mı vardı yoksa-"

Boğazına bir dirsek atarak nefes borusunu kesmemle Viktor'un gözleri bir kurbağaninkiler gibi şişti. Kelimeleri boğuk boğuk söylemeye çalışıyor ama artık onu dinlemekten bıktım.

"Zil zurna sarhoşsun," diye tıslıyorum. "Bu utanç verici. Kuznetsov unvanını taşımaya devam etmek istiyorsan, kendine çeki düzen verip rolünü oynamaya başlasan iyi edersin. Etrafına bir bak: Adamlarımdan herhangi birinin şaka gibi davrandığını görüyor musun?"

Nefes alabilmesi için boynundaki baskıyı biraz azaltıyorum. Birkaç konuk yaşanan arbedeyi fark etti ama akıllı olanlar gözlerini kaçırdı.

"Senin için bahane üretmekten bıktım Viktor. Artık bir çocuk değilsin. Kendini topla."

Kendimi onun üzerinden sıyırdım ve onu yalaması için orada bıraktım.

Yaralar. Ben uzaklaşırken aklı başında olan herkes bana yol veriyor.

"Patron..." Leif kokteyl barının etrafından bana doğru yaklaşıyor ve yüzünde sert bir ifade var. "Haberlerim var. Viktor'un güvenliğinden yakalamalarını istediğin kızlar, onlar... onlar..."

"Çıkar ağzındaki baklayı, Leif," diye törpüledim. "Tahmin oyunları oynayacak havada değilim."

"Kaçmışlar," diye bitiriyor kırık bir fısıltıyla.

"Dört asker iki sivil kadına göz kulak olamadı mı?"

Leif bana bir bakış attı. *Viktor'un* adamlarından *ne bekliyordun ki?* "Peşlerine birkaç adam takayım mı? Çok uzağa gitmiş olamazlar."

şu anda bu işin peşini bırakabilirdim. Sarışın Viktor'un geçmişinden gelen hor görölmüş bir fetihten başka bir şey değildi ve esmer olan da - *Natalia*, adını hatırlıyorum - bahtsız bir yardımcı. İkisinin de Nikolai Rostov'la bir bağlantısı yoktu ve ikisi de bir Kuznetsov bebeğine hamile değildi.

Artık onları görmüyor olmamın ne önemi var? Kaçmışlarsa ne önemi var?

Birçok açıdan en iyisi bu. Onlar gecenin içinde kaybolabilir ve ben de dikkatimi daha önemli şeylere verebilirim. Nikolai Rostov'un ölmekte olan Bratva'sının son kalıntılarını ezmek gibi.

Ve yine de...

"Bul onları," diye emrediyorum. "Ve eğer sarışın ile esmer arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsanız... bana esmeri getirin."

NATALIA

"Bu bok için çok yaşıyım."

Çöp konteynırlarının ilk düşündüğüm kadar iyi bir saklanma yeri olmadığı ortaya çıktı. Binlerce düşün şu anda içime sızan pis kokuyu yok edeceğini sanmıyorum. İnci gibi kapılardan geçtikten çok sonra bile ruhum çürümüş sebze gibi kokacak.

Bir, en fazla iki dakikadır bu çöplüğün içindeyim ama bir saat gibi geliyor. Belki de bir asır.

Ama sirenler geçene ve şehrin normal vızıltısı geri dönene kadar yerimden kıpırdamıyorum.

Sonra bu cehennem çukuruna bir saniye daha dayanamayıp kapağı iterek açıyorum ve el yordamıyla dışarı çıkıyorum.

Ayağım kenara takılıyor ve iğrenç bir şeyin oluşturduğu su birikintisine yüzüstü düşüyorum, çünkü *tabii ki öyle* yapıyorum. Günümün bu hale gelmesinden dolayı acı ve sefalet içinde bir dakika daha inledikten sonra, kendimi gizemli sıvıdan sıyrıp titreyen ayaklarıma geri dönüyorum.

Yayalar ara sokaktan geçerken bana bakıyorlar. Ama sadece New York'ta bir çöp konteynerinden çıkan zayıf, titrek, dağınık bir kadının görüntüsü neredeyse hiçbir tepki uyandırmıyor.

İçgüdüsel olarak çantama uzandım. İşte o zaman, Katya ve ben korumalarımızı taşaklarından tekmeleyip törenden atıldıktan sonra götürüldüğümüz geçici hapishane hücresinin kapısından içeri koşmadan önce çantamı alacak zamanım olmadığını hatırlıyorum (diğer bir deyişle, malzeme dolabının yanındaki küçük, süssüz bir personel odası).

Bağırarak, çığlık atmak ve içimi dökmek istiyorum. Verecek o kadar sikim kalmadı ki, tüm şehir beni izlese bile umurumda değil.

Ama buna dayanacak gücüm yok. Sadece sefalet içinde başımı eğebilirim.

Lanet olası kimliğim o çantadaydı. Anahtarlarım. Cüzdanım. Metro kartım. Telefonum. *Hayatım*.

Şimdi, Manhattan'ın göbeğinde, ekşi lahana kokusu içinde mahsur kaldım ve bir araya getirecek iki sentim yok.

Sadece çantamı ve itibarımı değil, arkadaşımı da kaybettim. Kovalamacanın telaşı içinde bir yerde Katya'nın artık arkamda olmadığını fark ettim.

Şu anda umursadığımdan bile emin değilim. Bu gece yaptığı numaradan sonra "arkadaş" biraz zorlama oldu. Kat gözetim altında. Bu gecenin arka kısmını tek başıma halletmek en iyisi olabilir.

Ama nasıl?

En iyi planım turnikeden atlamak ve eve metroyla gitmek. Bir buçuk saat sürecek ama burada seçenekler içinde yüzmüyorum.

Her şeyden önce işemem lazım.

Virajın karşısındaki batakhaneye giriyorum çünkü beni bu halimle ve kokumla kabul edecek bir yer gibi görünüyor. Tahmin ettiğim gibi, neşeyle ıslık çalarak içeri daldığımda kimse beni durdurmuyor, sanki gecem tam da istediğim gibi geçiyormuş gibi davranıyorum.

Önce banyoya gidiyorum, orası da en az diğer yerler kadar pis kokuyor. Dürüst olmak gerekirse, kokuyu iyileştiriyor olabilirim. İşedikten sonra aynanın önünde duruyorum. Bok gibi çizilmiş ve grafiti yapılmış, belli ki bana bulanık bir yansıma vermek için fazla mesai yapıyor. Bu da iyi bir şey. Yani, şu anda kendimi gerçekten net görmek istiyor muyum?

Görebildiğim kadarıyla yeterince kasvetli görünüyor. Kesin olan bir şey var, artık bu elbiseyi kiralamıyorum, satın aldım. Bir daha asla giyemeyeceğim bir elbise için yüz elli dolar.

Bu gece vermeye devam eden bir hediye.

En azından bir öpücük aldım.

Barın derinliklerine doğru yürüyorum, kapıdan çıkıp gitmeyi planlıyorum ama bacaklarım aniden kas gevşetici almış Bambi gibi hissediyor. Bardaki tabureler çok güzel görünüyor.

Beş dakika dinlenmenin zararı olmaz, değil mi? Yani, sahil temiz. Peşimden gelen takım elbiseli korkunç adamlar yok.

Kıçımı bir tanesinin üzerine yerleştiriyorum ve tüm ağırlığımı önümdeki lake bar tablasına veriyorum. Eğer köklü bir güvenim olmasaydı

beş saniye içinde burada uyuyakalırım. Ben buyum.
gergin.

"İyi misin tatlım?"

Benden iki tabure aşağıda oturan adamın üzerinde ekose bir ceket ve en az iki dişi eksik bir gülümseme var. Yirmi yedi ya da yetmiş yedi yaşında olabilir ve ben aradaki farkı asla anlayamam. Ama en azından dost canlısı görünüyor. Geçirdiğim geceden sonra, dost canlısı yüzler çok hoşuma gidiyor.

"Zor bir geceydi," diye itiraf ediyorum.

"Bunu görebiliyorum. Çocuk sorunları mı?"

Katya'nın şu anda nerede olduğunu merak ederek homurdanıyorum. Onu tanıyorsam, muhtemelen eve dönmüş, ılık bir banyoya girmiş ve ertesi gün yapacaklarını planlıyordur. "Daha çok kız sorunları gibi."

"Ah, doğru. Tahmin etmek istememiştim. Yirmi birinci yüzyıl falan; sanırım artık daha dikkatli olmalıyım, değil mi?" Hoş bir şekilde sırtıyor.

"Oh. Heh. Demek istediğim, *arkadaş* sorunlarım var." Başımı iki yana sallıyorum. "Bugünün eğlenceli, rahatlatıcı bir doğum günü kutlaması olması gerekiyordu-"

"Ah! Bugün doğum günün mü?" Adam yumruğunu tezgâha vuruyor. "Max, bu güzel kıza bir içki getir. Bugün onun doğum günü!"

Çenemi kapalı tutuyorum. Eğer bu boktan gece için evrenin benden özür dileme şekli buysa, kabul ediyorum.

Barmen bana bir kadeh kehribar rengi bir şey uzattı. "Teşekkürler." Bardaklarımızı tokuşturduk.

"Adım Rory," diyor. "Sormamın sakıncası yoksa seninki ne?"

"Natalia."

"Güzel bir kız için güzel bir isim." Uzun bir içki alır. "Stres yapma Natalia. Böyle geceler bizi biz yapan gecelerdir."

İtiraf edeyim, sadece yarım yamalak dinliyorum. Bir içkiye ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Bu gecenin geri kalanını atlatmak için ihtiyacım olan tekme bu. Ya da daha iyisi, bu gecenin hatıralarını silmek için.

Rory konuşkan biri ve ben de bundan memnunum. On beş dakika boyunca hiç durmadan gevezelik ediyor ve bana hayatının son elli yılının tüm özetini anlatıyor. Gerçekten de tam olarak görüldüğü gibi biri: Şansı yaver gitmeyen bir kıza içki ikram eden ve sohbet eden nazik bir yaşlı adam. Duvarlarımı yıkmamı ve herkes beni yakalamaya çalışmıyormuş gibi davranmamı şaşırtıcı derecede kolaylaştırıyor.

Her şeyden çok nefret ettiğim bir şeyi yapmak için cesaretimi toplayabileceğim kadar kolay: yardım istemek.

"Rory, senden bir iyilik isteyebilir miyim?"

Rory bunu yapmazsam gücenecekmiş gibi geri çekiliyor. "Elbette, tatlım. Sor bakalım."

"Arkadaşımla kavga ettikten sonra cüzdanımın izini kaybettim ve eve dönecek param yok. Sadaka istemiyorum. Sadece metro bileti için üç dolar. Yemin ederim yarın parayı iade etmek için geri geleceğim."

Benim küçük konuşmamla eğlenmiş görünüyor. Sonra cüzdanını çıkardı ve bana yirmi dolarlık bir banknot uzattı. "Bak ne diyeceğim? Bunu al, Max'ten kendine bir tişört al, üstünü de biletini almak için kullan. Parayı iade etmene gerek yok. Buna doğum günü hediyesi deriz."

New York'un ilçelerinde gerçekten her şeyi bulabilirsiniz: nezaketi bile.

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Israr ediyorum," diyor Rory, barın arkasına asılmış tişörtleri göstererek. "Çöplerden istediğinizi seçin. Benim favorim üzerinde **SUCIO** yazanı. İspanyolca'da 'pis' anlamına geliyor."

Barmen Max bana XL bir tişört veriyor ve üstümü değiştirmek için tuvalete gidiyorum. Kirli elbisemi çıkarıp yerine siyah tişörtü giymek tatlı bir rahatlama. Kıcıımı zar zor da olsa örtecek kadar büyük. Tekrar dışarı çıkıp Rory'nin gözüne girmek için küçük bir podyumda yürüyorum, sonra da yanağına bir öpücük konduruyorum.

"Ne kadar minnettar olduğumu bilemezsin."

"Öde bakalım, sevgilim. Ve o gömleği giydiğinde beni düşün."

"Nasıl olmaz ki?" Saatlerdir hissetmediğim kadar iyi hissederek Rory'ye el sallıyorum ve bardan içeri girdiğimden çok daha hafif bir şekilde çıkıyorum.

Kapıya beş adım bile kalmamıştı ki üzerime bir gölge düştü.

"Bu da ne-" Arkamı döndüğümde kendimi iki iri yarı adamla karşı karşıya buluyorum.

Uzun sarı saçlı adam bana hesaplı bir gülümseme veriyor. "Çantanızı törende unutmuşsunuz hanımefendi. Geri alabilmeniz için neden şimdi size oraya kadar eşlik etmiyoruz?"

"Biliyor musunuz? Sende kalsın. Sende daha iyi durur zaten."

Onlara sırtımı dönmeye çalışıyorum ama tıraşlı kafalı serseri kolumu tutuyor. "Hiç sanmıyorum hanımefendi. Bizimle geliyorsunuz."

Beni kaldırımda rölantide duran pırıl pırıl siyah bir SUV'ye doğru yönlendiriyor. Sesi mırıldayan bir canavara benziyor, iki beyaz farı yırtıcı bir hayvanın gözleri gibi tam üzerime kilitlenmiş.

Farların parıltısından ve karartılmış camlardan ötesini göremiyorum. İçeride ne olduğunu sadece Tanrı bilir. Bir kez daha, bana güldüğünü hissediyorum.

İkinci adam arka kapıyı açar. "İçeri girin."

Topuklarımı sıkıyorum. "Erkek arkadaşım beni bekliyor," diye bilgilendiriyorum onları. "Eğer gelmezsem polisi arayacak."

Sarışın kıkırdar. "Devam edebilir. Deneyimlerimize göre, hayali erkek arkadaşlar pek sorun teşkil etmiyor."

Vücudum soğuyor. Yalan söylediğimi biliyorlar. Ve bunu bilmelerinin tek yolu.

"Demek siz şaka yapmıyorsunuz, ha? Ciddi türden kötüler?" Onlardan korkmadığımı göstermek için alaycı bir şekilde söylüyorum.

Ama sarışın cevap verdiğinde, savaşı kaybettiğimi kabul etmek zorundayım.

"Oh, evet," diyor eğlenerek gülerek. "Biz *ölüleriz* ciddi bir tür."

ANDREY

Natalia Boone.

Hayatının detayları önüme seriliyor ve okurken neredeyse uyuyakalıyorum. "Sıradan" onu tanımlamaya başlamıyor bile.

Queens'te dört yüz metrekairelik bir stüdyoda yaşıyor. Şehir merkezinde bir sigorta şirketinde çıkmaz bir işte çalışıyor. Borcu yok, sabıkası yok, park cezası bile yok.

Ama yine de bir şekilde radarıma girmeyi başardı.

"Tüm bulabildiğin bu mu?"

Shura otel odamdaki kanepenin arkasında volta atıyor, sürekli huzursuz. "Kız temiz, 'Drey. Bulacak bir şey yoktu."

Telefonu sehpanın üzerinde, çantasının yanında duruyordu. Hacklemem sadece birkaç dakikamı aldı. Bu bile bir hayal kırıklığıydı. Bir sürü mesaj ve arama dışında

"Annie Teyze" ve kötü şöhretli Katya Petrova, sosyal çevresi boş.

Notlar uygulaması, *metroda okunacak kitaplar* başlığı altında aşk romanları listesiyle ve tam olarak iki maddeden oluşan bir alışveriş listesiyle dolu: kutu şarap ve Cherry Garcia dondurması.

Kız kesinlikle temiz görünüyor. Kar gibi saf, gerçekten.

Başka bir deyişle, gerçek olamayacak kadar iyi.

Belki de Nikolai onu bu yüzden seçmiştir.

Shura'nın telefonu titrer ve kapıya doğru ilerler. "Geldiler patron."

Onları içeri alması için elimle işaret ediyorum. Leif ona eşlik ediyor, bana doğru kısaca eğiliyor, sonra koridora geri dönüyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Gecenin başında giydiği seksi yeşil elbise gitmiş. Onu kıcını zar zor örten büyük boy bir tişörtle değiştirmiş. İspanyolcama güvenilebilirse, tişörtünde "kirli" yazdığına eminim.

Leş gibi koktuğunu düşünürsek biraz abartılı. Büyük şehir kokusu ve korku terinin aşındırıcı bir karışımı.

"Natalia-" Adını kullandığımda irkildi. "Uzun zaman oldu, görüşmeyeli."

Bağlı bileklerini bana doğru kaldırıp dudak bükerken yeşil gözleri vahşileşiyor. "Çöz beni. *Şimdi.*"

En son babamdan bir emir almıştım. O da yıllar önceydi.

Bu küçük kuşun, elleri kolları bağlı olan kendisi olduğu halde bana patronluk taslayarak paçayı kurtarabileceğini düşünmesi komik, neredeyse sevimli.

Bir saniye sonra o da aynı şeyi fark etmiş gibi görünüyor, çünkü sesi oldukça yumuşuyor. "Lütfen."

Oymalı sustalı bıçağımı çıkardım. Hızlı bir kesikle elleri serbest kaldı.

Bir saniye sonra, o ellerden biri uçuyor ve bana tokat atıyor.

Hemen geri çekilir, sanki ondan izinsiz hareket ediyormuş gibi suç işleyen ele şaşkınlıkla bakar.

"Bu aptalca bir seçimdi, Bayan Boone," diye törpüledim. Panik yüzünün rengini solduruyor. "Bana elini süren son kişi isimsiz bir mezarda çürüyor."

Yeşil gözleri kocaman açıldı. "Sen sadece beni korkutmaya çalışıyorsun..." "Bu teoriyi test etmek ister misin?"

"Pek sayılmaz, hayır." Titriyor. "Bela istemiyorum, tamam mı? Sadece eve gitmek istiyorum."

"Bunu partimi b a s m a y a karar vermeden önce düşünecektin."

"Farkında bile değildim-" Sözü nü yarıda kesiyor, açıklamasının geri kalanını engellemek için alt dudağını ısırıyor. "Dinle, bu gece sadece büyük bir yanlış anlaşılmaydı. Eğer gitmeme izin verirsen, söz veriyorum bir daha yüzümü görmek zorunda kalmayacaksın."

Bunu neden kabul edeyim ki? O küçük güzel yüzün sunacağı çok şey var.

"Benim için birkaç soruya cevap verirsen gitmene izin verebilirim."

Sanki mucizevi bir şekilde dizlerine kadar indirebilecekmiş gibi tişörtünü aşağı çekiyor. "Bunu yapamazsınız! Bu adam kaçırmaktır! Ve... ve... Bakın, beni isteğim dışında burada tutamazsınız."

"Sanırım burada önemli olan tek iradenin benimki olduğunu anlayacaksın." Kanepeye doğru yürüyorum. "Otursana."

"Ayakta durmayı tercih ederim."

Omuz silkerek çantasının ve telefonunun önüne oturuyorum. Onları hemen fark ediyor ve kapmak için hamle yapıyor.

Eşyalarını kendime doğru yaklaştırdım. "O kadar çabuk değil. Eşyalarını mı istiyorsun? Onları geri kazanman gerekecek." Sustalı bıçağımla kanepeyi işaret ediyorum. "Oturun, Bayan Boone. Bir daha istemeyeceğim."

Ağır ağır karşımdaki koltuğa çöküyor. Bacak bacak üstüne atmadan önce tişörtü sonuna kadar sıyrılıyor ve kalçasının baştan çıkarıcı bir kısmını ortaya çıkarıyor.

"Ne bilmek istiyorsun?" Kendinden emin ve buyurgan görünmeye çalışıyor ama bunu başaramıyor. İşaretleri her yerde görüyorum - titreyen elleri, titreyen dudağı, gözlerinin bir o yana bir bu yana kayması.

"Kardeşimle ilk ne zaman tanıştınız?"

"Bilmiyorum. Sadece... buralarda."

İçimi çekiyorum ve ö y l e c e durmaya başlıyorum. "Eğer özgürlüğüne ilgilenmiyorsan, o zaman seni bırakırım-"

"Neon Moon!" diye ağzından kaçırdı. "Neon Moon'da tanıştık."

Hay sikeyim. O bok çukuru, Nikolai'nin "malları" için et pazarı olarak kullandığı yerlerden biriydi, ben bu işe bir son vermeden önce aynı derecede hasta müşterilerine sattığı kadın ve çocuklara atıfta bulunmanın hastalıklı yolu.

Belki de Natalia ve arkadaşı Nikolai için çalışıyorlardır.

"Oraya sık gider misin?"

"Elimden gelse oraya hiç gitmem," diye tükürüyor. "Bir gece çok ısrarcı en iyi arkadaşım tarafından oraya gitmeye zorlandım çünkü beni çıkıdığı adamla tanıştırmak istiyordu."

Ellerini göğsünün üzerinde kavuşturarak tişörtünün daha da yukarı kalkmasına neden oluyor. *Hâlâ iç çamaşırı giyiyor mu yoksa o da elbisesi gibi mi oldu?*

"O zamanlar Viktor hakkında ne düşündüğümü söylediğimde beni dinleseydi-" Onun adını söylediğinde duyduğu tiksintiyi anlamak mümkün değil. "-ki zengin, kibirli, narsist bir pislik gibi görünüyordu, şu anda bu karmaşanın içinde olmazdım. Alınma ama."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Alınmadım. Kardeşim konusunda tam on ikiden vurdun."

"Evet, karakter tahlilinde oldukça iyiyimdir. Görünüşe göre senin dışında."

"Bu doğru mu?" Bir bileğimi diğer dizimin üzerine katlıyorum ve koltuğumda geriye yaslanıyorum. "Devam et; seni durdurumama izin verme. Benim hakkımda gerçekten ne düşündüğünü söyle."

"Seninle ilk tanıştığımda iyi biri olduğunu düşünmüştüm. Soğuk ve kibirli, evet, ama yine de gecenin bir yarısı bir kız kapısına kadar geçiren ya da... ya da... terlediğinde ona bir mendil uzatan türden bir adam..." O yeşil gözler bana doğru kayıyor. "Belli ki yanılmışım. Sen iyi bir adam değilsin. Sen bir zorba ve pisliksin. Tıpkı kardeşin gibi."

Ona bakarken başımı yana eğiyorum. "Eğer kardeşim gerçekten

o kadar değersiz bir bok çuvalı olduğunu düşünüyorsanız, neden bu düğüne geldiniz?"

"Hepsi Katya'ydı!" diye patladı. "Kız kıza bir gece geçireceğimizi sanıyordum. Beni de o küçük çılgın intikam planına dahil etmeyi planladığını bilmiyordum." Ayağa fırlar. "Ve sen sormadan önce söyleyeyim, hayır, ben kesinlikle kardeşinin metresi *değilim* ve kesinlikle onun bebeğini taşımıyorum!"

Bir kahkahayı bastırmak için tüm çabamı harcadım. Sorgulamaların bu kadar eğlenceli olabileceğini kim bilebilirdi?

"Demek kardeşimin fetihlerinden biri değilsin. Tebrik ederim. Ama arkadaşın..."

Dondu kaldı. "Arkadaşımın erkek zevki kötüdür. Bu bir suç değil." Otel odasının etrafına bakar. "Nerede o?"

"Ben olsam şu anda kendim için endişelenirdim."

İç çekiyor. "Dinle, anlıyorum: Viktor tehlikeli bir adam. Sen de tehlikeli bir adamsın. Mesajı aldım, açık ve net. Gidip kimseye söyleyecek değilim."

Ayağa kalktım, onun üzerinde yükseldim. "Kime

söyleyeceksin?" "Hiç kimseye. Demek istediğim de bu."

Sehpanın etrafında dolanıyorum. Her adımda biraz daha küçülüyor. "Nikolai Rostov'u hiç duydun mu?"

"Kim?"

"Neon Moon'da zaman geçirdin. Mutlaka onun adı geçmiştir."

"O kulüpte tam olarak bir kez bulundum ve hiçbir kısmından keyif almadım." Burnunu kırıstırıyor. "Erkekler bana etmişim gibi baktı ve garsonların gözleri ölü gibiydi ve..." O

Belli ki yeniden yaşadığı anıyı silkeliyor. "Bu Nicholas denen adamın kim olduğunu bilmiyorum, tamam mı?"

"Nikolai."

"Gördün mü? Adını bile bilmiyorum."

"Ya da çok iyi bir oyuncusun."

"Bana bak. Sence bu ne kadar olası?"

Kıkırdamam neredeyse kaçacaktı ki tekrar bastırmayı başardım.

"İtiraf edeyim: pek değil."

"Aynen öyle." Sesi rahatlamış gibi. "Şimdi *lütfe*n eve gidebilir miyim?" "Evet."

Çenesi düştü. "Evet?"

Başımı salladım. "Seni kendim götüreceğim."

Gözlerindeki rahatlama bir anda kayboluyor. "Bu gerçekten ama gerçekten gerekli değil." Çantasını ve telefonunu aldı. "Eşyalarımı aldığımı göre kendimi eve götürebilirim."

"İyi bir adam olmayabilirim Lastochka *ama* hakkımdaki ilk değerlendirmen de tamamen yanlış değildi. Ben gecenin bir yarısı bir kadını sağ salim evine geri götürme ihtiyacı hisseden bir adamım."

"Neden bu centilmenlik hareketinin ardında gizli bir amaç olduğu hissine kapılıyorum?"

Sorusuna cevap verme zahmetine girmiyorum, her ne kadar bariz cevap her zaman bir art niyet olduğu olsa da. Sadece gülümsüyorum ve kapıya doğru bir işaret yapıyorum. "Önden buyurun, Bayan Boone."

Kaşlarını çatıyor, bana tamamen sırtını dönmek istemiyor. "Başka seçeneğim var mı?"

"Hayır," diyorum, sonunda içimde tuttuğum kahkahayı serbest bırakarak. "Hem de hiç."

EMERALD MALICE'i okumaya devam etmek için buraya tıklayın!